Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Rahbek, K. L.
Titel | Title:	K. L. Rahbeks Samlede Fortællinger.
Alternativ titel | Alternative title:	Samlede Fortællinger.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Bd. 4
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Schultz, 1804-14
Fysiske størrelse | Physical extent:	4 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57, - 242

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130001746015

K. L. Rahbeks

samlede

Fortællinger.

End vandrer Pillegrimmen ufortrøden,
Hellige Digtkunst! paa Din Tempelsti;
Du er den Mø, han vorder tro til Døden,
Han gaaer, og nynner svagt din Harmonie.
Ryst ei, o Eeg! saa barsk de nøgne Grene!
Klynk ikke, Nattens Fugl! for du er ene,
Smiil sødt, o Maane! giennem Skyerne,
Og venlig til den gamle Sanger see!

Ingemann.

Fierde Bind.

Kiøbenhavn 1814.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. Fr. Schultz,
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Moderen, Hustruen, Veninden,

Fru Oberstinde

Charlotta Amalia Recke,

de fordums glade Dage

i den hulde fredensborgske Vennekreds,

til taknemmelig Admindelse,

ærbødigen og erkiændtligen helliget.

De svandt, de svandt, de lykkelige Dage,
Min Sommers bedste Fryd med dem svandt hen.
Ak! kun Erindringen har jeg tilbage,
O lad mig aldrig, aldrig tabe den!

Indhold

af fierde Bind.

Side

Sløret, en Fortælling i Breve, første Part . . 1

Duellen, en Fortælling 365

Sløret,

en Fortælling i Breve.

Første Part.

Douce larme du coeur, trouble du sentiment,
Qui nais dans l'abandon, d'un long enchantement,
Heureux, qui te connoit, malheureux, qui t'ignore.

La Melancolie par Leonard.

I.

C. W. Waldfels til Amalia v. Pirchenfelde.

(Ikke affendt.)

Du havde Ret, kiære Amalia! jeg kunde ikke faae det Slør, eller rettere, som Du med qvindelig Finhed anmærkede, den vakre Pige, der med saa megen Flid og Smag havde broderet det, og dog syntes selv at sætte saa liden Priis derpaa, udaf mine Tanker; den Tone, hvori hun gientog Modehandlerskens: det er indenlands Arbeide! o Amalia! Du veed ikke, hvilke i mit Inderste længe hvilende aldrig slumrende Toner fremkaldtes ved den! veed ikke — og dog! ogsaa du maa ofte have hørt, kiændt, elsket dem; og dog — det er naturligt! hvad de er mig, kan de ikke være Dig, ikke være noget Menneske.

Imidlertid, sig mig! sig mig dog! finder Du ikke, at den unge Pige kiændelig, underlig lignede — een, Du før har kiændt, kun — at hun — er lysere, har andre Øine, andet Haar; — kun, at hun slet

ikke lignede hende; vil Du formodentlig sige. Dog nei! det vil Du ikke sige! Amalia! thi ogsaa over Dig svæver hendes Aand, min ædle, evigelskede, dyrebare, uforglemmelige Sophies! At ogsaa Din Mand skulde i Gaar Aftes komme tilbage fra Charlottenborg! at . . . . jeg ikke kan flyve til Dig igien, og tage Dig ud med mig til min lille Modehandlerpige! dog hvad hindrer mig da, at gaae ene derhen? skulde jeg i Berlin være det eneste Mandfolk, der paa sin egen Haand gik i en Modehandlerboutik, om det saa kun var for at see paa de kionne Smaapiger, som arbeidede der . . . . . Og dog! . .

Jeg er en Daare, en Taabe! jeg havde ingen Ro paa mig, men maatte kaste min Pen, hastig i Klæderne, og ud, og her er jeg da igien, undseelig, mismodig, ærgerlig, som efter en forgiæves Reise. Jeg Daare har ikke betænkt, at det er Søndag, og at man i det ugudelige Berlin er meget for gudfrygtig til at lade Modehandlerbode staae aabne under Prædiken, end sige til at sidde og arbeide i dem. Min første Tanke var, at have løbet op til Dig, det eneste Menneske, der er endnu tilbage for mig paa Jorden; men jeg er aldeles vis paa, at jeg endnu mindre end sædvanlig havde kundet eenes med Din Mand om Religionsediktet og Hr. v. Wollner, og Fredrik den anden, og den evige Ild, der skal være hans Løn, fordi han har giort Millioner Mennesker bedre og lykkeligere, og . . . om Forladelse! Amalia!

jeg skal lægge Pennen. Det var heller ikke til Dig, jeg vilde skrevet. I hine tidligere Dage, da min Sophie først tabtes for mig, var det ofte mit bespændte martrede Hiertes Lindring, at udgyde sig i Breve til hende, men som aldrig vare bestemte at komme for hendes Øine, som hun heller aldrig uden maaskee et Øieblik i hin vor smertelige, søde, sidste Afskedstime saae. I mine lange Landflygtighedsaar, under en møisom Krigs Besværligheder og Farer kom jeg ud af denne Vane. Ved Delavares og Potowmacks Bredder bærer mangen rank Ask, mangt et himmelhøit Lærketræ min elskede Sophies uforglemmelige Navn; efter Aarhundrede vil maaskee en Landsmand finde det indgravet, betegnet med vore gamle Yndlingssteder af vore Digtere, hvor han maaskee mindst formoder, en europæisk Fod har nogensinde vandret; hun var, hun blev, hun er, og hun bliver min eneste Tanke; mit Hiertes evige Østen, for hvilket jeg med en Muselmans Andagt dagligen knæler; men at skrive hende til, er jeg afvant med, og nu da jeg i Dag vilde gjøre det igien; da jeg efter saamange Aars Forløb vilde tilraabe hende eengang igien: atter har jeg da følt Din Aand mig nær! ... er jeg virkelig ved at blive atten Aar ældre blevet saameget fornuftigere, eller hvad er det? nok Pennen nægtede mig sin Tieneste, og jeg maa da atter hiemsøge Dig, min Amalia! og hvorfor da ikke! er Du mig da ikke ogsaa en kiær Siælegave fra min Sophia! har hun ikke dannet Din Aand

og Dit Hierte! O da jeg i Weimar, i Jena, allevegne, hvor jeg kunde haabe eller vente det mindste Lys, forgiæves havde søgt min Sophies efterladte eneste Datter, forgiæves endog søgt indtil det fierneste Spor, hvor hun kunde blevet af; var det da ikke endnu min eneste Trøst, at kunne sige til mig selv: i Berlin lever i det mindste een Datter af Sophie, en aandelig Datter! hende veed du dog i det mindste at finde; og jeg fandt hende, min Amalia! fandt Aand, og Hierte, og Deeltagelse, og ... dog hvorfor sige alt det til Dig! ogsaa er det jo ikke det, jeg vilde og skulde sige.

Ligesaa gierne kan jeg bryde med eet overtværk, og sige Dig rent ud den Tanke, den Indbildning, den Drøm, jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det, der fra i Gaar Eftermiddags af har sat sig fast hos mig, bespænder mig, faaer bestandig mere og mere Magt over mig, og som jeg paa ingen Maade mere er istand til at blive qvit, før jeg da skaffer mig den fulde faste Vished, at det er Drøm og see! see! saa kiær er denne Drøm allerede bleven mig, at jeg næsten ikke drister mig at hensætte den paa Papiret af Frygt, Du med eet Ord skal vække mig deraf.

Du erindrer Dig det, Amalia! og jeg nævnte det udentvivl og før i Begyndelsen af denne Rhapsodie, som jeg vil sende Dig under Navn af et Brev, Du erindrer Dig, hvor forunderlig den Tone slog mig, hvori denne unge Pige, da hun efter gientagne

Anmodninger endelig rakte os det Slør, Du syntes saa godt om, gientog Modehandlerindens nedsættende: det er indenlands; men med en saa ædel Selvfølelse, med saa megen stille Høihed, som Talen kunde været om et Værk for Evigheden, og ikke om en Modedsgnting; og dog igien saa bramfrit, saa reen for Bitterhed eller Spodskhed; Amalia! eengang før i mine Dage har jeg hørt denne selvsamme Tone, jeg behøver ikke at sige Dig, af hvem, nok naar jeg siger Dig, det var i det Øieblik, da et ulykkeligt uskyldigt Kys var i Begreb med at afgisre hendes Livs Skiæbne.

Hvor sligt et dybt indpræget Billed dog
Kan stundum sove i os, til en Lyd,
Et Ord gienvækker den,

vil Du sige; ja! men hvad der er endnu forunderligere! en Bagatel, saa ubetydelig, at jeg til nu har undseet mig for at sige Dig den, havde allerede inden hun talte, giort mig opmærksom paa denne Pige. Du hørte, at der blev flere Gange kaldt paa hende, inden hun reiste sig at række os dette Slør, og Du hørte formodentlig, som jeg, at Modehandlerſken kaldte hende Sine; men det hørte Du neppe, at en af en de andre Syjomfruer, der vilde — saa at sige — bringe hende det gientagne Kald ret til Gemyt, nævnte hende med det fulde fire Stavelsers Navn, hvoraf Sine kun er en Forkortning, og at — min Indbildning, thi hun sagde det saa hastig og

sagte, at jeg ikke var istand til at høre det, flux gjorde Waldfelsine deraf.

Du veed, at, da min forevigede Veninde omsider oplevede det Held, at blive Moder til et levende Barn, var det hendes og hendes ædle Mands første Tanke, at det skulde bære deres fraværende Vens Navn. O min Amalia! jeg erindrer det endnu, da jeg fik Brevet, der meldte mig det, det var Dagen før det store Slag ved Chesapeak; aldrig, aldrig, veed jeg, jeg med en saadan Freidighed er gaaet Døden imøde; det var, som jeg nu allerførste Gang i Verden havde den Vished, at dog noget, mit Navn, min Erindring skulde overleve mig; ogsaa havde jeg — Dig tør jeg nok sige det til, Du er jo ellers den, der skulde arvet mig — anvendt hele den foregaaende Dag til at indsætte denne min nye Navne ved et Testament, som jeg havde anvendt ethvert mig derpaa Stedet muligt Middel til at give Lovformelighed, til Arving af hele min Formue; denne Formue, som endnu aldrig i Verden har giort mig Gavn eller Glæde, som ikke udgjorde den ringeste Deel af det Svælgedyb, der saa uoprettelig adskilte mig fra min Sophie, der gjorde hende det til en hellig Pligt at forskyde den Haand, der saa længselfuld udrakte sig efter hende, og — hvorfor skal jeg ikke sige til Dig, hvad jeg mener, hvad jeg føler, hvad jeg veed — som hendes Hjerte med sin hele trofaste Inderlighed slog imøde.

Amalia! skal jeg sige Dig en af mine tungsindige Drømme? Du kiænder Fortællingen om Seji Hest, der bragte alle sine Ejermænd Ulykker! da jeg nu efter saamange Aars Fraværelse kom tilbage til Europa, da jeg fandt alle, alle døde, forsvundne, paa Dig nær; da alle mine Bestræbelser for at opdage endog det mindste Spor af min Navne, i hendes Hiemstavn, allevegne, hvor jeg i det mindste troede at kunde faae nogen Vished om hendes Tilværelse, alle mine Forespørgseler og Indkaldelser i Tidenderne, Alt, Alt, var forgiæves! o mere end eengang har jeg pønset paa, om der da ikke var en Maade at kaste denne min Forbandelse fra mig, uden at den dog derfor skal falde paa nogen anden; saa fast, saa inderlig var jeg overtydet om, at den til mit sidste Øieblik vilde vedblive at være mig, hvad den fra sin første Begyndelse har været; og dog — dog i det Øieblik, da hint Firestavelsers Navn svævede mit Øre forbi, da hin mig saa velbekiendte, dyrebare, uforglemmelige Tone paa ny giennemlød mit Inderste, da den paa eengang vækkede alle hine salige Harmonier, der fra mit Livs tidligere bedre Dage hvile som en hellig Skat i min Siæl, da nu mit Øie faldt hen paa Pigen selv, da jeg, hvor maaskee enhver anden, hvor vel endog Du selv ikke var istand til at gienfinde det mindste af min Sophie, gienkiændte, gienfandt hende ganske! O Amalia! du vil ikke finde Sværmeri, end mindre flaut Spotteri i mine Ord, naar jeg med en Ven

ding, jeg maaskee kan have uvitterlig laant fra Pens fromme Sønner mellem hvilke jeg saa længe og saa gierne har levet, siger om min Sophie: det stod ikke til hende, at efterlade sin Datter sin Kaabe, men hun har efterladt hende sin Aand. Denne Piges mørkeblaa Øie er ikke Sophies talende lyse; dette det reneste Hiertes, den lyseste Aands himmelske Gienskiær, denne hulde Stierne, der giennem de tynde lyse Skyer, mangehaande egne og fremmede Lidelser idelig droge derfor, smilte saa trøstelig og trøstefuldt, som Maanen paa Midnattens tause Himmel i en venlig Foraarsnat; dette den unge Piges lyse Hovedguld er ikke den castaniebrune Strøm, der efter daværende Kiønne Skik bølgede sig saa riig ned om Sophies snehvide Hals; Vext, Ansigtsfarve, kort, nævn, hvad Du vil, intet er liigt, intet er eens, og dog fandt ikke blot mit Øie, men mit Hierte fra første Øieblik en underfuld Liighed; smil! om Du vil, en Liighed, jeg trods den endnu fuldkommere Forskiellighed mellem din lille vimse brunette Porcelaneskabning og Sophies lyse germaniske majestætiske Anstand, ligeledes har fundet hos Dig; en Liighed, som jeg ikke anderledes kan forklare mig, end ved at sige, det er den blye, blide, rene Qvindeligheds hellige Ynde, der er fra Sophie gaaet i Arv til Dig, og hvorpaa jeg maatte fristes til at gienkiende hendes Datter, hvor jeg saa synligen gienfandt den.

Der kommer nogen . . . Det er mig kiært, at jeg nødes til at gjøre Ende paa dette lange Brev; saa langt, veed jeg med Vished, jeg ikke har skrevet i mange Aar, heller er jeg ingenlunde overtydet om, at Du virkelig vil faae dette Brev,

Eftermiddag. Det var Din Mand; formodentlig veed Du, at, da han hørte, jeg havde været hos ham i Gaar, medens han var paa Charlottenborg, kom han strax i Dag at gjøre mig Contravisit. Amalia! bliv ikke vred; men det er ikke min Skyld, at jeg kom til at erindre et Ord af min Sophie i den Anledning; Du erindrer, det var hos hende, jeg lærte at kiende ham; næsten kunde jeg sige, det var ved ham, jeg blev bekiendt med hende; engang — jeg veed ikke, hvad for en fornem Mand, eller riig gammel Frue, jeg havde forsømt at gjøre min Visite inden de vedtagne Solemærker; Sophie, som det overalt var ubehageligt, at jeg for hendes Skyld blev ansee for at forsømme mine Paarørende, mindede mig derom, dog, som Du kan begribe, mere i Spøg end i Alvor; men han, som overalt gierne holdt med hende, tog Sagen saa alvorlig, og giorde saadant et Væsen deraf, at det tilsidst blev hende formeget, og da han blandt andet kom til at sige, han forsømte aldrig disse Livets petits Devoirs, kunde hun ikke bare sig for at spørge: om det var for at kunde trække det af igien paa de større Pligter? Amalia! det er din Mand, og jeg kiender Dig, og veed, hvad jeg skyl-

der Dig; men jeg vil tilstaae Dig det reent ud, denne Formelighed, denne strænge Observants af Levemaadens Pedanterier, vil, frygter jeg, meget snart befæste et svælgende Dyb imellem os, saa nødig jeg endog forsager den sidste og eneste, jeg har tilbage, som jeg ikke er aldeles fremmed. Jeg begriber det usigelig godt, at hans nærværende Levekreds og Stilling kan have giort dette Hang hos ham endnu mere til anden Natur end nogensinde; men forlad mig, Amalia! forlad mig, den store Verden, og dens Tone, og dens Fordomme har vel koster mig saameget, at jeg er berettiget at hade dem af mit ganske Hierte, om de endog ikke kostede mig dig. Jeg veed, Amalia! jeg har tilfulde forstaaet, det som mere er, jeg har i mit inderste Hierte følt hele Din qvindelige Ømhed og Finhed, hvormed Du paa vor Omvandring i Gaar udkastede mig Din Mands Skilderi; mere end eengang var jeg fristet at sige til Dig efter Eders Engel; Du er øm som en Hustrue, og fin som et Fruentimmer; jeg vil — og vil gierne indrømme Dig, at det hos Din Mand, der er mig saa vanskeligt at komme til rette med, er Skallen, Barken; Du skal ikke have behov at gientage mig tiere, at det ellers ikke pleier at være mig, der har for Skik at fordre, at samme Bark skal groe paa alle Træer, men Du vil sikkerlig igien indrømme mig, at det ikke blot er Barken, man træffer først, men at det ikke er en let

Sag med det Slags Mennesker at komme videre, end til Barken.

Altsaa Amalia! han kan være den fortrefligste, brillanteste, talentfuldeste, insinuanteste, galanteste Mand af Verden, min Mand er han ikke, og hver Samtale, jeg har med ham, overtyder mig mere og mere derom; der har vi blandt Andet om det stakkels Slør havt en — ja jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det; thi Dispute kan man jo ikke komme i med en Mand, der bestandig saaledes veed at give alle Mennesker Ret, at man ikke et Øieblik tvivler om, man i hans Øine har den allerfuldkomneste Uret; men nok er det, Amalia, at han saa forbindtlig, og saa mangfoldig, og saa omstændelig har takket mig for den Præsent, jeg der har giort Dig, at jeg var høiligen fristet til, om ikke at bede Dig sende mig det tilbage, dog i det mindste anmode Dig, aldrig at bære det; hvorvel den sidste Anmodning efter adskillige af hans Udladelser udentvivl torde være overflødig, da jeg neppe kan troe, Du drister Dig til at lade Dig see med Noget, der er indenlands, eller, som han kaldte det, hiemmegiort.

Men hvorfor skriver jeg Dig alt dette? det kan dog umulig være min Tanke, at kaste mindste Skygge hos Dig paa Din Mand! Nei! nei! Amalia! længe, længe har det alt været bestemt; dette Blad skal ikke komme i Dine Hænder; men jeg skriver til Dig, som jeg taler til denne Silhouette, der her hænger over

mit Skriverbord; eet Sted, til een, maa jeg dog henvende, hvad mit Hjerte er saa fuldt, saa bespændt af; jeg veed jo, kunde Du høre mig, du vilde forstaae mig; og det vilde, det vil hun, den forevigede, dersom hun fra sin Himmel kan see, kan høre den Forladte, den Eensomme paa Jorden, der fra det Øieblik, han forlod og forsagede hende, har omvanket landflygtig og ustadig, og ingensteds fundet, eller haabet Hvile, eller Trøst, eller det, som hans Hjerte evig uudslukkelig tørster efter, kiærlig Deeltagelse, før han engang paa ny gjensamles med hende.

Altsaa med denne faste Overbeviisning, med dette stadige Forsæt, at dette Brev ikke skal komme i Dine Hænder, tør jeg dog her for Dig, min sidste overblevne Fortrolige, udgyde Alt, hvad jeg føler; tør jeg, som om Du ikke var gift med det Menneske, i hvem jeg ikke kan andet end erkiende min aarle Lykkes Banemand, reent ud tilstaae Dig, at han atter i dette Øieblik, uden at jeg selv kan gjøre mig Rede derfor, staaer for mig, som et af hine onde mægtige Væsner i de østerlandske Fortællinger, jeg læste i min Barndom, der fra en næsten usynlig Punkt i et Nu vorer for den forfærdede Vandrers Øine, indtil det staar som en uoverskuelig Skillemuur mellem ham og hele den øvrige Verden.

Det forstaaer sig, det var ikke i et godt Øieblik, han kom, især i det Ærende. Sophies Minde var blevet saa levende hos mig; den Drøm, der i hin

fierne Verdensdeel saa ofte gienſamlede os, saa ofte lod mig glemme, at Solen skulde oprinde i Østen, og dale i Vesten, uden nogensinde mere at bringe den Dag, da jeg skulde see, høre min Sophie, denne Drøm havde paa ny bemestret mig sit Hierte, havde oppustet det Haabdryp, at jeg mulig her skulde gienfinde hendes Datter, hendes Efterladte, hendes hellige dyrebare Efterladenskab, til en stor glimrende Sæbeboble; og han træder ind, og mens jeg vender Øiet fra den venlige smilende Boble til ham, er den brusten, forsvunden. O jeg veed, jeg veed det; det er ikke hos alle Mennesker, man har Tro til Menneskeheden, og paa Menneskeheden; der gives de, hvis prosaiske Hverdagshed saa voldelig udstøder os af Enthusiasmens og Phantasiens poetiske Rige, at man, for at tale med Göthe, heller vilde vækkes med et Ørefigen; der gives af disse Marionetter, Werther med saa megen Føye klager over, hvis Træhaand man ikke kan berøres af, uden at fristes til den ængstlige Frygt, om man ikke ogsaa selv skulde være af Træ? O Amalia! og det er mellem Dig og mig, Dig, den eneste, der endnu er Kiød af mit Kiød, og Been af mine Been, eller for at tale ædlere og værdigere om Dig, der er Aand af Sophies Aand, og Hierte af hendes Hierte, denne Træmand staar. Fy Waldfels! fulde tyve Aar har du nu været ene i Verden, og du har endnu ikke kunne lært det, ikke kunne vant dig dertil! Synet af Berlins Linde daarer dig

tilbage i din Ungdoms evig forsvundne Tider, som om du ikke der var ligesaa fremmed som under Nordamericas Acacier eller Canadas Esper.

II.

C. W. Waldfels til Amalia Pirchenfelde.

Fundet! fundet! raabte, som Du veed, hin græbske Viise, da han udfandt Oplosningen af, jeg veed ikke mere, hvilken geometrisk Opgave; fundet, fundet! raaber jeg i mit Hiertes fulde Glæde, o! thi jeg har fundet, hvad der i en Række af Aar har udgiort mit Livs eneste Ønske, og sidste Haab, hvad der ene har ført mig fra Nordamericas frie fredelige Skove til dette cultiverede moralske Lazareth, som Eders Yndlingsdigter med saa megen Ret kalder det; jeg har fundet min Sophies efterladte Datter, min Navne, en Datter; o Gud! Gud! jeg skal da ikke mere være ene paa Jorden.

Hvad? hvor! spørger Du mig formodenlig, da Du naturligviis intet begriber af denne min rusende Indgang eller begeistrede Fortælling; ogsaa min gode Amalia! var jeg ved Din Port, og vilde været op til Dig, og havde da med to Ord sagt Dig Alt, revet Dig med mig at tage min nyfundne Skat i Øiesyn, i Besiddelse, men saa holdt der en høiornem Egvi-

page med Livree og Topper, og hvad veed jeg Alt, hvad for Vartegn, at minde en stakkels Ingenting, at der var ikke Adkomst eller Adgang for ham, og jeg hurtig derfra hiem paa mit eensomme Værelse, for skriftlig der at meddele min Amalia min glade, min herlige Finding.

Dog — som sagt — endnu bliver Du lige klog, og endda løber Pennen af med mig, som den vil, eller rettere mit fulde overstrømmende Hierte løber af med min Pen. Altsaa — jeg maa beflitte mig paa, at fortælle saa ordentlig og omstændelig som en Avis, om det ellers vil lade sig gisre.

Du veed da — gode Amalia! — eller rettere Du veed ikke, da Du ikke har faaet eller vel nogensinde faaer et langt Brev, jeg skrev til Dig i Gaar, (hvorfor Du ikke faaer det, skal jeg forresten bede Dig, Du ikke spørger mig om, men nok Du faaer det ikke, og i dette Hieblik, da jeg er saa glad, saa lykkelig, saa tilfreds med hele Verden, saa taknemmelig mod den ubegribelige Styrelse, der leder os saa forunderlig og saa vel, kunde jeg brænde det, og som Artemisia, daglig blande Asken i min Drik, dersom jeg ikke vilde giemme det til et Minde, et Varsel, aldrig mere at knurre, aldrig mere at vaande mig, da jeg har her et nyt Beviis, at Menneskehedens gode Genius med et Slag af sin Liliestængel kan forvandle Canadas frygteligste Vinterlandskab til Arcadiens meest smilende Vaar. Dog — engang til Sagen.

Du var saa ivrig inde i vor Samtale, kiære Amalia! da vi i Løverdags gik fra Modehandlerinden, at Du ikke mærkede, eller ikke vilde mærke, at den lille Brodeerpige med Sløret havde tildraget sig min ganske særdeles Opmærksomhed; og i Grunden var den Anelse, der foer mig igiennem Siælen, mig selv endnu saa ny, saa fremmed, saa uhiemlet, at jeg ikke vel dristede mig at komme frem med den, før jeg en søvnløs Nat og en eensom Morgenstund igiennem havde ruget over den, og saamange af Othellos trifles ligth as air, havde rakt hinanden Haand, at de i det mindste udgiorde en ganske anseelig Luftgestalt. Det blev mig nemlig bestandig visere og visere, at denne min lille lyshovede Brodepige med det bly og dog stolte Blik, med den beskedne og dog imposante Tone, ingen anden kunde, maatte være, end min Sophies forsvundne Datter, hendes og min Navne, den Sophie Waldfelsine, der — nær havde jeg sagt — er det eneste, hvorved jeg endnu hænger ved Livet og Jorden, den eneste, jeg har troet at have at leve for. Som sagt, denne Forestilling satte sig saaledes fast hos mig, at mit første Foretagende i Gaar Morges, saasnart det var blevet berlinsk Dag, var at løbe hen til Modehandlerboutiken, at skaffe mig Visshed; men det var da, som Du veed, Søndag, og Boutikken var lukket, og at jeg kunde i al Fald gaaet ind ad Huusdøren, og faaet Madammen i Tale, faldt mig endnu ikke ind, eller var jeg — hvad Din Mand vil-

de kalde, for nordamerikansk til at briste mig til, da mit Hovedærende kun dog var, at indhente Efterretninger om en kiøn ung Pige. Jeg vendte da, efter at have taget den lukte Boddør nogen Tid i Betragtning, om igien, ligesaa klog, som jeg kom, og gik sluksret hiem paa mit Kammer, hvor jeg satte mig ned at skrive til Dig, at Du skulde — jeg veed ikke selv — raade mig, hielpe mig, styrke mig i min formodede Opdagelse, men i det samme kom Din Mand; og vore Synspunkter og Synsmaader, veed Du nok, ere ligesaa langt fra hinanden, og ligesaa forskiællige, som den berlinske Dyrehauge en Modesøndag, og de grændseløse Skove ved Potowmaks Bredder i en eensom stierneklar Maanskinsnat; ved at takke mig for Dit Slør (som, jeg i øvrigt maa bede Dig om Forladelse, Amalia! jeg ligesom et andet Barn maa tage fra Dig igien, da jeg har lovet mig selv, at min Sophies Datter skal bære det paa sin Bryllupsdag) kom han fra eet til det andet saaledes til at yttre sig om Qvindearbeid og Qvindebeskiemmelse, og min gamle Prædilection for Opstikkerske og Syjomfruer, at Lysten forgik mig til at tale enten til ham — eller næsten til Dig — om den ny. Men han er han, og Du er Du, — og jeg er jeg, vil Du sige — altsaa føler jeg det nu ligesaa urimeligt og uretfærdigt af mig at optage ham ilde, at han saae Tingene fra sin Synspunkt og ikke fra min, som om Vennet vilde forlanget, at Styrmanden paa det Skib, der var i Havs-

nød, skulde traad ved Siden af ham, og glædet sig over det maleriske Syn af de kiæmpende Elementer, fordi de vilde tage dem uforlignelig ud paa et Søstykke.

Men med alt det faaer Du bestandig intet videre at vide; altsaa endelig og engang til Sagen; endelig fik da den evindelige Søndag engang Ende; og jeg laae nok en Nat vaagen, og byggede Kastteller i Luften, og rev dem ned igien, og var tilsidst selv færdig at blive begravet under Ruinerne af mine Luftbygninger; og endelig blev det da igien Dag, først i Naturen, og endelig nogle Timer efter i Berlin, og tilsidst her i Huset, og jeg kom da op, og i Klæderne, og hvor min første Gang var, behøver jeg da ikke at sige Dig; men see! der havde jeg atter i min nordamerikanske Eenfoldighed ikke betænkt, at Modehandlerboder maa være paa Moden, og en Modedag endnu begynder en god Stund seenere, end jeg vil ikke sige en Naturdag, thi den er jo saa ubeskeden at begynde med Daggry, som paa denne Tid af Aaret er den Tidspunkt, da Modenatten først ret er begyndt, men med en almindelig berlinsk, ja endog en Værtshuusdag. Der stod jeg da og læste endnu en Stund paa, Madame de Millerive marchande de modes française, og begreb nu lettelig, at naar Opstikkerskken Madam Mühlreif, Postmesterdatter fra Groskugel, Enke efter den ærlige Pommerinke Hans Mühlreif, der studerede med mig i Halle, var blevet til Mad de Millerive marchande de modes française, maatte man

der i Boutiquen tale saaledes om, hvad der kiændte sig ved at være indenlandsk. Imidlertid gik jeg da en Grund og drev om, og saae paa den store Churfyrstes Billedstøtte og Schloters Dødlarver paa Tøihuset, og den Steentrappe under Linderne, hvor den udødelige Moses Mendelsohn paa sin Baandæske skrev et af sine uforlignelige Breve om Følelserne, og tænkte paa, hvad Bøger man nu skriver ved Mahagoni Skriverpulte inde i de prægtige Huse, og kort sagt, var nærved at fatte den Beslutning uden videre at ryste Berlins Støv af mine Fødder, og sætte min Vandrestav vider til'bage ad Kentucky og Ohio til. Men endelig aabnedes da Døren, og jeg saae Madame de Millerive sidde derinde paa sin Throne. Jeg tog da Mod til mig, og gik ind, dog ikke uden at være først gaaet Døren to Gange forbi, da jeg fandt det en latterlig Forretning for en Mand paa mine Aar at gaae op i en Modebod for at spørge om Modepynt, og see efter Sypiger; men jeg tænkte paa min Sophie, og jeg gik da ind. Modehandlerſken kiændte mig igien fra i Løverdags, kom mig imøde, og gav nogle Lyd fra sig, som jeg i min Troskyldighed vilde taget for Cherokesisk eller Huronisk, hvis jeg ikke af det Ord, Mylord! som trak op baade for og bag, havde saa omtrent kundet giette mig til, at Madam de Millerive tog det for at være engelsk, og mig formodentlig, enten paa Grund af min brune Qvækerkiole, og mit afstudsede Haar, eller kanskee ogsaa, fordi jeg havde den

Whim at betale Vare saa dyrt, som, hun dog havde varet mig ud, var indenlandske, for en Engelskmand. Da det imidlertid, som Du let kan begribe, ikke er i Nordamerica eller under Greenes og Washingtons Banner, man faaer Lyst til at være Engelskmand, svarte jeg hende paa saa godt Tydsk, som jeg nogensinde i mine Dage mindes at have talt, at den Dame — jeg maa bede Dig om Forladelse, Amalia, at jeg misbrugte Dit Navn til en Usandhed — der havde kiøbt det Slør i Overgaars, havde syntes saa godt om det, at hun havde overdraget mig, at gaae hen at see, om der var mere af samme Arbeide. Ah Monsieur! svarte min franske Modehandlerinde fra Groskugel mig: vous savez bien, qu'on ne travaille pas ici si bien, comme chez nous; dog paa noget Fransk, der klang just ikke stort bedre efter, hvad det skulde være, end det engelske før. Jeg lod mig imidlertid ikke forbløffe, men svarte hende igien paa mit Tydsk, at jeg ønskede dog at see noget mere indenlandsk Arbeid, om hun havde det. Ah pour Moi! sagde hun, je ne m'en charge pas, mais ces demoiselles l'amusent quelquefois a — a — a — om her hendes franske slap, eller hvad der var i Veien, det veed jeg ikke, eller om det kanskee var, for det jeg rigtig nok lidt hurtig vendte mig fra hende, og hen til den Afdeling, hvor Pigerne sad; men med eet sagde hun i en ganske tvær og ret oversarisk Tone: Sine! har hun noget af sit Arbeid? den Herre der har Lyst til at see noget

hiemmegiort. En hastig Rødme foer over Pigens Kinder, og det lod, som hun havde ifinde at blive sidende, da jeg i det samme traadde hen for hende, og spurgde: om Jomfruen ikke tillod, jeg maatte faae noget mere af hendes smukke Arbeid at see? Uagtet jeg nu er mig fuldelig bevidst, at jeg endog forsætlig giorde mig Umage for at lægge al den Forbindtlighed i min Tone, der var mig mulig, for at opveje det tvære og trevne i den selvbeskikkede franske Modehandlerindes, havde min lille lyshovede Sypige dog ikke ret forvundet det endnu, men maatte først endnu stikke et Par Naale i det Hoveddsi, hun sad med, inden hun reiste sig med de Ord: ah Monsieur! vous savez bien, qu'on ne travaille pas si bien ici, men som hun rigtig nok sagde saa fransk, som jeg endnu aldrig har hørt noget tydsk Fruentimmer tale uden vor Sophie, og med den samme forunderlige forædlende Accent, havde jeg nær sagt, hvormed dette lette flygtige Hofsprog blev Hjertets og Sandheds og Siæleadels Tungemaal paa hine Læber. Allerede var jeg i Fristelse til at gienkiænde hendes Datter paa dette nye Særkiænde, da hun i det samme af en liden Papiiræske, der stod bag ved hende, rakte mig — ja Gud veed, hvad det var, thi i det mine Øine vendte sig did, faldt det paa Haanden, som viiste mig det, og opdagede der — o Amalia! kan Du forestille Dig, hvordan jeg i dette Øieblik blev tilmode — hendes Moders Fæstensring; denne Ring, der har kostet mig

saa utallige Taarer, der i mine lyseste og mørkeste Timer saa idelig staar for min Phantasie. Jeg veed ikke, om Du erindrer den, Amalia! det var en lille glat Guldring, o! men jeg vilde kiende den mellem Millioner; jeg husker, som det var i Gaar, den allerførste Gang, da jeg saae den paa Sophies Finger; jeg vidste, vidste af hendes egen Mund, at hun var forlovet med Meinhard, var tabt for mig uden Haab, uden Redning, og dog, da jeg saae denne Ring paa hendes Finger — Amalia! iblandt de skrækkeligste Forretninger, der hele den amerikanske Krig igiennem faldt i min Lod, var den, at være blandt den Eskorte, der bragte den ædle ulykkelige Major André til Døden; han vidste, hans Død var uundgaaelig; han var ikke uforberedt paa, hvordan den vilde blive, og dog da han sinede Tilberedelserne, blegnede han; tænk Dig hans Forfatning, og Du har en Forestilling om min, da jeg første Gang saae denne Ring. Men endnu eet, eet, som jeg aldrig før i dette Øieblik har nævnet for nogen dødelig. Du erindrer, at Sophie havde en tam Canarifugl, den eneste Forøring, hun nogensinde i Verden har modtaget af mig; een af de første Dage, hun havde faaet denne Forlovelsesring, lagde hun den fra sig paa sit Sybord om Morgenen, imedens hun toede sig; Canarifuglen havde formodentlig faaet Øie paa den, og ved at pille derved revet den i Gulvet, hvor den var falden paa Kanten i en Sprække mellem to Brædder. Da Sophie vilde tage den

igien, var den ikke at finde; hun søgte allevegne, hun lod sin Pige komme ind, og feje; endelig fandtes den, men ved at gaae at søge og see, var Pigen uden-tvivl kommet til at træde paa den, saa den var blevet ganske flad, og gaaet istykker; den maatte da til en Guldsmed, men der loddede den saa slet, at det bestandig saae ud, som den vilde gaae over igien. Amalia! jeg har ellers ikke Ord for at være overtroisk, din Mand vilde jo endog forleden frakiende mig al Tro; men skal jeg tilstaae Dig det? denne Lodning, der tilfældigviis faldt mig strax i Øine, da jeg førstegang blev den vaer, blev mig i det Øieblik et Forvarsel, der i flere og betydeligere Øieblikke af mit Liv har virket paa mig, end jeg maaskee har været villig til at tilstaae mig selv. Og see! ogsaa nu! da jeg saae denne Ring igien, var denne brøstfældige Lodning det første, der faldt mig i Øie. I min Forvirring, Forundring, Forbauselse, jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det, greb jeg i Steden for de qvindelige Arbeider, hun rakte mig, Pigens Haand, og — jeg troer, var i Begreb med at kysse den, da et Par store mørkeblaa Øine, hun slog op paa mig, med eet igien bragde mig til Besindelse. Om Forladelse! sagde jeg endelig, noget flau over, at jeg ved at følge Pigens Øine, der hurtig vendte sig til begge Sider, var blevet vaer, at alles Øine vogtede paa os, og især over, at jeg aldeles havde glemt at betænke, hvis jeg nu virkelig fandt, hvad jeg saa frygtsom haabede, og saa

inderlig ønskede, hvad jeg da vilde sige eller giøre — om Forladelse! sagde jeg: er Deres Navn ikke Demoiselle Meinhard? Sophie Meinhard! gav hun, uden i mindste Maade at forandre Tone eller Mine, bestemt og beskeden til Svar. Sophie Waldfelsine Meinhard! gientog en lille næsvis femten Aars Sladderhank ved Siden af hende med en Iil, som om hun i det mindste havde vel saamegen Længsel efter at komme efter, hvad der kunde ligge i mit Spørgsmaal, som Vedkommende selv. Virkelig! virkelig! udbrød jeg, og trykkede udentvivl i min Glæde den lille Haand, jeg havde beholdt inden i min uden at tænke derpaa, stærkere, end jeg vidste af, thi i det samme trak min lille Sophie den ganske alvorlig til sig, og satte sig med et temmeligt tørt: ikke, i det mindste, det jeg rettere veed! igien til sit Arbeid.

Jeg veed ikke, om det nogentid er hændet Dig i Verden, at Du saaledes med fuld Siæl, med bankende Hierte har staaet for Noget, der var Dig usigelig glædeligt og kiært, og ventet, det skulde styrte sig i Dine Arme, og du nu pludselig har fundet Dig ikke kiendt, forstaaet, følt; o min gode Amalia! de Øieblikke, da vi ret troe, at have godt af vor Tilværelse, ere saa faa, saa usigelig faa, og af dem forspildes os endda ved Vanvare og Misregning, gierne kan jeg sige, de ni og halvfemsindstyve af hundrede. Saaledes ogsaa her! der stod jeg, som en Daare, og bildte mig ind, at min Sophies Datter

skulde og maatte dele min Henrykkelse over vor overraskende Gjensamling, og tænkte ikke paa, at hun jo ikke vidste, hvo jeg var, og at, naar jeg nu ogsaa nævnte mig, det var endda ubeskrivelig uvist, hvad hun kunde vide om mig; ogsaa dette lille Symptom, at hun kun havde nævnet sig under sin Moders Navn, og ikke under mit, var ikke det allerglædeligste Forvarsel, om hun endog ved at bære sin Moders Navn var mig uendelig dyrebarere, end ved at bære mit. Imidlertid følte jeg dog Nødvendigheden af at hiemle min Adkomst til, hvad hidtil var foregaaet, saameget mere, som jeg bag min Ryg havde alt hørt Modehandlerfken rømme sig to Gange til Tegn, at hun agtede at tage Deel i Samtalen, saasnart hun blot kunne hitte paa, hvad hun skulde sige; jeg fattede mig derfor saa godt, jeg kunde, og skyndte mig at sige: De vil tilgive min Paatrængenhed, naar jeg siger Dem, at mit Navn er Carl Wilhelm Waldfels, som De udentvivl vil have hørt nævne af — Deres Moder, tilstaaer jeg, jeg vilde have sagt; dog Pigens mørkeblaa Øine var i det samme saa tindrende af inderlig Følelse men paa samme Tid saa — nær havde jeg sagt — advarende faldet paa mig, at jeg greb mig deri, og sagde: af Deres Forældre." "Og især af min gode gamle Bedstefader, svarte hun nu med eet saa trohiertig, saa barnlig blid, som vi havde kiendt hinanden i mange Aar: han holdt saameget af Dem." "Og lever han endnu! spurgde

jeg, uden at erindre mig, at jeg i Weimar selv havde besøgt hans Grav; o men i det Øieblik kunde man gierne faaet mig til at troe, at min Sophie selv levede endnu, at en Dør blot behøvede at aabnes, for at hun skulde komme ind og kaste sig i mine Arme. Saa var jeg neppe her, svarte min lille Blaasie mig med Øiet saa fast hæfter paa sit Arbeid, med en Tone, der saa følelig indbød til at ende Samtalen, at den virkelig oven paa den forrige barnlige Blidhed, ovenpaa den inderlige Hjertelighedς Ild, der eet Øieblik før havde tindret i det ellers saa beskedne mørkeblaa Øie, vilde været mig en fuldkommen Gaade, havde jeg ikke i det samme seet Modemadammen ved min Side, der i en Tone, som kiendelig ikke selv vidste, om den vilde være Spøg eller Alvor, venlig eller uvenlig, brød ind i vor Samtale, ved at sige: Ja saa: Jomfruen har fundet gamle Bekiendte, troer jeg." "Ikke saa just! gav jeg til Svar, i det ringeste har jeg ikke havt den Fornøielse at see Jomfruen før forleden Dag her hos Dem, og hun neppe heller mig, det jeg troer". "Ja saa! . . hm! . . . saa . . . gav min tydske Francaise mig med en tiltagende Forlegenhed til Giensvar: car il n'est pas de coutume ici, Monsieur, qu'on parle chez moi a ces petites filles, qui viennent travàiller ici. Jeg kunde i det Øieblik see paa min lille Navnes Ansigt, at der var et Svar underveis, som kom ligefra hendes inderste Hjerte, og som efter det, jeg læste i hendes Øine, der

med eet hævede sig med en forunderlig Selvfølelse, neppe havde blevet saa aldeles skikket til at lede Samtalen i den bedste Gang, men som hun — som det lod — ved liden Overlæg standsede ligepaa den halv aabnede Læbe, og satte sig igien til at arbeide saa uafbrudt, og uforstyrret, som om Alt, hvad der foregik om hende, ikke angik hende i ringeste Maade, medens alle øvrige tilstædeværende, lige indtil Modemadamens Mops, havde deres hele Opmærksomhed saa aldeles henvendte paa hende og mig, at jeg følte, alt mit Blod kom mig op i Ansigtet, og havde været stærkt fristet til at gaae min Vei, hvis jeg ikke havde følt, det havde været at lade Sophie i Stikken. Jeg greb derfor til det modsatte Middel, ved en uventet Angreb at skaffe os begge Luft, og sagde: jeg kommer fra Nordamerica, Madam, og veed altsaa ikke saalige, hvad der kan være Skik nu i Berlin; men ondt skulde det gjøre mig, om det ikke det skulde skikke sig at blive glad, naar man uventet fandt saa vakker en Guddatter. Ah! saa De er hendes Gudfader? vilde Modemadammen nu, som det lod, have giort til Indgangen for en udentvivl ikke saa kort Tale; men en Taage, der hvilede synlig over min lille Sophies Ansigt, faldt mig, saa uforklarlig den end var og er mig, saa følelig paa, at jeg skyndte mig at tage Ordet fra hende, og sige: eller ikke hendes Gudfader, ligesom De vil; for rigtig nok havde jeg, da Jomfruen blev fød og døbt, allerede adskillige Aar været

for langt inde i Nordamericas Ørkner, til hendes Forældre kunde falde paa at sende Bud efter mig for at bede mig til Fadder; men da de alligevel havde Venskab nok for mig til at opkalde deres fraværende Ven; haaber jeg, min Navne ikke fortryder paa, jeg ligefuldt anseer hende som min Guddatter." Hvad godt jeg med de Ord egentlig har sagt og giort, veed jeg ikke, men min lille Sophies Aasyn opklaredes saa synlig, hendes Blik og Smiil samtykkede min Paastand med en saadan — nær havde jeg sagt, taknemmelig — Hjertelighed, at jeg sikkerlig havde glemt, at det der i Boutiken var en Statsforbrydelse at vende sin Tale til nogen anden end Præsidentinden, hvis denne ikke i det samme var med eet stukket i at synge op paa sin sarjik: Deres Navne! — kalde op! — ih du min Gud! saa er De . . . ih syntes jeg ikke nok strax i Løverdags, at jeg skulde kiende Dem, men vidste ikke, hvor jeg skulde føre Dem hen? see see! saa De er den unge Baron von Waldfels, der studerede i Leipsig; og . . . Ja Madam! brød jeg hende af; rigtig nok var jeg hungre for atten Aar siden, end jeg nu er, og De med: men . . ." Det havde jeg nu nok ikke giort hende nær saa godt tilpas, som før min lille Sophie, for hun faldt strax i en langt mindre forbindtlig Tone, og sagde: Jh ja! det troer jeg nok, for dengang var jeg jo kun et Barn! Hr. Baron"! "Jeg maa bede Dem om Forladelse, Madam! sagde jeg nu med al mig mulig Høflighed, da jeg gierne vilde

bringe Sagen i saa godt Glid igien, at jeg kunde faae Lov til at komme min Fynding paa ny i Tale: men der, hvor jeg har levet saalænge, veed man ikke af Baroner at sige, og jeg haaber ikke, min gamle Vens Enke vil tage det paa saa ceremoniel en Fod med mig." Nu fik med et Piben en anden Lyd, hun begyndte at knixe, og sige: o saa De erindrer Dem endnu min salig Mand! ja han ansaae Dem ogsaa altid for sin bedste Ven, og sagde altid: ja! giv du kun Tid! saa skal du see; ja! naa det glæder mig! at De er kommen der fra det Nordamerica igien! for det skal jo ret være nogen, ligesom Hollænderne; nogle grove Folk, hvor der hverken er det ene eller det andet; og derfor har De giort Ret i, at De er kommet her til Berlin! for her, kan De troe, her er nu ganske anderledes baade at leve og være, end i salig Kongens Tid." "Ja! det har jeg mærket, gav jeg lidt hastig til Svar; min lille Nayne syntes at forstaae mig, i det mindste kom det mørkeblaa Øie skikkelig hurtig op paa mig; men Modemadamen syntes ikke at have mindste Anelse af, at der kunde være noget under, og svarte mig i al Enfoldighed: Ja! det kan De troe, det er en artig Forskiel! og nu vilde hun til at beskrive mig, hvad Berlin baade i religieus og ureligieus Henseende havde vundet, da jeg endelig faldt paa, jeg ved Hielp af Dig maatte kunne komme mit Maal nærmere, og giøre bedre Kiendskab med min Sophies Datter, og til den Ende overskar hen-

des Ordstrøm med at sige: Den Dame, der var med mig i Løverdags, min Cousine Pirchenfeld, er en Pleiedatter af Jomfruens Moder; det vil vist ogsaa være hende en usigelig Glæde, saa uventet at finde en Datter af sin Barndoms Veilederinde." Egentlig maa jeg tilstaae, det var af Sophie, i det mindste af hendes Øine, jeg nu ventede Svar, men det lod, som Modemadammen havde en dunkel Anelse af det, og for af den Aarsag at bemestre sig selv Samtalen allene, traadde i hele sin Bredde saa ubarmhiertig mellem mig og min lille Guddatter, som om hun a la Pericles vilde givet mig et Begreb om Formørkelser. Ei ei! sagde hun: saa er Baronesse von Pirchenfeld Deres Cousine! ja saa! ja! da er De kommen i en god Tid til Berlin! ei ei! ja det faldt mig nok paa, da jeg saae, at hun kom saadan ind til mig med en Fremmed, og især, da det var saadan en Bagatel, som De forærte hende! ja saa! er der Deres Cousine, saa er De ovenpaa! for, hendes Mand kan De troe, har noget at sige her i denne Tid! og saa begyndte hun at holde saadan en vømmelig Lovtale over Din Mand, at jeg er vis paa, Du vilde, ligesom jeg, have skyndt Dig at gaae Din Vei; hvilket jeg og gjorde i en saadan Hurtighed, at jeg ikke engang tildels ogsaa ved Madam Millerives uendelige Paapasselenhed til at lægge Beslag paa mig, og ikke lade et Øiekast eller Ord gaae mig fra sig, kom saameget om til at hilse paa min lille Sophie, for jeg allerede var ude

af Boutiken, og igiennem Glasdørren, og vilde nok engang hilse for Madammen, der stod indenfor og knixede, thi da hun dog ikke var slet saa bred, som begge Glasdørrene tilsammen, kunde hun ikke hindre mig at blive vaer, at min lille Sophie saae efter sin Moders bortgaaende Ven, og da hun opdagede, at han saae hen til hende, med et venligt men blufærdigt og jomfrueligt Nik og halvt Smil bad ham Farvel.

Og nu — min Amalia! staaer mit hele Haab, men ogsaa med fuld Tillid og Sikkerhed til Dig, at Du vil hielpe mig at hæve denne herlige Skat, jeg her saa uventet har fundet. Sikkert vilde det endog uden Hensyn til mig være Dig en inderlig Glæde, at have fundet en Datter af hende, der var Din Aand og Dit Hierte en Moder, som Du sikkerlig aldrig kan glemme, da hvert et Skridt, Du vandrer i Verden, maa være Dig beregnet med hendes Fied; og ikke tvivler jeg et Øieblik paa, at ligesom Du, da Du var fader- og moderløs, fandt en øm, kiærlig, omhyggelig Moder i hende, saaledes vil hendes forladte fader- og moderløse Datter finde en moderlig Veninde i Dig. Ikke forgiæves vil Himlen have samlet os tre saa uventet, og ad saa forskiellige Veie i det fierne os alle fremmede Berlin; ikke uden Føye var det, jeg, da jeg før begyndte at gruble over, hvor i al Verden hun kom til denne By, og i det Huus, og i den Stilling, gav mig selv til Gienſvar: og hvor ellers kunde og skulde Du saaledes have fundet hende?

og — kan jeg lægge til, hvor ellers kunde og skulde jeg have fundet hende, at jeg, en Mand i mine Aar, fremmed og ene paa Jorden, kunde for denne opblomstrende vakre fytten Aars Pige være, hvad jeg vil, og hvad jeg bør? kun i Berlin har jeg en Amalia, en om, en søsterlig Veninde, der vil ynkes over sin ældre Broders eenlige Enkestand, der vil for hans moderløse Datter være, hvad han ikke kan, og hvad Verden ikke vilde tillade ham, om han endog kunde.

Amalia! skulde denne Lykke virkelig være mig bestemt af Forsynet, skulde det derfor have bevaret mig mellem Britternes Kugler og de vilde Indianers Stridsøxer, hvor — jeg ikke kan nægte — jeg mere end eengang, om ikke søgte min Død, dog med Længsel saae den imøde, at jeg ved min Hiemkomst skulde blive min Sophies eenbaarne Datter, hendes Billede, en Ven og en Fader; var ogsaa dette Herrens Raad! Du veed det, min Amalia! Du veed det, at Lessings Nathan den viise, der ellers hos Eder har Ord for at giøre Fritænkere om ikke Gudsfornægtere, har for mig stedse været en sæleopløftende Andagtsbog; men mellem Alt, Alt, hvad af den uudslettelig har indgravet sig i min Aand og mit Hierte, har Intet, Intet paa mig giort fra første Øieblik et dybere og levende mere Indtryk, end ovenstaaende Linie; og aldrig, aldrig har jeg maaskee endda følt den i sin hele uforklarlige Betydenhed, som nu, da jeg overveier Alt, hvad der har maattet skee, som jeg veed, og saameget

mere, som jeg ikke veed, at jeg for mine Dages Aften skulde finde en Datter, at Sophies Datter for sin venneløse Ungdom skulde finde en Fader. Mit Papir er fuldt. Gud velsigne Dig, min Amalia! Lad mig snart høre fra Dig.

Din Carl.

III.

Amalia v. Pirchenfelde til C. W. Waldfels.

Kiære Carl! Jeg deler oprigtig og hiertelig Din Glæde over at have gienfundet Din, eller om Du saa vil, vor Sophies Datter, og fundet, efter Udseendet og Dit Brev at dømme, en vakker og takkelig ung Pige i hende; jeg fortryder, at jeg den Dag ikke lagde mere Mærke til hende, men naturligviis maa jeg tilstaae Dig, det var ikke hos den franciserede Madame Millerive, jeg kunde-ventet at finde en Datter af Sophie Braunek, og maaskee endnu mindre af Ludvig Meinhard, men, som det i Din kiære Nathan meget rigtig hedder

Guds Forsyns Veie er hans Forsyns Veie

kun naturligviis, kiære Carl! at vi alle og maaskee Mennesker som Du og jeg frem for alle, tit ere fristede

til at tage for et Veimaal, hvad der i Grunden kun er en Veibugt, der maaskee leder os en Omvei eller Afvei, vi aldrig havde drømt om at komme paa.

Dog — det er Philosophie, og den er, som Du veed, fra salig Kongens Tid, og altsaa ikke paa Dagens Orden, her i Berlin; altsaa burde jeg med rette gjøre med dette Brev, som Du skriver, Du har giort med det første, Du skrev mig til, (og som, jeg dog ikke kan nægte, jeg er lidt nysgjærrig efter at faae Fingre paa) lægge det hen, uden at lade det komme i Dine Hænder; men deels har jeg ikke Tid at skrive det om, da jeg paa Øieblikket skal til Toilettet for at tage til Assemblee i Aften hos Grevinde *, deels veed jeg jo alt forvel, at Du er fra salig Kongens Tid saavelsom min Philosophie, og at Du altsaa ikke erklærer den contraband; altsaa siger jeg med Pilatus, hvad jeg skrev, det skrev jeg; og dermed Basta! saameget mere som jeg hører Friseuren i Forværelset.

Jeg vil da kun i Korthed tilføie, at jeg skal ufortøvet nøyere erkyndige mig om denne lille Pige, og naar saa, som jeg ønsker og haaber, Alting er til Fornøielse, skal jeg tale med min Mand, og saa snakkes Du og jeg altid nærmere med om den Sag, naar det ingen Assembleedag er; thi dette er nu den syvende Gang, jeg er bleven afbrudt, medens jeg skrev disse faa Linier, og denne Gang for at afgjøre det vigtige Spørgsmaal, om jeg vilde have det Hovedtøi a l'Eulalie, eller a la tricolore. — Apropos! efter

Dit Forlangende sendes det bevidste Slør tilbage; hvo kan vide, hvor snart det kan komme til at bruges? — Ja ja! jeg veed det; der er ingen Mand i Berlin, hvis Tid er helligere end en Damefriseurs paa en Assembleedag; altsaa fortryd ikke paa, kiære Carl! jeg afbryder i største Hast, og er som sædvanlig Din lille Cousine

Amalia.

IV.

C. W. Waldfels til Baroneſſe v. Pirchenfeld.

Jeg har betænkt mig, kiære Amalia! og der er noget inden i mig, der siger, at hverken Ludvig Meinhard eller endnu mindre Sophie vilde tage Din Mand paa Raad med, naar det gieldte om at bestemme deres efterladte Datters Fremtids Tilværelse. Fortryd ikke paa, at jeg saa rent ud siger Dig min Mening; men jeg læste Din Seddel ved min Pult, under min Sophies Silhonette, og det forekom mig, som den hende saa egne Adel, der i alle Livets Scener, de største som de mindste, saa uadskillelig ledsagede hende, og som saa umiskiendelig betegner dette hendes Skyggebillede, gik over til denne stolte Majestet, som omgav hende i de enkelte Livets Øieblikke,

da hendes store Hierte følte sig miskiændt eller forurettet. Nei! min gode Amalia! tal ikke om min lille Gienfundne til Din Mand; jeg vil indrømme ham Alt, hvad Du vil; jeg vil stræbe at see ham med Dine Øine; jeg vil erkiende ham for en af den preussiske Stats Hovedhiul, eller Hovedstøtter, om Du vil, fød, dannet, oplært og skikket til at beherske Herskernes Herskere, til at være hine store og mægtige Hoveders Hierne; men min Raadgiver, naar det gielder om min Sophies efterladte Datter, men min unge elskelige Navnes Medformynder, skal han hverken middelbar eller umiddelbar være.

Jeg beder Dig om Forladelse, min gode kiære Amalia! at jeg, ved at giøre Dig hin Anmodning, forglemte, at Du havde en Mand; men Du staar fra vort tidlige Samlivs lykkelige Dage saa bestandig for min Siel som Amalia Senkberg, som den tidlig forstandige, tidlig ædle unge Pige, hvis Aand og Hierte i Middagsstraalerne af hin herlige Soel, af Din ædle Veilederindes Kiærlighed og Omhu, vare fuldmodne længe før hendes Udvortes, at det er mig vanskelig at komme ihu, at Du nu er Madame la Baronne de Pirckenfelde, som overalt er noget, Du i min Fraværelse er blevet, og som jeg i hin umaadelige Fraastand aldrig endnu er kunnet bleven ret fortrolig med at tænke Dig; men da Du — min gode Pige! — min gode Amalia! skulde jeg skrevet; denne Feiltagelse maa være Dig et nyt Beviis, hvor fast og

uudsletteligt det Gamle staar hos mig, og hvor Ondt jeg har med at faae det ny i mit Hoved og mit Hierte! altsaa da Du har kunnet glemme, hvis Datter min lille Navne var, haaber jeg, Du ligeledes fra Din Side tilgiver min Forglemmelse i denne Anledning; altsaa være denne Sag endt imellem os. For det tilbagesendte Slør takker jeg Dig oprigtig; maatte Din Spaadom opfyldes seent eller snart! jeg haaber, det skal blive det lykkeligste Øieblik i mit Liv; i det mindste er der intet, jeg kan tænke mig glædeligere eller ønskeligere, end det, da jeg kan see min Sophies Datter blive, hvad for mig er det elskeligste og ypperligste paa Jorden, en værdig og en lykkelig Kone. To Fruentimmer har jeg kiændt, om hvem jeg har næret dette Ønske og dette Haab; maatte det opfyldes paa den tredie! maatte hendes forevigede Moders Aand i sin himmelske Fylde hvile over hende, og maatte hun da engang finde al den Lykke, hun var værd! Farvel, Amalia! Du kan see paa Papiret, hvorfor jeg maa holde op.

Din Carl.

V.

Amalia til Fætter Carl.

Du er den gamle, kiære Carl! man kan ikke blive vred paa Dig, om Du saa gior En nok saameget imod. Jeg vil aldeles ikke nægte Dig, at jeg, da jeg var midtveis i Dit Brev, temmelig fuldt og fast havde ifinde at tage Dig paa Ordet, og lade denne Sag være til Ende; men da jeg saa kom til Slutningen, saae disse Ord, som Taarer halv havde udslettet, det krøllede og næsten sammenskrumpede Papiir, da jeg erindrede mig, at denne Mand, der her var blød, som en atten Aars Pige, var Washingtons, Grenes, La Fayettes agtede Vaabenbroder, en Mand, der for en ham aldeles fremmed Sag, men som i hans Øine var den gode, havde trodset Iild og Sværd, Farer og Besværligheder; da jeg erindre mig, at der var den Mand, som, hvis jeg virkelig har nogen Adkomst til den Roes, han tillægger mig, at være hans Sophies aandelige Datter — et Hædersnavn, Carl! der i mine Øine ikke er mindre, end den er paa Dine Læber — sandelig har en ærlig Broderdeel i Fortienesten deraf, da det er ham, der saa aarle lærte mig at fatte, og føle, og skatte dens Værd; o Carl! saa kunde jeg gierne isbet lige hen til Dig paa Dit Værtshuus, som jeg sad, og falbet Dig om Halsen, og bedet Dig blot ikke være vred for den dumme, confuse, flaue,

flanevorne Sædde, jeg havde skrevet Dig til i Gaar Eftermiddags, og som, jeg meget godt begriber, Du hverken kunde gienfinde eller gienkiænde Din Sophies Pleiedatter i, af den meget ligefrem Grund, at hun virkelig ikke var der.

Det var vel ligesaa godt, Carl! at jeg saae til at blive den Amalia igien, der skulde sige Cousin Carl Alt, hvad der laae hende paa Hiertet, smaat og stort, og som ingen Ting kunde holde hemmeligt for ham, især hvad ham selv eller hans Sophie angik, og som hendes gode Pleiemoder derfor nu og da kaldte sin lille Sladerhank, fordi der ikke let kunde svæve den mindste Drivsky paa hendes kongelige Pande, uden lille Amalia jo skulde fortælle til Carl, hvad for en Vind, der havde blæst den did. Jeg vil da ligesaa godt begynde ligefrem med at fortælle Dig, at dersom jeg bar mig flaut og dumt og forlegent ad i min sidste lille Sædde, saa var det virkelig, fordi jeg var i en flau og dum Forlegenhed. At det virkelig, oprigtig glædede mig, om ikke ligesaa meget, saa dog ligesaa hiertelig som Dig, at vor ædle uforglemmelige Sophies Datter var fundet, vil Du troe paa mit Ord, ja endog uden mit Ord, vil jeg haabe; men hvorfor skal jeg nægte Dig, at jeg — hvad Du forekommer mig selv i Dit Brev halv om halv om ikke at slaae paa, dog dunkelt at ahne — at jeg vel kunde ønsket, hun var opdaget et andet Sted. Vist nok er den selvgiorte franske Madame de Millerive en overmaade skikkelig Kone,

og hendes Huus et overmaade skikkeligt Huus, og den Haandtering, hun driver, en overmaade skikkelig Haandtering, og — som Du selv i den Scene, Du har meddeelt mig, tildeels alt vil have spøret — det vilde ikke være raadeligt for nogen, at lade sig mærke med det ringeste Andet; men, som du selv veed, vil Berlin engang for alle være Tydskelands Paris; og om Modehandlerinderne der vil jeg for større Kortheds Skyld henvise Dig til en Bog, som, jeg fra gammel Tid veed, staaer høit i Din Naade, Merciers Tableau de Paris. Det er, som Du letteligt kan begribe, en egne Materie for et Fruentimmer at tale eller skrive om, men saameget maa jeg dog sige Dig, at imod to unge Piger, der tye did, for at finde en anstændig Underholdning, antager man, at der i det mindste er otte, der gjøre det i det hemmelige Haab, snart at kunne ombytte den med en uanstændig, men som desværre her i Berlin er baade langt mere glimrende og mere indbringende.

Dette forurolligede mig baade for Dig, og mig, og vor afdøde Veninde, især da jeg paa Alt, hvad jeg læser i og af Dit Brev, tydelig kan see, Din unge Navne maa være en vel endnu noget mere end almindelig vakker Pige; jeg var derfor heller ikke rolig, før jeg i Gaar Aftes efter Assembleen, saasnart jeg kom hiem, fik talt med min Mand, der i Følge sine Forhold og sin Stilling — mellem os kan jeg gierne sige, saagodtsom paa Embedsvegne — maa være vel un-

derrettet i saa Henseende, og af ham fik det Vidnesbyrd, at han aldeles intet Ondt vidste om hende, hvorfor jeg ogsaa i Morges, saa snart jeg kom op, sendte min Tiener hen til Mad. Millerive, og lod hende bede, om hun ikke vilde anmode den Jomfru, der havde broderet det Slør, naar hun engang havde Leilighed, at umage sig op til mig. Rigtig nok har hun ikke været her endnu, og jeg fortryder næsten, at jeg ikke gav Tieneren et Par Ord med umiddelbar til hende selv; men jeg var bange for, det skulde giøre formegen Opsigt, og give Sagen fra Begyndelsen af et betydeligere Udseende, end værdt var, da jeg formoder, at Du deri vil være enig med min Mand og mig, at det vil være nødvendigt at lære denne lille Pige, og alle hendes Forhold, og Forbindelser, noget nøiere at kiende, inden man hende angaaende tager nogen nærmere Bestemmelse.

I øvrigt, min kiære Carl! staar Du stor Fare for at komme til at giøre, om ikke min Mand, dog i det mindste mig paa hans Vegne, engang ved Leilighed formelig Afbigt. Jeg begriber vel, at paa den Maade, I for mere end tyve Aar siden traf sammen, kunde I den Gang ikke være gode Venner; han ansaae Dig dengang for den, der stak ham ud hos Sophie; Du holdt ham derimod for den, der anvendte al sin Indflydelse hos Din Oncle, og Meinhard, og kort sagt, hvor han kunde, for at lægge Din Lidenskab Hindringer i Veien; det være nu, som det vil,

saa er jo deels det Tvistens Æble nu for længe siden af Veien, og det er, som min Mand ved en anden Leilighed sagde engang, en Urimelighed at vilde bære et Nag til hinanden i det fyrgetyvende Aar og derover, for det den ene i det tyvende har vundet et Spil Skak fra den anden. Du veed desuden særdeles vel, kiære Carl! at min Mand alt fra sine yngre Aar ikke har behandlet Lidenskaberne, og hvad dertil hører, med den Vighed og Høitidelighed, som Du, og Du kan meget let begribe, at det i hans nærværende Stilling, hvor Ting af den Betydenhed gaae igiennem hans Hænder, meget mere end nogensinde maa være ham Bagatelter. Men han veed at sætte Priis paa Dine Talenter, Dine Kundskaber, Dine Erfaringer, den særdeles Agtelse, hvormed den franske Gesandt her paa sin Ven La Fayettes overordentlige Anbefaling har behandlet Dig; om han nu troer, om han nu undertiden i Spøg og Alvor udlader sig med, at et saaledes udstyret, saaledes uddannet Menneske havde en anden, høiere Bestemmelse, end at leve for en ulønnet ulykkelig Lidenskab, der nu endog er aldeles uden Gienstand! om han ønskede at see Dig virksom, hædret, lykkelig, er det da saa stor en Brøde imod Dig? Da I see Tingene hver fra sin Side, udlod Du Dig forleden, er det naturligt, at I ikke see dem eens, eller i det mindste ikke see dem i eet Lys; meget rigtig, kiære Carl! men er det da ligesaa afgiort, at det Lys, Du seer dem i, den Synspunkt, Du seer

dem fra, skal være, om ikke den ene rette, dog i det mindste den rettere?

Dog jeg begriber lettelig, at jo sandere, det er, jeg her siger, jo mindre maa jeg kunde omvende Dig dermed; altsaa et andet Argument, som, jeg haaber, for Dig vil være af langt større og umodstaaeligere Kraft. Det er Din Amalias Mand; det vilde ikke gjøre hende lykkelig, hvis der mellem ham og hendes aarle Barndoms Vem vedblev at være en Misforstaaelse, som tidlig eller silde vilde lade hende befrygte engang at maatte blive Part, for aldrig at komme i den skrækkelige Nødvendighed at være Dommer. Carl! Du holder jo dog endnu som i gamle Dage af

Din Amalia.

VI.

Carl til Amalia.

Ja min Amalia! ja Carl holder af Dig, som i gamle Dage; endnu mere, om muligt, end i gamle Dage! o! Du er jo den eneste, jeg endnu har tilbage; i Dig, om Dig samles alle, alle de Følelser, som den Gang fordelte sig over min hele Kreds. Erindrer Du det endnu, Amalia! i hin min første korte Forlovelsingstid, da min ædle stolte Sophie

troede at burde opofre min Families hovmodige Fordomme vore Ønsker, vore Anlæg, Alt indtil vor blotte Omgang; da Kummer over dette mit ubodelige, uoprettelige Tab kastede mig paa Sygeleiet, hvor omhyggelig, hvor uafholdelig nidkiær, Du var for, hver Dag i samme Øieblik, som Du kom hiem fra hende, at Du først og fremmest kom ind til mig; ligesom Du var bange for, at noget af den Straaleglands, der fra hende af hvilede paa Dig, skulde ved længere Mellemtid kunde falme, eller ved nogen Uvedkommendes Mellemkomst kunde Dig fraroves. Dit huldе Hierte har ikke glemt og vil aldrig glemme, hvor kiær Du, min venlige Maane, som jeg dengang kaldte Dig, var mig, og blev mig. O og nu! da Du er den sidste, eneste, der har kiendt hende, havt hende kiær, med hvem jeg endnu kan tale om hende; Amalia! tabte jeg Dig, vel kunde jeg da sige, min Sophie døde mig anden Gang. Altsaa vær sikker derpaa! i det Øieblik, jeg ophørte at have Dig kiær, maatte jeg ophøre at elske, det er, jeg maatte ophøre at være. Jeg erindrer mig to Linier af en af mine Ynglingsdigtere, skiøndt jeg veed nok, det er en slet Smag at vedkiende sig ham, Roms Ovid, der den allerførste Gang, jeg læste dem, faldt synderlig paa mit Hierte, og der siden have været som mit hele Livs Løsen:

Ofte de andre Ynglinge kiølnes; jeg stedse har elsket,
Og hvad endnu jeg gior, hvis Du mig adspørger;
jeg elsker.

Amalia! hvis Du blot saae denne Dig velbekiændte Silhouette, som Kiærlighed selv saa forunderlig sendte mig

mig at ledsage
I Glædens og Sorgens de kommende Dage

hænge her over min Pult, som den for tyve Aar siden i Weimar hang over mit Skriverbord, være mig endnu, hvad den var mig da; være mig mere, dyrebarere nu, da den saa ganske maa være mig i Originalens Sted; o! saa behovede jeg ikke at forsikre Dig, hvad Du, min Sophies levende, tænkende, følende Skyggebillede, Du Afbildning af hendes lyse Aand og ædle Hierte, er mig, og vil og maa være mig, indtil jeg selv ophører at være!

Ogsaa har Du, som Du, i selve Sagen fuldkommen Ret, og jeg fuldkommen Uret; i Misforstaaelse mellem mig og Din Mand, kan, maa, bør Du stedse kun være Part, og aldrig under nogen Betingelse upartisk nok til at vilde, torde være Dommer; i Dine Øine skal han altid have Ret; og Amalia! og saalænge han har det; saa længe han vedbliver at gisre Dig lykkelig, saa vær vis paa, han — hine den overvældende Smertes Øieblikke fraregnede, da man i Vaanden fristes til at udstøde saamangt et ugrundet,

uveiet, umeent, eller i det mindste uoverlagt Ord — vær vis paa, at jeg ikke let igien skal give ham Uret, at jeg i det mindste ikke mere skal lade mig henrive til at ville gjøre Dig medskyldig i min Lidenskabelighed. Din Mands Lignelse om Skakspillet vil mig imidlertid ikke ret i Hovedet, i det mindste maa han indrømme mig, at det for mig ikke har været et Parti, man spillede til Ende, gik fra, og Alt var forbi; men at det, hvis jeg skal fortsætte Lignelsen, for mig varer hele min Livstid; at jeg er selv den stakkels Skakkonge, der efter at have mistet sin Dronning, og forgiæves søgt et Fristed i det store Skakbrets fierneste Vraaer, nu bliver drevet tilbage til sin gamle Hiemstavn, for enten der at ende som Roi depouillé, eller endelig lade sig sætte Mat Endnu nødigere vilde jeg see Din Mand, som min evige Modstander, den sorte Skakkonge, der ikke kan finde Sikkerhed eller Seir uden ved den arme hvides fuldkomne Undergang; saameget veed jeg i det mindste med Vished, at Du — for at blive ved Lignelsen — saa huld og tro Du end og er denne Din Konge, aldrig for mig bliver den fiendtlige Dronning, hvis dristige Forfølgelser jeg frem for Alt vilde have Føie at frygte. I øvrigt vil vi ikke omtumle os i Lignelser; for mig ere de, som Skyerne i Hamlet, som man efter Godtbefindende kan faae til at ligne, hvad man vil; skiønt er det ikke, i det mindste til en vis Grad, saaledes ogsaa med Menneskene? kommer det ikke med de fleste Men-

neſker næſten allene og aldeles an paa, hvorledes og hvorfra man seer dem? og dog — dog! naar jeg erindrer mig Sophie, hvor ganske hun var, i alle Livets Kaar og Stillinger, seet fra alle Synspunkter, den samme, da bliver hin Dagens Philoſophie mig atter til et blændende Sophiſteri, da hører jeg atter hin Guddomsſtemme i mit Inderſte, ſom ſiger: Nei! der gives Noget, ſom er, og ikke blot ſynes; Noget, der er uafhængigt af Synsmaade, og Synspunkt, og Synskreds, og dette Noget er Sieleadel og Menneſkeværd! nedlad Dig aldrig til hin Beſpottelſe, og giør Dig aldrig uværdig til den Lykke, der blev Dig til Deel, tidlig ſom Dievidne at lære, hvad Menneſket kan være og bør være!

Dog af hvad Aarſag ſiger jeg alt dette til Dig? veed jeg ikke tilvisſe, at ogſaa Du har den Tro, der kan flytte Bierge, at ogſaa Du troer Menneſker, og paa Menneſker? Altſaa til vort egentlige Æmne igien! Hvad Du i Anledning af vor Nyfundne ſiger, er — i ſig ſelv — ſaare vel overlagt, ſaare forſtandigt; og faldt mig maaſkee ved første Giennemlæsning kun noget ubehageligt paa, fordi det juſt var det ſelvſamme, jeg i disſe Dage har giort mig ſaameget Umage for, ikke at ſige mig ſelv. Viſt kiender jeg Merciers Tableau de Paris, og er den end ikke, ſom Du troer, en af mine ældre Dages gamle Venner, var Forfatteren mig dog fra ſit An 2440, hvori jeg fandt ſaamangen Skildring, der var mig

min Sophies sande Contrafei, saa dyrebar og kiær, at ogsaa dette hans senere Værk ikke saasnart i Boston faldt mig ihænde, før jeg med Begierlighed kiøbte, og med Graadighed læste det; ogsaa udgiør det en Deel af min lille Reisebibliothek, og jeg vil tilstaae Dig, at jeg havde ikke havt Din Anviisning behov for, den bevidste kedsommelige Søndag, da Modebou-tiken var lukket, og jeg ikke kunde komme til Dig, at tage fat paa dets fem hundrede og sex og tredivte Capitel, og at det i min daværende Stemning og Stilling just ikke var mig det allerbehageligste at finde det begynde med de mærkelige Ord: "Siddende i Boden paa Rad ved Siden af hinanden, seer man dem gien-nem Glasruderne. De ordne disse Ziratber, disse Flitterting, disse galante Trophæer, Moden frem-bringer, og afverler. Man betragter dem frit, de betragte en frit igien. Disse Piger, lænkede til Mo-deboden, med Naalen i Haanden, kaste uafladelig Øinene paa Gaden. Ingen Forbigaaende undgaaer dem. Den Plads i Boden, der er nærmest ved Ga-den, søges stedse, som den fordeelagtigste, da de Mandfolkebrigader, der drage forbi, offre altid et Øieblik Hylding. Pigen glæder sig over alle de Blik, man kaster til hende, og indbilder sig at see ligesaa-mange Elskere. De forbigaaendes Mængde afverler, og forøger hendes Fornøielse, og hendes Nysigenhed. Saaledes bliver denne siddende Haandtering taalelig, da dermed forenes den Behagelighed at see og at sees;

men den smukkeste i Boden burde altid beklæde den gunstigste Plads. Man siner i disse Bode nydelige Ansigter ved Siden af Grippeniller; Forestillingen om et Serail bemestrer sig ufrivillig Indbildningen!" Jeg behøver neppe at sige Dig, Amalia! at jeg her med Indignation kastede Bogen, som jeg i dette Øieblik var i Begreb at kaste Pennen; og maaskee var Din Mand ikke til Uheld kommen temmelig umiddelbar ovenpaa denne Læsning, han havde fundet mig anderledes, og jeg havde ikke havt behov, at bortlægge det lange Brev, jeg havde den hele Dag skrevet paa til Dig, og som jeg nu sluttede saaledes, at Din Nysgierrighed derefter sikkerlig aldrig i Verden bliver tilfredsstillet; imidlertid efter han var gaaet, og jeg havde udgydet min Galde paa Papiret, kom Bogen for en Dag igien, og Du vil, efter det, jeg har skrevet Dig om min næste Dags Scene hos Mad. de Millerive, selv kunde sige Dig, hvad Indtryk den maatte giøre paa mig, da jeg Dagen i Forveien ligesom havde fundet mig den forudsagt i følgende Ord: "Nogle Modehandlerboutiker ere stemte i en stræng Tone, som for at stikke stærkt af mod de øvrige; der ere alle Piger Klosterjomfruer; det er den fængslede Kydskheds Haand, der ordner denne vellystige Pynt, hvormed Skiøgerne pryde sig. Der klæder man disse, men efterligner dem ikke, man beholder intet til sig selv af de forførske Prydelser, man ødsler til Operanymphers. Man arbeider vel for dem, men det er

ikke engang tilladt at see dem. Tænk Dem Kokkepiger, der aldrig smage Sodden; saadan er disse Pigers Forfatning, der vogtes, og under Strænghedens Øie arbeide paa Toilelsshedens Attributer. Men Bodens Eierinde er selv saa forundret over den vidunderlige Orden, hun har indført, og vedligeholder, at hun fortæller det til enhver, der kommer, som et stedsevarende Mirakel. Man skulde sige, det er et Væddemaal, hun har indgaaet for al Verdens Øine, og at hun vil have Historien til at sige: her i Byen er en Modehandlerbod, hvor alle Piger er ærbare, og dette Særsyn skyldes min Dyd, og min Aarvaagenhed."

Da Minna von Barnhelm, som Du veed, er af de Stykker, jeg har læst med min Sophie, havde jeg den for godt inde, til ikke strax ved denne Modemadames Lovtale over sig selv at erindre, hvorban det hænger sammen med de Dyder, man roser sig af; og jeg kan ikke nægte, at den pedantiske Strænghed, hvormed hun bebudede mig, at det ikke var Skik her, at tale til disse Smaapiger, lod mig formode, at Madam de Millerive paa vedbørlig Anmodning neppe vilde findes uvillig til, at skaffe en god Ven; hvilken af dem det skulde være, i Tale paa et beleiligere Sted; ogsaa vil Du, som er vant til at forstaae mig, udentvivl i det, jeg har skrevet Dig til, have fundet mere end eet Spor af disse Forestillinger, som mod min Villie forfulgte og beleirede mig. Men saa

paa den anden Side, naar jeg seer min Sophies Datter, seer dette sande Familieindsegl paa denne fri, ædle, stolte Pande, dette rene hellige Øie, denne Uskylds og Sundheds Farve paa hendes Kind, dette forunderlig uforvarede, uforvanskede, uvanhelligede over hendes hele Aasyn og Ansigt; denne høie Ærbarhed, denne stolte Blufærdighed, der endnu aldrig synes at have erfaret, hvad Skam var; og nu denne synderlige Harmonie mellem dette Ansigt, disse Øine, dette hele Væsen, og den paa eengang — om Forladelse, Amalia! at jeg siger det reentud — saa uberlinsk sømmelige og smagfulde Dragt; derhos dette med saa ufortrøden Flid, med en Arbeidsomhed, der kun er det uforvarede Menneskes Lod, udsyede Slør, disse flere Haandarbeider af hende, som hun, den efter Dit Tykke høist ringe Priis, hvortil de solgtes, den kiændelige Ugunst, hvormed de falholdtes, uagtet, ikke lader sig afskrække fra at anvende sine Fritimer paa at forfærdige! sandelig! kiære Amalia! enten maatte man især i dette Øieblik lyve Berlin skammelig paa, eller saa smuk ung en Pige som min Sophie maatte saare let der paa en langt mageligere Maade kunde finde en meget mere glimrende Lod. Ogsaa tilstaaer jeg, at Alt dette, og fremfor Alt denne fuldkomne Harmonie mellem hendes Udvortes og det, der fremlyser af hendes Indvortes, denne Harmonie, som det ikke staaer endog til den erfarneste Skindyd at fremkunstle, hvor den ikke er Sandhedens

ægtefødde Datter, saa fuldkommen havde beroliget mig i saa Henseende, at det Vidnesbyrd, Din Mand har givet hende, saa vel, jeg desværre kan begribe, han i saa Fald maa være underrettet i en Stat, hvor de offentlige Fruentimmer spille saa stor en Rolle blandt de offenlige Anliggender, om hende vilde være mig aldeles ufornødent, uagtet jeg rigtignok inderlig ønsker, at min tilkommende Pleiedatter, og min Sophies Efterladte og Navne, maa være Berlins Geheimepolitie saa ubekiændt som muligt; imidlertid nægter jeg ikke, at, saasnart jeg igien var ene paa mit Værelse, og især, naar den slemme ærgerlige Mercier faldt mig i Tinene, har jeg ikke kundet tilbageholde det Spørgsmaal: men hvad skulde hun der? hvorledes er hun kommet der? hvorledes faaer man hende derfra? ligeledes maa jeg give Dig Ret i, at man vel maatte kiende noget nøiere om ikke til hende, dog til hendes Stilling, hendes Forbindelser, hendes nærværende Opholdssted og Levekreds. Din Mand, ønskede jeg imidlertid just ikke, skulde giøre sig nogen Uleilighed med deslige Undersøgelser; deels tilstaaer jeg, der er noget, i mit Inderste, der oprøres imod, at sætte Politiet, om det end aldrig var saa geheimt, paa Spor efter Sophie Brauneks Datter; deels ere dets Argussøine saa vante til at see ideligt Ondt, at de alt for let tro at see idel Ondt. Da desuden Du, kiære Amalia! har havt den Godhed paa en saa varsom og fin Maade at lade hende anmode at

komme til Dig, ville vi oppebie dette hendes Besøg, skiøndt jeg af hele hendes stoltbeskedne Væsen let kan forklare mig, at hun ikke just har havt Hast med at løbe Dig paa Dørrene efter denne Din Indbydelse. At jeg imidlertid inderlig længes efter at høre og erfare noget videre fra hende, og om hende, kan Du let forestille Dig, skiøndt jeg maa tilstaae, jeg, al denne min Længsel uagtet, ikke kan overtale mig at gaae hen igien til Mad. Millerive, for at døie hendes fordærvede franske og platte Tydsk, istedenfor at høre min forklarede Sophies himmelske Stemme fra hine Egne lyde over til mig paa ny giennem hendes Datters venlige Læber. Derimod vil jeg ikke dølge for Dig — Du vil jo ikke misforstaae, eller miskiende mig — at jeg, som en ægte nysgierrig Reisende har i disse Dage giennemstreifet Dyrehaugen, Lindealleen, kort sagt alle de Stæder, hvor man kan besee Landets Døttre, og det naturligviis paa de Tider, da de fornemmelig der lade sig tage i Øiesyn, alt for at see, om jeg hændelseviis ikke skulde faae Øie paa Sophie, ja da man endog i Morges førte den Stratenrøver, der havde overfaldet Posten, til Retterstedet, og jeg saae den Mængde Elegants og Elegantes, der strømmede ud at bivaane dette opbyggelige Skuespil, overvandt jeg min naturlige Vederstyggelighed for deslige Optrin, og den umenneskelige Nysgierrighed, hvormed man begaber dem, saameget, at jeg blandede mig i Trængselen, og arbeidede mig fem

Timer igiennem den til alle Sider, og i alle Retninger; men havde den Glæde, ligesaalidet der, som paa noget andet Flanestevne, at opdage min Sophie, men tvertimod, da jeg paa min Hiemvei derfra — vel ikke saa ganske af en Hændelse — kom forbi Madam Millerives Bod, giennem de store Ruder at see hende sidde inden for paa sit sædvanlige Sted, og med sit sædvanlige Udseende, medens der nærmere ved Vinduet rigtig nok sad et Par af hendes Medsøstre, paa hvis kogte og stegte Physiognomier man tydelig kunde see, at de havde baaret Dagens Byrde og Hede, og ved Henrettelsen vedbørlig været at see.

Skal jeg ligeledes tilstaae Dig, Amalia! at en Hovedaarsag, hvorfor Du faaer dette Brev af mig istæden for et Aftenbesøg, næst den, at jeg ligesom J. J. Rousseau er af de Mennesker, der bedre kan skrive, hvad de har paa Hiertet, end sige det, er, at jeg agter mig stærkt hen at see Berlinernes Yndlingsstykke, Menneskehad og Anger; ikke saalige for det, jeg jo forlængesiden har faaet nok af en cogvet Eulalia, og en theatralsk Meinau, og en vemmelig Bitterman, og alle eders andre berlinske Rariteter, I er saa stolte af; men for det, jeg er lidt nysgierrig efter at vide, om min lille Sophie ogsaa skulde være blandt de Berlinerinder, der, som et ungt Menneske med et vittigt Ansigt forleden Aften anmærkede ved Table d'hote, maa have meget at angre, siden de ikke kan blive kiede af at løbe efter dette Stykke. Det er, vil Du

sige, en uendelig Jagt, hvis jeg saaledes vil blive ved, at søge hende alle de Steder, hvor, jeg ønsker og haaber, hun ikke skal være, men Du maa paa den anden Side indrømme mig, at ligesom det er et særdeles godt Vidnesbyrd for Sophie, at Din Mand — i sin Stilling — intet veed om hende, saaledes er ogsaa hvert saadant Sted, jeg ikke finder hende, mig en ny Stadfæstelse i, hvad jeg saa inderlig ønsker, og haaber at finde. Midlertid lev vel! endnu engang og tak for Dit kiære Brev.

Efterskrift. Jeg har været paa Comedie, og har jeg end ikke fundet Sophie, er jeg dog ikke vis paa, jeg ikke atter skulde faaet en Stadfæstelse paa Nathans

En Forskers Die fandt
Ei sielden meer, end det at finde ønsked.

Jeg havde, maa jeg tilstaae, seet Stykket med temmelig liden Opmærksomhed, og i Særdeleshed i femte Act ene været sysselsat med at mønstre alle de smukke Berlinerinder, der stød hen i Taarer af Henrykkelse over, at man kunde være sin Mand utro, og i Nødsfald løbe bort med en temmelig maadelig Person, der gav En Stads og Equipager, og endda være en Engel af En Kone, og var i fuld Glæde over, heller ikke mellem dem at have fundet Sophie, som jeg da naturligviis i det Sted tænkte mig, smukt tugtigen og huusligen sidde hiemme ved sin Brodeerramme at

arbeide paa mere indenlandsk Arbeid, til ny Forargelse for Madam Millerive. Ret vel tilmode over, hvad jeg saaledes ikke havde seet, faldt jeg paa ved min Hiemkomst at gaae til Table d'hote, hvor jeg ellers sielden kommer om Aftenen. Et lidet Selskab — unge Kunstnere, om jeg ikke tager Feil — sad henne ved Enden af det Bord, hvor jeg satte mig, og snakkede om Skuespillet, som de ogsaa kom fra. En af dem, den unge Medailleur *, der kiændte mig, da jeg for faa Dage siden var inde hos ham at kiøbe Fredrik den eneftes Medaille, og der havde seet mig i Skuespillet, drog mig ind med i deres Samtale, saameget mere, som han vidste, at jeg paa min Hidreise havde været i Hamborg, og altsaa ikke uden Føie formodede, jeg havde seet det Stykke der af Schrøder og hans Kone. Jeg var, som sagt, i selskabeligere Stemning den Aften, end jeg just sædvanlig pleier at være, og da jeg i disse unge Artister, særdeles i Medailleuren, fandt dannede, vittige og morsomme Mennesker, der slet ikke syntes tilbøielige til at bøie Knæ for nogen af Berlins Afguder, indlod jeg mig temmelig i deres Samtale, saameget mere, som Du nok mindes, at den dramatiske Kunst, fra mine tidligere Dage, da jeg havde seet dens ypperste Præster Ekhof, Mad. Seiler og flere samlede i Gotha, bestandig har havt en særdeles Interesse for mig. Midt under vor Samtale kom det unge Menneske med det kloge Ansigt, jeg nævnte Dig ovenfor i Brevet, og

alt adskillige Dage — uden selv at vide hvorfor — særdeles havde lagt Mærke til i denne Kreds. Da Bordet imidlertid var blevet temmelig fuldt, giorde * Plads til ham, mellem mig og sig, for der han ikke skulde blive nødt til at sidde for sig selv. Af en Høflighed, som især den Kreds synes enig om at udmærke mig med der ved Bordet, begyndte han at giøre mig Undskyldninger, at han frygtede, jeg kom til at sidde umagelig, og tog deraf Anledning at irettesætte de Andre, de ikke havde holdt Plads til ham; men de paastod paa deres Side, at Skylden var hans, som var ikke kommet i rette Tid, og som overalt var bleven borte fra dem i Skuespilhuset, uden at sige, hvor han blev af. For den Sags Skyld, tog en anden Ordet:

Des que je vis les nymphes de mille Rives

kunde jeg nok begribe, han maatte forsvinde. Du begriber lettelig, at, hvorvel jeg, som virkelig havde endt mit Maaltid, allerede var i Begreb med at skyde min Stol tilbage for at yde min høflige Nabo den Plads, han saa forbindtlig yttrede Frygt for at berøve mig, jeg nu i en Hast for at have Anledning til at forlænge mit Ophold, lod mig give en ny halv Flaske Viin, saameget mere, som en af de andre i samme Øieblik spurgte, om den smukke Sophie var med? Vel giorde et meget tørt og næsten noget tvært Nei fra min Nabo Ende paa denne Samtale; imidlertid blev jeg dog siddende i Forventning, der skulde indtræffe

noget, der kunne lede den samme Vei igien; vi kom paa ny til at tale om Stykket og om Foreſtillingen, hvor min Nabo meget træffende anmærkede, han ikke havde savnet uden to Smaating, Menneſkehad og Anger, og syntes af den Aarsag usigelig glad ved mig, der blev foreſtilt ham, som den, der i Hamborg havde fundet begge Dele til høieſte Fuldkommenhed. Da jeg nu paa min Side havde min fuldgyldige Aarsag, hvorfor det var mig om at giøre, at lære noget nærmere at kiende til samme unge Menneſke, indlod jeg mig — som det lod, til hans ſtore Fornøielſe — meget mere med ham, end jeg i mangfoldige Aar er mig bevidſt, med noget fremmed Menneſke at have giort, hvortil kanskee ogsaa det Nei, han havde svart saalige ud af min Siæl, ikke bidrog saalidt; men det blev derved; jeg hørte mange snorrige, satyriſke, ja vel iblandt lidt scandaleuſe Anecdoter fra Hof, og Theater, By og Land; men intet videre om Mad. Millerive eller hendes Nympher; endelig blev Klokken tolv, og vi gik, de andre formodentlig hver til ſit, og jeg, hvis Hoved var for fuldt til at gaae til Hvile, hen til min Pult at ſkrive til Dig. Dog! det er Tid at jeg ſlutter engang; altſaa — god Nat! og Gud velſigne Dig

Din Carl.

VII.

Carl til Amalia.

Et Teteatetè med min lille Guddatter! vist nok saa uskyldigt, saa umistænkeligt, som vel kun sielden noget i Eders Berlin; imidlertid dog altid et Tete a tete! og som lovede flere, i det mindste særdeles fristede dertil.

Efter at have afsendt mit lange Brev til Dig i Morges, faldt det mig ind, at det dog var saare enfoldigt af mig ikke at kunne udfinde nogen Maade til at komme min lille Sophie i Tale. Da jeg vidste, paa hvad Tid Boden aabnedes, maatte jeg derfra med temmelig Rimelighed kunde slutte mig til, hvad Tid disse Smaapiger maatte komme, og det vilde da blot komme an paa at træffe, hvad Vei hun skulde derhen, for at være saa temmelig vis paa, at hun til en bestemt Tid hver Dag maatte løbe mig lige i Hænderne. At gaae op og ned ad Gaden, hvor Madam de Millerive boede, var mig imidlertid alt for spansk, ogsaa kunde jeg ikke saalige vide, om hendes Skinstrænghed muligt torde finde dette mod Observantsen; jeg besluttede derfor, at tage min Operationslinie i nogen Fraſtand, og valgte da for første Dag, at gaae op og ned under Linderne, for at forsøge, om det ikke hændelsesvis skulde være hendes Vei. Og see — min gode Amalia! — jeg troer, Lykken begynder at

være med mig; thi neppe havde jeg travet op og ned her en halv Time, før jeg saae, min lille Nanne med sin Sypose i Haanden fra den nederste Ende af Gangen komme mig lige imøde. Enten seer hun ikke godt, eller det — hvad, jeg rigtig nok synes, er hende temmelig liigt — ikke meget er hendes Maade, at lade sine Medvandrende passere Mønstring; thi hun var mig allerede temmelig nær, inden hun syntes at bemærke, eller i det mindste at kiende mig; men ikke saasnart havde hun faaet Øie paa mig, førend hun med saa lige Skridt, saa aabent et Aasyn, og saa mild en Mine styrede lige hen imod mig, at jeg tydelig kunde see, hun fornøiede sig over at møde mig, og formodentlig intet vilde have imod, jeg talte til hende. Saasnart jeg da var kommen hende saa nær, at vi uden Raaber kunde hilse hinanden, bød jeg hende god Morgen, og bevidnede hende min Glæde atter at see hende igien. Hun forsikrede mig med en høist ukunstlet Troskyldighed, at det ligeledes var hende overmaade kiært, og inden jeg selv ret vidste deraf, gik vi ved Siden af hinanden op ad Gangen i dyb Samtale om hendes afdøde Moder, Fader og Bedstefader, og fordybede os saaledes deri, at vi ikke blot gik Mad. Millerives Gade uden mindste Betænkning forbi; men endog, da vi var kommen op til Enden af Gangen, vendte uden alle Omstændigheder om igien, og gik den, som vi kunde været gamle Bekiendte, ned paa ny til den anden Ende, og var atter i Begreb

med at gaae Gaden tredie Gang forbi, da en Klokke, som slog i det samme, erindrede min lille vennehulde Sophie om, at det var over den Tid, hun skulde være paa sin Post; hvorpaa hun med et aldeles ukunstlet: Madame Millerive vil nok ikke vide, hvor jeg bliver af i Dag, blev staaende ligefor Gaden, for at give mig tilkiende, jeg ikke skulde følge hende dertil; jeg begyndte da at giøre hende Undskyldninger, om jeg skulde have voldt hende nogen Ulelighed, men hun gav mig med sin forunderlige Sandruhed til Svar: det havde ikke at sige, det var den første Gang i saa lang Tid, hun havde havt den Fornøielse at finde nogen, med hvem hun kunde tale om sine Forældre, og sin ejegode Bedstefader. Jeg sagde da, jeg havde selv længtes meget efter at tale med hende; men jeg vidste ikke, hvor hun boede, og hos Madam Millerive! "Ja! brød hun mig smilende af: il n'est pas de coutume, qu'on parle la aux petites filles, qui viennent travailler chez elle. I det samme giorde hun mig sit venlige Knix, og vips! var hun ude af Alleen, og nede af Gaden, og ved Mad. Millerives Dør, hvor det imidlertid forekom mig, som hun i det, hun gik ind, vendte sig om at see efter mig engang endnu til Afskeed.

Jeg kan imidlertid ikke sige Dig, hvor indtaget jeg paa denne vor Morgenpromenade er bleven af vor lille Sophie; der er især noget saa forunderlig sandru ved hende, der udtaler sig i Alt, i Blik, i Mine, i

Mine, i Tone, i Ord; man seer, og hører, hun siger og gjør ingen Ting for at vinde, eller behage, og just derved vinder og behager hun i det mindste mig allermeest. Jeg kan ikke sige, hun er aaben; tvertimod foruden Ærbarhedens Bluferd, som hun i en ualmindelig Grad besidder, og som synes hende medfød, har hun en vis Tilbageholdenhed, som hun synes at have tilvant sig mellem Mennesker, der i mere end en Henseende var, og maatte være hende fremmede, og som endog, hvor dette ikke finder Sted, synes at være blevet hende til anden Natur. Saaledes, uagtet hun, som Du har seet, uden mindste Betænkelighed gik op og ned af Lindealleen paa dens meest besøgte Tid med en Udlænding, spurgte jeg hende to Gange forgiæves, hvor hun boede, som hun dog sikkerlig ikke af nogen Mistro og end mindre af noget Snærperi, der synes ubeskrivelig langt fra hendes ukunstlede Naturlighed, tog i Betænkning at sige mig. Saaledes nævnte jeg hende to Gange, at Du meget længtes efter at giøre hendes Bekiendtskab, uden at faae andet Svar, end: Geheimesecretairens Frue! Saaledes veed jeg, at da hendes ædle Bedstefader, som hun fremfor Alle syntes at elske, og savne, var død, raadde man hende at tage til Berlin, som det Sted, hvor hun ved sine Hænders Arbeide letteſt vilde finde sin Underholdning, og hvor hun tillige hverken var udsat for ydmygende Familiegodhed, eller for fremmed Behandling af lykkeligere Dages Bekiændte! men

hvo den man var, der havde givet hende dette Raad, er mig endnu saa uforklaret en Hemmelighed, som om Nøglen dertil forvaredes i Jesuitgeneralens inderste Lønkammer. Meget, saare meget eget er jeg allerede i denne korte Samtale blevet vaer, men der ustridig saare lettelig lader sig forklare af, at hun saa tidlig er bleven hendes egen, og kommen til at staae paa sine egne Been, som man siger. Jeg kan ikke sige, hun taler meget; men hun hører særdeles smukt, og naar man taler om noget, der interesserer hende, hvile hendes mørkeblaae Øine paa een med en Deeltagelse, modtage de efter Omstændighederne fra hendes inderste Hierte saa afvexlende Skatteringer, udgyder sig paa samme Tid over hele hendes Physiognomie en dermed i saa fuldkommen Harmonie staaende Liveligbed, at vel maatte man sige, at dersom denne Pige ikke havde sin Moders Hierte, skrev Naturen en ulæselig Stymperhaand. Desmere paafaldende er det imidlertid, at i samme Øieblik, som man gienem det christalklare Væld seer den sølvrene Bund, ikke sielden dette Christal bliver ugiennemsigtigt med eet, for Øieblikket derpaa igien at spille i al sin oprindelige Klarhed. Nu! vi lære hende vel at kiende, Amalia! og enten skulde alle Julemærker staae feil, eller jo bedre vi lære at kiende hende, jo kiærere vil hun blive os.

Jeg længes imidlertid usigelig efter, at hun engang skal bryde overtvert, og komme til Dig; jeg vil-

de dog gierne ogsaa, at Du skulde kiende Noget til hende, for at høre, hvorvidt Dine Jagttagelser stemmede overeens med mine; eller nei, lad mig ligesaa godt sige Dig det ligeud, jeg længes efter, at Du skal dele, bestyrke, fordoble min Glæde over, at have gienfundet min Sophie, skiondt efter forynget Maalestok. Ja ja! enten skulde Alting bedrage, eller min unge Sophie maa, vil kunne blive Alt, Alt, hvad hendes herlige Moder var, Skiønt og Ædelt, elskeligt og stort. O Amalia! den Tanke at vorde og være for Sophies Datter, hvad jeg var saa stolt af at være hendes Moder, en sand trofast uegennyttig Ven; den Tanke, at opfylde, hvad — hvorfor skal jeg ikke sige, som jeg mener, hvad hendes sidste Suk, hvad det sidste halvdøde Blik, der er faldet paa hendes tilbageblivende Datter, har haabet, ønsket, æsket af mig, har nedbedet over hende, den trofaste Veileder, der, om han end ikke kan bevare hendes spæde Fod fra Modgangs Torne, om end hendes Moders Skytsaand, der saa sienfynlig svæver over hende, eller rettere throner i hendes Inderste, fritager mig fra den Nødvendighed nogensinde at drage den tilbage fra Lasternes blomsterklædte Afgrunde, dog ved trolig at gaae ved hendes Side i Sorg og Glæde, hielpe hende at bære den første og nyde den sidste, ikke vilde være hende unyttig, var det saa kun ved at glæde sig af Hiertet over Alt det Gode, hun var, og blev.

O Amalia! føler, forstaaer Du det — dog jo! det gjør Du; o men heller ingen, ingen anden end Du! — mit Liv har igien faaet en Bestemmelse; jeg veed, første Gang efter mere end tyve Aar igien, hvad jeg lever for. O men naar jeg da tænker paa, at jeg engang tilforn for hine 20 Aar siden ogsaa troede at vide det, og at jeg bedrog mig; Amalia! dersom dette anden — sidste Gang skulde blive min Lod! Jeg vilde dog ønske, Du havde talt med Sophie, og jeg vidste, hvordan Du havde fundet hende; er der Nogen, der skal kunde see hende med en Moders Hierte og en Moders Øie, maa det være Dig; hendes forevigede Moder har jo selv i al sin elskværdige Fylde lært Dig at kiende og føle, hvad det var. God Morgen, Amalia!

Din Carl.

VIII.

Amalia til Carl.

Sophie har ikke været her endnu; næsten er jeg i Fristelse, naar jeg tager ud i Morgen, at holde uden for Mad. de Millerives, tage hende paa, og kisse en lang Tour med hende, for at have hende ganske sikker og ene ved vort første Bekiendtskab. Det

er imidlertid kun en flygtig Idee, som jeg ikke engang er fuldkommen vis paa, jeg paa min egen Haand kan iværksætte, uden først at lade den gaae til høiere Approbation. Det, jeg imidlertid egentlig i flyvende Hast skriver Dig denne Billet for, er for at lade Dig vide, at min Mand i Gaar spurgde mig, hvad Connerion Du kunde have med den unge Medailleur * og hans Cligve. Jeg svarte ham ligefrem, at d-t hele udentvivl beløb sig til, at Du havde kiøbt Medailler hos ham — hvilket han allerede vidste, og hvilken Medaille — og at I spiiste ved Table d'hote sammen. Jeg vilde nu igien vide af ham, hvorfor han spurgte om det; men et meget kort og bestemt Jo! var hans hele Svar.

Jeg vil haabe — kiære Carl! at det hverken er et ægteskabeligt eller Stats-Forræderi, at jeg melder Dig dette til behagelig Advarsel; Du veed nok fra Din kiære Minna af Barnhelm, at Politiet her i Byen er meget nøiagtigt, og har Øine og Øren, som man mindst skulde drømme om. Midlertid skal jeg bede Dig, Du ikke lader Dig mærke til eller for min Mand om, hvad jeg her har skrevet Dig til, skiøndt jeg vel troer, han just har givet mig dette Vink, for det jeg skulde vare Dig ad.

At min Mand forresten ikke har seet Dit Brev til mig, behøver jeg vel ikke at sige Dig; thi om Du endog skulde have saa slette Tanker om en berlinsk Dame, at antage, hun lod sin Mand læse sine Breve,

vil Du let selv see, han i saa Fald intet havde havt at spørge mig om. I Hast.

Din Amalia.

IX.

Carl til Amalia.

(Ikke afsendt.)

Uagtet jeg ikke kan nægte, at jeg i de fleste andre Tilfælde i mit Liv er meget tilbøielig til at svare af anførte Minna af Barnhelm: det skal være mig kiært, om Politiet kiender mig ret nøie, nægter jeg Dig dog ikke, at det ved denne Leilighed vilde være mig kiærere, om Politiet bekymrede sig mindre om mig og mine Forbindelser og Connexioner, og især vil jeg saa inderlig ønske, at den maa være uden for Alt, hvad min nye eller rettere tilkommende Myndling angaaer, at jeg endog — kiære Amalia! uden endog i mindste Maade at miskiende Dig eller Din redelige Hensigt, maa bede, at Du ikke vil afhente hende i en Vogn, der sikkerlig mere end eengang er brugt i det geheime Polities Anliggender. Jeg er i øvrigt Din Mand meget forbundet for det mig givne Vink, som jeg fuldkommen gierne med Dig troer, det var hans Hensigt ad denne Vei paa en god Maade at faae mig med-

deelt; dog maa jeg tilstaae, at jeg, saalænge han bekl ædte en saa anseelig Post mellem det geheime Polities ubekiændte Foresatte, troede at have en aldeles uforkastelig Borgen for, at Politiet og Alt, hvad dertil hører, af mig og mine Handlinger og Forbindelser intet har at frygte; og hvad mit Sindelag og mine Meninger angaaer, da veed han ligeledes tilfulde, at jeg er disse saa aabenlyst bekiændt, at det sandelig er Tids- og Spions-Spilde, naar man sender een efter mig hos Medailleuren, for at see, om det er Fredrik den andens eller hans Eftermands Skuemynt, jeg kiøber. Det giør mig Ondt, Amalia! at jeg maa sige Dig det saalige frem, men jeg veed faa Ting, der saaledes harme mig i Verden, som dette politiske Krybeskytteri, der lurer paa Ord, og vogter paa Miner, der skaber tyve Forbrydelser, imod det opdager een, og der egenlig er den ugiennembrydeligste og uundvigeligste af alle de Snarer, hvori slette Raadgivere holde svage Regenter.

Jeg beder Dig om Forladelse — kiære Amalia! at jeg skriver Alt dette til Dig; men jeg tilstaaer Dig, ikke længe har noget forbittret mig saameget, som at see Dig bruges af det geheime Politie, saa ualmindelig velmeent ogsaa det Brug var, Du anvendtes til.

Du maa imidlertid paa ingen Maade antage dette, som om jeg ikke troede, at ogsaa Din Mand havde meent mig det virkelig vel med sin Advarsel;

men ogsaa her see vi som sædvanlig Tingene hver fra sin Side; og maa altsaa han eller rettere Du — da han jo ikke skal erfare, at jeg har faaet den Advarsel, han gav i Dine Hænder til sikker Befordring — ikke oprage ilde, at jeg den givne Advarsel uagtet har mine egne Grunde til at fortsætte, og maaskee endnu nøiere at knytte det begyndte Bekiendtskab, om jeg maaskee endog i den Anledning skulde finde mig foranlediget at kiøbe den store Churfyrstes Skuepenge ligesom Fredrik den andens, eller ved et Glas Viin og i en Giæstestue, der er fuld af Mennesker, at udspeide saadanne Statshemmeligheder, som at Charlotte Ackermanns Genie, og Mad. Seilers Talent, og Mad. Starkes Fortieneste vilde være utilstrækkelige til at betrygge en Actrice sin Plads ved det berlinske Theater, naar hun ikke tillige havde det fornødne Embonpoint for behage Magthavernes kiødelige Smag, hvilket virkelig, saavidt mig er bekiendt, var den allereneste Statssag, der hin forargelige Aften blev forhandlet.

Dog jeg er, og bliver bitter, og det har Du ikke fortient af mig, altsaa er der atter med dette Brev ingen anden Udvei, end at det gaaer ligesom et foregaaende ad Lønkussen i mit Reisechatol; det er nu paa den Tid, Mad. de Millerive lukker sin Bod; jeg skal dog forsøge, om jeg ikke kunde være lige saa heldig paa Sophies Hiemvei, som paa hendes Udvei, og om det igien kunde sætte mig i en lidet bedre Stemning. Middlertid — skiøndt Du ikke faaer dette

Brev, vil jeg slutte det med at bede Dig om Forladelse, for det jeg har kundet skrive Dig det.

Din Carl.

X.

Carl til Amalia.

Jeg maa — kiæreste Amalia — paa det geheime Polities og egne Vegne bede Dig om Forladelse, om Du hændelsevüis igiennem det skulde bringe i Erfaring, at jeg samme Dag, som jeg havde faaet Din sikkerlig velmente Advarsel mod den unge Artistflok, som jeg staaer i den høistbetænkelige Forbindelse med, at vi spise ved eet Table d'hote sammen, drikke slet Viin i Dyredomme, og hverken troe paa Gøgleren Reinvald eller den angerløse Eulalia Unzelmann, ja neppe en god Time efter, samme Advarsel var kommet mig til hænde, har ladt mig offenlig en heel Time see under Linderne med den af dem, der lettelig torde være den klogeste af dem alle, da han har — om ikke den værste Tunge, dog de skarpeste Øine, der see ud til at kunde opdage Latterlighed og Daarskab, om det saa var under en Floiels Purpurkaabe, eller bag et Nymodens Allerhelligstes allerærværdigste Forhæng. Midlertid hvad Dig angaaer, veed jeg, Du undskylder mig gierne, og hos det geheime Politie

haaber jeg ligeledes Overbærelse, naar jeg erklærer, at det var paa en vis Maade i dets Tieneste, jeg var saa drifstig; da det sandt at sige, ligger mig selv lidt paa Hierte, at komme paa Spor af, hvorledes det egentlig har sig med ham, og hvad han fører i sit Skiold.

Alvorligere talt — skiøndt jeg rigtig nok er en Deel mere oprømt, end jeg for nogle faa Timer siden saa snart ventede at blive — troer jeg, at min lille Navne har fra den ene Samtale smittet lidt af paa mig, saa jeg, ligesom hun, vel mener Alt, hvad jeg siger, men derfor ikke siger Alt, hvad jeg mener. Jeg har saaledes ikke sagt Dig, at ovenmeldte unge Menneske, der den bevidste Aften blev mig saa mærkelig ved det betydende Nei, der paalagde hin Tausheb, der vilde ved et Værtshuusbord bragt Sophie paa Bane, blev mit Geheimepolitie endnu mere betænkelig, da jeg den følgende Dag, medens jeg gik op og ned under Linderne med Sophie, fik Øie paa ham paa een af Bænkene. Vel kan jeg ikke nægte, at, da den Spadseregang ustridig er indrettet til at spadsere i, og de Bænke hensatte for, at man i Ro og Mag skal kunne sidde og tage de Spadserende i Øiesyn, har han selvsamme lovlige Adkomst til dem, som jeg eller enhver anden, der opholder sig i Berlin; midlertid vil jeg aabenhiertig tilstaae Dig, at han sad mig der særdeles i Veien; og at jeg især gierne vilde betalt den slette Vin, der Aftenen før var bleven drukket, tredobbelt for, at jeg ikke havde druk-

ket i Lag, eller giort Kiendskab med ham, og altsaa med Vished kunde erfaret, om den Hilsen, vi fik, da vi gik forbi Bænken, han sad paa, gialdte den smukke Sophie, eller om den, som det rigtig nok syntes, var mig i Særdeleshed tiltænkt.

Nu kunde jeg rigtig nok, da Sophie dreiede af, for at gaae til sin Post i Modeboden, have givet mig i Selskab med ham, og søgt Leilighed at føle ham paa Tænderne, saa meget mere, som han kort efter, hun var gaaet fra mig, stod op fra sit Sæde, og syntes at styre Coursen mig lige imøde; men deels veed Du nok, jeg sielden falder paa, hvad der ved en Ting er at giøre, før en god Stund efter, den er forbi; deels maa jeg tilstaae, jeg var for lykkelig ved at have talt saaledes om min Sophie og med hendes Datter, til, at jeg kunde finde mig i, noget Uvedkommende skulde fordærve mig Eftersmagen deraf. Midlertid kan jeg dog ikke bølge Dig, at alt imedens jeg skrev mit Brev til Dig om vor Samtale, sad han bestandig for mine Øine paa den grønne Bænk, og ridsede i Sandet med sin Padine, og nu og da — lee kun af mig, Amalia! men Du kiænder mig jo, nu og da bares det mig for, som han umulig i al den Tid kunde skrevet andet end Sophie.

Du kan nu let tænke, Amalia! hvad det i den Stemning giorde for en Virkning paa mig, da jeg i Morges fik Dit Brev, og deri din Mands Advarsel for den Cligve, dette Menneske hørte til; vel veed

jeg, at Geheimepolitier for større Sikkerheds Skyld gierne betiene sig af Mikroskoper, og at deri, om just ikke Fluer bliver til Elephanter, da Politiemikroskopernes eget Maal dertil er forlidet, bliver i det mindste Jordkrebs til Søkrebs; jeg fatter altsaa lettelig, at en spodsk Mund og hvas Tunge, som jeg ikke kan frikiende adskillige af de Mennesker for, meget let, naar de sees i Mikroskop, kan blive til et glubende Svælg og en Slangebraad; midlertid vil jeg tilstaae, det fortrød mig, da jeg saae, man tænkte sig mig — og maaskee endnu mere, fordi den Forestilling paanødte sig mig, at Politiet mulig endog bragte Sophie — i Forbindelse med de Mennesker. Der rak derfor og et Tordenvæir op, der var saa svært, at jeg efter min nuværende Maade fandt det nødvendigt, at lade det udgyde sig paa et reent Stykke Papir, som jeg derpaa meget velbetænkelig lagde hen i min Pult, hvorpaa Luften blev mærkelig renere og lettere, og jeg for fyldest at fordrive de Dunster, der endnu kunde være tilbage, besluttede at gaae en Tour hen under de mig nu saa interessante Linder, for der i det mindste i Erindringen at nyde min Gaars Samtale livligere og hierteligere paa ny, og — hvo kunde vide — om ikke at møde en lignende Samtale igien, dog muligt igien at see et Glimt, faae en Hilsen af Sophie.

Underlig nok! efter saa lang Række af Aar igien at kunne jage efter et Blik, gaae paa Spor efter en Hilsen af Sophie; vel af en anden Sophie, med

saa ganske andre Følelser, ganske andre Forhold; men dog, dog i en saa forunderlig Forbindelse med den første. Jeg kan ikke sige Dig, Amalia! hvad denne Lighed, og denne Himmelforskiel vækker for en forunderlig Følelse i mit Inderste; jeg kan ikke forklare mig, jeg veed ikke, om Du forstaaer mig, men Forholdet er for mig som Aftenrødens til Dagskiærets; hint var Haabets muntre Fremblik, dette Erindringens vemodig søde Tilbageskyn. Ligemeget! ogsaa dette er Følelse, og kun Følelse er Liv. O Amalia! hvad der end skal hænde Dig i Verden, saa bevare Dig Gud for Alting fra den skrækkelige Tilstand, hvor man hænger ved Intet, har Intet, som man frygter for, eller haaber af, glædes ved, eller sørger over; ulykkelige Mand! hvis De Intet elsker, siger min uforglemmelige Mûma af Barnhelm saa skiønt og saa sandt.

Men saaledes kunde jeg blive ved til i Morgen, og endda blev Du, som det saa tit gaaer med mine Breve, ikke klogere; altsaa igien til min Eventyrer. Neppe var jeg kommet under Linderne, før jeg igien opdagede — Sophie? — nei tvertimod! Ynglingen med det vittige Ansigt — Du maa tilgive mig, Amalia! at jeg betegner Dig ham saaledes, da jeg næsten er i den Nødvendighed at maatte henvende mig til Geheimepolitiet for at erfare hans Navn, siden det udentvivl er opskrevet i dets Registre, medens jeg undseer mig ved at spørge ham derom, efter at vi allere-

de kiende hinanden saa længe og saa nøie. Haha! tænkte jeg ved mig selv, saasnart jeg blev ham vaer, du har valgt din Tid rigtig; det skulde meget undre mig, om det varede længe, inden Sophies Vei igien faldt herad; skal jeg nægte Dig, at min første Følelse var, at forlade Gangen, og tage min Post i et Kaffehuus ligeoverfor, hvor jeg fra Vinduet maatte meo mit Glas kunde holde Øie med, om Sophie gik denne Vei for hans Skyld, eller han stod der for hendes? da jeg imidlertid er noget tilbøielig til, at holde med Las Casas alle slige første Indfald for Indskydelser af den Onde, skammede jeg mig snart ved denne Speider-Idee, og havde heller neppe opgivet den, før jeg paa en følelig Maade blev giort tilskamme, i det min unge Artist ikke saasnart fik Øie paa mig, før han, ligesom han kunde have seet, hvad der foregik inden i mig, reiste sig af sin Plads, kom hen at hilse paa mig, og fornøiede sig over at møde mig her, og det saa livelig, at man maatte troe, hvis han her havde ventet paa nogen, maatte det været paa mig.

Da det nu, som jeg sagde ovenfor, var mit Geheimepolitie af nogen Vigtighed, at blive noget nøiere bekiendt med samme ogsaa mig betænkelige unge Menneske, tog jeg med Fornøielse imod ham, og da jeg maa lade ham, at det er et Menneske med Hoved og Dannelse, varte det ikke længe, før vi var inde i en temmelig levende og interessant Samtale. Han synes fremfor Alting kiendt med sin Fødebyes Kunstnere og

Lærde, og det saa temmelig af alle Klasser, og er virkelig uudtømmelig paa Anecdoter dem angaaende og det ikke blot, som jeg riktig nok i Begyndelsen havde ham mistænkt for, de satyriske og scandaleuse; skiondt jeg ikke kan nægte, han har nogen Forkiærlighed for det første Slags, hvorimod han aldeles har forskaanet mig for den sidste Art, da han ubentvivl første Aften har mærket mig af, det var ikke saalige min Kost. Derimod vidste han at fortælle mig meget om Lessing og hans forskiellige Ophold i Berlin, om hans ædle Ven, den vise Moses Mundelsohn, og var just i Begreb med at meddele mig en rørende Anecdote om, hvorledes denne herlige Tænker engang i sine senere Aar var saa svag paa Legem og Siæl, at hans Ven og Læge maatte forbyde ham at læse og skrive, ja endog saavidt muligt, at tænke, og at han i denne Mand af hans Aand saa tunge Forfatning søgte sin Tidsfordriv og sin Adspredelse i at tælle Tagstenene paa Gienboernes Huse.

Han var just midt i denne Fortælling, da paa et vist Klokkeslag, Sophie og en heel Række af hendes Medsøstre fra Mad. de Millerive af kom ind i Gangen, blev os vaer, og hilste os; naturligvis hilste vi begge dem igien, men han fortsatte, for, under og efter sin Gienhilsen, sin Fortælling saa uafbrudt, saa uanfægtet, som alle disse for det meeste ret vakre Piger kunde været en Række Tagsteen; hvilket i Grunden er mere; end jeg kan sige om mig, som ikke kan

nægte, jeg var saare nær ved at tabe Traaden af Fortællingen, saa interessant den i øvrigt havde været mig hidtil; især da den smukke lille Linie med eet, som vi Krigsfolk kalde det, begyndte at flottere, i det den største Deel af dem vilde, som fra først af syntes at være deres Hensigt, gaae Gangen op, medens nogle, og deriblandt Sophie, med eet begyndte at bryde af, og efter nogen Vaklen da drog de øvrige med sig tvertover Gangen ind i den nærmeste Gade.

Jeg kan ikke nægte, at denne uventede Bevægelse slog mig; saameget mere, som jeg er temmelig overtydet, den kom egentlig og eene fra Sophie; skulde hun virkelig have vildet undvige at møde mig? eller var det maaskee blot mig i det Selskab, hun saaledes undveeg? hvad gjældte overalt den Art af Røre, der med eet syntes at blive i det lille Compagnie, da de blev os vaer? Du leer, Amalia! Du mener, at jeg ikke burde have saameget imod, at Konger og Fyrster, og andre Jordens Store og Mægtige, der have saa betydelige og kostbare Besiddelser, holde Spioner og Geheimepolitier for at betrygge sig disse; da jeg aldrig saasnart bilder mig ind at have faaet en endnu i det ringeste temmelig uhiemlet Part i en ung Piges Velvillie og Godhed, før jeg er strax i saa urolige Tanker, som det var mig, der havde landsforviist Necker, og skulde nu svare for alle Følgerne af dette Vovestykke. Du kan have Ret, Amalia! men betænk, at det er min Sophies Datter, hendes Efterladenskab,

min Arvedeel. Maaskee vil Du spørge mig, som Daya Nathan.

> Og kalder I Alt, hvad I eier, Eders
> Med samme Rette?

men fuldt og fast haaber jeg engang at kunde svare Dig med ham;

> ingen Ting med større.
> Alt hvad jeg ellers har, Natur og Lykke
> Har tildeelt mig; kun denne Eiendom
> Jeg Dyden har at takke.

O Amalia! var denne Lykke mig forbeholdt; kunde jeg, naar jeg engang hisset samles igien med min Sophie, aflægge hende et fyldestgiørende Regnskab for denne hendes dyrebare efterladte Skat! Dog — jeg falder igien, som Werther, i tomme Declamationer; men rigtig nok kan jeg sige som han, jeg er tilfreds og fornøiet, og altsaa ingen god Historieskriver.

Om jeg da fik nogen videre og nøiere Oplysning? seer jeg Din qvindelige Nysgierrighed i fuld Higen efter at erfare. Egenlig ikke! min gode Amalia! min navnløse Medvandrer fortsatte sin Fortælling om Mendelsohn og Tagstenene, uden at synes at lægge mere Mærke til min Adspredelse, end et Øieblik forhen til Pigerne, der gik tvertover Gangen. Det svævede mig rigtig nok et Par Gange paa Tungen, at spørge ham, om han havde noget Kiendskab til

nogen af de Smaapiger; men Du maa dog tilstaae mig, at en Parenthesis af denne Natur paa fem og fyrgetyve Aars Laber vilde giøre en alt for latterlig Figur midt i en Lovtale over Socrates Mendelsohn; jeg udsatte det altsaa til et beleiligere Øieblik; men, som det gaaer, i Haab om at finde et endnu beleiligere, lod jeg et gaae fra mig efter et andet, og endelig efter at have gaaet saaledes sammen en fuld Time, skiltes vi ad, uden at vi endnu var kommet til nogen Forklaring; indtil han i det Øieblik, han alt havde sagt mig Farvel, kom handelsviis til at give mig en Oplysning, som med eet beroligede, og berigtigede alle mine Ideer. Da nemlig, i det vi skiltes, adskillige Klokker slog i de omliggende Huse, een efter den anden, vendte han sig efter at have taget Afskeed, med sin sarcastiske Mine om til mig igien, og sagde: det er en deilig Ting for os Maitrer — som de kalde os — her i Berlin, at vi hver Time gierne kan komme et Quarteer for silde, hvor vi skal, og endda være vis paa, vi er der paa Klokkeslaget; for, slaaer ikke een Klokke, saa slaaer altid en anden; og det forstaaer sig da selv, at den, der holder med os, er altid den rigtige." Mennesket er altsaa, seer Du, en Tegnemester paa sin Haandtering, og da han tillige, som jeg af et og andet i hans Fortællinger tydelig mærkede, nok egenlig er en Blomstermaler, er det mig meget begribeligt, hvad Kiendskab og Forbindelse han paa en meget naturlig og uskyldig Maade kan have mellem

les Nymphes de mille rives

som hin Galning forleden Aften benævnede dem. Havde jeg imidlertid ikke været det synderlige Menneske, der, som min Sophie i gamle Dage anmærkede, aldrig spørger om, hvad der ligger ham paa Hierte at vide, havde det rimeligviis kun kostet mig et Par aldeles uanstødelige og umistænkelige Spørgsmaal, at faae med Visshed at vide, hvad jeg nu nøies med at formode. Men da det lader, som det er det unge Menneske ligesaameget om mit Bekiendskab at gisre, som det i dette Øieblik er mig om at lære at kiende ham — jeg skulde imidlertid ikke troe, af samme Aarsag — vil der vel ved Leilighed blive Anledning til at komme ham videre paa Spor, uden at jeg derfor behøvet at umage Berlins Geheimepolitie, som jeg har alt for stor en Respekt for, til at vilde gisre Uleilighed med mine ringe Anliggender. Jeg kunde endog fristes til, Amalia! at bede Dig opgive den Idee, Din fosterlige Velvillie har bragt Dig paa, at afhente Sophie fra Modemadammen, deels fordi jeg, som Du selv engang udlod Dig, synes, det vilde give Tingen et mere betydende Udseende, end værdt var; deels fordi jeg ogsaa helst vil have, man skal lade min lille Sophie gaae paa sine egne Been, og følge sit eget Hoved, uden at paatvinge hende Ledebaand, som slet ikke synes at være hendes Sag; deels — kort sagt! jeg har mange Aarsager dertil, af hvilke imidlertid de to foregaaende kunne være tilstrækkelige; og skynder

seg mig endog her at slutte mit Brev, af Frygt, at i Følge min ubenævnte Vens Hypothese om Klokkerne i Berlin, Din Promenadeklokke kunde gaae lige saameget for tidlig, som Timelærernes for silde, og Du altsaa mulig alt være kiørt ud, inden Du fik mit Brev, hvis jeg ikke skyndte mig at sende Dig det endnu i Aften. Lev vel, min gode Amalia.

Din Carl.

XI.

Carl til Amalia.

Vor Sophie er en velsignet Pige, jeg kommer fra en Morgenpromenade med hende, hvor jeg ved hvert Ord, næsten kunde jeg sige, ved hvert Skridt, saa ganske gienfandt Moders Datter, Sophie den anden, rigtig nok stedse kun den anden, men dog den første saa liig, at jeg mere end eengang, ligesom min Nathan, kunde være fristet at spørge:

Hvor hun i al den Tid
Har været! i hvad Hule hun har slumret?
I hvilket Ginnistan, ved hvilket herligt
Div denne Blomst bestandig er bevaret
Saa frisk? —
Alt dette kunde jeg, hvis jeg
Blot hende saae, og ikke ogsaa mig

thi at denne Sophie har mørkeblaa Øine, og at hin havde lyse; at denne er

En svulmende, en yndig Rosenknop
I alt sit Ungdoms Purpur.

og at hin alt udsprungne Rose havde blegere finere Skattering! det er af de Ting, jeg behøver at være fraværende fra dem begge, at see dem i Erindringens Trylleſpeil for at vide, og erkiende; ustridig mindes Du, Amalia! at Du var den første, der, efter at jeg saa mange Aar havde kiendt, elsket, tilbedet min Sophie, giorde mig opmærksom, hvor billedskiøn hendes Figur var, seet fra Ryggen, hvorledes denne Vært, denne Reisning, denne Hals, dette derpaa saa skiønt hvilende Hoved, med sine rige, castaniebrune, bølgende Silkelokker, var et Skiønhedsideal

Som kun ti herlige Malere samled formaaede at danne.

Altid gik det mig med min Sophies Udvortes, som Appiani med Emilies Paaklædning, hvo kunde agte paa den, naar man saae, hørte, beundrede hende?

Dog jeg seer, jeg er paa Veien saaledes at fordybe mig i min gamle Arvesynd, at jeg maa med Magt bryde overtvert, for at komme til at meddele Dig, hvad jeg i dette Øieblik er saa fuld af.

Den deilige Morgen drev mig i Dag endnu noget tidligere ud end sædvanlig under de mig nu saa kiære Linde, vis paa, at jeg under dem aldrig mere staaer Fare for at kiede mig, da jeg ved hvert Skridt møder Erindringer og Drømme nok til at holde mig med behageligt Selskab. Men see! saa tidlig jeg end-

og kom der, var min lille Sophie der alt, og hvad endnu var mærkeligere, blev mig aldrig saasnart vaer, før hun reiste sig af Bænken, hun sad paa, og kom mig saa troskyldig, nær havde jeg sagt, saa da terlig imøde, at jeg skammede mig over den første Tanke, der var fløiet igiennem min Siæl: hvem hun vel sad efter? som om jeg havde grebet mig selv i, jeg veed ikke, hvad for en Brøde.

Jeg tænkte det nok, sagde hun, i det hun kom hen imod mig, at De udentvivl snart maatte komme; det giorde mig saa ondt, da jeg saae Dem her i Aftes, at jeg ikke kunde komme til at tale med Dem; men jeg gik med alle de andre, og De var da heller ikke allene." Skal jeg tilstaae Dig, Amalia! at igjen ved disse sidste Ord den gamle Adam, som, jeg tydelig mærker, endnu maa være i mig, vilde lade mig finde noget overlagt, undvigende, at jeg ikke skulde blive klog paa, om hun kiændte noget til min Medvandrer eller ikke; men det var, som hun kunde læse i mit Inderste, thi i samme Øieblik giorde hun mig atter tilskamme ved at tilføie: Jeg længtes ret efter at tale med Dem; for jeg har siden følt saa godt, at jeg den første Gang bar mig saa tosset ad, og at De maatte tænke underlig om mig, at jeg var saadan mod Moders bedste og første Ven, og som min ejegode Bedstefader holdt saa usigelig af; og det fortrød mig ogsaa saa hiertelig, da jeg var gaaet fra Dem, at jeg nær var vendt om igien, for at sige Dem det, da jeg var hiemme ved Døren; men saa tænkte jeg, jeg traf Dem nok en an-

den Gang, og saa var jeg her i Gaar Morges; men De kom ikke."

O Amalia! jeg kan ikke sige, hvor hendes Moder i det Øieblik stod for mig i hele sin himmelske Renhed, saaledes som jeg hundrede, tusende Gange hørte hende uden Tilbageholdenhed vedgaae Alt, hvad hun tænkte og følte, med den grundede Visshed, hun intet kunde tænke eller føle, hvorved hun nogensinde havde nødig at blues; hun, om hvem jeg saa ofte i min Henrykkelse sagde, paa hendes Bryst havde Momus ikke fornøden at ønske Vinduer, saalænge hun havde Læber, hvorigiennem hendes Hierte kunde tale, og Øine, hvorigiennem det kunde lyse. Ogsaa overraskede denne Liighed mig saameget, at Navnet Sophie var Alt, hvad jeg var istand til at bringe over mine Læber. Saaledes maa De gierne kalde mig, sagde hun, i det hun trohiertig trykkede min Haand, der havde taget hendes til Velkomst; jeg veed jo, min Moders Ven har intet stoltere og kiærere Navn at give mig; jeg ønsker aldrig at faae, eller fortiene noget Andet af Dem.

Du kan begribe, min gode Amalia! hvorledes denne inderlige og trohiertige Tiltale overraskede mig af den endnu i forrige Samtale saa ordknappe tilbageholdne Pige, og næsten lod det, som vi i Dag havde skiftet Roller; thi var der af Forundring, eller Fornøielse over at høre paa hende, eller hvad var det, nok! jeg lod hende saa temmelig beholde Ordet ufor-

styrret. Det faldt mig ind, blev hun da ved, ligesom jeg sidst var gaaet fra Dem, at De to Gange havde spurgt mig, hvor jeg boede, og at jeg begge Gange ikke havde svart Dem; det var, vil jeg ligesaa godt sige Dem strax reent ud, af en maaskee falsk Undseelse for det, jeg skammede mig ved at maatte tilstøie, at jeg ikke kunne bede Dem at besøge mig der. At jeg ikke er bange for at see Dem, eller sees med Dem nøgensteds, behøver jeg vel ikke at sige Dem; heller ikke er jeg saa barnagtig forfængelig, at jeg skulde skamme mig ved, det ikke var noget forgyldt Cabinet, eller nogen prægtig Salon, De fandt den stakkels Sypige boende i; jeg maatte tage meget feil af Moders Ven, om jeg ikke just derved skulde være ham saa meget kiærere. Var vi i Weimar, jeg havde giort mig en Triumph af, at kunde bringe Dem hiem til mig, vise Dem en og anden Ting, der for Dem som for mig vilde være en kiær gammel Bekiendt fra bedre Dage; Moders og Faders Silhouetter, nogle Bøger, som Moder har faaet af Dem, og som jeg, ligesaalidt som hun, kan blive kied af at læse i; og eet og andet saadant, som det vilde være Dem kiært at kiende Dem ved; men vi er desværre i Berlin, hvor vi er fremmede begge, og hvor min gamle Vertinde endnu vilde gisre større og værre Øine, hvis en fremmed Mandsperson besøgte mig, end min franske Madame, da De vilde give Dem i Snak med mig i Boden. Midlertid! denne Vei skal jeg frem og

tilbage hver Dag; jeg seer, De veed Tiden; altsaa naar De har et Øieblik tilovers til Deres Sophies Datter, mødes vi her; for jeg vil ikke nægte Dem, at det er mig usigelig kiært at kunde tale med Dem, om Alt, hvad jeg har holdt af, og mistet". I dette Øieblik mørknede en Taare det nys saa tindrende Øie, og der blev fra begge Sider en Pause. Efterat vi havde gaaet tause nogle Skridt ved Siden af hinanden, tog jeg endelig tilorde igien: siden De taler saa aabent med mig, gode Sophie! sagde jeg til hende, tør jeg da ligefrem spørge Dem om een Ting?" "Spørg De! sagde hun, og saae mig med sine store blaa Øine saa frit og saa aabent ind i Øinene, som hun vilde være paa rede Haand til at besegle, hvad hun kunde komme til at sige. Hvorfor? sagde jeg: har De ikke endnu været hos min Cousine Amalia? Det lod, som det Spørgsmaal kom hende, jeg veed ikke, om uventet eller ubeleiligt. "Baronesse Pirchenfelde"! var Alt, hvad hun svarte, og i en Tone, der var hele Octaver fra den, vi hidtil havde talt i. "Ja sagde jeg: De kan troe, det vilde ikke fortryde Dem at lære at kiende hende." "Jeg veed det, sagde hun, jeg kiender hende; jeg kan huske, Moder talte om hende saa tit; og — jeg kan aldrig sige Dem, hvor hun holdt af hende, og hvortit hun foreholdt mig hende som et Mønster." "Og endda! sagde jeg, kan det ikke friste Dem at giøre hendes Kiendskab? og naar jeg nu siger Dem, at hun læn-

ges usigelig meget efter Deres". Det lod, som Sophie betænkte sig eet Øieblik, og efter en Bevægelse, som en Beslutning var modnet hos hende, sagde hun: "De gav mig før den Roes, at jeg talte aabenhiertig med Dem, og den vilde jeg ikke gierne forspilde. Vi er i Berlin; skiøndt jeg kun kiender saare faa Mennesker, begriber De dog nok, at naar man sidder til Stads i Madame de Millerives Bod, er man snart kiendt af al Verden; og naar jeg ringer paa Geheimepolitiintendantens Port, kan jeg ikke raabe til alle Forbigaaende, til alle Naboer og Gienboer, det er hans Frue, og ikke ham, jeg skal ind til; og min Moders Ven vilde vist ikke, der skulde falde nogen Skygge paa hendes Datter, om det saa var aldrig saa uskyldig." Jeg sagde hende da, at Du havde havt den Plan at hente hende af i Din Vogn; men hun tilstod mig med sin sædvanlige Trohiertighed, at, saa smigret hun end fandt sig ved Din Godhed, maatte hun dog frabede sig det for Mad. de Millerives Skyld, der ikke vilde undlade at giøre tusende og tusende Krøniker af den Ting, og der overalt paa de sidste Dage, siden jeg havde talt med hende i Boutiqven, og siden der havde været det Bud efter hende fra Dig, havde været ganske besynderlig imod hende, hvorvel det da maaskee ogsaa kunde have en anden Grund; (som hun imidlertid ikke sagde mig) Jeg kom nu til at tale med hende om hendes Stilling hos Madde Millerive, og hun fragik ikke, at den i mange

Henseender især paa nogen Tid var hende ubehagelig; da jeg imidlertid slog paa, om hun ikke kunde have Lyst til at ombytte den, lod falde et Vink, om hun — med Din Tilladelse, Amalia! — ikke kunde have Lyst at leve hos Dig, erklærede hun sig saa fast, saa bestemt, saa stolt, og dog med alt det — nær havde jeg sagt — saa barnlig smut i Henseende til os, for den Beslutning at træde i sin Moders elskede Fodspor, og som hun, at skylde sin Flid og sit Arbeide Alt, o at min uforglemmelige Sophies Billede fra mit Livs meest afgjørende Tidspunkt med eet stod for mig i en Glorie, hvorved det Nærværende falmede, og forsvandt for mit Øie, og jeg hensattes igien i hin Periode, da mit Livs Lod blev kastet, og faldt op med et Nit.

Den Mængde Forestillinger og Erindringer, her med eet sammentrængte sig i mit Inderste, overvældede mig, og gjorde mig mørk; jeg gik atter en Stund stum ved hendes Side; i det samme slog den sædvanlige Afskedsklokke, hun lod til at vente, at jeg skulde blevet opmærksom paa den; men en langt anden Klokke kunde i det Øieblik have lydet, uden at vække mig af den Hvirvel, hvori jeg var hensunket. Med eet tog min lille Medvandrerske mig blu og blidelig ved Haanden, og sagde: jeg maa forlade Dem; De er dog ikke vreed paa mig; husk paa, at jeg er Sophie Brauneks Datter, og sig saa selv, om hun kunde handle anderledes." Dette greb alt for umiddelbar

ind i den mørke Ideerad, der bespændte mig, til, jeg ikke i en uglad Tone skulde svart: nei! De har Ret!" men den Forundring, den ubehagelige Overraskelse, hvorved hendes Øie med Lynsnarhed fløi op paa mit, bragte mig snart til mig selv igien, og jeg erkiændte min Uret i, skiøndt uvitterlig og uforsætlig, at have saaret denne blide venlige Skabning, der som en sand Uskyldsgenius med sin Liliestengel stod for mig, som hun vilde bortvifte hver Sky af min Pande, og hver Sorg af mit Hierte. Vi tales oftere og nærmere ved, sagde jeg saa venlig, mig var muligt, til hende: maaskee i Morgen, om De tillader. Nei! sagde min lille venlige Navne, dreiede med eet ned i Gangen igien, og blev staaende med mig ved Haanden: saa vil jeg dog i al Fald før blive modtaget af min Madame med et suurt Ansigt, end forlade Dem med et mørkt; det vilde giøre mig alt for Ondt, naar jeg kom hiem i Aften, og i min Eensomhed ved min lille Brodeerramme maatte sidde og gruble over, hvad jeg kunde giort eller sagt, som min Moders Ven havde havt Grund at være misfornøiet med. Jeg veed nok, jeg skal være stolt, og saa — veed De bedst — var Moder for mig; men De maa dog ikke troe, min Stolthed er saa barnagtig, at det skulde være deraf, jeg afslog det vennehulde Tilbud, hvormed De og Deres ædle ejegode Cousine kommer mig for Moders Skyld saa uventet imøde. Kan nok være, at Moder fra min spædeste Barndom saa dybt har indprentet

mig, at det var ikke blot et Menneskes Pligt, men hans største Lykke selv i sit Ansigts Sveed at erhverve sit Brød; kan nok være, at min ejegode Bedstefader, der i senere Aar var mig Alt, har giort mig en saa levende Skildring af, hvor ærværdig og elskelig Moder alt mere og mere blev ham, da han saae, hvorledes hun paa en Tid, da hun selv ansaae sig som Deres Tilkommende, uden at lade sig friste af Deres anseelige Formue og glimrende Udsigter, vedblev ved hæderlig Vindskibelighed at erhverve sit tarvelige Udkomme; hvor begribeligt det var ham, at det maatte være en Umulighed nogensinde at forvinde eller forglemme det Fruentimmer, man saaledes havde lært at kiende; at det er blevet mig det Mønster, der hele min Levetid vil staae mig for Øie; at den Forestilling at være Sophie Brauneks Datter, i det mindste at efterligne, hvem jeg aldrig tør haabe at ligne, har for mig givet det tarvelige selvfortiente Brød en Sødhed, som endnu intet Malurt, man har kommet derpaa, har været istand til at overvinde; men derfor er jeg hverken utaknemmelig eller uskiønsom; derfor veed jeg dog meget godt, at De ved at skiænke mig Deres Deeltagelse, jeg tør sige, Deres Agtelse og Venskab, har givet mig saameget, at det ikke kan være Stolthed af mig, naar jeg afslaaer det Mindre, i det jeg er saa lykkelig ved at modtage og besidde det Større. Min Moders Ven — lagde hun nu til, og traadde et halvt Skridt tættere til mig

og saae mig med de to store sælfulde Øine saa lige ind i min ne, som hun igiennem dem vilde see ind i mit inderste Hierte: bryd Dem aldrig om mine Ord; jeg kunde kanskee sige, som Drengen hos Deres Læsing: man har lært min Ungdom at handle, men ikke at tale; men naar jeg siger Dem, at jeg har anvendt alle disse Dage, fra De gav Dem tilkiende for mig, paa at gaae hele Moders Efterladenskab igiennem paa nv, læse hver lille Sædel, der var fra Dem, hver Bog hun havde faaet af Dem, og finde i hver eneste saa mangt et Spor af, at De havde læst dem med hende og for hende; at deres Hierte havde mødtes og forstaaet hinanden, saa vil De troe, at jeg føler, hvad for en Ven, Gud har sendt min venneløse Ungdom i Dem."

Jeg tvivler paa, min gode Amalia! — saa andægtig Eders Berlin siden den store Konges Død end og er blevet, at Gud i nogen af dets Kirker er bleven takket med mere og inderligere Hierters Opløftelse, end der var i det Blik, der ved disse Ord saa høitideligt og brændende hævede sig fra mig og til ham; og saa troer jeg, at, dersom det ikke saa fuldt og fast havde været min Beslutning, eengang hisset at bringe hendes forklarede Moder det Kys uforvanskket tilbage, hvormed hun ved hin synderlige Afskeed indviede mig til min lange Landflygtighed, kunde jeg letteelig ladet mig friste til at glemme, hvor vi var, og ved høi Middag, midt i Berlins Lindepromenade, til stor

Forargelse for den talrige Beaumonde, der allerede synes at begynde at lægge Mærke til dette Par, der blev saaledes staaende med hinanden i Haanden, faldet den indtagende Pige om Halsen. Det faldt mig imidlertid ligesaalidt ind, Amalia! som det for ikke længe siden randt mig i Tanke at omfavne Dig, da Du ved min uventede Ankomst med aabne Arme fløi mig imøde. Een er een! veed Du, er fra Arilds Tid min gamle Bekiendelse, og den, der var Een og Alt for mig, ligger alt længe i sin Grav, var alt længe død for mig, inden hun der fandt sin Hvile; at imidlertid begge Pigens Hænder var komne i begge mine, at vor Stilling paa den Tid og paa det Sted ikke var sædvanlig, blev jeg paa en underlig Maade mindet om, da alt Blodet kom mig op i Ansigtet, ved det jeg i det samme fik en Helsen at besvare, og følgelig maatte slippe hende for at kunne tage til min Hat. Denne Helsen, Amalia! — næsten skulde man tro, der var noget mere end blot Tilfælde deri — var fra den bemældte Tegnemester, — thi det er han virkelig — som formodentlig i Dag regnede endnu lidt mere end sædvanlig paa Vedvarenheden af Klokkeslagene i Berlin, siden han, saa længe efter, Klokken var slaaet, endnu var her paa Promenaden, hvorvel jeg maa lade ham, at han i det Øieblik, han havde faaet os hilst, var tvert over Gangen, og ude af den med saadan en Fart, som han havde en hemmelig

Anelse af, han dog i Dag havde giort de berlinske Uhres Langmodighed vel meget af det.

Om denne hans pludselige Aabenbarelse og Forsvinding just i dette Øieblik maaskee giorde, at jeg saae opmærksommere paa ham og efter ham, end jeg formodentlig til enhver anden Tid havde giort; eller om det maaskee kom af, at han ved denne uventede Apparition rev saa voldsomt Traaden af vor Samtale over, at jeg ikke ret vidste, hvorledes jeg skulde knytte den til igien; eller om kort sagt min lille Sophie, som jeg halv om halv har hende mistænkt for, er indviet i nogen af de sorte eller hvide Kunster, der nuomstunder blomstre saa stærkt her i Staden, og ved dem kan see inden i Folk, hvad de vil sige; nok er det, at ligesom jeg, for dog at begynde med Noget, var paa Veie at spørge Sophie: om hun kiændte ham? tog hun mig Ordet af Munden med det Halvspørgsmaal: De kiender det Menneske? "Ja! svarte jeg: og De?" "Jo! sagde hun saa ligegyldig, som det kunde være en Traadnegle eller Brodeernaal, hun havde talt om, han lærer nogle af os at tegne Blomster. Nu synes altsaa hele den Sag at være tilstrækkelig oplyst; hvorvidt den imidlertid er det eller ikke, vil Tiden lære; nok, at Sophies Svar var saa aldeles af dem, der ikke indbyde til at fortsætte Samtalen, at hun efter en liden Pause maatte selv begynde den igien med at sige: Men jeg maa dog engang see, jeg kommer hen til min Madame, hvis jeg ikke vil,

hun skal igien giøre hundrede Krøniker over denne min Udeblivelse; og min Moders Ven er dog ikke vreed længere! vel!" Dette sagde hun igien saa ganske med sin Moders Stemme, og den venlige Haand lagde sig atter saa blidt i min, og det huldе Øie saae saa indgodt op paa mig, at det var alt det, jeg sandsede, at jeg havde før besluttet, at bede hende laane mig de Bøger, hun havde talt om, een efter en anden; hun lovede mig da, at bringe første Deel af Göthe med i Morgen Formiddag, gav mig sit lille jomfruelige Haandtryk til Afskeed, og ilede nu, efter at have sendt mig nok engang et Levvelsnik underveis, dog, med lidt betænksommere Skridt syntes mig, end sædvanlig, Madam Mellerives Anmærkninger over hendes Forsinkelser imøde. Midlertid seer Du, at jeg har et bestemt Stævnemøde med hende igien i Morgen, og da jeg her i Berlin ikke har det mindste andet at giøre, end at læse de Bøger, jeg saaledes faaer, er det meget at befrygte, at jeg skal have en ny Bog, og altsaa et nyt Møde hver Dag. Om min Sophie fra sin Himmel seer, hvor kiær jeg har og hvor glad jeg er ved hendes Datter? hvad mener Du, Amalia!

Din Carl.

XII.

Sæddel fra Baron v. Pirchenfelde. til Madame Millerive.*

Jl doit ſe trouver parmi vos ouvrieres, une certaine fillette, qui a un faux air de la feue C. d'. Je ſouhaiterois d'avoir des renſeignemens exacts ſur elle, ſa figure, ſes manieres, ſon caractere, ſon esprit, ſa ſituation, et ſes liaiſons. Vous m' obligeriez en me les faiſant parvenir au plutot, par la petite poſte, de maniere, que perſonne ne puiſſe ſoupçonner la moindre relation entre et vous moi.

a Mad. de Millerive marchande de modes francaises.

tout a vous
v. Prſd.

---

* Overſættelſe af Ovenſtaaende: Der skal mellem Deres Arbeidersker være en lille Pige, ſom har en Slags Lighed med den afdøde Grevinde *. Jeg ønſtede nøiagtige Efterretninger om hende, hendes Figur, hendes Væſen, hendes Character, hendes Forſtand, hendes Stilling, og hendes Forbindelſer. De vilde forbinde mig med at ſende mig det ſaalnart muligt med Skillingspoſten, ſaa ingen kan fatte Mistanke om, der er mindſte Forſtaaelſe mellem Dem og mig.
Ganſke Deres Prſd.

XIII.

Svar fra Mad. Millerive til Baron v. Pirchenfelde.

Høibaarne Hr. Baron! naadigste Herre! For den mig beviste Ære med Deres naadigste Skrivelse takker jeg paa det underdanigste, og maa tillige bede om naadigst Tilgivelse, for det jeg er saa dristig at understaae mig at svare paa tydsk, som, jeg veed nok, ikke skikker sig til saadan en Herre; men i hvorvel jeg nok kan komme afsted med at snakke fransk, som jeg da er nød til, saa at skrive det, maa jeg sige, jeg har aldrig forsøgt paa; og see derfor, har jeg da maatte taget mig den underdanigste Frihed at skrive paa tydsk, som jeg sagde før. Og see! hvad det angaaer, at der skulde være en lille Pige hos mig, som skulde ligne salig Grevinden noget, see saa kan det da vel ingen anden være, end som denne Sine Meinhard; og nu kan jeg da ogsaa begribe, at hendes Naade Fru Baronessen var saa naadig, og havde Bud efter hende forleden; for at det skulde være for det tossede Slørs Skyld, hun der havde sat og prikket, det kunde jeg da strax tænke, at det ikke var; og see, det kan jeg da sagtens forestille mig, at hun en god Dag ikke har været hiemme hos hendes Naade, og for hun er nu altid saadan, at hun staaer i sit eget Lys; og for det hun der kan — som hun kalder det — arbeide no-

get med sine Hænder, og har lært noget fransk og engelsk, hvad det er, saa sætter hun da Næsen nok saa høit, og bilder sig ind, hun staaer aldrig til at trænge; og see, derfor er jeg da ogsaa bange for, at Deres Naade heller ingen Vei kommer med hende, og hun har nu ikke bedre Forstand, og vil da ikke sit eget Bedste; og see, for hun er forsaavidt, som jeg sagde, ganske kiøn, og ligner da ogsaa, af saadan en simpel Pige at være, den salig Grevinde noget, undtagen at det da, som Gud og Hvermand veed, var en deilig Dame; og, naar dog Øine vilde klæde sig lidt anderledes; men see, der gaaer hun, og seer ud for Gud og al Verden, som en Præstedatter fra Landet, og see, ved det hun da nu har den stærke Landsbycouleur til, saa kan man da strax ved første Øiekast see paa hende, at hun ingen Berlinerinde er. Og for hun har et Par ganske vakre store blaa Øine, at sige, naar det ikke var, som med alt det andet; hvorvel, at de ingen Ting siger, det kan jeg da egenlig ikke sige; for naar den lille Mamselle bliver stødt, som da let kan skee, eller der ellers er noget i Veien, saa kan hun rigtig nok see med dem, saa man kan forstaae hende; men saa forresten er de saa bly, og saa ærbare, saa man skulde troe, hun aldrig havde været mellem skikkelige Folk; og saa har hun et deiligt lysegult Haar ligesom salig Grevinden; og det er hun da ogsaa indbildsk nok af, og bilder sig ind, at naar hun har det, og holder det ordenligt og pent og net — for det maa

jeg lade hende, det er hun frem for nogen af alle de andre — saa har hun ikke anden Pynt behov, og jeg maa da ogsaa sige, at tit, saadan som hun er, og gaaer forresten, klæder det hende ganske net. Forresten er hun, som jeg sagde før, saa hvid og rød, som hun kunde være kommet fra Landet i Gaar, har smukke hvide Tænder, og en ret kiøn Mund, naar hun bare ikke snakkede altid, som en tydsk Bog fra de forrige Tider. Hun har Fødder og Hænder som salig Grevinden; og jeg troer ogsaa nok, hun vilde forresten komme til at ligne hende af Figur, naar hun kom i Klæder, og fik noget friere Sving paa sig, og ikke dækkede sig til, som hun var bange for, man skulde see, hun var af Kiød og Blod som andre Mennesker. Og kort sagt, naar naadige Hr. Baronen eller en anden høi Herre vilde tage Dem noget af det stakkels Pigebarn, og faae ret sat nogen Skik paa hende, og alle disse tossede ærbare Landsbynoder af hende, saa troer jeg selv, at hun vilde faae Øine at see med, og at hun vilde giøre ligesaa god Figur i en første Rangloge paa den store Opera, som saa mangen anden, der sagtens ikke har været mere end hun i sine Dage. Men s. det er hele Ulykken, naadige Herre! at jeg ikke ret veed, hvordan De skal fange det an med hende; ikke for det, jeg jo nok har kiændt dem, der har sat Næsen ligesaa høit, og slaaet ligesaa stort paa, som hun; men see! det har da gierne kun været, for at holde sig ret i Priis; men see

det er ikke saa med hende, for see, Penge bekymrer hun sig ikke om; og Stads og saadant noget, troer jeg, hun bilder sig ind, hun er smuk nok til at kunde undvære; og ellers at være paa Færde, og gjøre sig tilgode, og saadant noget, det frister hende heller ikke; og jeg maa sige naadige Herre! at naar der saadan ingen er i Boden, og jeg kan sidde og høre paa, de Smaapiger snakke mellem sig selv, saa kan jeg sommetider ret ærgre mig, saadant et Sprog, som hun fører, og ret som hele Verden skulde være et Nonneklooster, eller et Bedehuus; og see, det kommer da igien af, at hun er af de sprænglærde, og kan tit, siger hun selv, sidde hiemme og fordybe sig saaledes i en Bog, at hun glemmer at gaae i Seng over det den halve Nat; og saa skal det være lutter saadanne nogle dumme og følsomme, og alvorlige Bøger fra salig Kongens Tid, hun skal læse; og jeg hørte gar en af de andre sige forleden, hun havde truffet hende, læse i Bibelen; og er det da nu noget for en ung ferten Aars Pige! men see! det forstaaer sig, at det er da kun et Barn, saa at sige af, endnu, og man maa da altid regne paa, at hun sagtens med Tiden faaer bedre Forstand; og det er da noget, Hr Baronen selv forstaaer meget bedre, end jeg kan sige Dem det; og naar hun nu først kommer hen til hendes Naade, og naadige Herre selv lærer at kiende hende, saa vil da De, som en klog Herre, nok vide selv, hvordan man skal fange den Sag an; og for see

fattig er hun; og hun, og en gammel Moder, hun har, skal, sige de andre, hielpe sig meget knap, og boe i en Udkant af Byen, høit oppe paa en Qvistsal; og mangen Gang tør vel sagtens Smalhans være Kiøkkenmester for dem, og for see! det hun fortiener hos mig, det kan Hr. Baron let begribe, det er ikke stort, og det hun der har begyndt paa med selv at vilde brodere, og saadant noget, ja see det vil da naadige Herre selv indsee, at dersom det begyndte at komme i Skik og i Mode, saa vilde det see sort ud for os, som dog egenlig skal leve af det, vi fortiene paa fremmede Vare; og see det kommer hun da vel ikke langt med; og derfor maa jeg da ogsaa sige, det var mig heller slet ikke kiært, dengang den fremmede Herre, der var forleden Dag hos mig med hendes Naade, vilde der kiøbe det Slør for de mange Penge, da dog Boden hængte fuld af de allerdeiligste baade franske og engelske Vare; men saa har jeg da siden kommet efter, at der da var noget andet under, og at det ikke var Sløret, men Pigebarnet, der stak den gode Baron Waldfels i Øinene; og saa maa jeg dog sige, at da han saa kom anden Dagen igien og sagde han var hendes Gudfader, saa tænkte jeg da i Begyndelsen; ach ja! Fadder og Fader er saa tit en og den samme Person, og jeg maa overalt sige, at det Navn Waldfelsine har altid faldet mig noget suspekt, for der er dog ikke noget christent Menneske til, der har havt det til Døbenavn før; og see, da jeg nu havde

kiændt denne Baron Waldfels, da jeg var et Barn, og han studerede i Leipzig, saa kom jeg til at tænke paa ham, og jeg syntes da nu ogsaa rigtig nok, hun lignede ham noget, og saa slog jeg engang saadan ved en Leilighed paa, om hun ikke var saadan lidt i Slægt med ham; men saa tog hun det ordentlig saa ilde op, at hun fra den Dag af ikke vilde hedde Ander end Sophie, og giorde sig vred, naar nogen vilde kalde hende Waldfelsine, eller Sine, som hun da før havde hedt. Og see da han nu saadan kom, og ligesom kiændte sig ved hende, saa tænkte jeg: see nu! nu har den Sag sin Rigtighed; men saa hører jeg nu, at hun har Rendevouser med ham, og render og spadserer med ham hele Timer under Linderne, isteden for at komme til mig; og det giorde hun da vel sagtens ikke, ifald det var hendes Fader; og men see, siden da naadige Herren og Fru Baronessen tager sig af den Ting, saa vil jeg lade, som jeg slet ingen Ting veed. Men han skal tage sig vare, den gode Baron v. Waldfelds, at han ikke bliver narret med alt det; for hende tager man ikke, hvor man sætter hende, det maa han vide; og for jeg kiænder Krudet, og see der er nu denne Monami! denne unge Artistmaler, eller hvad det er De kalder ham, som Hr. Baronen da nok husker, han, som er i det Complot, der giver disse satiriske Tingester ud, hvor vi staaer allesammen, baade den ene og den anden, ligesaa livagtig, som vi gaae her i Verden, og naadige Herre husker nok,

hvordan de der har malet mig af, som den Skruppetaadse, der stod og pustede sig op, og var fire Gange saa bred som den var lang, og havde det splinternymodens Hovedtøi paa, som jeg havde faaet med en Per-Expres fra Paris i de samme Dage — og det Menneske giorde mig Skade over for de hundrede Louidorer, tør jeg nok sige; og for der var ikke et Menneske, der vilde have det siden den Tid, og for de sagde, de vilde ikke see ud som en Skrubbetaadse, og det var da mig, de meente, for han havde da givet Skrubbetaadsen mit Ansigt, og min Næse, og Alting, saa livagtig, som jeg gaaer her i Verden, og ligesaadan min Gienbo Engelskmanden, naadige Herre veed nok, fra Pommern, med den smukke Kone; og den Oxe, som Skrubbetaadsen pustede sig op imod, lignede nu ham af Ansigt, som det kunde være det samme Menneske; og saa sad da ydermere for større Tydeligheds Skyld hans unge Kone paa Ryggen af ham, og holdt sig fast ved hans Horn, og svømmede over et Vand, og det var da vor gode Spreeflod — det var da let at kiende — og for paa Bredden laae da den nye Lystgaard, naadige Herre veed nok, og den var det da, hun styrede over til; og see nu, om hans Excellentse ogsaa er gode Venner med Pommerinkens Kone, og hun kommer til hans smaa Petisupeer der ude paa Lystgaarden, og hvem kommer saa det ved? og for det nu Manden er rigtig nok en Oxe, og en grov Stud, og for det han bilder sig ind, det er paa sin engelsk, og for det

nu han — med Forlov at sige saa grovt for Hr. Baronen — er Hanrei; (som han da er, og det tilgavns, og for jeg veed nok, hvem jeg kan see fra min Hiørnestue, hver Aften at liste sig derind i Skumringen med en stor Kappe paa), og skal han saa derfor males af med to store Horn? og saa sagde Folk endda, man kunde see paa Kobberet, at de var forgyldte til; og see, for det, vi to nu ikke kan forliges, og see! det er da saa naturligt, og for det, jeg holder mig ligesaa god som den Kiæltring i alle Maader, som der staaer i Comedien, og see! er jeg derfor en Skrubbetaadse, og skal han saa derfor gaae hen og stikke mig i Kaabber med det splinterny Hovedtøi paa, er ikke saa det at giøre mig stakkels fattige Kone Skaar i min Næring; og jeg undrer mig over, at det løb ham saadan af, og for saaledes at forløbe sig imod høie Personer, og stikke Hr. Excellences nye Petitmaison, som han kalder det, i Kobber, ligesaa livagtig, som det staaer og gaaer her i Verden, og den lille Bro ned til Vandet, og der hvor man kommer bag ind igiennem den lille Hauge, for det just ikke alle og enhver skal da rende med, hvem der kommer, og see Alt det er da saa naturligt, og saa livagtigt, saa det fattedes bare, det kunde tale; og saa den store Kikkert ude af Vinduet oppe paa Salen; og see, jeg tænker da nu ogsaa, han vil faae det betalt, naar Tid kommer; og det skal jeg da ogsaa ret unde ham af mit ganske Hierte; for see det med Hovedtøiet, det kom nu fra ingen anden

end ham, for see, det veed jeg ikke, nogen Moders Siæl havde seet, uden disse Mammeseller, der sad inde i min egen Stue alle de Dage, og giorde mig splinternye franske Hovedtøier efter det ene, jeg havde faaet med Per Expres, og det veed jeg da nok stod dem ikke an, for det de ikke kunde have deres Udkik, og deres Knixecommers, som de pleie, med de Forbigaaende; og see, han er da saa indgaaet med dem alle sammen, og saa hedder det da, at han lærer dem at tegne, og det, veed man da nok, hvad der kommer ud af med saadanne Læremestere iblandt en Flok unge Piger; for jeg troer da, de er ser om ikke otte, som har Time hos ham paa eengang, som de kalder det; og der er da Mansell Sine baade Potte og Pande, og see, hun skal da tegne saa rart, siger de andre, og det skulde hun lade være, for, at, see, hun vilde bilde sig ind at kunde finde noget op selv, eller sætte noget sammen, som om det kom fra Paris eller fra Engelland, det Gud lade os aldrig leve den Dag; og see derfor er jeg ogsaa vis paa, at det var hende, og ingen anden, som han havde det fra om det Hovedtøi, og see det gav jeg hende da ogsaa paa en fiin Maade at forstaae, ligesaasnart jeg fik Kaabberet at see, og for en god Ven havde da sagt mig om det i Forveien, og at jeg stod der i en Maade, og see, saa lod jeg det hente lige paa Timen, og saa kunde jeg da strax see med et halvt Die, at det var mig, der var Skrubbetaadsen, og det fik endda saa at være, hvad det var,

for jeg bliver da den, jeg er, alligevel; men da jeg saa saae det nye Hovedtøi til, saa kan De troe, jeg blev da vred tilgavns, og saa gik jeg ogsaa lige hen til Jomfru Sine, og viste hende, og neiede for hende, saa jeg var færdig at synke i Knæ, og sagde: Jeg takker mangfoldig for Deres store Godhed, Jfr. Waldfelsine! og saa slog hun endda sine store blaa Glukker op paa mig, som om ingen Ting var, og sagde: ingen Aarsag! og jeg vil døe paa, at det er ingen anden end ham, den Kieltring; og derfor vil jeg raade naadige Herre, at Deres naadige Hr. Baron Conssin tager sig vare; og jeg er naadige Herres underdanige Tienerinde.

Grethelette de Millerive.

XIV.

C. W. Waldfels til Amalia.

Min Werther fik jeg; men Stævnet, om jeg vil kalde det saa, var i det mindste overmaade kort, da min lille Navne — med et langt mindre aabent Ansigt end sædvanlig — kom med Klokkeslaget, netop skiød tvertover Lindealleen for at levere mig Bogen, men i Stilling og hele Adfærd saa kiændelig bebudede mig, at hun var paa sin Vei, og agtede uforstyrret at fortsætte den; og da jeg, som dette faldt paa,

til en mulig Indledning for videre Samtale bad hende til næste Dag, naar jeg bragte hende Goethe igien, om Minna af Barnhelm, tilsagde hun mig det med saa tørt et Ja, at, inden jeg ret kunde fatte mig, var hun ude af Gangen, inde i Mad. Millerives Gade, og ved hendes Dør, og det med saa lige og hurtige Skridt, og saa hurtig ind ad Døren, og saa aldeles uden at see sig tilbage, at det snart lod, som som hun vilde spille Emilia Galotti, og troede, Prindsen var efter hende. Jeg tilstaaer Dig, Amalia! at det faldt mig paa, hiertelig paa. Hvem siger, at Alt hvad en ung Pige saaledes giør, har noget at betyde? vil Du formodentlig spørge, og jeg vil indrømme Dig, at det især af vor Sophie skulde giøre mig inderlig ondt, hvis hun giorde nogen Ting, for man skulde søge og finde nogen Betydning deri; men des sikrere er jeg paa, at Alt, hvad jeg af hende seer, har noget at betyde, at hendes Hierte præger sig umiskiændelig og ubedragelig paa Alt, ja mindre Overlæg og Forsæt, og Spil der er i. Min anonyme Ven Tegnemesteren var ogsaa, som det syntes, i Dag usædvanlig præcis i sine Tegnetimer, og maa formodentlig paa eengang vilde indhentet, hvad han de forrige Dage havde forsømt, i det mindste var det første Gang, jeg har savnet hans Morgenhilsen, hvorvel jeg i Dag vel endog havde indfundet mig noget tidligere end sædvanlig, vel ogsaa, efter at hun havde forladt mig, gik der en Stund længere, for at gruble

over, hvad alt det skulde have at betyde. Net godt var det maaskee imidlertid, han ikke var der; jeg frygter for, jeg ikke kunde modstaaet Fristelsen at vilde udfritte, om han havde nogen Deel i denne Sophies mærkelige Forandring, og jeg da ligesom Nathans Broder Benasides havde begyndt med at sige ham alt, hvad jeg vidste og han ikke vidste, uden derfor at være det mindste nærmere til at faae noget at vide af ham, der overalt forekommer mig af de Mennesker, der aldrig sige Andet, end hvad de vil. Skulde kanskee den fortrolige Stilling, hvori han i Gaar afbrød Sophie og mig, Haand i Haand, have forarget ham, og han være mægtig nok til, at nedlægge Forbud imod Alt, hvad der kunde lede dertil? eller skulde Mad. de Millerive maaskee i Anledning af mig kommer, for at bruge Sophies egne Ord til mig i Gaar, saa meget Malurt paa det tarvelige Brød, Sophie hos hende fortiener, at hun, som ikke vil give Slip paa dette Brød, skulde — Du begriber lettelig, kiære Amalia! hvormange forskiellige og forunderlige Gisninger, man maa komme til at gisre sig over en saadan Forandring paa en ung Piges Ansigt, især naar man slet ikke har andet end dette selvsamme Ansigt at slutte fra! Og dog igien! hvor rimeligt, hvor muligt er det ikke, at det, der forstemmer Sophie, kan være noget i hendes — hvad skal jeg kalde det — hiemlige Stilling, men som derfor hverken kommer hendes Hierte, eller vore Forhold det mindste ved?

Medens jeg sidder, og venter paa min Leietjener, for at sende dette Brev hen til Dig, har jeg taget fat paa min gamle Werther, som Sophie bragte mig i Dag. O Amalia! det er en forunderlig Følelse, efter en saa lang Række af Aar, igien at faae en Bog ihænde, som man i sit Livs tidligere, vigtigere, bedre Øieblikke har læst med en inderlig elsket og dyrebar Person. Jeg kan ikke sige Dig, Amalia! hvormeget der, ved at læse i denne Werther paa ny, igien er oplevet hos mig, som den lange Række af Aar mig — kunde jeg næsten sige — ubevidst har ligget, ulmet i min Siæl, og med et blusser op igien i hsie Flammer. Det er det Exemplar — Amalia! Du mindes det maaskee — strax efter at hun havde tilintetgiort alle mine Forhaabninger, giorde jeg en kort Reise, som jeg blev raadt eller rettere nød til af Mennesker, der hverken kiændte mig eller Sophie Braunek; der ærligen troede, at det Hverdagsord: ude af Øie ude af Sind! ogsaa maatte gielde om hende og med mig! jeg sagde dem: det var af de aandelige Kiærlingeraad, der hialp for ingen Ting, men reiste; da jeg tog Afsked med Sophie, flyede hun mig adskillige Bøger tilbage, der fra bedre Dage var blevet liggende hos hende; Du mindes hendes Maade, naar hun frygtede for, at røbe, hun var inderlig rørt, at kaste et Slør af let Spøg over sin Rørelse: det var ogsaa den Eftermiddag hendes Tone; det er, sagde hun i det hun flyede mig dem: alle de Bøger af

Deres, jeg har fra Dem, paa een nær, Deres Werther, men den duer ikke til Reiseselskab for Dem, den bliver hos mig, og De lover mig ingen anden at kiøbe i Stæden!" hun rakte mig sin Haand, for at modtage dette mit Løfte, jeg saae egentlig kun Haanden, som fordrede det, og som jeg under ingen Betingelse i Verden havde ladet udrække sig forgiæves imod mig, om den saa havde fordret, jeg skulde aflægge et Løfte, hvorimod alle de ægyptiske Eneboeres var Børneværk; jeg greb den, og lovede det, og jeg har holdt mit Ord. Og nu faaer jeg denne selvsamme Werther tilbage, og af hendes Datter; og hun hviler i sin Grav; og har været en andens; og hine Følelser, saa gjennemstrømmede, overvældede mig, da jeg i dens Nyhed læste Bogen for hende, med hende, hine Stæder af den kiære Bog, hvor — at jeg efter hendes Datter skal gientage Goethes Ord — hvor vore Hierter mødte hinanden, have hiemlet sig at være, hvad dengang ingen af os kunde drømme om, sande, sørgelige Forvarsler. O Amalia! hvad Werther siger om Besøget til sin Hiemstavn, kan jeg sige om min Læsning i denne Bog: jeg fuldbringer denne Valfart med hele en Pilegrims Andagt, og mange uventede Følelser gribe mig! Ved mangt et Sted er det mig, som jeg endnu sad ved hendes Side, læste det for hende, saae hende sidde ved sit lille runde Sybord, med sit Arbeid for sig, men uden at arbeide; jeg er bange, sagde hun, da jeg spurgde hende om Aarsagen,

med den forunderlige fordomsfri Sandruhed, der fra hende er gaaet i Arv paa hendes Datter — der skal komme Vand paa de Baand, saa kunde jeg ikke bruge dem til Hatten, og jeg vidste ikke let, at skaffe Fruen som har bestilt den, Mage til dem igien. Mangt et Sted hører jeg hende endnu afbryde med en sagte uarticuleret Lyd, hvor hendes fulde Hierte skaffer sig Luft, da det, for ikke at forstyrre Læsningen, ikke vil udbryde i Ord; og jeg slaaer mine Øine hurtig op i den Forventning at see hendes huldе talende Øie saa himmelskskiønt giennem Taarer; og med eet seer jeg, hvor jeg er, ene, forladt, ustadig og landflygtig paa Jorden, og nu forstaaer jeg den, den underfulde Anelse, som giennemfoer mig, da jeg første Gang forelæste hende det Sted af den os da begge ubekiændte Oßian: Natteskumringens Stierne! deilig du funkler i Vesten! Hæver dit straalende Hoved ud af din Sky, vandrer herlig hen ad din Høi! Hvorefter skuer du ned paa Heden? De stormende Vinde har lagt sig. Langt borte fra kommer Fieldbækkens Surren; susende Bølger spille fierne paa Klippen; Aftenfluernes Summen svæver hen over Marken. Hvorefter seer du, deilige Lys? men du smiler og gaaer, glade omgive Bølgerne dig, og bade dit yndige Haar. Levvel du rolige Straale! Oprind du herlige Lys for Oßians Siæl. Og det oprinder i sin Kraft. Jeg seer mine hengange Venner, de samle sig paa Lora, som i de Dage, der ere forgang-

ne — Fingal kommer, som en fugtig Taagestøtte; omkring ham ere hans Helte. Omkring ham er Sangens Barder! graa Ullin! herlige Ryno! Alvin, yndige Sanger! og du blidtklagende Minona! hvor forandrede ere I, mine Venner! fra de festlige Dage paa Sulma; da vi belede til Sangens Ære, som Vaarlufte langs hen ad Høien verlende bøie blidthvislende Græs!" O Amalia! jeg kan ikke gjøre Dig nogen Forestilling om den Virkning, disse Ord gjorde paa mig i deres Nyhed, da jeg først Gang forelæste hende dem; min Stemme qvaltes, mit Bryst bespændtes; en Strøm af Taarer styrtede ud af mine Øine; det var mig, som mit Livs onde Genius holdt et rædsomt Tryllespeil for mig, og sagde: læs her din Fremtids-Skiæbne, og gys! og nu netop lod mig kaste et Blik deri, som var nok til at lade mig see, den blev sørgelig, men lod et sort uigiennemskueligt Forhæng falde derfor, inden jeg var istand til, at skielne tilfulde, hvad jeg saae! Snese og Snese Gange har jeg siden i selve Ossian læst det igien; men aldrig, aldrig er det nogensinde saaledes faldet mig paa Sielen, som nu, da jeg efter saa lang en Række af Aar atter læser det paa tydsk hos Goethe i selv samme Bog, hvor jeg den Gang læste det for hende; da jeg paa selve Bladet troer endnu at see Spor af den Strøm af Taarer, som saa voldsomt udbrød af mine Øine; og tillige finder Alt i denne Anelse saa oplyst, saa sandet, saa opfyldt i al sin skrækkelige Omfang. Vel maa jeg

sige med Werther; Nu kommer jeg tilbage fra den vide Verden — o med hvor mange feilslagne Forhaabninger, med hvormange forstyrrede Planer!" Det en forunderlig Følelse, Amalia, at læse en Bog, hvori det forekommer een, som man havde tænkt, følt, sagt, skrevet — nær havde jeg sagt — levet hvert Ord. Mere end engang har jeg lagt Bogen, og spurgt mig selv: men læser du det ogsaa virkelig? er du vaagen, er du ved din Samling? er det ikke en skrækkelig Drøm, en frygtelig Phantasie, der daarer dig til at troe, at du læser hos en anden, hvad du selv tænker, føler, lider; men saa kiænder jeg denne selvsamme Bog igien, hvor ogsaa hun har læst, saa opdager jeg smaa Spor, smaa Mærker fra hende og erkiænder den sørgelige Vished. —

I dette Øieblik modtager jeg Din Sæddel, og maa lægge Bog og Pen og Alt, for at gruble over den græsselige Gaade, Du har forelagt mig! Sophie have en Moder! hun istand til at vanhellige det Navn, som den moderligste uopnaaeligste af alle Dødelige har baaret! og hvo kan det være, der har dristet sig at tage Sophie Brauneks Sted uberettiget? Vel maa jeg sige med den Eugenie, hun fordum saa særdeles elskede: Det nytter ikke, jeg grubler; jeg kan dog ikke giennemtrænge det Mørke, der omgiver mig. Jeg maa have Lys; men hvor? og af hvem? og om denne hendes Navne, hendes Datter, kun var et Gøglelys, som spiller om for mine Øine, indtil det har lokket mig ud i

en Afgrund, hvor jeg gaaer under? af de Lys, om hvilke Løsning siger: det brænder ikke, det synes kun at brænde, det lyser ikke, det synes kun at lyse; ved saadant et Lys kan man intet rigtigt Lys tænde. Imidlertid jeg vil, og skal forsøge det; jeg skal følge dette Lys til sit Udspring, skulde jeg end gaae til grunde derover; det er jo saa min Bestemmelse; længe nok har jeg været Busken paa Horeb, der brændte, og brændte, og ikke opbrændte; lad det faae Ende, jo før jo heller! des bedre! lad mit Livs sidste Drøm endes med en ligesaa sørgelig, ligesaa smertelig Opvaagnelse, som de foregaaende! jeg maa jo vel engang være vant dertil. — Der farer mig en Tanke gjennem Hovedet; ja det vil, og maa jeg gjøre. Farvel saa længe, Amalia! Din Carl.

---

* Følgende er Amalias omtalte Sædbel: "Kiære Carl! hvorvel jeg veed, Du ikke ynder de Efterretninger, der paa nogen Maade gaae igiennem det hemmelige Politie, troer jeg dog at skylde os begge, at fortælle Dig følgende uden Omsvøb, skiøndt jeg meget godt kan see af den Virkning, det har giort paa mig, hvorledes det maa virke paa Dig. Da min Mand i Middags kom hiem, og vi gik til Bords, kunde jeg fra Begyndelsen af see, han ventede paa, Tieneren skulde gaae ud af Stuen, for at sige mig Noget. Neppe var denne heller gaaet ud med Suppen, og havde lukket Døren efter sig, hvilket, jeg udtrykkelig saae, min Mand efter sin forsigtige Maade gav Agt paa,

Fortsættelse af Brevet til Amalia. (Formiddag) Lodden er kastet; min Beslutning er, efter,

før han til min store Forundring spurgte mig: Døde ikke Meinhard og hans Kone saagodtsom paa eengang, og hun kort efter ham?" "Jo! af en smitsom Feber, som hun paadrog sig ved at passe og røgte ham, og ikke vilde agte, eller gjøre noget ved hos sig selv, før han var død, og det var forsilde." "Hvor kommer da denne deres soidisant Datter herhenne hos Medehandlerinden til at have en Moder?" "Har hun en Moder!" "Ja!" I det samme kom Tieneren ind med den anden Ret, og vor Samtale blev afbrudt. Jeg forsøgte vel, da han siden gik ud efter Stegen, at faae Samtalen i Gang igien; men min Mand var nu tillukt, og Du har maaskee alt selv lagt Mærke til, at, hvad han ikke vil sige, eller maaskee troer at burde sige, siger han ikke, og lider ikke, man gjør noget Forsøg paa at lokke ham til at vilde sige. Jeg er imidlertid overtydet om, at det, han sagde til mig, var for, at det skulde komme til Dig, og jeg bør ikke dølge Dig, at efter Maaden, han sagde det paa, har jeg Følie til at troe, at det var hans Hensigt at give os begge en Advarsel, at være opmærksomme paa samme lille Pige, inden vi indlod os videre med hende. Hos mig har hun ikke været endnu, som i det mindste i dette Øieblik er mig i Grunden ret kiært, ogsaa har jeg fuldt og fast foresat mig i denne hele Sag at holde mig aldeles til Side, indtil Du selv igien sætter mig i nogen Slags Virksomhed. Farvel, gode Carl! det gjør mig Ondt, jeg har maattet sige Dig noget ubehageligt. Din Amalia.

at jeg længe havde vaklet og valgt, og vraget, endelig taget og udført. Min første Tanke var naturligviis, at opsøge Sophie i Dag, enten naar hun gik til, eller kom fra Modeboutiqven, og da tale reent og aabent med hende, fordre og faae hendes Oplysning om Alt, hvad der hos hende var mig gaadefuldt; men ikke at tale om, at vore Morgensamtaler afhænge af Klokkeslaget, og at hun om Eftermiddagen, hvis hun formodede eller frygtede nogen saadan Samtale, og altsaa vilde forebygge den, kun behøvede at gaae under Convoi af sine Medsøstre, for at undgaae enhver saadan Forklaring; er da Lindealleen eller Berlins Gader Stedet til at fordre og faae Oplysninger af saadan Natur? er jeg overalt (da jeg mærker, at Politiet — det geheime at sige — har saamegen Opmærksomhed paa hende, og saamegen Godhed for mig) sikker paa, hvorvidt samme Opmærksomhed, samme Godhed kan strække sig? — og at jeg skulde søge hende hos hende selv, betræde et Sted, hvor en uberettiget, maaskee uværdig vover at tiltage sig en Sophie Brauneks Modernavn og Rettigheder; det — Amalia! det var et Skridt, jeg ikke kunde overtale mig til at gjøre, om ogsaa alle mit kommende Livs Forventninger, og Forhaabninger stod paa aldrig saa afgjørende et Kast; og om jeg nu endog fik hende ene og uhindret i Tale; talte da hun? og — lad mig sige det reent ud — er hun ikke for mig bestandig omgivet af denne fra hendes himmelske Moder nedarvede Nim-

bus, der gjør mig det umuligt, at sige, hvad jeg har mindste Formodning om, hun ikke ønsker at høre; træder ikke, i det Øieblik, da den første flygtige Tanke om noget sligt opkommer i min Siæl, Sophie Braunecks hellige Skygge høitidelig mellem mig og hende, og synes stiltiende at sige: det er min Datter? Et Brev — faldt mig nu ind, jeg veed ikke, hvem, har engang sagt paa Latin — rødmer ikke, jeg tog altsaa den Beslutning at skrive hende til, og det har jeg da giort i Morges tidlig, og gik da til sædvanlig Tid med det og min Werther i Lommen paa vort Møde; men enten mit Brev har taget mig mere Tid, at skrive, end jeg ventede, eller jeg virkelig, som jeg halv om halv har mig selv mistænkt for, nølede med at møde hende, fordi — jeg ikke forekom mig selv at have saa ganske god en Fod at staae paa, havde jeg nær sagt; nok — jeg kom ikke paa Promenaden, førend lige i det Klokken var lige paa Slaget. Sophie, som var kommet før jeg, kom mig imøde. "I Dag kommer De sildig, sagde hun, i det hun kom mig nær, jeg var næsten bange for, De ikke var kommen; her har jeg Moders Minna af Barnhelm til Dem." Amalia! skal jeg tilstaae Dig det? i dette Øieblik var jeg færdig til at angre, hvad jeg havde skrevet hende til; og jeg troer sikkerlig, hun havde ligesaalidt faaet det Brev, som Du faaer adskilligt, der er skrevet til Dig, havde jeg — ogsaa tildeels af ond Samvittighed, fordi jeg nok vidste, jeg ikke havde Hjerte

til at flye hende Brevet ligefrem — ikke lagt det inden i det Papirs Omslag, der var uden om Bindet paa Bogen, saa jeg altsaa ikke uden alt for mange Omstændigheder, der ikke kunde andet end faldet hende i Øinene, og muligt vilde været hende endnu mindre behagelige end Brevet selv, kunde faae det til Side: men nu maatte jeg holde Trop, og udvexle min Bog for hendes, men havde med alt det nær været saa forsagt, ikke at torde sige hende, der var Noget inden i, men lade det komme an paa Hændelsen, om hun fandt det eller ikke. Til al Lykke slog Klokken i det samme; og tog jeg nu med eet Mod til mig for at sige: Deres Klokke slaaer, hører jeg, jeg maa altsaa skynde mig at sige Dem, der i Omslaget af Bogen ligger et Par Ord fra mig til Dem." Jeg var allerede halv paa Springet at løbe min Vei efter at have fremført disse Ord, da jeg var bange for, at et Par store forundrede Øine skulde kræve mig til et Regnskab, som jeg slet ikke havde Lyst til at aflægge; men istedet for det sankede denne uforklarlige Pige gloende Kul paa mit Hoved med et saa trohiertigt, venligt, gierne kunde jeg sige, datterligt Tak, ledsaget af det huldeste Haandtryk, hvormed hun endnu har bedt mig Farvel, at jeg var i den yderste Fristelse til at bede hende om mit dumme Brev tilbage, naar jeg blot havde kunde fundet paa den mindste Forevending at giøre det under. Inden jeg imidlertid havde besindet mig paa det, havde hun alt igien sluppet min Haand, giort

mig sit Knix, sagt mig Farvel, og var med store, skiondt tankefulde Skridt oppe af Gaden, hvor hun, inden hun naaede Mad. de Millerives Dør, vendte sig nok engang for at sende end een Hilsen efter mig.

Alt dette var mig en ny Gaade; kunde hun vente eller ønske sig noget Brev fra mig! og paa hvad Grund og i hvad Anledning? og hvad kunde hun ønske eller vente, som hun saa hiertelig, saa inderlig kunde takke mig for? I disse Tanker stod jeg ganske fordybet, og saae endnu bestandig efter hende hen ad den Gade, hvor hun var gaaet op ad, og til den Boddør, hun for længe siden var inde af; da jeg i det samme blev vækket af mit Drømmeri ved en Hilsen, som jeg fik fra Fortouget af et Menneske, der, som Fienden var ham i Hælene, styrtede ned ad Mad. Millerives Gade saa hurtig, at jeg netop blev vaer, det var den velbekiendte Tegnemester, og altsaa blev opmærksom nok paa ham til at see, at han fløi Madame de Millerives Vinduer forbi uden at hilse eller see dertil, hvorvel jeg ved Hielp af mit Glas, som jeg stod med i Haanden, troede at opdage Fruentimmeransigter lige paa Ruderne? Om Sophies var derimellem? det veed jeg ikke. Var det mig, han vilde undgaae, ved at tage sin Vei paa Sidefortouget, og ikke, som han pleiede, ad Lindealleen, eller var det et blot Tilfælde! og er med det Menneske nogen Ting Tilfælde? var det maaskee just for des bedre at sees af mig, han i Dag gik af Veien; eller var det for

at sees af Sophie? hvem af os gjældte hans hurtige Flugt der forbi, uden at see derop, eller hilse? Mig — maa jeg formode, saameget mere, som han adskillige Dage og Aftener i Rad ikke har besøgt vort Table d'hote, hvor jeg havde ventet, ja endog ønsket at finde ham? undertiden spørger jeg mig selv: hvorfor bekymrer dette Menneske mig? men jeg kan da ikke undlade at besvare mig selv med det Gienspørgsmaal: hvorfor bekymrer jeg ham? er det for Sophies Skyld; men hvad er Sophie da ham? eller rettere: hvad er han Sophie? dog Tid og Taalmodighed! maaskee det opklarer sig selv. For ikke at gruble videre derover — om muligt — vil jeg lægge Pennen til i Morgen, høre Mozarts deilige Musik til Bortførelsen af Seraillet i Aften, og forsøge, om jeg ikke der skulde træffe paa min anonyme Tegnemester. Farvel saa længe Amalia!

Din Carl.

XV.

Waldfels til Sophie.

Sagtens vil De undres — gode Sophie! — ved at faae Brev fra mig, og maaskee endnu mere, naar De har læst det; men De er i vort korte Kiend-

skabs Tid blevet mig saa kiær, eller maaskee jeg snarere skulde sige, Sophie Brauneks Datter har altid været mig saa kiær, at jeg hende angaaende Intet kan beholde paa mit Hierte. De sagde selv ved vor mig saa kiære Samtale forleden Dag, at De ved at gjennemgaae Deres dyrebare Moders Efterladenskab, havde følt, hvad for en Ven, Gud havde sendt Deres venneløse Ungdom i mig. Er det saa — kiære Pige! — og saameget kiender jeg Dem allerede, at jeg veed, det sidste, De kunde nedlade Dem til, var at lyve, end sige at smigre — altsaa vil jeg heller sige: da saa er, saa vil De ogsaa tillade mig at bruge en Vens Rettigheder, at true mig under en sand Vens Forpligtelser. Vær imidlertid overtydet om, at det sidste, jeg nogensinde vilde være Dem — eller nogen — var en paatrængende besværlig Ven! vær for Alting overtydet, at jeg længe nok har været Deres herlige, evig elskede og ærede Moders Ven til at vide, at en sand Vens første Egenskab er sand Høiagtelse for den, hvis Ven han paastaaer at være; og at intet mere strider derimod end Mistro, Paapasseri, og Speideri; at De kunde — efter hin Romers sindrige Yttring — boe i et Glashuus midt paa Torvet, jo efter hin spottende Guds Fordring have et Vindue paa Deres Pande eller Bryst, uden at jeg nogensinde kunde finde mig fristet eller beføiet til at kige derind, med mindre saa var, at jeg indenfor hørte raabe om Hielp, eller De selv indbød mig dertil. Stod der

til mig, fik jeg aldrig andet at vide om Dem, end hvad jeg erfarer fra Dem; ogsaa er dette mig i alle Maader saa fyldestgjørende, og saa overeenstemmende med, hvad Gud har skrevet paa Deres aabne Pande og i Deres rene Øie, at jeg fuldvel kunde noies dermed; men der gives Personer, som — jeg tilstaaer, jeg ikke ret begriber, af hvad Aarsag — vore to Usædeligheder ere saa betydelige, at de gjøre dem en Glæde af, at lade mig tilhændekomme den ene Advarsel, Forespørgsel, Oplysning, Dem angaaende, efter den anden, som jeg hverken behøver, eller begjærer; og hvo veed, om det ikke muligt torde gaae Dem ligesaa med mig; og det værste er, at disse veed at gjøre det giennem saadanne Canaler, som jeg ikke godt kan, i det mindste ikke gierne vil, lukke. Jeg vil ikke gjøre mig saa reen, at jeg vil sige, at saadant slet ikke virker paa mig; og desuden, Sophie Brauneks Datter maa hos mig ikke blot være reen for al Brøde, men fri for al Mistanke; altsaa min gode Pige! uden videre Forbindelse eller Indledning til Sagen! Sophie kunde ellers lettelig troe, at det var noget Andet eller Værre, end det i enhver Andens Øine end mine virkelig er.

Jeg har sagt Dem, Sophie! at det sidste, jeg kunde troe om Dem efter det, jeg alt kiender til Dem, var en Usandhed; forestil Dem da, hvorledes jeg maatte blive overrasket, da jeg i Gaar, det gjør mig ondt, at jeg ikke kan sige Dem, fra hvad Kant,

eller hvad Kilde, blev sagt eller rettere spurgt, hvor De kom til at have en Moder, da begge Deres Forældre var døde i een Uge og af een Sygdom, og Deres Moder endda sidst? Sophie! jeg vil ikke tale om, hvad Deres Moder var og er mig; men endog blot med Hensyn til, hvad hun er Dem, Dem, hos hvem hendes elskede hellige Minde har været mig den Anbefaling, der beretriger mig at skrive Dem dette Brev, hvorledes skulde jeg da kunde troe, at De kunde tage hendes Navn forsængeligt, vanhellige hendes Sæde ved, at give hende en uberettiget Efterfølgerske? Nei! der er kun een, og det er Dem! mindes jeg et af mit Livs underlig uforglemmeligste Øie, blikke at have efter Telheim i Mima sagt til Deres Moder; hvor meget mere maa ikke De, hendes Datter, Sophie Brauneks Eenbaarne, have Føie til at sige det om hende? De, som til Deres tiende Aar har nydt hele hendes huide Moderkiærlighed, det Moderøie og Moderhierte, der gior hende saa uforglemmelig for den, med hvem end ikke Naturens, men blot Moder- og Datter-Kierlighedens Baand forenede hende. Og Du skulde kunde have forglemt hende? Du! hendes egen eenbaarne Datter! det rene herlige Aftryk af hendes Aand og hendes Hierte; Du, paa hvem Naturens Moderhaand skrev med saa ubedragelige Træk: det er Sophie Brauneks Datter!?

Natur! saa lyver ikke du! saaledes
Modsiger sig ei Gud i sine Værker.

Nei! min Sophie! og havde jeg kun eet eneste Øieblik seet Dig, saa frit, saa aabent, med saa ædel og reen Selvtillid see mig op i mine Øine, efter at Du vidste, hvo og hvad jeg var, saa vilde jeg erkiænde det for usandt. Midlertid har jeg det fra saadan en Haand, at jeg behøver Deres egen Erklæring for at kunne bestemt erklære Vedkommende det for en Usandhed, hvilket jeg inderlig attraaer, og haaber at kunne giøre. Sophie! min Sophies eenbaarne Datter! miskiænd, mistyd, misdøm ikke, hvad jeg her har skrevet Dig til! ved Gud! jeg vilde heller vandre min hele sidste tyveaarige Torneſti eengang endnu, end vitterlig og forsætlig giøre min Sophies Datter eet smerteligt eller bekymret Øieblik; men jeg kan ikke lade hvile Skygge, hvor jeg er saa sikker paa, der ikke er Plet; og hvad Sandruhed eller Paalidelighed kunde man vente sig af den, der var istand til at drive Giæk med Naturens helligste Følelser, og tillyve sig Moder? Nei Sophie! nei! her maa jeg have Lys, og fuldt Lys; var jeg ellers værd at have været Sophie Braunets Ven, værd, at De ansaae mig for en Ven, Gud havde sendt Deres vennelose Ungdom? Gud velsigne Dem, dyrebare Sophie.

Deres faderlige Ven C. W. Waldfels.

XVI.

Carl til Amalia. Aften.

Vor Sophie er en herlig Pige; det er, hvad jeg i dette Øieblik er saa fuld af, at jeg maatte paa Stedet hiem, og udgyde min inderlige Glæde over hende paa Papiret for Dig, og lade dem paa Comedien i Fred og Ro bortføre Constance af Seraillet efter Mozarts Musik for mig, saameget de lyster, uden at kunne have den Ære at være tilstæde ved Bortførelsen.

Hvorvel det — som jeg ovenfor har skrevet Dig — var min fulde og faste Agt, at glæde mig i Aften ved denne deilige Musik, og hvorvel min Leietiener havde advaret mig, jeg maatte gaae tidlig, da der vilde blive fuldt, siden den wenske berømte Sangerinde sang, kunde jeg dog ikke modstaae Fristelsen først at gisre en liden Vending hen i Lindealleen for at see, om jeg ikke skulde der opdage noget til min Navne. Og see! neppe var jeg heller kommen derhen — men rigtig gik jeg ogsaa derhen, paa den Tid jeg vidste hun maatte gaae af Boutiqven — før jeg saae den hele livlige og vakkre Række komme op af Mad. Millerives Gade, med Sophie, hvem de øvrige syntes at gaae for langsomt, selv anden i Spidsen; og neppe fik heller hun Øie paa mig i Gangen, før hun, med den

forunderlige Ubefangenhed*, som jeg hos saa faa Fruentimmer, hende og hendes Moder undtagne, havde kiændt, slap sin Medvandrerindes Arm, gav hende et hurtigt og venligt Nik til Afskeed, kastede end eet Blik sig til sine øvrige Medsøstre, og styrede saa lige, med saa lette og hurtige Trin, og saa lyst og aabent et Aasyn hen til mig, som den, der ikke blot vidste, hun havde en god Sag, men ogsaa et godt og velkomment Budskab at bringe. "Det var skiønt, at De var her; men jeg troede ogsaa næsten temmelig vist selv, at jeg skulde træffe Dem!" raabte hun mig i endnu noget større Frastand end sædvanlig imøde, og nu fordobblede hun sine smaa hurtige Skridt for desnarere at komme hen til mig, imedens hun fik sin Sypose over i venstre Haand for at faae den høire fri at byde mig velkommen med. Jeg behøver neppe at sige Dig, Amalia! at fra dette Øieblik af var mit hele Brev mig saa fuldkommen besvaret, at jeg virkelig med Undseelse, ja med Forlegenhed saae hendes Forklaring imøde, og gierne havde undveget, eller frabedet mig den, havde jeg blot kundet finde Maaden dertil. Dog giorde jeg mig endnu det Haab, at der i Sypo-

* Jeg veed vel, at dette Ord ikke er dansk, men jeg veed intet andet, som udtrykker den sorgløse Frimodighed, der kommer af rene Selvbevidsthed, og gaaer sin Vei ligefrem, uden at see til høire eller venstre, for at opdage, hvad Miner andre giøre dertil.

sen skulde maaskee være et lidet Brev, hun vilde skye mig, og derpaa støde til sit Selskab igien; det var altsaa alt det, jeg giengieldte hendes Velkomsthaandtryk, for at hun desnarere igien skulde faae sin Haand fri, da hun i det samme, ved at træde i Linie med mig, saa tydelig bebudede mig, at hendes Hensigt var, at spadsere med mig for mundtlig at forklare sig, at jeg i min Forvirring bød hende min Arm, som hun trohiertig modtog, og nu var vi da Arm i Arm i fuld Gang op ad Lindealleen, til stor Forundring og Fornøielse, som det lod, for hendes hele Søsterskab, der blev, ligesom vi, gaaende op og ned ad Lindealleen, og hver Gang de gik os forbi, tog os i et ganske særdeles Øiesyn, hvortil imidlertid min Sophie ikke syntes at lægge ringeste Mærke.

"Nok engang Tak for Deres Brev!" begyndte hun sin Tale, saasnart vi havde tiltraad vor Samvandring. "De takker mig, sagde jeg, og jeg var i Begreb at bede Dem om Forladelse." "De? sagde hun, og slog sine Øine op paa mig, saa store og saa venlige, som jeg endnu aldrig har seet dem. "Ja! min gode Sophie! hvad berettiger mig til at skrive Dem saadant et Brev!" "Dem!" gientog hun; det er alt tredie Gang, De siger De til mig, og i Deres Brev kaldte De mig Du." Det maa mig ubevidst i mit Hiertes overstrømmende Fylde være sluppet mig af Pennen, uden at jeg selv vidste det; og det sagde jeg hende. Og et saadant Brev, sagde hun, vilde De

bede mig om Forladelse for"? I det jeg vilde besvare dette Spørgsmaal, kom hendes Medsøstre os netop forbi, og den lille viisnæsede Mamsell, jeg ved vort første Besøg hos Madame Millerives havde lagt Mærke til, ved det det forekom mig, som hun kaldte min Guddatter Waldfelsine, raabte nu tvertover Gangen fra Spidsen af den modsatte Flov over til os! "Nu maa vi nok til Tegnemesteren, Du!" men fik i samme Øieblik, som det var ude af Munden paa hende, det lydelige og bestemte Svar af Sophie: "Jeg tegner ikke i Dag", hvorpaa hun uden at bekymre sig om et ganske betænkeligt Saa??? af den anden, vendte sig til mig igien for at fortsætte Samtalen, da jeg tog Ordet for at bede hende ikke at genere sig for at give mig en Oplysning, som jeg aldrig burde behøvet, og i dette Øieblik aldeles ikke havde behov. "De skal have Tak, at De troer mig saavel, men jeg har foresat mig at svare Dem paa Deres Spørgsmaal. Det maatte vel forundre Dem, og gjøre Dem ondt, naar De hørte, at jeg skulde have en Moder, De som har kiendt min Moder saavel, og veed, at hendes Plads er ikke at besætte." Ved disse Ord gav hendes Haand min Arm saa datterlig samt et Tryk, at jeg ikke kunde nægte mig at lade Armen give Haanden det tilbage. "Jeg burde strax have begrebet, sagde jeg, især efter den Kant, det kom fra, at det var Snak; som man overalt synes at have meget travelt med os." "Det synes saa, sagde hun, og smilte;

imidlertid begriber jeg nok, hvorfra den Snak kan være kommen." "Ligemeget! sagde jeg: Snak er Snak!" og vilde afbryde hende. "Nei! De maa høre mig, blev hun ved: Da min eiegode Bedstefader døde fra mig, som havde været mig Alt, saa havde jeg ingen mere i Verden, der vilde tage sig af mig, uden en gammel Pige, der havde opfødt min Fader, og tient over 35 Aar der i Familien, som hun da ogsaa blev anseet for at høre virkelig til. Hun var her fra Berlin, og det var hende, der raadte mig til at tage herhen, som et Sted, hvor jeg bedre kunde finde min Underholdning ved det lidt, jeg har lært; det gjorde jeg, saa meget mere, som den Maade, hvorpaa adskillige af vore gamle Bekiændte i Weimar vilde viist mig deres Deeltagelse, stod mig ikke an. Ved det hun havde været saa længe hos min Bedstefaders, var det blevet Skik der i Huset at kalde hende Moder, saadan kaldte Fader og Moder hende, og saadan har jeg kaldt hende, fra jeg var ganske lille. Da jeg var kommen til Mad. Millerives, var der een og anden af de andre, der gjorde dem Ærende op til mig, og da de hørte, jeg kaldte hende Moder, troede de, det var min rigtige Moder, og jeg brød mig ikke om at bringe dem ud af Troen, baade for det jeg syntes, det maaskee kunde være ret godt, da det nok ikke her er saameget brav for en ung Pige, naar man troer eller veed, hun er ene: og desuden for det, jeg ikke holder af at give Uvedkommende Regnskab." "Og hvad

gior De i dette Øieblik? sagde jeg." "Min Moders Ven! sagde hun med tindrende Øine: uvedkommende? De har givet mig Lov til at kalde Dem min faderlige Ven! De har paataget Dem en Vens Rettigheder, og en Vens Forpligtelser; husk paa det! sagde Hun med et Blik og med en Tone, hvori hele hendes Moders Aand svævede. Jeg veed ikke, hvad jeg i dette Øieblik vilde have svaret, havde ikke i selvsamme Øieblik Linien passeret os paa ny, og den nysomtalte lille næsviise Ordførerinde med sin sædvanlige Fripostihhed tilraabt min Medvandrerske; nu gaaer vi, Sine! hvortil denne uden i ringeste Maade at lade sig bringe ud af sin Fatning, blot svarte et kort og koldt Farvel! uden i Tone, Mine eller det ringeste af sit Adfærd at lade sig mærke med, hun begreb, det var en endda ikke saa ganske venlig Opfordring til at gaae med. Mig forstemte det imidlertid, saameget mere, som jeg ikke kunde undlade med Øie og Øre at følge det bortgaaende Søsterskab, hvis idelige Tilbageblik, endnu mere end sædvanlige Røre, og kiænde, lig tiltagende Snaksomhed noksom viiste, at deres Medsøsters fortrolige Samvandring med en Fremmed for dem var en stor og paafaldende Begivenhed. Nu — maatte derfor min lille Sophie tilsidst igien tage tilorde, for at drage mig tilbage til sig: er min Moders Ven endnu vred paa mig?" "Vred, Sophie! har jeg neppe nogensinde været, vil jeg ikke lettelig nogensinde kunde blive; sæt endog, det var muligt, at

der ved en eller anden Leilighed skulde gjøre mig Ondt, at see Dem handle eller have handlet anderledes, end jeg af hendes Datter havde ønsket eller ventet, var jeg derfor vred, vred paa min datterlige Veninde? — maa jeg ikke nok kalde Dem saaledes?" "Jo og Tak!" sagde hun til mig, med et Par Øine, hvort — for at tale med vor Kleist — en Himmel sig oplod. Og — blev hun efter en lille Pause ved — naar der skulde være noget skjet, vil De altid sige mig det, og reent ud?" "Naar jeg maa." "Maa? De? og hvad lovede De mig nys? "Tak Sophie!" "De har altsaa ikke noget imod, at jeg bliver ved at kalde gamle Rosel for Moder, som jeg har været vant til, fra det første jeg har begyndt at lære at snakke? Det vilde gjøre hende alt for ondt, om jeg lod det være; og da hun selv veed, at hun ikke er det, og vor Veninde veed det, som hun er i Slægt med, og jeg veed det, og De veed det, saa veed jeg ikke, hvem det forresten kommer ved." "Det veed jeg, sandt at sige, heller ikke, min gode Pige! sagde jeg! imidlertid seer De dog, der er Folk, det maa ligge meget paa Hjerte, siden de ikke blot selv har erkyndiget sig derom, men endog havt travelt med at skaffe mig det at vide." "Ja! er det ikke snorrigt? saadan har ogsaa Mad Millerive havt forskrækkelig travelt i disse Dage med at fortælle mig saameget om Dem." "Om mig? jeg har dog vel ikke ogsaa faaet en Moder?" "Nei! men De var saadan en rig Mand, og en rar

Mand, og en ratsonabel Mand, og De var Fætter af den, og Cousin af den, og De var en nøie Ven af den Excellence og den Excellence; og kort sagt, hun roste Dem rigtig saadan for mig, at hun nær havde giort mig ganske forkeert i Hovedet; og havde jeg ikke kiændt Dem bedre, baade fra Moder, og fra min eiegode Bedstefader, og fra — ja jeg kan gierne sige det — hvad jeg saaledes har læst fra Dem og om Dem i disse Dage, saa havde jeg tilsidst ikke vidst, hvad jeg skulde troe. Men det snorrigste er endda, at saa holdt det op lige med eet, og nu igien paa det sidste Par Dage nævner hun Dem aldrig, og naar det kan træffe sig, De bliver nævnt, — for De har nok selv mærket, at der er adskillige af vore, der har lagt meget Mærke til Dem, fra den Dag, De var saa dristig at tale til mig — naar f Ex. en af dem kan komme til at sige, at hun har mødt Dem, saa giør Madammen et Ansigt, som man stak hende en Brand i Næsen. Nu veed jeg ikke, om det skulde være, for det jeg beed hende et Par Gange over i de Dage, da hun havde saa travelt med at holde Deres Lovtale; og det maa De ikke blive vreed over, for jeg er temmelig vis paa, De ikke skiønttede om at blive roest paa den Maade, eller kanskee af den Madame, naar De kiændte hende saagodt, som jeg efterhaanden begynder at kiende hende. Men det skulde jeg dog næsten ikke troe, for hun bliver bestandig ved, at være ligesaa

ejegod og saa sukkersød imod mig, som hun paa den ne sidste Tid har taget sig over at være."

I det samme slog Klokken; thi Du begriber da lettelig, at det er ikke Ord til Ord, Du faaer vore Samtaler; og maa Du især vide, at Sophie ikke lettelig indlader sig paa lange og sammenhængende Taler, men at jeg sammendrager dem af smaa, korte deels forsætlig deels uforsætlig afbrudte Repliker. Nu er Tegnetimen ude, sagde min lille Sophie, og nu maa jeg hiem, ellers vilde min gamle Vertinde ikke vide, hvor jeg blev af." Det faldt mig paa; altsaa dog — tænkte jeg — Lønvandringet og Smugveie! men i det samme giorde den lille Hex, som hun i vort korte Bekiændtskab mere end eengang har giort, mig tilskamme ved at sige: og nu maa De ikke blive vreed, at jeg beder Dem, jeg maa sige Dem Farvel her, eller i det mindste, at De ikke vil følge mig til min Dør. Som sagt — den gamle Vertinde synes, siden jeg er et faderløst og moderløst Barn, har hun en Slags Ret til at holde Øie med mig; nu! hun mener mig det Godt, og derfor siger jeg ikke noget til det; men — sagde hun med denne nedarvede Venlighed, som stedse gaaer til mit inderste Hierte — De veed selv, jeg holder ikke af at giøre Uvedkommende Regnskab, og især for vort Forhold; det giør jeg ikke. Altsaa — vil De følge mig paa Veien, skal De have Tak, saa kan jeg saameget længere tale med Dem; men De tillader

mig at sige Dem Farvel, inden vi komme til min Dør."

Er det ikke en forunderlig Pige, den Sophie! sig sit Hiertes Renhed, vort Forholds Hellighed bevidst, gaaer hun uanfægtet med en Fremmed paa offentlig Spadseregang en Dag efter en anden for alle Berlins onde Øine, som sikkerlig ikke undlade at finde alt — muligt og umuligt — Ondt deri, uden at bekymre sig om sine avindsyge svadsige Medsøstres Griin og Gloser, eller hvad deres ærbare Priorinde, hvem det sikkerlig kommer for Øre, maa og vil sige dertil; derimod tager hun i Betænkning at lade sig see med ham af en gammel Vertinde, som ikke har det mindste over hende at sige, men som mener hende det Godt, og vilde gisre sig Skrupler derover. Da det gaaer mig med denne Sophie, ligesom med hendes afdøde Moder, at jeg i hendes Nærværelse ikke let kan tænke Noget uden at sige hende det, kunde jeg heller ikke afholde mig fra at gisre hende den Anmærkning, at det dog i sig selv syntes rimeligere at paalægge sig nogen Tvang for dem, der tage alting i den værste Mening, og som man hverken vil eller kan oplyse, end for dem, som man med et Ord kan bringe af sin Vildfarelse, og intet hellere vilde ønske. "De veed nok, svarte hun mig venlig smilende, at jeg ikke er af mange Ord; desuden troer jeg, jeg har det efter Moder; hvad Folk, jeg ikke bryder mig om, med Uret kan sige mig paa, bekymrer mig meget lidt; men

eet eneste uroligt Øieblik, jeg med eller uden Føie kunde giøre et Menneske, der virkelig mener mig det vel, vilde gaae mig usigelig nær. Jeg husker nok engang, vor Tegnemester fulgte mig med en af de Andre hiem til min Dør, og hun saae ham, og uagtet jeg sagde hende, hvem det var, og jeg veed, hun ingen Mistro har til mig, saa saae jeg dog hver Aften ved denne Tid, naar jeg kom hiem, at hun stod og paste paa bag sit Gardin, om han ikke var med, og det giorde mig Ondt, da jeg vidste hun giorde det i en god Mening, og saa satte jeg mig ogsaa for, jeg ikke let skulde volde hende nogen Uro igien." Om jeg nu ikke spurgte hende videre om samme Tegnemester? — Nei Amalia! Du maa tilstaae, at den Forbindelse, hvori hun nævnte mig ham, ikke var just den meest indbydende dertil. Overalt, ikke at tale om, at jeg fuldt og fast siger med Sterne; den Dyd, der skal bevogtes, er ikke Skildvagten værd; troer jeg allerede og ved hver Samtale mere og mere at gienkiænde saaledes Sophie Braunek i hendes Datter, at jeg er fuldt og fast overtydet, hun mod alt Ondt har en aarvaagnere og paalideligere Vogter i sig selv, end hun i Nogen uden for sig nogensinde er istand til at finde; og hvad virkelig Lidenskab kunde være, med hvad Skin af Føie skulde jeg da troe mig berettiget til det ved en Andens, hvad jeg aldrig taalte af Nogen ved min? Mig er paa Jorden intet helligere end Kiærlighed; at forstyrre, fortrædige, eller engang forulæmpe den,

vilde for mig være den Brøde, jeg fidst af alle vilde tilgive mig. Altsaa, som hendes Elsker, hvis han er det, vilde og maatte han være mig hellig, som alt Andet kan jeg ikke tænke mig ham en saadan Pige farlig. Det faldt mig da egentlig ikke engang ind, at gjøre noget Spørgemaal ham angaaende, saameget mere, som hun i samme Øieblik — thi denne Samtale faldt paa Veien fra Promenaden til hendes Hiem — stod stille ved Hiørnet af sin Gade, og sagde: Her maa jeg sige Dem Farvel, og takke Dem for i Dag; og for det — lagde hun smilende til — De ikke skal tro, jeg undseer mig ved at lade Dem see, det ikke er noget Palais, jeg boer i, vil jeg sige Dem, at den lille Qvistsal, hvor De seer Urtepotten i det aabne Vindue i det lille pæne gule Huus, er Deres Sophies Residents. Og nu nok engang Farvel! og inderlig Tak for i Dag, og Tak for Deres Brev og Deres Faderssind mod Deres Sophies Datter." Jeg fik nu et sædvanligt vennehuldt Haandtryk til Afskeed, og endnu efter, at hun var kommet nogle Skridt fra mig, et lidet Nik og et Vift med Haanden i Tilgift, og gik nu hurtig bort uden at følge hende med Øinene ind ad hendes Dør, som jeg ellers pleiede ad Mad. Millerives, af Frygt, troer jeg, der skulde være nogen bag Vinduesgardinerne, som jeg, ved at blive staaende, og see efter hende, kunde gjøre et uroligt Øieblik.

Jeg kom nu paa min Vei, som vel sagtens ikke var den korteste af alle mulige, Komediehuset forbi,

men kunde ikke følt mig fristet at gaae derind, om ogsaa alle Himlens Engle havde opført en Musik af Sphærer derinde, saa langt behageligere var den Melodie, der endnu uforvanskket svævede for mit Øie og for mit Hierte, Melodien af denne Sophiestemme, reen som de Dyder, den fortolkede, sød, som de Følelser, den vakte i mit Hierte. Jeg vendte tilbage i Lindealleen, der at lade hvert Træ, jeg gik under, hver Gienstand, mit Øie faldt paa, tiene mig som et Erindringsmiddel, paa det intet skulde undfalde mig af, hvad jeg nys med saa inderlig en Glæde havde hørt. Der blev jeg gaaende, til det begyndte at aftenes, og jeg gik hiem paa mit Værelse, der at nyde denne hele Samtale igien ved at skrive den til Dig. Jeg behøver ikke at sige Dig, at jeg ikke i saare, saare mange Aar har havt saadan en Eftermiddag. Nu imidlertid, da jeg for nok engang at nyde den, giennemlæser paa ny, hvad jeg skrev, bliver jeg rigtig nok vaer, at der i mit Hiertes Fylde er med Hensyn til det hemmelige Politie sluppet mig et og andet Udtryk af Pennen, som jeg i et koldere Øieblik i et Brev til Dig, ikke havde betient mig af. Da imidlertid det Geheimepolitie, skiondt, som jeg gierne troer, i den bedste Mening, har ladt os begge løbe med Limstangen i Hensende til den Moder, Sophie skulde have, og virkelig giort i det mindste mig og udentvivl ogsaa Dig nogle meget ubehagelige Timer, kan det maaskee i Grunden gaae lige op, og vil jeg inderlig baade

haabe og ønske, det maa være sidste Gang, det bekymrer enten sig eller os i Henseende til Sophie, hvilket jeg virkelig anseer for meget ufornødent. Farvel, min ejegode Amalie! og glæd Dig med mig, at vi finde vor ædle Sophies Datter hendes Moder saa værdig.

Din Carl.

XVII.

Baron v. Pirchenfelde til G. C. * *.

* Vore Ting ere allerede i ganske god Gang. Jeg har ved en Leilighed noget nærmere seet den lille, hos hvem D * * fandt en faux Air af den afdøde Grevinde, og har med Fornøielse opdaget, at den er meget større, end fornøden gisres, til at hun, behørig klædt, pyntet, afrettet, og underviist, ved Hielp af de bevidste magiske Speile, kan som den afdøde Grevinde lys levende komme fra den anden Verden; og da jeg meget skulde tage Feil, om hun ikke tilligemed skulde have hendes smægtende noget precieuse Stemme-

* Det anmærkes engang for alle, at hele denne Deel af Correspondancen er oprindelig paa fransk, hvor sligt tager sig langt bedre ud, og kun for Læsernes Bequemmelighed oversat paa dansk.

klang, der ved de Physiognomier stælden pleier at fattes, vil hun ikke engang behøve at være nogen stum Person, eller umage vor Ven * * ret meget, med at tale for den Salige; men er istand til at giøre det selv med al fornøden Salvelse og Bevægelighed, saa meget mere, som hun skal være af de høilærde og følsomme. De seer altsaa selv, at hun har Alt, hvad der udkræves til den bevidste Rolle, naar hun blot er at formaae til at modtage den nødvendige Initiation; og vil hun være Dem saameget mere velkommen, da det ikke er at nægte, at hun efter Mysteriernes Slutning for vore paafølgende Smaataler vilde være en ganske vakker Erhverv, da hendes Maria Magdalena Physiognomie og Væsen vilde stikke godt af mod vore Bacchantinder, som, saa pigvante de endog kan være, og ville være, jeg dog mere end eengang har seet Dem selv og flere være hiertelig kied af. Sagen er nu kun, hvorledes vi kommer i Kast med hende. Jeg seer Dem lee! hvorledes? en ung eenlig fattig sexten Aars Pige, der oven i Kiøbet er fremmed, og har hverken Ven eller Frænde, der sidder hos vor under den strænge Ærbarheds Skin saa tienstagtige Tante Millerive, der er smuk i en simpel Kartuns, eller Sukkerdugs Kiole, og altsaa umulig kan andet end have Lyst at vide, hvordan hun i Flor og Silke, Kniplinger og Juveler vilde tage sig ud; der boer paa en Qvistsal med en gammel tandløs Goldamme, som af Mangel paa bedre leger Caramama hos hende; der temmelig bogsta-

velig lever af Brød, tyndt Øl, og Kartofler; og hun skulde være vanskelig at komme tilrette med?" Nu, nu! Høiværdige! jeg troer som De, at ingen Fæstning er uindtagelig, hvorvel hos denne Esset med Guld neppe vilde faae Indpas; jeg frygter, hun har alt faaet for meget af sin Moder, som jeg i mine unge Dage kiændte en Smule til i Weimar, til vi skulde paa den Maade komme nogen Vei med hende, uagtet hun kun var ti Aar, da Moderen døde. Jeg maa sige Dem, hun sidder ikke blot til Skue eller til Fals, som andre Modevare — hos Mutter Mühlreif; hun arbeider der virkelig, hun har ordentlig sat sig i Hovedet at ville slaae sig ærlig og anstændig igiennem med sit Arbeide, og jeg har f. Ex. hos min Kone seet et Slør, hun havde udsyet, som der virkelig ikke var andet paa at sige, end at det var tydske Fingre, der havde udsyet det, og det Fingre, der var smukke nok til at anvendes langt bedre end at prikke med en Naal; og saa meget end Mad. Millerive, som ganske er inde i de sande Principer: at Huusflid er noget, man i det høieste kun bør opelske hos de gamle og grimme, de unge og smukke maa slet ikke tillades at kaste sig saaledes hen — gisr for at faae hende kied deraf, og skaffe hende Misheld dermed, slumper hun endda bestandig alt imellem til at faae et og andet afsat, der efter hendes nøisomme og ordenlige Levemaade hos hende har et Forslag, som den bevidste evige Oliekrukke, vi hørte det evige Snikfnak om forleden.

Det var der imidlertid maaskee endda Raad for; men til Ulykke er der drattet en Art af Cousin af min Kone, om ikke just fra Maanen saa dog fra Nordamerikas Yrkner, hvor han af Fortvivlelse over, at Sophies Moder gik hen og giftede sig med en anden, har giort hele Krigen med, uden at være saa lykkelig at kunne faae en Kugle for Panden — som mellem os sagt var alt det, han gik efter. — Det er af disse følsomme Herrer, fra salig Sigvarts Maanskinstid, og hvor det latterligste og dummeste er, han har det ikke blot i Munden, men det er virkelig hans inderlige Hiertens Følelse og Overbevisning; for han vil — ligesom min kiære Ægtefælle og de andre af denne lykkeligviis daglig aftagende Sect, bilde Folk ind, at der er noget til, der hedder Hierte, som de har for deres egen Mund, og som vi andre kolde og verdslige og vanhellige Dødelige ikke kiende til. Nu! bemældte Hr. Fætter har da hændelsesviis erfaret, at vor omtalte Lille er en Datter af hans gamle Inclination, og for at giøre Ulykken fuldkommen, opkaldt efter ham, og nu har han da transporteret sin mangeaarige Kiærlighed fra hendes salig Moder, høiærbar Ihukommelse, til hende, og har daglig Stevnemøde med hende i Lindealleen, hvor de bringer hinanden Bøger — formodentlig Opbyggelsesskrifter — og sukker over hinanden, og holder formodenlig Siælemesser over hendes salig Moder, og hendes øvrige Familie, og tager en rørende Afskeed, hver Gang de skilles,

i den millerske Smag, og hun seer efter ham, naar han er gaaet fra hende, o! som hun havde ladt sit Hierte — for hun skal vist ogsaa have Hierte — blive tilbage hos ham; og han bliver staaende og stirrer op ad Gaden, efter at hun længe er i Huus, og gaaer siden og converserer Lindetræerne en Stund, som udentvivl er ganske forundrede over et dem saa ubevant Sprog, og saa hiem at skrive lange Breve til min Kone, som er den Fortrolige i dette rørende Drama. Hos Pigen har han midlertid ikke været endnu, saalidet som hun hos ham; heller lader det slet ikke, som hendes Kaareere blevne bedre — hun gaaer i sin evindelige Kartuns Kiole, og med den Hat, hun har gaaet med hele Sommeren, endnu; han har, saavidt jeg har kundet mærke paa min Kone, vist vilde have den lille Pige til os; men det synes hun ikke at have Lyst til; og jeg har ogsaa alt ved Leilighed ladt af og til falde et Par Ord, hvorved i det mindste Lysten fra min Kones Side temmelig er dæmpet; ligesom jeg ogsaa ad samme Kanal har nylig ladt ham tilhændekomme en Efterretning, som, haaber jeg, skal sætte ham graa Haar i Hovedet, ikke at tale om, at jeg i al Fald har nogle Vink om en os begge fra Europas Bortførsel velbekiendt Tegnemester i Baghaanden, som i fornødent Tilfælde lade sig bruge. Ud af den Konnexion maa vi overalt have hende, og De vil ikke tvivle paa Oprigtigheden af min Nidkiærhed, naar jeg tilføier, at min Kone er bemælde rige Fetters

nærmeste Slægt og eventuelle Arving; at jeg altfaa endog blot i denne Betragtning langt heller seer denne lille Pige indviet i vore Mysterier, og som Pseudogrevinde end som min smukke Cousine, der dog torde blive Enden tilsidst, hvis hun er klog nok til at blive ved, at spille sin dydige Rolle i sin Moders Aand, som hidtil. Den tienstagtige Tante Muhlreif havde paa et Par Ord, jeg havde skrevet hende om denne Lille, i sit lille brede Hoved sat en heel Historie sammen, hvori hun paa den fornøieligste Maade havde blandet mig, min sukkende Fætter, og min følsomme Kone, og hvorefter hun formodenlig var i fuldt Begreb med at tiene os paa den uforbeelagtigste og uforstandigste Maade af Verden; men jeg har i største Hast skrevet hende et Par Ord, der fra en qvækkende Frø ikke vil undlade at forvandle hende til en taus Jordtudse, saa vi af hendes hele Tienstfærdighed intet har at befrygte.

Jeg beder Deres * * om Forladelse, at have umaget Dem med et saa langt Brev, men De veed, at mit Fag giver een Vanen at være omstændelig og nøiagtig; og desuden, da Brevet angaaer en vakker lille Pige, som kan være os til stor Nytte i det store Værk, og desuden stikke godt af ved vore Smaatafler efter Arbeidet, regner jeg i Forveien paa Deres Tilgivelse.

XVIII.

******** til Baron von Pirchenfelde.

Meget forbunden — kiære Baron! — for Deres Brev, og for Deres Iver og Virksomhed i denne Sag, som virkelig alt mere og mere ligger mig paa Hierte. Jeg maa reent ud tilstaae Den, at jeg efter, hvad De havde sagt og skrevet mig, ikke kunde modstaae den Fristelse i Gaar at tage den omtalte lille Pige nærmere i Øiesyn, tildeels ogsaa for at erfare, om De virkelig skulde efter Sædvane have Ret i Deres Gisning, at hun med et faux Air af den afdøde Grevinde, tillige skulde forene den Stemmeklang med mere, der vilde giøre hende til en saa uskatterlig Finding. Jeg vidste derfor at give vor Ven, den store Emigrant, i Gaar saamegen Begierlighed efter at beskue denne Pigeudstilling, at jeg paa ingen Maade kunde nægte ham, som Udlænding, at være hans Ledsager, Tolk og Cicerone. Nu! hvad Liigheden angaaer, har De ustridig endnu fuldkommere Ret end jeg troede, og jeg har ikke mindste Tvivl om, at hun jo, naar hun i vedbørligt Costume, med alle tilhørende Forbindelser og Omgivelser i aandelig Fraastand og aandelig Hast, viser sig for vor Mand, vil forekomme ham at være hans kiære Grevinde, kommen tilbage fra den anden Verden, for at forsøde hans samme Længsler.

Hvad Stemmen derimod angaaer, var jeg ikke nær saa heldig; thi hvorvel jeg, for atter at komme hende i Tale, med eet blev en stor Beundrer og Lovtaler af indenlandsk Kunstflid, især for dens store moralske Gavnlighed med at skaffe unge Fruentimmer gavnlig Beskiftigelse og anstændigt Erhverv, og hvorvel den gode Duenna, saa himmelfalden hun end i første Øieblik lod ved dette Sprog i min Mund, og saadanne store Øine, hun end giorde derover, dog omsider begreb mig, og lod den lille Pige vise den naadige Herre noget af sit Arbeid; var det for det første, som det syntes, kun med høi Nød og Neppe, hun vilde dertil; og dernæst var der ikke paa nogen mulig Maade et eneste fransk Ord at faae ud af hende, uagtet den tienstfærdige Duenna overflødig opfordrede hende dertil, og forsikrede mig, hun talte fransk til Fuldkommenhed — hvilket rigtig nok er mere, end man kan sige den gode Kone selv paa — og da jeg nu, i det Haab at faae saaledes Magt med hendes Stivsind, indlod mig i Handel med hende, satte hun sig for det første i Hovedet at sælge mig sit Arbeid langt under hendes sædvanlige Priis; og da jeg nu som en ædelmodig Patriot vilde giengielde denne Uegennyttighed med at betale langt over, svøbte hun med saa tør og mut en Mine sit Syeri ind, som jeg kunde underbudt hende, jeg veed ikke hvormeget; og ihvorvel nu den gode Duenna giorde sig nu al Umage for at forklare hende baade paa tydsk og fransk, at det var me-

get mere, end hun fordrede, blev hun, uden at lade sig forstyrre, ved at svøbe det sammen, og mumlede blot et tørt: Jeg veed det! mellem Tænderne, og da nu Konen, for ret følelig at omvende Pigen, rakte sig over Bordet til hende, for at hviske hende, hvem jeg var, reiste hun sig, og lagde under et høit og bestemt ja, som var det eneste lydelige Ord, jeg hørte af hende, Syeriet paa Hylden igien; og endskiøndt jeg nu, da det intrigverte mig virkelig at komme den lille Pige i Tale, gav efter for hendes Nykker, og betalte efter hendes egen Priis, tog hun det da rigtig nok frem igien, og lod mig faae det, men med saa mut og tør en Mine, som det slet ikke var hende tilmaade, jeg skulde have noget af hendes Arbeid; og var der fra det Øieblik af ikke en Lyd at faae af hende, eller et Øie at faae op, fra det Pilleri, hun sad med i Haanden, uagtet ogsaa Emigranten, som havde slaget langs den øvrige Række, lagde Mærke til hende, og er dog ellers den Mand, der pleier at kunde faae Munden op paa Fruentimmer. Og det mærkeligste er endda, at det slet ikke lod til, det var saakaldet Undseelse eller Ydmyghed, da tvertimod et Par Øine, hun nu og da slog op til sin Duenna, kiændelig syntes at ydmyge denne.

Dog ligemeget! alt det giver sig nok; der har, som vi begge veed, været de, der har slaaet vel saa stort paa før, og som man dog er kommet tilrette med; men vist nok — som Fru Schmerling siger —

faut il savoir s'y prendre, og dertil kiære Baron! er De just den rette Mand; men hvad gior ikke ogsaa den lange Øvelse? I Grunden er den lille trodsige Mine mig heller ikke saameget imod, deels for det, den hører med til at fremstille til Fuldkommenhed den salig Grevinde, der ogsaa havde sine Ærbarhedsqvalmer, og deels for det man, som De meget rigtig har anmærket, tilsidst bliver kied af de evige Bacchantinder. Det er rigtig nok en slem Omstændighed med den Fætter af Deres, der saa i Utide er faldet ned fra Nordamericas Ørkener; men jeg haaber ikke, at Slægtskabsbaandet vil hindre Dem fra at skille os ved ham, dersom han virkelig skulde være os i Veien; dertil vilde vel i al Fald et Par Ord til vor Ven Politipræsidenten være tilstrækkelige, saameget mere, som ingen kan nægte, at det vel er Tid at holde et aarvaagent Øie med mistænkelige Fremmede, der har Hovedet fuldt af nordamericanske Frihedsfluer, muligen kan endog staae i Forbindelse med hollandske Patrioter, og vel, naar Alt kom til Alt, torde selv være en parisisk Jacobiner. Dog det tilkommer ikke mig at give Dem Undervisning i Ting, der saa aldeles slaaer ind i Deres egenligste Fag, og hvor De ved saamange Leiligheder har vist Dem en Mester. Nok — kiære Baron! at jeg med Føie sætter min fulde Tillid til Dem, og ønsker blot, at De jo før jo heller begynder Deres Operationer. Dog selv herom behøver man ikke at bede Dem. De sysselsætter Dem

ikke saa alvorlig og særdeles med en Sag uden ogsaa at være virksom deri. Altsaa Deres Fætter til Side! og da Haand paa Værket! jeg længes virkelig efter, at denne lille Pige skal gjøre mig Afbigt, og give mig Erstatning for den mig uvante Overmod, hvormed hun i Gaar behandlede mig. Dog — reent ud sagt — er vel Hævngjærrighed egentlig min mindste Følelse ved denne Leilighed; men den lille Pige er virkelig ualmindelig smuk, og tillige i en ganske egen Smag. Nu! megen Lykke til Arbeid! ganske Deres

***

XVIIII.

C. W. Waldfels til Sophie.

Du har selv — kiære Sophie! — tilladt, eller maaskee skulde jeg heller sige, opfordret mig, at tiltage mig en faderlig Vens Pligter, at vide mig i Besiddelse af hans Rettigheder, og allerede dette Brevs første Ord, det faderlige du, vil sige Dig, at jeg ubetinget tager Dig ved Dit Ord, ikke bange for at Sophies Ord nogensinde vil glippe; altsaa fra nu af, naar jeg skriver Dig til, bestandig dette faderlige du, saalidet jeg end veed, om nogensinde den Tid vil komme, da jeg til Sophie Brauneks Datter kan bringe det over mine Læber. Hvad der nu igien er

paa Færde? vil Du maaskee spørge, siden jeg igien skriver Dig til, eller i det mindste vil vel dit aabne undrende Øie, naar jeg overgiver Dig dette Brev, som jeg fuldt og fast har foresat mig at flye Dig aabenlyst, og uden at lade det som sidst snige sig ind under et Bogsvøb, giøre mig dette Spørgsmaal. Men nei! Sophie! der er intet, ikke det mindste paa Færde, og jeg har end ikke mindste Formodning, der nogensinde igien kan blive noget, som jeg nys udtrykte mig — paa Færde; den Maade, hvorpaa Du sidst, da jeg havde været svag nok til at see med andres Øine og høre med andres Øren, giorde min ubeføiede Mistro tilskamme, har saaledes ladet mig gaae i mig selv, at det er min fulde og faste og stadige Beslutning herefter stedse ved enhver Leilighed at see Dig med egne Øine, høre Dig med egne Øren, og dømme Dig med eget Hierte, og for alle disse, veed jeg med fuldeste Visshed, Du stedse vil være Sophie Brauneks Datter, være, hvad jeg fra vort allerførste Møde af uforandret har erkiændt Dig at være.

Alsaa min datterlige Veninde! kun under eet Tilfælde har Din faderlige Ven den Rettighed, men har Du ogsaa selv givet ham den Forpligtelse, at spørge, og det er, naar i noget Tilfælde hans datterlige Veninde kunde — om ikke have en saadan Ven behov — ogsaa deri er Du Sophies Datter, at Du, som hun, har saa usigelig faa Fornødenheder — men han dog i det mindste kunde være Dig nyttig. Og nu Sophie!

uden Omsvøb, uden Indledning til Sagen. I vor sidste mig saa kiære og uforglemmelige Samtale, hvorfor jeg er Din sande Gieldner, syntes det efter nogle Ytringer af Dig, som Din Stilling og Dine Forhold hos Madam Millerive efterhaanden blev Dig endnu noget mere end ubehagelige. Sophie! jeg spørger ikke, hvori, hvorved, hvorfor, hvorledes? jeg forlanger end ikke selv paa mindste Maade nogen Stemme i denne Sag, hvorvel jeg ingenlunde dølger Dig, at ved mit andet og sidste Besøg hos denne Dame hun netop ved sit Ærbarheds og Strængheds Pedanteri viiste sig for mig i et Lys, hvorved det blev mig klart, at Sophie Brauneks Datter neppe der længe vilde finde sig vel; men som sagt! det er ikke min Sag, og jeg vover at troe, at Du vort korte Kiændskab og vore faa Samtaler uagtet allerede kiender mig for vel til at antage, at denne min Ytring, ikke at spørge, var en Snigvei for at lokke Dig til at svare. Din herlige Moder, hvem jeg skylder Alt; hvad jeg er, Alt, hvad jeg under gunstigere Omstændigheder kunde vordet, har fremfor Alt dannet mig til at være sandru, som hun var, sandru, som jeg fra første Øieblik har erkiændt Dig at være. Altsaa hvad Du vil, og skal, og maaskee bør, det er Din Sag at vide, og afgiøre; min Pligt og min hellige Ret er blot at sige til Dig: vei! viid! vælg! ikke lettelig vil Du kunne vælge noget, hvorved der skulde findes Hindringer, som Din Ven ikke skulde kunne bortryd-

de, og som han jo var berettiget til at bortrødde. Den tienstagtige Mad. Millevye har imidlertid i sin i Sverigt vel ikke saa ganske velmeente Anbefaling af mig, hvis Tone, og Tendents jeg omtrent kan tænke mig, giort mig en Tieneste med at sige Dig, hvad jeg ellers ligesaa lidt til Dig som til Din afdøde Moder nogensinde kunde bragt enten over Pen eller Læbe, at jeg var riig; og det skulde gisre mig Ondt, om jeg endnu skulde behøve at sige Dig, at alt, hvad jeg eier, som alt, hvad jeg er, er hendes Datter saa ganske helliget, som jeg havde ønsket at kunne hellige min Sophie det selv. Nei! min datterlige Veninde! skulde noget igien kunde forsone mig med denne min Formue, hvori jeg vel ikke saa ganske uden Føie har troet at erkiende det sande svælgende Dyb, der var befæstet mellem Din Moder og mig, o! da maatte det være, hvis jeg nogensinde i Verden saae den at bidrage til Din Lykke.

Midlertid — min Sophie! — som sagt! jeg forestaaer Dig Intet, raader Dig Intet, anbefaler Dig Intet; jeg har overalt ikke glemt, og glemmer aldrig, hvad Du i hin tidligere kiære Samtale saa sophiebraunekst sagde mig om Sødheden og Ærværdigheden af det selverhvervede Brød; saa glædeligt det vilde være mig, at være min Sophies Forsørger, saa fuldt og fast eg er overtydet om, at hun hverken frygter for at overlade sig til min Forsorg, end mindre at give sig derved en høibydende Formynder, saa

huld, saa hæderlig, saa hellig er Du mig netop i Din nærværende Stilling ved Din Tænke- og Handlemaade; altsaa bliv deri, om Du vil, og saa længe Du vil; Alt hvad jeg har at sige Dig, er, at Du ikke skal have behov at blive der et Øieblik, naar Du ikke selv vil, naar Du, fra hvad Side der end maatte være, ikke længere fandt den passelig for Sophie Braunets Datter.

At jeg paa dette Brev intet Svar venter, og intet Svar behøver, forstaaer sig selv; først da, naar der er noget, hvorved jeg kan være min datterlige Veninde til Nytte, til Villighed, til Behag, først da er det, hun kan besvare mig det i Gierningen; jeg behøver ikke at sige Sophies Datter, at jo før, jo oftere, jo mere det skede, jo kiærere vilde det være mig. I en Række af Aar har mine Dage, min hele Tilværelse intet Maal, ingen Bestemmelse havt; fra det Øieblik, jeg har begyndt at drømme mig Maal og Bestemmelse, ja fremfor Alt fra det Øieblik, min Sophie selv har erkiændt mig som sin faderlige Ven indsat mig i hans hellige Forpligtelser og Rettigheder, ere de paa ny bleven mig vigtige og dyrebare. O Sophie! føl det som jeg, det var Din forklarede Moders sidste jordiske Tanke, den sidste moderlige Velsignelse, hendes bristende Øie lyste over Dig, at Du skulde være min datterlige Veninde, jeg Din faderlige Ven! til Pant derpaa havde hun givet Dig sin Vens Navn at bære. Sophie! i alle Livets Forhold og Kaar

være denne Din herlige Moders Villie os ubrydelig hellig! Din faderlige Ven

C. W. Waldfels.

XX.

C. W. Waldfels til Hr. Helstern, Blomstermaler. (Morgen Kl. 8.)

Ved min Hiemkomst i Gaar Aftes tilstilledes mig et med Skillingsposten mig tilsendt Kaabber tillige med hoslagte Billet. Da jeg ikke er kiendt med nogen af Berlins Kunstnere, Dem og i al Fald Deres Ven Medaillieuren undtagne, har jeg ikke kunnet drage i Tvivl, at denne Foræring kom fra Dem, saameget mere, som jeg i Følge Brevets Ord ved første Diekast skal kunne see, hvorfor det blev mig tilsendt; og som det samme Diekast, hvormed jeg gienkiendte mig selv derpaa, tillige viiste mig Dem. Hvorvel jeg nu ikke kan modtage den mig tiltænkte Gave, og derfor herved sender den skyldigst tilbage, maa De dog ikke troe, jeg anseer mig løst fra den, og det vel ikke blot paa egne Vegne, Dem skyldige Erkiendtlighed. Tvertimod vil De forbinde mig særdeles, naar De jo før jo heller med et Par Ord vil underrette mig om, naar og hvor jeg under fire eller otte Dine — som De selv vil —

kan bevidne og vise Dem min Taknemmelighed, som jeg ønsker og bør

C. W. Waldfels.

Indlagt. "Hoslagte Kaabber tilsendes herved ærbødigst og skyldigst Hr. v. Waldfels med ydmygst Anmodning gunstigst at modtage samme, saa meget heller, som det første Øiekast vil være tilstrækkeligt, til at vise ham, hvorfor man tager sig denne Frihed."

XXI.

Theodor Helstern til Hr. C. W. v. Waldfels

De tilgiver, at jeg herved skyldigst tilbagesender det mig tilskikkede Kaabber og Sæddel, som jeg saa meget mindre kan eller bør modtage, da mig i Gaar Aftes omtrent paa samme Tid selvsamme Kaabber, med en — paa de uundgaaelige Forandringer nær — aldeles ligelydende Sæddel, som jeg og herved giver mig den Ære in Originali at hoslægge, er bleven tilstillet, og vil De deraf see, at jeg med ligesaa god Føie var berettiget at troe mig Dem takskyldig for den mig tilhændekomne Foræring, som De til at aflægge mig Deres Taksigelse for den, Dem er tilsendt, da der samme første Øiekast, som viste mig min egen bedrøvelige Skikkelse, tillige maatte vise mig Dem paa et Sted, i en Stilling, og et Selskab, der ikke tillod mig at

tage Feil. Hvad i øvrigt Deres Bevis angaaer, at jeg er den eneste af Berlins Kunstnere, De er kiendt med, min Ven Medailleuren undtagen; da ikke at tale om, at Deres Formodning med ikke mindre Fsie maatte synes at kunde falde paa ham, der som Hovedfiguren i det Hele, da han just er den arme Synder, der maa giennemvandre den lange Række af de forbittrede Carricaturer, allerførst maatte tildrage sig Deres Opmærksomhed, maa jeg tillige giøre Dem den Anmærkning, uden endnu at tiltage mig det hæderlige Kunstnernavn, De saa gunstig bærer mig med, at De i det mindste ikke af mit Kunstfag synes at kunne faae synderlig Hiemmel for Deres Paastand, da De paa det hele Blad ikke lettelig skal kunne vise mig uden høit en eneste Blomst, og som endda saaledes staaer i Skygge, at Blomstermalerens Talent ikke har havt synderlig Leilighed at vise sig. Eller alvorligere og med mindre Omsvøb: det er mig ikke ubekiendt, at jeg er blandt dem, Byfladderen har behaget at nævne som Opfindere og Udgivere af en Række satyriske Kaabbere, der denne Vaar og Sommer igiennem har givet Berlin Noget at lee af paa adskillige velbekiendte Originalers Bekostning; men endog antaget, dog derfor ingenlunde tilstaaet, at saa var, følger da deraf saa aldeles afgiort og umodsigeligt, at dette sidste Blad, uagtet det udgiver sig for at fortsætte og slutte Rækken, virkelig er fra selvsamme Hænder? jeg vil ikke opholde mig ved den for en Kunstynder og Kunst-

kiænder umiskiændelige Forskiel, der i Tegning, i Stik, i selve Skriften under Kaabbevet er imellem dette og de forrige Blade, og der især er kiændelig paa de forskiællige Carricature, som her kiændelig ere hensudlede, medens de paa de andre Blade naturligviis vare Hovedsagen, hvorimod her den fornemste Flid er anvendt paa os Stakler, der ansees for at have giort os skyldige i den største af alle Synder, at vise Narre i Huulspeil; men jeg vil blot spørge Dem, spille da virkelig mine Venner og jeg en saa behagelig og fordeelagtig Rolle i vore arme Synder-Gestalter, at De virkelig troer, det kunde have fristet os til at give os paa denne Maade til Priis? skulde det overalt slet ikke falde Dem ind, at det især torde være mig — og det ikke blot paa egne Vegne — ubehageligt? skulde det ikke være rimeligere at antage, at efter Titelen paa et bekiændt Syngespil: hvor to skiændes, leer tredie Mand — en eller anden har vildet giøre sig lystig saavel over hine Carricaturers latterlige Brede, som over os, der kunde vel synes at have fortient at føle den Svøbe, vi har Ord for at have svinget over de Andre! Og naar De nu, min Herre! ved at hafte Deres Øie paa den ovenomtalte Hovedfigur, Medailleuren, der gaaer Spidsrod, tillige lader det falde paa den smukke Pidskerinde, som i det Øieblik hugger løs paa ham, den skiønne Europa, der sidder paa sin Oxes Ryg, og med venstre Haand holder sig fast ved hans Horn, lede da ikke hendes Øine Dem

umiddelbar op til et vist velbekiendt Landsted, som fra Spreens Bredder, hvor det ellers pleier at findes, her er opstaget i Himmelen høit, og hvor De da udaf et Qvistsals Vindue opdager en stor Kikkert, der meget kiendelig er stillet hen paa den Bigruppe, hvoraf De og jeg udgiøre en Deel, skiønt jeg vel vil indrømme Dem, at det ikke just er enten Dem eller mig, der egentlig haves i Kikkerten. Dog jeg føler, at jeg ved at giøre dette mit Forsvar længere og omstændeligere torde udsætte mig for den Mistanke, at jeg vilde unddrage mig Deres mig tilsagte Taksigelse, og dette er virkelig saa langt fra at være min Hensigt, at min første Tanke var, først at afhente, modtage, og efter Vane giengielde denne, inden jeg indlod mig paa nogen videre Forklaring; men — Dog De har undertiden ladt til at høre med nogen Interesse paa mine Anecdoter, tillad mig da at slutte dette Brev med en. Digteren St. Foix blev engang paa Parteret i Paris udfordret af en, fordi han havde beklaget sig over, denne lugtede. Min Herre! gav han til Svar: dræber De mig, kommer De ikke til at lugte en Smule bedre for det, dræber jeg Dem, vilde De endnu lugte værre." A bon entendeur peu de paroles! Midlertid forstaaer det sig, at jeg paa et Ord er alde'es til Deres Tieneste; kun beder jeg Dem sende mig Svar med min egen Karl, da man ikke kan vide, giennem hvad Hænder det maatte gaae ved at besørges af Deres Leietiener, hvorfor De og maa und-

skylde, at De ikke strax tilbage med ham, men først nu, faaer dette fra

Theodor Helstern.

Til Hr. C. W. v. Waldfels, forhen Captain i de forenede Staters Tieneste.

XXII.

C. W. Waldfels til Hr. Theodor Helstern.

(Tilbage med Budet)

Skiønt naturligviis endnu langt fra at være fyldestgiort eller tilfredsstillet troer jeg dog forelsbig at burde ønske en Forklaring af Dem, for at see, om jeg har virkelig forstaaet Deres Anecdote. Naturligviis ønsker jeg den just paa denne Grund mundtlig og under stre Øine. De vil forbinde mig med at bestemme Tid og Sted dertil jo før jo heller.

XXIII.

Gienſvar tilbage med ſamme Bud.

Jeg tager med Fornøielse mod Deres Forslag, og for om muligt at komme den bevidste store Kikkert af Sigte, forestaaer jeg Dem i Eftermiddag at kiøre en

Tour med mig til Sanssouci, hvor den ikke gierne pleier at ville see hen. De maa ikke fortryde paa, at jeg umager Dem saalangt, istæden for enten at komme til Dem, eller modtage Dem hos mig; men det er Alt, som sagt af Frygt for Vedkommende, der ere ligesaa langsynede, som lydhøre, og hvem sikkerlig det Par Bud, der er blevet vexlede mellem os i denne Morgenstund, ikke er undgaaet, skiøndt jeg har været saa forsigtig at lade disse sidste besørge ved min Karl, der i det mindste ikke staaer i Titbemældtes hemmelige Sold. Vi sees altsaa til Middag ved Table d'hote, for derfra at kiøre sammen til Sanssouci. God Morgen. Theod. Helstern.

P. Sk. De maa ikke tage mig ilde, om jeg til Middag ved Bordet sætter mig langt fra Dem, og paa den almindelige Helsen nær ikke vexler noget Ord med Dem, eller videre tager nogen Notice af Dem; De maa vide, at den Stue — og alle slige Stuer her i Byen — er Dionysii Øre, og at hvad deri hvidskes allersagteste, høres lydelig og tydelig paa vedkommende Steder, saa det let torde gaae os, som den Engelskmand der i Florents havde seet paa Storhertugens Maitresse med Briller, at en Drabant med Briller paa i Eftermiddag torde ride ved hver Side af vor Kareth, for at lee os hvert Ord ud af Munden igiennem Karethvinduerne, da man — og det vel ikke blot paa egne Vegne — værdiger os begge meget mere Opmærk-

fomhed, end De maaskee foreſtiller Dem. Altſaa, au revoir Deres
Middag. Theodor Helſtern.

XXIV.

Amalia til Carl.

Det giør mig Ondt, kiæreſte Carl! at jeg atter ſeer mig i den Nødvendighed at mælde Dig noget ubehageligt, iſær da det baade kommer fra en Kant, hvorfra, og angaaer tildeels en Perſon, hvorom Du ikke gierne pleier at vilde høre Noget. Du erindrer Dig, at jeg paa et Vink fra min Mand for nogen Tid gav Dig en lille Advarſel angaaende nogle unge Artiſter, eller rettere Kunſtelever. Du var kommet i Kiendſkab med, og ſom ikke ſtod vel anſkrevne her, deels for adſkillige andre Ungdomsſtreger, men iſær for en Række ſatyriſke Kaabbere ſom de omtrent hver fiortende Dag i dette ſidſte Halvaar har udgivet, og hvor de rigtig nok for det meeſte ganſke vittig har perſifleret en heel Deel af Byens bekiændte Originaler, og det ſaaledes, at ſaa forbittrede de fleſte af diſſe end vare, Politiet dog har maattet give dem det Raad at tie med, hvad de havde faaet, og ikke giøre dem ſelv latterlige ved at lægge Sag an, ſom der intet kom ud af. Midlertid har man rigtig nok beſtan-

dig holdt Die med, om de Personer ikke selv skulde løbe i Fælden engang, og derfor synes de da ogsaa nu at vilde opgive dette farlige Haandværk, men paa en Maade, som skulde gjøre Opsigt, i det de, som det sidste Blad af Suiten, har udgivet et med Underskrift Raadheds Endeligt, hvor de selv forestilles at løbe Spidsrod giennem den hele Række af Carricaturer, der havde figureret paa de forrige Blade; og hvor han, som Du i Dine Breve har kaldt det unge Menneske med de betydende Øine, forestilles, just at være bragt ud af Rækken, og føres til Vagten for at forbindes; og ved Overgangen til Mad. Millerives Gade, der er meget kiendelig paa det Lindetræ med den halv afbrudte Top, hvor Lynilden for nogle Aar siden slog ned, tager sin Hat af for to Personer, der staae med hinanden i Haanden, og vende Ryggen til Executionen, men som ved hans Helsen synes ligesom at opkyses af en meget fortrolig Samtale. At Mandspersonen skal være Dig, er ikke blot paa Din Figur og Stilling, men paa Snittet af Din Kiole, Din Hat, og Dit afstudsede Haar, fuldkommen kiendeligt; og hvad Pigen angaaer, da havde min Mand ved første Øiekast seet, at det var den Hat, og overalt hele den Paaklædning, Sophie bestandig gaaer med; og om jeg ogsaa ikke havde kiendt hende paa hendes Reisning, vilde dog der, Du selv skrev mig forleden om et saadant Møde paa selv samme Plet mellem eder tre, have givet mig en saa paalidelig Nøgle til det Hele,

at jeg ikke kunde tage Feil, ligesom jeg og derefter mener, der ikke kan være to Meninger om, hvem det kan være kommet fra, som ogsaa min Mand af andre Grunde troer at kunne være temmelig sikker paa.

Da jeg nu let kan begribe, at denne Ting vil være Dig meget ubehagelig især med Hensyn til den stakkels Sophie, som lettelig herved saare uskyldig kan blive udsat for en heel Deel Folkesnak, blev jeg enig med min Mand om, at jeg skulde lade Dig det ufortsvet vide, om Du maaskee, medens det endnu var Tid, kunde faae det standset, da det endnu ikke kan være kommet ud, siden det Blad, han bragte mig, og som Du kan faae at see hos mig, om Du vil, var det, der paa Embedsvegne var sendt Politiet, og som det først havde faaet i Gaar Aftes. Men det værste er rigtig nok, at det ikke lader til, de Mennesker bryde dem om Penge, om Du endogsaa, som jeg ikke veed, kunde overtale Dig til at ville frakiøbe Dig og hende denne Ubehagelighed; og paa lovlig Maade er der da, som min Mand ogsaa selv siger, ligesaalidt at komme dem nær denne Gang, som nogen af de forrige, saa det eneste skulde være, om Du ved Dit personlige Kiendskab mellem de Mennesker skulde kunde formaae dem til at holde det tilbage. Hvad Du imidlertid saa vil eller kan giøre derved, har min Mand og jeg meent, at Du burde vide det ufortsvet, og har jeg, saa ubehagelig denne Forretning end var mig, dog troet, at det altid var bedre, Du fik det at vide af mig,

end at Du maaskee paa en ubehaaelig Maade skulde erfare det af en Fremmed. Skulde der være Noget, som Du kunde troe, jeg eller min Mand kunde gjøre i denne Anledning, saa lad mig det blot vide med et Par Ord, og jeg behøver vel ikke at sige Dig, hvor sikkert Du i alle Tilfælde kan lide paa Din

Amalia.

XXV.

Carl til Amalia.

(Tilbage med Overbringeren.)

Jeg takker for den mig meddelte Efterretning, og erkiender Din gode Hensigt, skiøndt det var unødvendent, da jeg var ligesaa tidlig (om ikke maaskee endnu tidligere) forsynet, som Politiet. Hvad Overhavsmanden til Kaabberet angaaer, frygter jeg, Du seer baade til den gale Side og meget for lavt. Skulde der imidlertid fra den Kant virkelig være noget at gjøre, vil det endnu inden Aften være skeet. God Morgen, min gode Amalia! og endnu engang, Tak for Din gode Villie og Din trofaste Hengivenhed.

Din Carl.

XXVI.

Carl til Amalia.

(Samme Aften.)

Jeg kommer tilbage fra Sanssouci, hvorhen jeg i Eftermiddag har giort en Valfart med Maler Helstern, og hverken seet den Sal, hvor den store Konge, mit ældste og evige Regentideal, samledes med sine Venner, som Muserne havde tilført ham; eller hans Dagligstue, hvor Alt indtil Meublerne ere forandret, og kun hans uudslettelige Erindring tilbage; eller Bibliotheket, hvor Puysegurs Art de faire la Guerre endnu ligger opslaaet, saaledes, som den bortgaaende Heros forlod den, og hvori man efter hans Død altsaa ikke synes at være kommet videre; end ikke Haugen, og den Begravelse, denne store Konge havde ladet opføre, for at ligge der omgivet af sine Hunde, hos hvilke han formodentlig maa have fundet mere Troskab end hos sine Hoffolk, saae jeg i Dag, skiøndt jeg fuldt og fast har foresat mig, at see Alt dette, og imellem disse Reliqvier yde mit Aarhundredes og maaskee Europas ypperste Mand min andægtige Hylding. Nu! hvad jeg giorde der? Hvad jeg saae? jeg var der med Maleren Helstern, siger jeg Dig, jeg saae en Skygge, man vilde kaste paa min Sophies Efterladte, jeg søgte den Gienstand, den kom fra, for at bortrødde den; men — hvad jeg

fandt, hvad jeg veed — er, som Socrates: at jeg veed intet. Denne Helstern er et forunderligt Menneske, og det er ikke uden Grund, at jeg fra det allerførste Møde af, har fundet hans Øine og overalt hans Ansigt saa betydende; thi — er han, hvad han synes at være — er det i det mindste et ualmindeligt Anlæg til en betydende Mand. Særdeles overraskede mig — hvad skal jeg kalde det — den Færdighed, hvormed dette unge Menneske, der saa faa Gange har talt med mig — vidste, for at tale med Hamlet, at spille mig, at aflokke eller afnøde Fløiten de Toner, han vilde; Er det Kunst, er det en farlig, en frygtelig Kunst; er det, hvad jeg ikke kan nægte, jeg baade af mit Hoved og mit Hierte inderlig fristes at tro; er det et Aands eller rettere et Hiertes-Slægtskab imellem os, som gior, at han for at randsage min Barm, kun behøver at gribe i sin egen; at han for at aflokke mit Hierte, hvad Toner han vil, behøver kun at lade sit Hiertes Harmonier lyde; og at det da er Gienlyd i eensstemte Strenge, der bringer mig til at troe, at det er mit Hierte, der spilles; o! hvilken Finding jeg da havde giort i det Menneske! fundet, hvad jeg i de forskielligste Himmelegne forgiæves har søgt, hvad jeg i en mandlig Barm har mistvivlet om, nogensinde at finde, et Hierte, som forstod mit. Dog — jeg maa vel fortælle ordentlig, hvis Du skal blive klog deraf.

Jeg havde i Gaar Aftes i den deilige Overgang fra Aftenrøde til Maanskin spadseret under de mig saa kiære Linde, ene med min Sophies Erindring midt imellem Berlins mylrende Vrimmel; jeg gik nu hiem med det Forsæt, i min kiære Jean Jacques mig saa dyrebare ny Heloise, som min yngre Sophie af hendes Moders efterladte Bogsamling havde bragt mig i Gaar Morges, engang igien at læse Julies saa rørende Hedenfart, og derved rer efter mit Hierte at gienkalde mig hende

Che non connobbe il mondo, mentre l'ebbe.
Connobbil Jo, che a pianger qui rimasi *

som jeg med Mottoet til ny Heloise med saamegen Føie kan sige om vor Sophie. I denne Stemning modtog Opvarteren mig ved min Hiemkomst med et Brev, og en liden Rulde, som Skillingsposten i min Fraværelse havde bragt, jeg aabnede den, og fandt det bevidste Kaabber tillige med en anonym og meget tvetydig Sædel, som jeg lægger hos. Jeg nægter Dig ikke, at efter den, og flere Omstændigheder, der ogsaa ere faldne Dig paa, min første Mistanke faldt paa Helstern. Saasnart jeg da ogsaa — efterat have, efter min Sædvane, tilbragt en søvnløs Nat, kom op om Morgenen, var min første Forretning at til-

* Her Verden hende ei forstod at kiende,
Jeg det forstod, som blev for at begræde hende.

skrive ham et Brev, for at forlange en Forklaring; der blev endnu vexlet et Par Smaabilletter imellem os; og Enden blev, at vi skulde kiøre ud sammen til Sanssouci, for at kunne i Vognen uhindret, og uden alle Vidner og Oppasere forklare os for hinandan.

Jeg vil ikke nægte Dig, at han allerede i vor Correspondance saa temmelig havde bragt mig paa et andet Spor, hvoraf Du ogsaa i det Par Ord, jeg i min Forstemmelse og Spænding skrev til Dig, uden-tvivl vil have fundet Kiændetegn; midlertid var der, — og ærlig talt er der mig endnu — saa meget gaade-fuldt og uforklarligt i den Hypothese, og som langt bedre lod sig forklare af min første Formodning, at jeg efterhaanden temmelig begyndte at falde tilbage, hvortil jeg ikke maa nægte, det intet mindre end aabne Physiognomie, hvormed han om Middagen ved vort Table d'hote sad lige over for mig, skiøndt ved et andet Bord, ikke bidrog lidet. Naturligvis lag-de jeg meget nøie Mærke til ham, og det undgik mig ikke, at han, hvorvel han efter foregaaende skriftlig Aftale, paa den første høflige Hilsen nær, ikke lod, som han tog videre Notice af mig, og aldeles syntes at beskiæftige sig med sin Cercle, som han sad iblandt, fra Tid til Tid med sine skarpe Øine sendte Blik over til mig, som han vilde giennemskue mig; ogsaa lagde jeg — endog uden at have behøvet af en af hans Sidemænd at giøres opmærksom derpaa — Mærke til, at, skiøndt han havde ladt sig give sin sædvanlige

Halvflaske Viin, drak han dog ved Bordet næsten ikke andet end Vand; eet eneste Glas Viin undtagen, som han ved Øieblik, da jeg var i en kort Samtale paa en anden Kant, og han ved et flygtigt Blik, han sendte over til mig — og som mod eller imaaskee med hans Villie netop giorde mig opmærksom — altsaa troede at være min Paapasselighed qvit, med et forunderlig betydningsfuldt Blik i Været, — som et Løfte — eller Ønske — bæger — kunde jeg næsten sige, styrtede ned.

Ved Enden af Maaltidet syntes han at blive noget urolig, saae tit paa sit Uhr, raadspurgte sine Naboers, lyttede efter noget paa Gaden, o. s. v. indtil endelig Opvarteren kom ind, og hvidskede noget til ham. Han giorde sig paa Øieblikket færdig, stod strax op, kom over til mig, og sagde: vor Vogn er der, hvis De behager. Vi satte os da i Vognen, og jeg lagde strax fra Begyndelsen ikke uden Fornøielse Mærke til den fine Nuance i hans hele Adfærd, hvorved han vidste at være i høieste Grad forbindtlig og artig, uden i mindste Maade at nærme sig den venskabeligere Tone, der i vore forrige Samtaler havde fundet Sted. Da jeg imidlertid, i det vi satte os ind i Vognen, var kommet til at støde paa Noget i hans Lomme, som, saa hurtig og med saa mange Undskyldninger han end fik det tilside, jeg tydelig følte, var en Pistol, nægter jeg ikke, at jeg gav denne

hans Tilbageholdenhed en anden Forbetydning, end jeg siden fik stadfæstet.

Vi kiørte en Stund, egentlig saa længe vi var inden Berlins Mure, temmelig tause fra begge Sider, de saa interessigende Ord undtagen, som Kiørsel i Almindelighed giver Anledning til; saasnart vi vare komne ud i aaben Mark, begyndte min Medvandrer Samtalen med at giøre Undskyldning, at han paa saa heed en Dag og Dagstid havde pakket mig ind i en Reisekaret; men — sagde han — jeg formodede det var os begge — og det ikke blot paa egne Vegne — magtpaaliggende at være saa sikre baade for Øie- og Øre-Vidner, som muligt; og man kunde f. Ex. sagde han, i det han rullede ned for det forreste Vindue, aldrig vide, hvem man kunde have paa Bukken." Paa den Maade, hvorpaa han atter her — ligesom i en af sine Sædler — efter mig gientog de Ord: ikke blot paa egne Vegne, som jeg i mit Brev til ham havde brugt, og paa den — nær havde jeg sagt — mere følelige end hørlige Vægt, hvormed han udhævede dem, forstod jeg strax, at det var hans Ønske og Mening, at vi strax maatte komme lige til det egenlige Tvistenæble, som naturligviis ikke kunde andet end være mig velkommuent. Jeg seer — sagde jeg til ham — at De har bemærket og forstaaet de Ord, De her andengang anfører efter mig, og jeg lægger heller aldeles ingen Dølgsmaal paa, at det egenlig aldeles ikke er paa egne Vegne, at jeg har

troer mig forpligtet at kalde Dem til Regnskab." "De maa forlade mig, faldt han mig, men med yderste Høflighed — i Ordet, at der er heller ikke paa egne Vegne, jeg finder mig beføiet at giøre Dem Regnskab." Det Menneske taler overalt godt; og jeg vilde ønske, jeg kunde betegne Dig, med hvilken saagodt som umærkelig Accent, han lod mig vide, at det paa egne Vegne vedkom mig og ikke ham. "Des bedre! sagde jeg: vi vil altsaa gaae lige til Sagen: Det er i Anledning af den Pige, der er afbildet tilligemed mig og Dem;" "det har jeg fra første Øieblik af begrebet;" faldt han mig, dog alt med yderste Varsomhed og Artighed, ind i Ordet. "De veed, hvormeget, og hvorledes den Pige interesserer mig?" efter en Pause, der skiøndt meget kort, dog var følelig, og syntes at tilkiændegive nogen foregaaende Beraad, inden han svarte, kom et meget betænksomt og betydende "Ja." "De kan altsaa let forestille Dem, hvor ubehageligt det er mig at see hende paa denne Maade stillet til Skue." "Og tør jeg spørge Dem, hvad der i mit hele Forhold enten til Dem eller hende kan have givet Dem Anledning til at troe, at det var mig behageligt?" "Naar De kan sige mig en Mulighed, hvorledes en Scene, som foregik allene mellem os tre, kunde komme under Gravstikken, uden at een af os tre maatte have Deel deri!" "Jeg har allerede — om jeg ikke tager feil — i min første Sædel giort Dem opmærksom paa, at Alt, hvad De i saa Fald

kan sige mod mig, med endnu mere Skin lod sig anvende mod Dem, der sikkerlig i enhver Henseende spiller en fordelagtigere Figur paa Kaabberet, end jeg og mine Venner, der virkelig her løbe Spidsrod in Effigie, Ansigt til Ansigt; medens De, naar Alt kom til Alt, i det høieste giver Ryggen til Priis, ikke at tale om, at De er fremviist i en Stilling, der lettere torde finde Misundere end Misfundere. Midlertid vil jeg — dog under den faste Forudsætning, at De paa ingen Maade troer, det skeer af Frygt — (her holdt han inde et Øieblik, indtil jeg med et Nik havde indrømmet ham dette) her og nu erklære Dem, at det aldrig noget Øieblik har været min virkelige Mening; men blot af de Ting, man siger, naar man skeer Uret, for at vise, man kunde gjøre Uret igien, om det skulde behøves." "Men De maa forlade mig, at jeg kommer tilbage til mit Hovedspørgsmaal." "Hvem, uden een af os, skulde kunde tegne en Scene, der foregik mellem os tre ganske allene?" "De tillade mig at gjøre Dem opmærksom paa, at man vel ikke lettelig har seet nogen Scene aftegnet af Skuespillerne selv; det er gierne en eller anden af Tilskuerne, der har paataget sig denne Uleilighed." "Og hvo skulde da disse Tilskuere være?" "Det er af de Ting, som de Spillende vel sielden veed, især, naar de ere saaledes inde i deres Roller, som vi tre der; midlertid vil jeg tilstaae Dem, at jeg ikke troer, det er aldeles uden Hensigt, den store Nikkert fra Landstædet i Sky-

erne saa bestemt er stilet hen paa vor lille Gruppe." "De har ladet ligesaadant et Par Ord falde i Deres Brev, men jeg maa tilstaae Dem, jeg er forlidet indviet i Berlins Galanterier til at forstaae det." "De kiænder dog * * * * * * ?" "Og hvem kiænder ikke ham? Formanden for alle de Elendige, der ved at gaae Andres Liderlighed tilhaande, erhverve dem Midlerne til at fyldestgiøre deres egen." "Rigtig!" "Nu!" "Onde Mennesker sige, at bemældte himmelske Lystskæd skal paa et Haar ligne et petite Maison, eller for at tale med vor Orsina paa Lessings Begravelseshøitid, et Lyst — Lystslot (jeg kan ikke — gode Amalia! — Og gad ikke, om jeg kunde — med Pennen betegne Dig den umistydelige Betydenhed, han ved en Tone, hvori der laae Alt, Alt, pressede i denne Stavelse) bemældte Ober-Ruffer og Forfører har paa Bredden af Spreen og hvor der rigtig nok paa en Qvistsal findes en saadan gigantisk Kikkert, som man vil have seet i en meget activ Bevægelse, hvergang en saadan Baadfuld har været underveis paa Spreen, enten til Leverance eller egen Fornøyelse." "Nu! og hvad vil denne Kikkert da os? vi vare dog sikkerlig ikke underveis derhen?" "Nu og da seer man vel efter Noget, just fordi det lader til at tage anden Cours, end man ønskede, og maaskee ventede."

Jeg kan ikke nægte Dig, Amalia! at ved disse Ord mit Blod kom i et Kaos, som jeg endnu aldrig har kiændt; den Tanke, at min Sophies Datter,

hendes Billede, skulde kunde være udsat for, eller blot udseet til, at blive en nedrig Forførers Bytte, var mig saa ny og tillige saa grædselig, at jeg i det Øieblik aldeles glemte Alt, hvad det var mellem ham og mig, greb hans Hænder, og med Hæftighed udbrød: for Guds Skyld, kiære Helstern! hvad vil De sige med det? er der nogen saadan Ting til? er det blot muligt! skulde Sophie?" Min Ild syntes at electrisere ham, uden at give mig Tid til at tale ud, underlagde han mine Ord en værre Betydning, end der nogensinde i Verden kunde falde mig ind. "For Guds Skyld! nei! sagde han, og trykkede mine Hænder, som ho dt hans: De maa ikke troe det allermindste ufordeelagtige om Sophie." "Det gjør, det kan jeg heller aldrig! gav jeg ham ligesaa levende til Svar: derfor er hendes Øine, hendes Aasyn, den hele saa harmonisk samstemmende Lutterhed og Purhed, der er udgydet over hendes hele Udvortes, Tale, Adfærd, kort over Alt, mig alt for sikker en Borgen; (det kom mig for, som han, i det disse Ord strømmede ud af m t fulde Hierte, var i Begreb med at vilde paa ny trykke min Haand, men pludselig greb sig selv deri, og lod det være; men hans ellers saa skarpe mig ikke ganske paalidelige Øie faldt paa mig med en Glands og en Venlighed, jeg endnu ingensinde havde seet deri) Ja! afbrød han mig ligesom ufrivillig, men saa forunderlig hurtig, at det lod, som han vilde gribe Ordet igien, i det det fløi ham ud

over Laben! "Men hvad er det da!" spurgte jeg videre. "Hvorledes! gav han til Svar: De veed da ikke, at nysnævnte smukke Herre har i disse Dage været inde hos sin gamle Veninde og Pourvoyeuse Mad. de Millerive, for at gisre Sophies Kiændskab ved at afkiøbe hende noget af hendes Arbeid til en meget høi Priis, som hun ikke vilde tage imod, men vrangvillig tilsidst solgte ham det til saa ringe Kiøb, at hun knap fik sit Udlæg igien. Har hün ikke sagt Dem det?" "Nei! og — efter, hvad jeg alt kiender til Sophie, undrer det mig ikke; det er neppe af det hun fortæller. Men har hun da sagt det til Dem?" Dette Spørgsmaal iod til at gisre ham noget forlegen: "ikke saa egenlig" — gav han mig med en ikke ganske fast Tone til Svar: men de andre fortalte mig det i Tegnetimen som en af Sophies sædvanlige latterlige Særheder, og fandt, at det paa den Maade var noget, hun meget gierne kunde taget imod; og ved den Leilighed kom da baade de, og tildeels hun til at tale om et og andet tidligere Forsøg, der, endskiønt igiennem forskiellige Canaler, var uristdig kommet fra samme Haand; om den vakre Madame, der havde været oppe hos hende, og vilket see paa hendes Broderie, for hun kunde skaffe hende saa meget at fortiene for en riig Mand, der lod meget gisre, og betalte godt; men hun maatte komme først hen, og spise til Aften hos hende med ham, at han kunde tale med hende; og da saa Sophie ingen Øren havde til

det Forslag, var hun gaaet endnu ligere til Terten med saa anseelige og tillige saa fornærmelige Tilbud, at Sophie fandt sig befoiet, da hun just var ene, at kalde paa sin gamle Vertinde, som hun just hørte paa et Loftkammer ved Siden af; hvorpaa den tienstfærdige Matrone retirerede i største Hast, men dog ikke saa hurtig, at jo Vertinden i Retiraden fik at see et Glimt af hende, og nu til hendes Forundring og Forskrækkelse underrettede Sophie, at denne Dame var den navnkundige Madam Bretschneider*, noksom bekiændt af sit Talent, til at besørge liderlige Commissioner, foranstalte gemene Soupeer, og for kort siden blot ved sine høimægtige Kunders særdeles Indflydelse reddet fra at komme i Gabestokken og derfra i Raspehuset for Rufferi.

Jeg tilstaaer Dig, Amalia! Haaret reiste sig paa mit Hoved ved Adskilligt, ja gierne kan jeg sige ved Alt, hvad jeg ved denne Leilighed hørte og erfoer hvorledes den skiændigste blandt alle de Forbrydelser, jeg kiender, mod hvilke Stratenrøveri, og Stimandsmord, og Mordbrand i mine Øine er en ringe Forseelse, Uskylds Forførelse og Fordærv hos Eder er en taalt, nær havde jeg sagt, beskyttet og og hædret Haandtering; hørte og erfoer, hvorledes Liderlighed, Ægteskabsbrud, Forførelse, og enhver

* Om samme gode Matrone see mere i Colins neue Feuerbrände 5 Heft.

Udsvævelse er hos Eders fornemme Verden blot derfor ingen Udmærkelse, fordi ingen vil gisre den anden den Skam, at troe ham bedre, renere end sig selv. Og naar jeg nu midt i dette Helvede saae, tænkte mig min ædle, fromme, uskyldige, ufordærvede Sophie; naar jeg nu hørte, hvor mange for hende satte Snarer hun vitterlig og uvitterlig i saa ung en Alder allerede har undgaaet, og tillige forestilte mig, at hun nylig var indtraad i denne Ormegaard, at hun ved hvert Skridt, hun giorde fremad, fik nye Slanger og Skorpioner at træde paa; naar naar jeg saa igien hørte, hvor reent, hvor skiønt, hvor ædelt hun ved enhver saadan Leilighed havde forholdt sig, hvorledes et stort Hierte, hendes Moders Hierte, havde tient hende istedet for Erfaring og Verdenskundskab, havde været hendes stadige og ubedragelige Ledsager endog der, hvor hendes ufordærvede, uvanhelligede Hierte ingen Farer kunde ane, saa blev hun mig saa kiær, saa usigelig elskelig og beundringsværdig, at denne blide himmelske Følelse, Følelsen af Menneskeværd og Menneskeadel næsten giorde mig al hin moralske Vederstyggelighed til de uundværlige Skygger, uden hvilke Hovedfiguren umulig kan komme i sit vedbørlige Lys.

Ogsaa maa jeg tilstaae, at, om dette Menneske udtrykkelig havde lagt an paa, at gisre sin Fred med mig, ikke letteligt kunde han dertil have valgt et lykkeligere ubedrageligere Middel, end ved Alt, hvad

han her sagde mig om Sophie; ikke, som han havde roest hende med Ord; nei langt fra! han fortalte blot, fortalte, om Du vil, tørt og simpelt, hvad der angik hende, da Nidkærheden mod det Lumpne og Liderlige var Hovedfølelsen hos ham; men i den simple og ligefrem Fortælling lagde skundom hans Tone, men fra først til sidst hans lynende Øie, en Lovtale, som Plinius og Thomas, og Engel skulde erklændt dem for svage til at indklæde i Ord; kort sagt! inden — næsten kunde jeg sige, uden — der kom til nogen Forklaring mellem os, var det mig til yderste Bienfynlighed soleklart, at den, der havde saaledes Øie for Sophies Værd, der talte saaledes om hende, umulig af Raahed, og med mindre af Ondskab eller nogen anden lumpen Grund, kunde have udsat hende for den Ubehagelighed, som han selv vedkiændtes at see med samme Øine, som jeg.

Hvad Vending vor Samtale saaledes kunde og vilde have taget, veed jeg ikke, hvis han ikke nu med eet med en meget betydende Mine havde peget ud ad Karethvinduet paa min Side, for at vende min Opmærksomhed did, istedenfor jeg ganske var sysselsat med ikke blot at høre paa, hvad han fortalte, men tillige at see, hvorledes han fortalte det. Jeg kastede da Øiet derhen, og gienkiændte ved første Øiekast det paa Kaabberet afbildede Landsted, hvor fremdeles til ydermere Tydelighed en stor Kikkert stak frem af et aabent Vindue. Jeg havde endnu Hoved og Hierte

for fuldt af, hvad jeg saa nys havde erfaret om denne Øglerede, af Alt, hvad jeg endog længe, inden jeg naaede Berlin, havde hørt om den blot ved sin Lumpenhed betydende Usling, der her havde sin Hule, til at ikke den Fristelse skulde blive levende i min Siæl, at afbryde vor Valfart, som allerede for mig ingen videre egenlig Bestemmelse havde, og i det Sted tage op til ham, for — som Lessings Claudia udtrykker sig — at spye ham al min Gift, al min Galde i Ansigtet med eet eeneste Ord: Forfører! Jeg kunde ikke undlade at meddele min Sidemand denne Idee. "O ja!" gav han mig til Svar: "noget sligt har vel ogsaa ved mere end een Leilighed gaaet mig om i Hovedet, men det værste var, at det, om det endog virkelig lod sig iværksætte, som jeg, i det mindste, naar jeg var med, har nogen Tvivl om, ikke bar andensteds hen end over Grændsen, eller maaskee, i det mindste for mig, til Spandau, hvor man saa, da det første Kaabber kom ud, hvor dette Forførelsens Tempel figurerede paa, ikke havde ilde Lyst at besørge mig Logement, havde man blot, uden at give sig altformeget til Priis, kunde kunder et Paaskud." "Men saameget mindre — kom jeg da nu tilbage til vor Hovedmaterie — kan jeg fæste Deres Tro til Deres Gisning, at dette sidste Kaabber skulde være kommet fra den Kant, eller at hiin høigigantiske Kikkert skulde været Ophav til, at vi kom til at figurere derpaa." "Jeg har heller blot — gav han til Giensvar — kun henkastet det som min Gis-

ning, da jeg har gode Grunde til at formode, at denne Kikkert — og det ikke paa vore egne Vegne, for at blive ved vort gamle Sprog — forfølger os ikke saa lidet begge to, og da jeg har meer end eet Spor af, at man ikke har liden Lyst til at kaste en Bombe mellem os alle tre, hvorved vi kunde blive splittede, og dertil synes dette Kaabber ikke ganske uskikket". "Jeg haaber, det vil forfeile sin Hensigt — sagde jeg, som virkelig ikke længere kunde udholde den Tvang, jeg havde paalagt mig, for at vedligeholde den fremmede og om ikke fuldkommen ufredelige, dog forbeholdne Tone, mod et Menneske, der hvert Øieblik blev mig mere og mere interessant — det skulde undre mig meget, om ikke just denne lumpne Anledning skulde lære os saaledes at kiende hinanden, at vi skulde træde nærmere og nadskilleligere sammen end nogensinde." "Det skulde glæde mig" sagde han, høflig men med mindre Forekommenhed, end jeg havde formodet; jeg følte nu, at, naar jeg virkelig havde giort ham Uret, naar det ubehagelige, her var vederfaret Sophie, krænkede ham, skiønt naturligviis af andre Grunde, ikke mindre dybt end mig, var han beretiget til at føle sig meget fornærmet, og jeg fandt mig forpligtet, at gisre ham Rede for mit Forhold. "De har selv tilstaaet, sagde jeg, at De vidste, hvorledes og hvormeget den Pige interesserede mig, De kan da let forestille Dem, at det forefaldne er mig usigelig smerteligt." Han nikkede mig sit Samtykke.

"Og da det var naturligt, den første, jeg maatte falde paa, var Dem ..." "Jeg har allerede givet mig den Ære at anmærke Dem, gav han mig med en temmelig kold Høflighed til Svar, at jeg kan paa ingen Maade være enig i, at finde det saa naturligt." "Fra denne Samtale af, kan De have fuldkommen Ret, men De erindrer, hvorlidt jeg indtil i Dag har havt den Fornøielse at kiende til Dem." "Dersom jeg imidlertid maa domme af Deres Adfærd, tillader De mig at sige, at det ikke har ladt til, at det lidet var fra en Side, der kunde bringe Dem til at troe, jeg vilde gjøre mig skyldig i, hvad De ansaae for en lumpen Handling." "Det ikke! skiønt jeg vil tilstaae, Deres Forhold har ved een og anden Leilighed været mig problematisk." Han taug, og smilte. Jeg maatte altsaa blive ved: "Jeg forstaaer Dem; mit maaskee ikke Dem mindre, vil De sige?" "Maaskee! hvis ikke det, jeg kiender til Sophie, havde gjort mig det let at løse Problemet."

Du maa tilstaae, Amalia! at det Menneske har nogle Repliqver, der er, som I frankfungede Folk pleie at sige, lans repliqve. Overalt var det forunderligt, hvor det Menneske vidste at svare mig, ikke blot efter mit Hoved, men saa ganske efter mit Hierte, fast, stolt, og dog tillige med Agtelse, saa snart det gielder ham og mig, med Varme, men uden Lidenskabelighed, saasnart Talen var om Sophie. Enden paa alt blev, at vi overlagde, hvad der var ved den

Sag at gjøre, og vi enedes, at han og hans Ven, Medailleuren, som de, der personligen og umiskiendeligen var compromitterede paa Kaabberet, og stillede tilskue, som Personer, der leed en om ikke just vanærende dog ikke hæderlig corporlig Straf, skulde itide forføie dem hen til Billedhandleren, og true ham med Proces, hvis han ikke holdt Udsalget tilbage, hvilket han saameget snarere troede at vilde lykkes, som han havde fortient meget ved de foregaaende Stykker, og altsaa vel ikke gierne vilde giøre sig saa gode Kunder til Uvenner. Resten af vor Valfart hengik i mange underlige Samtaler, Drømme og Sværmerier, og skiøndt jeg paa ingen Maade kan sige, at han under dem bebudede sig som Sophies Elsker, end mindre, som hendes Trolovede eller Brudgom, veed jeg dog nok, at det første, jeg ved min Hiemkomst, jeg kan gierne sige, halv uvitterlig giorde, var at see til det bevidste Slør, og glæde mig over, at det laae saa vel bevaret, og i god Behold i min Pult. Du smiler, Amalia! og jeg med; imidlertid! allerede saameget vundet! da vi sidst skrev hinanden til, smilte ingen af os.

Din Carl.

XXVII.

Amalia til Carl.

Tak — inderlig Tak — min gode Carl! for dit lange og interessante Brev; skiøndt der er et og andet deri, Du letteelig vil undskylde, jeg ikke forstod, maaskee og et og andet, jeg ikke ønskede at forstaae. Usigelig kiært skulde det være mig, hvis Du i dette Dig saa interessante unge Menneske, virkelig skulde have fundet, hvad Du ønskede og savnede, skiøndt Jeg ikke bør fortie Dig, at det ikke stemmer ganske overeens med det, Rygtet, som sælden har ganske Uret, siger om ham. At han har et ualmindelig lyst Hoved, og mange og mangehaande Talenter, derom er endog hans Uvenner enige; at han er et høist interessant Menneske, indrømmer man ham ogsaa; men at han er det aabne, trofaste, redelige Menneske, han, for at fortiene at interessere Dig til den Grad, burde være, maa jeg tilstaae, ikke stemmer overeens enten med, hvad jeg har hørt om ham, eller — for at sige ganske aabenhiertig min Mening — med hele hans Adfærd paa dette Tog med Dig, hvori der fra Begyndelsen til Enden forekommer mig at være noget — jeg kunde fristes til at sige, kotzebuisk — theatralsk, noget, der er beregnet paa Effekt; ligesaalidt torde, hvad man siger om hans Sæder, og som efter de Optrin, hvori han nu og da har taget Deel, og den Clique, hvortil han

for ikke længe siden hørte, indtil den blev adsplittet, ved det Hovedmændene blev deels forviste, deels ate paa Fæstningen, ikke er usandsynligt, heller stemme overeens med, hvad Du ønsker af den, ved hvis Side Sophie skulde bære det bevidste Slør. Midlertid, kiære Carl! jeg vil tilstaae, at jeg kiender ham kun paa anden, og vel egentlig paa tredie, fierde eller maaskee femte Haand, og vilde gierne tage min Overbeviisning fangen i saa Henseende, naar jeg kun som sagt — i hele det Optog med Dig kunde see ham med Dine Øine; ligesom jeg ogsaa maa anmærke, at han allerede de forrige Gange, Du har omtalt ham i Dine Breve, altid er forekommet mig at falde ind med Dørren i Huset, som et brillant Svar i en fransk Tragedie.

Dog — jeg begriber, at om Du end ikke tager Din Amalia diese Par Vink ilde op — thi dertil kiender Du hende dog vel for godt, og har hende for kiær, vil Du dog formodentlig, især efter de Peeg, han synes at have givet Dig, kunne friste til at troe, at jeg, skiøndt maaskee endog mig selv uvitterlig, taler af en Aand, der ikke er min egen. Dette er da Alt, hvad jeg i saa Henseende, som Din sande ældste Veninde, som den, Du fra hendes tidlige Dage har hædret med en Tillid, der var over hendes Aar, vover at giøre: at bede Dig være forsigtig saavel med Din Tro, som med Din Mistro. Kiært skulde det isvrigt være mig, om denne Eders Forklaring, som

ikke synes usandsynligt, skulde bidrage til, at dette fatale Kaabber virkelig ikke blev offentlig bekiændt; mærkeligt er det rigtig nok, at det, som min Mand før sagde mig, ikke endnu nogensteds falholdes. Midlertid — god Morgen, gode Carl! Du kunde dog sagtens engang imellem see til os; der er dog saameget, som man ikke vel saadan kan skrive, og desuden kommer jeg udentvivl snart til at giøre en Reise til de Godser, jeg arvede efter min Moder, og blive der Resten af Sommeren med min Mand, saa kan Du tidsnok blive i den Nødvendighed at maate skrive til

Din Amalia.

XXVIII.

Carl til Amalia.

Gaaden med Kaabberet bliver mig stedse mere og mere uforklarlig. Ogsaa Sophie har faaet et omtrent med mit ligelydende Brev; jeg havde over min Correspondance med Helstern, og sandt at sige, egentlig, fordi jeg var forlegen, med hvad Ansigt jeg skulde gaae hende under Øine, i Gaar Morges forsømt at møde paa vort sædvanlige Morgenstevne; jeg gik alt saa i Morges derhen tidligere end sædvanlig, temmelig vis paa, at møde Sophie. Hun havde sat sig ligefor den Gade, jeg pleier at komme fra, og sad, og

saae ned af Gaden, saa jeg tydelig kunde see, hun ventede mig med Utaalmodighed. Da hun imidlertid udentvivl ikke er langsynet, og naturligviis ikke som jeg kan bruge Briller, kiendte hun mig ikke, før lige i det, jeg skiød tvertover Gaden henimod Gangen; men nu kom hun mig og saa med hurtige Skridt, og — nær havde jeg sagt — med aabne Arme imøde. Gudskeelov, De dog kom! raabte hun til mig, saasnart hun var vis paa, det var mig: jeg længtes saadan efter Dem i Gaar. Vil De see, hvad man sendte mig Overgaars ftes." Det var, som jeg kunde formode, Kaabberet, som hun havde lagt mangegange dobbelt, som et Reiskort, og nu var i Begreb med at faae ud af sin Syefurv." "Kad kun være, kiære Sophie! sagde jeg som naturligviis havde en hemmelig Frygt for, en eller anden Kikkert skulde opdage os med det i Haanden i Lindealleen, og deraf tage Anledning til et nyt Kaabber: jeg har faaet Magen." "O Gud! saa er det rigtigt! sagde hun: jeg giorde mig endda Umage for at indbilde mig, at det ikke var saadan meent, at det blot var — jeg veed ikke, hvad jeg skal kalde det — en tosset Spøg af — en Bekiendt, at sende mig det, for det, Fruentimmeret i det ene Hiørne var klædt ligesom jeg; men da De saa ikke kom i Gaar, saa troede jeg nok, det maatte være galt fat." "Saaledes meent er det noget nær rigtig nok, Sophie! men jeg haaber imidlertid ikke, der skal komme stort videre ud af det; jeg

talte i Gaar meget om den Sag med Helstern". "Saa er det dog ham? afbrød Sophie mig i en forunderlig smertelig Tone; det vilde jeg dog nødig troet ham til." "Han paastaaer, det er ikke ham, og jeg kan ikke nægte, hvad han siger, har Rimelighed." "Og hvem skulde det da kunde være! hvem i al Verden kan have det mindste mod Deres faderlige Godhed for mig?" Det lod, som Sophie her tilbageholdte Slutningen af sin Periode, om det saa kun var det ene Ord ellers, kun undertrykte. "Skulde han da kunne have noget mod den?" "Men hvem i Verden skulde det ellers kunne være? det samme sagde ogsaa Madame Millerive, der ligeledes har faaet saadant et Knabber, og saadant et Brev, og paastod, det kunde hun takke mig og Dem for." "Mig!" "Nu ja! for det hun den ene Gang havde taalt, at vi havde havt den Conversats sammen inde i Boden, og det vidste Gud, det havde været nok mod hendes Villie, og hun leed aldrig saadant noget." "End nu forleden Dag, da G*** K*** var her! hvidskede min Naboerske — som De maaskee husker her fra forleden i Gangen, og som, jeg troer nok, var stødt, for det det ikke var hende, han syntes at komme for — meget hørlig." Derover blev da Madamen meget opbragt, og skraldede op, at det var en Forskiel paa saadan en Herre, og saa saadan en Landstryger, og som ingen vidste, hvem var, og hvis han understod sig nogen Tid, og kom sagdan igien", sagde hun

tilsidst, og saa kan jeg ikke nægte, jeg var keed af det, og pakkede mine Smaating sammen i en Hast, og tog mit Tørklæde om mig, og sagde: at hvis De kom der igien, skulde det i det mindste ikke være for min Skyld, for det var sidste Gang, jeg var der." Saa giorde rigtig nok Madamen store Øine, og lod til at vilde sable om igien, og give Kiøb; men da hun saa mærkede, det var ligefuldt mit Alvor, saa tog hun da til sit gamle Sprog igien, og saa kom der da saameget ondt og lumpent, og reent ud sagt gement af hende baade om Dem og mig og Helstern: at jeg kunde tilsidst ikke ander, end jeg maatte svare hende, "at han, som var en Kone til Aars, maatte skamme sig at snakke saaledes for saa mange unge Piger." Saa blev hun rigtig nok reent bister, for det, jeg sagde, hun var til Aars, men i det samme var jeg færdig baade med at pakke sammen, og tage paa mig, og saa sagde jeg Farvel, og gik min Vei; og saa saae jeg nok, hun stod i Glasdøren, og saae efter mig, og rystede paa Hovedet, og giorde Grimacer, og neiede lige til Jorden, og skabede sig, som hun var ikke ret klog; men jeg lod, som jeg ikke saae det, og brød mig ikke om det, indtil jeg kom her i Lindealleen, og saa troede jeg endda det kunde være muligt, at De kunde være kommet silde, og jeg kunde træffe Dem der; men da De saa ikke var der — ja De maa ikke blive vreed; — saa faldt det mig ind, om De nu ogsaa skulde forsage mig, og saa kom jeg til at tænke

paa, hvor ene jeg dog var her i Verden, og saa maatte jeg sætte mig paa Bænken under den lynslagne Lind, og sad, og stirrede paa den Plet, De husker nok, her paa Kaabberet; saa kom der en, jeg ikke kiendte, og satte sig ved Siden af mig, og begyndte at snakke til mig, og saa maatte jeg reise mig, og gaae ud af Gangen; og saa var jeg rigtig nok ilde tilmode, for hiem vilde jeg ikke gierne gaae før til sædvanlig Tid, for ikke at gisre stakkels Moder Røsel bedrøvet, og saa vilde jeg da til, at gaae et Par Ærender ud ad den anden Ende af Byen til, for at forslaae Tiden og Grillerne; men saa maa jeg have siddet længe derhenne paa Bænken, end jeg vidste selv af, før i det samme slog Klokken; og saa var det mig i det samme, som Moder stod for mig, og sagde til mig! "trøstig, Sophie! min Ven forlader Dig ikke;" og saa blev jeg med eet saa let om Hierret; og jeg seer det, og veed det, De forlader mig heller ikke." "Det skulde gisre mig Ondt, sagde jeg, om jeg behøvede at forsikre Sophie derom; skiøndt det maaskee var mig meget let, blot ved at give hende et Brev, som ligger skrevet til hende, og som hun nu ikke faaer. Men hvad vil De nu tage Dem for? At De ikke vender tilbage til Madam Millerive, begriber jeg lettelig." "For det første, sagde hun, er jeg ikke bestemt endnu, men hvad hun giorde for mig, at falholde mit Arbeide ved at sætte det ned, faaer jeg vel lettelig en eller anden til; kun maa jeg tilstaae, jeg ikke selv har Lyst

til at gaae og tilbyde det, men det vil jeg see at faae Moder Rosel til, saasnart jeg har noget færdigt; og saa faaer mit Arbeid at tale for sig selv." "Imidlertid! faldt jeg hende i Ordet, og ved en ganske naturlig Bevægelse tog i Lommen efter min Guldbørs; men inden jeg fik den op, havde hun mildelig grebet mig om Armen, og sagde saa umodstaaeligt: Nei: at næsten halv uvilkaarlig den tomme Haand var oppe af Lommen igien, inden jeg selv vidste deraf. Jeg vilde nu tale for mine faderlige Rettigheder, men uden at lade mig komme til Orde og uden at slippe min Arm, sagde Sophie: "Jeg har Penge endnu, baade fra det Slør, De betalte saa rigelig, og desuden var der een, der kiøbte af mit Arbeid forleden Dag." Jeg kan ikke sige Dig, hvor skiødesløst, hvor forunderlig hun henkastede det een, som det smittede hendes Læber. "Jeg veed det, Sophie!" sagde jeg, og greb hendes Haand med Varme, og havde, troer jeg, hvis hun ikke mildig havde holdt mig tilbage, trykt den til mine Læber. "Saa" sagde hun, og den huldeste Blufærdigheds skiønneste Purpur udbredte sig med et over hendes Ansigt, og lod mig efter saa mange Aars Forløb føle igien, hvad jeg et Sted, jeg veed, ikke hvor, troer at have læst: at intet saa er skiønt, som Dyden, naar den rødmer ved at overraskes i en ædel Handling. "Jo jo! min Sophies Datter! sagde jeg, jeg veed Du ansaae Guld fra en ureen Haand for besmittende, om det endog blev tilbudt under et fuldkomment

uskyldigt Skin, og kunde været modtaget som reen og ærlig Erhverv; jeg veed, at Din Stolthed lod Dig undervurdere Dit eget Arbeide, da fremmed Lumpenhed vilde overberale det; og jeg gienkiændte atter her min Sophie!" "Tys — sagde hun, og smilte saa huldelig, som jeg sielden endnu har seet hende, — lad os ikke komme i en ny Stilling, hvor vi kunde blive stukne i Kaabber!" — thi — hvad jeg glemte at sige Dig — mine Hænder var rigtig nok igien med denne lille stolte Haand underveis til mine Læber. Det syntes hende nu meget magtpaaliggende at faae at vide, af hvem jeg kunde have hørt det; da jeg nu nævnede Helstern, syntes hun at blive tankefuld, og efter et temmelig langt, skiøndt ikke just meget forunderet saa! sagde hun nu med eet: Det er sandt, det var det, jeg vilde spørge Dem, om De syntes, jeg endnu skulde blive at lære at tegne af ham?" "Og hvorfor ikke! jeg seer ikke, hvad Deres Bortgang fra Madam Millerive havde med Deres Tegneunderviisning at giøre." "Men hvis det nu er ham, det Kaabber og Brevene er fra?" "Det troer jeg ikke; i det mindste efter den Maade, han forklarede sig paa i Gaar baade om Kaabberet og om Dem, skulde det giøre mig Ondt, om saa var." En ny Rødme, men ikke ganske af samme Slags, som den forrige, fløi over hendes Kind: "Mig med! sagde hun med sin forunderlige Trohiertighed: jeg veed, jeg har aldrig givet ham Aarsag dertil." "De mener altsaa,

jeg skulde blive ved at tegne hos ham?" "I al Fald kunde De lade et Par Dage gaae over; kanskee man imidlertid kunde faae noget Lys i Sagen; han har taget sig paa, gjennem Billedhandleren at hindre, at Kaabberstikket ikke skal komme ud i Publikum." Til min store Forundring saae jeg paa Sophies store men mørke Øie, at dette Budskab ikke nær gjorde det glædelige Indtryk paa hende, jeg havde formodet. Uden tvivl saae hun paa mig, at det forundrede mig. "Hvor kan han det, sagde hun, naar han ikke har med det at gjøre?" Jeg kan ikke nægte, at disse faa Ord, sagt i en Tone, som umiskiendelig viste, hvor Ondt det gjorde hende at maatte tænke ilde om et Menneske, hun havde troet vel, rokkede, om ikke i sin Grundvold rystede, den hele kunstige Bygning, han havde opført til sit Forsvar. Jeg sagde hende imidlertid, at han, som den, der personlig og i en ydmygende Stilling var stilt til Skue paa Kaabberet, agtede at true med at klage, hvis Kaabberet ikke blev undertrykt. "Ja saa!" sagde hun, men med en Tone, som tilfulde overtydede mig, hun var hverken fyldestgjort eller beroliget, hvorvel hun ikke troede at burde indvende noget imod, hvad der syntes at være mig nok. Jeg kunde da heller ikke undlade at sige; jeg seer nok, at De ikke er fyldestgjort, men nu faae vi at see! i alle Tilfælde kan De være sikker paa mig." "Det veed jeg," sagde hun med Inderlighed. "Og nu altsaa — blev jeg ved — til det vigtigere. Der

ligger et Brev hiemme, hvori jeg har — ligesom efter Forvarsel — skrevet Dem det, og som jeg ved den dumme Kaabberstykkehistorie blev hindret at give Dem i Gaar; beslut, hvad De vil, bestem Dem, som De vil, men glem ikke, min datterlige Veninde, at Deres Moders Ven har den Ret, at løfte hver Steen, der torde falde Dem for tung, bortrødde hver Torn, der kunde spærre eller fordærve den Vei, De ellers torde være sindet at vælge." "Min Moders Ven — svarte hun, og saae mig med et — stort Blik — kunde jeg være fristet at kalde det — i Øinene — veed, at jeg ikke kan takke; men jeg skal aldrig glemme det." "Og altsaa tale mig til, saasnart det i mindste Maade gjøres nødig." "Saasnart det gjøres nødig."

Vi blev nu ved at gaae en lang Stund sammen, og talte om meget og mangehaande Ting; hendes nye Planer og Udsigter, der synes at have faaet forøget Tillokkelse for hende, ved det de to sneste Ting, der hidtil gjorde hende hendes Stilling ubehagelig, hendes Forbindelse med den tvetydige Madam Millerive, og den Nødvendighed at være saameget udenfor sin lille Stue, i en Kreds, der ikke var hendes, vare bortrøddede deraf; overalt kunde jeg godt mærke, at hun følte eller drømte sig sin Moder nærmere, ligere ved denne Forandring i sin Stilling; men med alt det var det kiændelig Noget, der tyngede hende, og meget skulde det undre mig, om der ikke skulde være den Tvivl, hun — i en langt høiere Grad end jeg,

har i Henseende til Ophavsmanden af det Kaabber. Midlertid vilde jeg ikke vove for meget ved denne Streng, især da jeg selv paa ingen Maade var i det rene med, hvad jeg derom skulde og kunde mene og sige. Overalt — Mennesket lader vel høre fra sig igien, hvorvel det rigtig nok faldt mig paa, at han i Dag hverken var paa sin sædvanlige Tid under Lindene, og heller ikke i Middags ved Table d'hote, dog — han kommer vel tilsyne.

Af Dit Brev seer jeg, at Du vil giøre en Reise til Dine Godser. Skal jeg nægte det, at min første Følelse var en Fristelse til at giøre Reisen med, for igien at see min Barndoms kiære Egne, see de Stæder igien, hvor jeg har tilbragt en lykkelig Efteraarsdag med Sophie, den eneste Gang, hun var derude, for at afhente Dig fra Din Moder! Ö Amalia! naar jeg igien gik i den Hauge med Dig ved min Side, giennem de gammeldags høie Kastanialleer, ned i den tætte Buegang langs Rækværket, hvor man ved sin Side hører den deilige Indsø bruse og skvulpe uden at kunde skimte den giennem de tykke Hække, indtil man omsider kommer med eet paa den høie Brink, seer den dybt under sine Fødder, nu denne smilende afverlende rige himmelske Omegn med eet ligger for Øiet, med sine Skove, sine frugtbare Agre, sine Enge, vrimlende med Qvæg, med de skiønneste modigste Heste, længere henne en ved Skaansel og Fred næsten tam Hiord af alle Slags Vildt; og nu Skovsanger

choret over vort Hoved; o Amalia! men det da ikke vilde være os begge, som hun igien gik midt iblandt os, smilende lyttede til Dine barnlig begeistrede Skildringer og Beskrivelser; nu og da, hvor hun — som hun pleiede at sige — i Din Mund gienfandt mine Tanker, mine Følelser, kun indklædte i Ufkyldens idylliske Sprog paa Din Læbe, slog det hulde himmelske Øie hen paa mig, og jeg vovede sagtelig at trykke hendes Haand! o Amalia! blot et Gienskin, en forbisvævende Skygge af disse salige Timer vilde være mit Hierte en paradisisk Vederqvægelse. Midlertid — det var, som Du kan begribe, af mange Aarsager kun en flygtig Idee, især da Du reiste saa snart; muligt var det, at jeg, medens Du var der, giorde en kort Udflugt derhen, især ifald jeg kunde bestemme Sophies Datter til at gisre mig Selskab; hun kunde da gisre hin Drøm fuldkommen, ved at tage sin Moders Sted ved Din og min Side; saa var det dog stedse en anden hende selv, om ikke ganske hendes Gestalt, dog hendes Aand og Hierte, der vandrede iblandt os. Jeg nægter Dig ikke, at jeg i Samtalen i Morges med Sophie lod et Ord falde derom, som jeg overalt ligesaalidt for hende, som hendes Moder, kan holde nogen Ting dulgt; ogsaa lod det som det fristede hende meget, fra Berlins Sand at komme engang til sit Fædrehiems smilende Egne igien. Midlertid kan jeg ikke sige, at hun gav noget bestemt Svar i saa Henseende, og at jeg i det

mindste paa lang Tid især i en Crisis som nærværende skulde forlade hende, gior jeg vel neppe. Imidlertid, gode Amalia! kommer jeg udentvivl snart hen til Dig, jeg erkiender Sandheden af, hvad Du siger: det er taabeligt, mellem Mennesker, der holde saameget af hinanden, at indskrænke sig til Brevvexling, naar det stod til os selv, daglig at sees; men saa paa den anden Side! hvorledes sees man? hvormange Mennesker mellem Gud og mig! siger vor Jean Jacques! saaledes har jeg saatit følt mig fristet at sige: hvor mange Mennesker, Ja det som værre er, Ting, og det de usleste Smaating, mellem mig, og hvad jeg holder af? Hvortit, naar Hoved og Hierte er meest stemt til at give og modtage! naar man troer dog igien eengang at skulle føle sin Tilværelses egentlige Vished, at giøre sin Nærværelses eneste sande Indtryk, i sine elskedes Hierte og Minde, hvortit skyder sig et huusligt Lapperi, en Syssel, et Budskab, et Intet uden alt Værdi, midt ind i eet af de Øieblik, som Guld ikke kan kiøbe, og Diamanter ikke betale; og hvor faa ere de Dage, de Timer, de Øieblikke, om hvilke man ikke med hin Roms ædle Keiser maa sige: ogsaa dem har jeg spildt. Og endda klage vi over, vi leve saa kort! O Amalia! mere end eengang har jeg ved at overskue det menneskelige Levnet, tænkt paa hin latterlige Begivenhed, som jeg inden min lange Landsforviisning fortalte Dig, da jeg af en riig Godseier indbødes at tilbringe en Dag med et Sel-

skab paa hans Gaard, der blev mig skildret, som et jordisk Paradis; for ret at nyde det, ceentes man, at kiøre om Natten, og komme der tidlig om Morgenen. Vi kom, fandt Dejeuneen at vente os, men tillige saae vi i alle Sidecabinetterne om Salen henstillede Spilleborde med Kort, Kridt, og alt Tilbehør; der blev vi da hensatte indtil Middag, da vi endelig forløstes fra Spillet, for at komme til et overflødigt og uendeligt Middagsmaaltid, hvor i det ringeste den interessanteste Deel af Samtalen atter var om Spillet, og deels mangehaande Luner; endelig befriede derfra stod vi op, men ak! kun for at gaae til Spillebordene igien, hvor vi da troligen holdt ud indtil Aften, hvorpaa vi efter et kort Aftensmaaltid i Mørke kiørte tilbage til Byen, hver — i det mindste i den Vogn; hvor jeg var — taus hensunken i sin Vraa og i sine egne Drømme, der — efter det, som den hele Dag havde sysselsat os, neppe kunde være andet end Kort; og dette kaldte man da at have været paa Landet; ligesom man kalder det Liv at kiede sig og lade sig kiede, indtil man omsider taber Smag og Sands, og Sind for alt, hvad der i nogen Maade fortiente at hedde at leve. Og dog — hvor faa have Forestilling om, hvad det er; ogsaa jeg vidste det sikkerlig ikke, havde ikke min gode Genius aarle lært mig at kiende Sophie; hun — hun levede, vi andre gaae kun igien; i hendes Liv var intet Øieblik, da jo noget Nyttigt blev sagt, tænkt, eller giort; intet Øie-

blik, hun jo anvendte eller nød, eller rigtigere, som hun jo nød ved at anvende det. Lev vel, gode Amalia! Sophies Erindring, Aand og Velsignelse være over Dig, som over hendes Datter, og over mig.

Din Carl.

XXVIII.

*** *** til Baron v. Pirchenfelde.

Tante Millerive har i dette Øieblik været hos mig for at underrette mig, at den bevidste lille Pige kort og godt har sat hende Stolen for Døren, og forladt hende; da jeg i dette Øieblik ikke har Stunder at komme til Dem for at aftale med Dem, hvad derved er at gjøre, siden den smukke **us har faaet en Flyvelyst at ride ud en Tour paa en af de kongelige Heste, har jeg forelobig vilde underrette Dem derom, Moncher! Tanten indbildte sig, at Deres velbevidste Fætter skulde have sin Finger med der i Spillet, og at Pigen var, om ikke umiddelbar taget til ham — som i hans Auberge vel ikke saalige vilde lade sig gjøre, i det mindste uden at vi ɔ: De blev underrettet derom — dog maaskee sindet at forlade Byen med ham; thi at hun havde noget i Baghaanden at stole paa, meente den brede Tante, man godt kunde høre paa hendes kieps høie og trodsige Tone.

Jeg vil nu overlade til Dem, om det ikke skulde være det klogeste, umiddelbar at faae ham tilside, som en betænkelig Person, og saasnart han var af Veien, lade hende, som en Løsgiængerske, der ingen Stand eller Tieneste havde, og ingen hørte til, opkalde paa Politikammeret, eller maaskee det allerede kunde være nok, at lade hende indvarsle, og da f. Ex. jeg kunde træde imellem, som en Skytsengel, sige, at jeg tilfældigvis havde faaet Underretning om, at hun kunde lettelig komme i en ubehagelig Forfatning, og naar hun vilde arbeide for os, vilde jeg give hende Attest, at hun var Syjomfru hos min Frue, der i dette Øieblik just er paa en Reise. Det forstaaer sig selv, at jeg for Øieblikket ikke lod mig mærke med det mindste ellers, eller paa nogen Maade engang lod mig personlig see af hende; det er af de Ting De veed, min gamle Servient med det ærlige Ansigt, fortreflig veed at forrette; naar man saa havde giort hende troskyldig, fandtes der vel altid en eller anden Leilighed at komme hende i Tale.

Men Egget maa ikke ville lære Hønen. Jeg troede blot at maatte give Dem en Underretning, som De maaskee alt har havt længe, før jeg; Forholdsordrer oppebier jeg af Dem, og skal holde mig Dem efterrettelig, med al den Lydighed og Hørighed, den fuldkomneste Tillid kan indskyde. Ganske Deres

*

XXX.

Baron v. Pirchenfelde til den forrige.

Jeg seer med Fornøielse, at den lille Pige ligger Deres ** mere paa Hierte, end af hendes blotte Liighed med den afdøde Grevinde, saa fordeelagtig end denne i aandelig Henseende tør være os, ubetinget lader sig forklare; og jeg har med Rørelse modtaget deri et nyt Bevis paa den strænge ærbare Tante Millerives beredvillige og opmærksomme Tienstagtighed mod høie Personer. At jeg vidste, og ligesaa hurtig som hun vidste Alt, hvad hun kunde fortælle Dem, har De med Føie forudsat; en Mand paa min Post ved det geheime Politie maa være aarvaagen og vel underrettet; kun vidste den gode Tante tillige en heel Deel, som ikke er sandt, og her kan jeg altsaa give Dem bedre Underretning, som jeg egenlig kun opsatte, indtil jeg ikke blot kunde mælde Dem, hvad der var skeet, og hvad jeg i den Anledning vilde giøre, men tillige, hvad jeg selv allerede havde giort og udrettet. Da imidlertid jeg allerede finder Dem underrettet og urolig, maa jeg i Korthed underrette Dem, hvorledes Kortet sidder.

Vist nok har den lille Jomfru forladt Mad. Millerives i Anledning af en Ordtvist, hun og den ærbare Tante kom i, angaaende et Kaabber, der i disse Dage, som Slutning af den bevidste Række

Kaabbere har sneget sig ind i Verden, eller rettere ud af Verden, troer jeg, og hvorpaa ogsaa Deres Lyststed har nydt den Ære, som jeg ikke formoder nogen enten af dens Beboere eller Besøgere gior Fordring paa, at komme lyslevende til Himmels; men at hun derfor skulde enten være taget hen til min elskede kiære Hr. Fætter, eller blot nærmere have givet sig under hans Vingers Skygge, er en aldeles ugrundet Gisning af bemældte gode Dame, hvori hendes sædvanlige Viisdom har viist hende fuldkommen feil; hun er endnu bestandig paa sit Qvistkammer, spiser sine Kartofler med sin gamle Dydsvogterske, gaaer til sædvanlig Tid i Lindealleen med min Kones Fætter, og sukker med ham og kanskee over ham, men neppe endda for ham, det jeg troer, og — see det er Alt. Derimod skulde jeg snarere troe, der var en liden Roman paa Tapetet mellem hende og dette forstyrrede Menneske, denne Helstern, som De husker nok fra den Historie, da han og H. v. Qvast lod de forklædte Politibetiente vippe*, som var satte ud for at passe

* Dette tildrog sig virkelig i Berlin kort for den her omhandlede Epoke, da nysnævnte Lieutnant og flere, som Politiet var sat ud paa, gjorde sig den Spøg, i det brøstfældige Døbbelinske Comoediehuus at trampe saaledes med svære Stokke paa de løse Brædder, hvor Politibetientene stod, at disse blev bogstavelig gyngede; for hvilket vittige Indfald adskillige og blev afstraffede.

paa dem, der trampede den Skuespillerinde ud, der havde nægtet at kiøre i Kane med dem; han som skulde have været vaa Spandau for det, hvis han ikke havde fundet et meget formaaende qvindeligt Forord i er høit Huus, hvor han er Tegnemester; dog det er sandt, De maa jo ogsaa kiende ham fra det Kaabber med Øren og Frøen og den smukke Europa. Dette Menneske er en Proteus, der saa ofte skifter Gestalt, at Politiet selv neppe er i det Rene med, hvilken der egenlig er den rette; at han imidlertid her har en følsom, eller maaskee tillige en Ridderroman fore, er jeg fuldkommen overbeviist om, saameget mere, som min ridderlige Hr. Fætter og han for faa Dage siden giorde en Valfart sammen til Sanssouci med Pistoler i Lommen — i det mindste var Helstern forsynet, thi vor velbekiendte Hyrekudsk, som han havde leiet til at kiøre dem derud, saae dem selv — imidlertid kom de begge ikke blot heelskindede, men som det lod, i fuld Fred og Forstaaelse derfra, da de formodenlig havde snakket dem tilrette den lange Tid, de gik sammen i Haugen, uden at besee det ringeste af alle Sanssoucis Mærkværdigheder, som dog for min romantiske Hr. Fætter, hvis Afgud den salig Mageløse var, maatte være Reliqvier af allerførste Rang. Ogsaa tilstaaer jeg, at jeg efter den Promenade var aldeles overtydet om, at min kiære Hr. Fætter — om det saa kun var for ret at kunne græde i Mag over dette Skuespil for Guder — vilde bragt ham op til

sin Sophies elskede Datter, lagt deres Hænder i hinanden, og indsat dem til Arvinger af sin betydelige Formue — om det saa kun var for des sikrere at have den Fornøielse at gjøre mig arveløs, altsammen til mit eget evige Bedste, da han alt anseer mig som meget for riig og lykkelig til nogensinde at komme i Himlen. Men nei! hos Sophie er Alt ved det Gamle; jeg sendte een af mine Engle i Dag forklædt til hendes gamle Vertinde, under Paaskud at leie hendes Sal, som man havde sagt, skulde blive ledig med første; men Vertinden, som dog var en fortrolig Veninde og Sladdersøster af Sophies Caramama, forsikrede saa trohiertig, at derom ikke var det mindste, og syntes endog saa forundret ved at høre, at Sophie havde opsagt Mad. Millerive Huldskab og Troskab, at jeg har fuldkomneste Vished om, der i Huset ikke er mindste Forandring skeet eller i Vente; ogsaa har, som sagt, Sophie atter i Morges havt en Lindeconference med Fætteren, hvor de har som sædvanlig seet til Himlen, og staaet med hinanden i Hænderne, men der i øvrigt hverken lod til at bebude Jaord eller Bryllup; ligesom heller Mester Helstern, som, jeg virkelig formodede, vilde efter hans Skik i det mindste lade sin Vei falde der forbi, for at være Tredjemand, naar Rørelsen skulde gaae for vidt, i Dag imod Sædvane slet ikke lod sig see.

At det imidlertid vilde ikke blot være en skiøn Sag, men endog tør være temmelig nødvendigt, at

faae min Hr. Fætter, og det maaskee jo før jo heller, af Veien, indseer jeg fuldkommen, hvorvel jeg af nogle Indkiøb, Sophie i Gaar i en Bod havde giort, seer, at hun maa være sindet at fortsætte sit hidtilværende Syeri, og altsaa — maaskee af Frygt, at Helstern derover skulde gaae hende glip — ikke give sig i nogen Afhængighed af Fætteren; blev han imidlertid paa en voldsom og paafaldende Maade bortfiernet; er de begge — og Helstern unægtelig med — Mennesker, der kunde have deres Glæde af at spille Proskriberede, og det vilde være en saare vanskelig Sag, at forbyde eller forhindre ham at tage hende med; ogsaa vilde det fra min Kones Side volde mig heslige Skraalerier, som jeg ikke uden Nødvendighed ønskede. Derimod har jeg gravet ham en anden Grav, hvori han sikkert vil falde, og hvori hun selv vil hielpe at lede ham.

At Deres Høivished imidlertid, om ogsaa han kommer af Veien, skulde saa let eller saa lige komme til Maalet, som De synes at troe, kiender jeg denne vanartige Slægt alt fra Moderen af forvel til at troe; til at bringe hende, hvorhen man vil, hører der ganske andre Machiner, om det saa kun var, fordi der er større Ære ved at lade sig flytte ved Machiner, end at gaae gedvillig, hvor man skal hen; imidlertid haaber jeg i alle Tilfælde, at have de fornødne Machiner paa rede Haand, til det Øieblik, da det bliver Tid, at anbringe og anvende dem. Muligt, og — et Par Gange har jeg været nærved at-sige, høist sandsynligt

— at den Uglspeil, Helstern, og mit Brushoved af en Qvasifætter, skiondt begge ustridig meget mod deres Hensigt, spille vort Spil; thi den første, som er en Art af Figaro i Tydskland, der — som Deres Høiviished nok veed — ikke er den rette Figaro, torde vel neppe lade denne bequemme Leilighed til Spilop-per gaae sig saa halvnyttet af Hænderne, og min Hr. Fætter, der er en sand Ridder af den bedrøvelige Skikkelse, som af Mangel paa Kiæmper, binder an med Væirmøller, ja i forekaldende Tilfælde med Faar og Gedder, er af alle Mennesker paa Jorden den, der mindst forstaaer Spøg, især naar det gielder noget, der er han saa vigtigt, som en Sophie. Jeg tilstaaer Dem selv, at jeg virkelig undrede mig over at høre, de var komne hiem fra den Sanssouci-Fart med de to Pistoler, ligesom de tog ud, og næsten skulde jeg troet, at Mester Figaro havde taget dem med, blot for det, vor Hyrekudsk, som udentvivl viselig var valgt til det samme, at han skulde underrette mig Alting, skulde have en brillant Omstændighed mere at udpynte sin Rapport med; og at den Hemmelighed forresten er bleven mellem ham, og Kudsken, da nok hans Modstander neppe er den Mand, der lader sig byde, eller vise en Pistol, uden at fristes til at prøve den.

At vi inden kort Tid faae mere at høre fra den Kant, er jeg temmelig sikker paa; ligesom det meget skulde undre mig, om bemældte Kaabber, som jeg i

øvrigt ikke er istand at opvarte med noget eneste Exemplar af, det undtagen, som Kaabbertrykkeren efter Forordningen har maattet oplevere paa Politikammeret, ikke skulde være en Helsterniade, og temmelig sikkert staae i Forbindelse med Sanssoucifarten; saameget mere, som jeg meget velbetænkelig strax underrettede vor Ridders troe Veninde, min Kone, om Kaabberets Tilværelse og min Mistanke om dets Ophavsmand, og jeg veed, at hun endnu samme Formiddag lod afgaae en Depeche til Fætteren, som muligt dog allerede kom for silde, da de allerede tidlig om Morgenen havde vexlet en Deel Billetter med hinanden saa jeg næsten har Lyst til at troe, at Helstern selv i Forveien havde fundet det nødvendigt at underrette Waldfels om dette Kaabber, da han Aftenen tilforn rigtig nok med Skillingsposten i sit Auberge fik tilsendt, et Brev og en Rulde af Format, som et Kaabber i Folio. De seer jeg er betient, og underrettet, som en Jesuitgeneral; men De veed jo ogsaa nok, at hvis man vil troe et vist Maanedsskrift, er ogsaa baade De og jeg, og flere, Jesuiter, om det saa kun var uden selv at vide det. Forlad Dem altsaa sikkert paa mig, og kom ihu, at endnu aldrig nogen Jesuit har forraadt den anden, eller ladt nogen Ikkejesuit ubedraget.

Deres P.

XXXI.

Theodor Helstern til C. W. v. Waldfels.

At De — værdige og brave Mand, som jeg ved et saa kort Kiændskab har lært saa inderlig at elske og ære, ikke skal falde nogen Ugunst til mig, ved intet at see til mig eller høre fra mig, vor sidste Aftale uagtet, maa jeg med to Ord lade Dem vide, at den samme usynlige Haand, som har tegnet og stukket det bevidste Kaabber, og sendt os de bekiændte Breve, har ligeledes — eller skal ligeledes have — sendt samme ud paa den bevidste himmelske Lystgaard, hvorfra det med megen Ophævelse er blevet baade det geheime og dee offentlige Politie tilstillet, og, som da let er at formode, den hele Skyld uden mindste Tvivl eller Betænkning skudt paa mig. Da jeg nu slet ikke har nogen Lyst til at trætte med de mægtige, har jeg indtil videre holdt det raadeligst at forsvinde, og tye til et Fristed, hvor hverken Kikkerten fra Skyerne eller dens Haandlangeres lange Fingre naae mig. Gjerne havde jeg forlænge siden giort, vel og burdet gjøre dette Skridt, hvis jeg deels ikke havde havt Grund til at troe, det var just, hvad man ønskede, deels og .... dog, det hører ikke hid. Inderlig glædrr det mig dog, at man i det mindste har undt mig Tid, vel og skaffet mig Leilighed, at blive kiændt med og af en Mand, som Dem, en sand Ridder uden

Frygt og Lyde. Kun tillige Skade, at jeg først saa seent skulde lære at kiende Dem! — Lev da vel, Sophies Ven! o! hvor gierne tilføiede jeg: og min! vedbliv det herlige Kald at være Uskylds og Skiønheds gode Geniuß, med en Lilliestængel i den Venstre til at vise Dydens Vei, med et Luesværd i den Høire til at bortskræmme Middingen og den lumpne Forfører! Lev vel, og glem ikke ganske Deres oprigtige Høiagter, og hils! vilde jeg inderlig ønske at torde tilføie, naar jeg kun var vis paa, at De vilde hilse og hun vilde hilses, fra

Deres Th. H.

E. Sk. Ved at giennemløbe Ovenstaaende, seer jeg, at jeg har glemt at opgive Dem, hvor jeg tager hen, om De maaskee ved et Par Ord skulde vilde forsøde mig min Landflygtighed, om ... egenlig veed jeg det heller ikke selv, egenlig vil og maa jeg kun bort fra dette cultiverede moraliske Lazareth, for at tale med Meinau. At jeg midlertid med ham kan være saa lykkelig at drage til Sydhavets fredelige Beboer, eller de lykkelige Indvaanere af Otaheiti, tør jeg for det første ikke giøre mig Haab om, saalænge Kunsten maa gaae efter Brød, og Mesterskabet — Tegnemesterskabet i det mindste — efter Lærlinge. Vil De imidlertid nogensinde glæde mig med et Par kiære Ord, beder jeg Dem at adressere Brevet til Theobul Unbekannt, Candidat i Wittenberg, og sætte tre Kors paa Convoluten under Navnet; det

kommer mig da sikkert tilhænde, og torde lettelig blive det eneste Glimt af Glæde, der vilde i hans frydløse Eensomhed vedervæge Deres uforanderlig hengivne og høiagtende Udvandrer

Th. Helstern.

Andet Efterskrift. Det er sandt! ikke blot for min Skyld, og hvad De torde mulig skrive mig til, men endnu langt mere for Deres egen, beder jeg Dem — med Hensyn til, hvad Brevskaber De kunde give Deres Leietiener i Hænde — at eftersee Seglet paa det Brev, hvormed vor Brevveksling tog sin Begyndelse, og som jeg høslægger, om det virkelig er saaledes, som det er affendt fra Dem. Jeg behøver sikkerlig ikke at sige en Mand af Deres Menneskekundskab, at Leietienerne i visse store Stæder som oftest tiene to Herrer, og det gierne deres hemmelige Herre paa den Andens Bekostning. Brevet ubbeder jeg mig tilbage, det er — nær havde jeg sagt — det første og dyrebareste Stykke i mit Reisearchiv; o! thi ogsaa jeg har som Patriarchen Jakob drømt om en Himmelstige, hvori dette Brev var det underste Trin. Nu engang for Alvor, og uden flere Postscripter og Efterskrifter, lev vel! lev stedse vel, og tænk paa mig! et Par Ord venter jeg tilbage med Budet.

XXXII.

C. W. Waldfels til Th. Helstern.

Kiære Helstern! De har vel neppe havt mere Lyst til at være min Ven, end jeg til at være Deres, tildeels vel ogsaa, fordi andre synes aldeles ingen Lyst at have til, vi skal være Venner. Det er vist nok ubeleiligt at vi just nu skal skilles ad, dog haaber jeg, det hverken vil blive nogen lang eller varig Skilsmisse. Jeg kiender naturligviis for lidt baade til Deres Grunde, og Stilling, og overalt til det hele Uvæsen her, for at kunne bedømme, hvorvidt De er nødt til det Skridt, De giør, og hvorvidt det ikke i alle Tilfælde var baade rigtigere og bedre at bie, og gaae Stormen imøde. Midlertid er det noget, De ene kan bedømme, og efter det, dette Skridt synes at koste Dem, bør jeg troe, at De ikke uden den meest bestemte Nødvendighed besluttede Dem dertil. Det er mig imidlertid kiært, at De efter den mig opgivne Adresse synes sindet ikke just at søge Deres Fristed alt for langt herfra, og kan De jo der i Mag oppebie, hvad Vending denne Sag tager her, og hvorvidt man finder for godt at giøre sig latterlig ved at røre op deri. At imidlertid Kunsten ikke skal behøve at gaae efter Brød, eller Mesterskabet efter Lærlinge, hoslægger jeg, i Følge den Ret, Deres tilbudne Venskab skiænker mig, et ubetinget Creditiv paa Frege i Leipzig lydende paa

Ihændehaveren, som, De særdeles vilde saare mig, om De af misforstaaet Delicatesse sendte mig tilbage. Skulde i øvrigt Tingen blive saa farlig, eller Forfølgelsen saa alvorlig, at det virkelig skulde lønne Umagen at søge et Fristed med Meinau paa det fierne Otaheiti, eller Sydhavets fredelige Øer, veed jeg i mit kiære Nordamericas Biergskove mere end een paradisisk Plet, der kun venter paa en Prospero, en Miranda, og i al Fald en Ferdinand, som der søgte Frelse fra Stormen, for at blive den lykkelige Ø. Shakspear har saa henrivende skildret. Deres Helsen skal jeg bringe, og har ikke mindste Tvivl om, den vil med Fornøielse blive modtaget. Levvel! og lad mig ofte høre fra Dem.

Deres Waldfels.

E. Skr. Jeg har beseet Seglet, og kan aldeles ikke nægte, at det seer høist mistænkeligt ud, da det siensynlig har været aabnet, og er blevet sat for paa ny, med et andet og slettere Slags Lak, hvormed ogsaa Convolution er overklakket, og som slet ikke seer ud som det, jeg har, eller bruger. Midlertid vilde jeg nødig mistroe min Leietiener, som lader til en skikkelig Karl, skiønt jeg vel troer, han ikke er ganske reen for at være til Tid og Sted en hemmelig Oppasser; men at et Menneske, der gior Alting saa aabenlyst, som jeg, just skulde staae under saa meget strængt hemmeligt Opsyn, dertil troer jeg mig ikke betydelig nok; o, at De, min gode Ven! har det en

Smule tilfælles med ikke faa af Deres vise Fødebyes, klogeste og ypperste Mænd, at De i nærværende Øieblik ikke sjælden see Spøgelser ved lys Dag, vil jeg ogsaa aabenhjertig tilstaae Dem, ligesom selv Deres Adfærd i dette Deres eget Anliggende ikke forekommer mig ganske frit for samme Syge. Brevet sendes Dem imidlertid herved efter Forlangende tilbage, og skulde det maaskee være mig ligesaa kiært som Dem, at det virkelig engang maatte blive Dem det første Trin til en ikke blot drømt Himmelstige; at jeg i det mindste aldrig bliver den Engel, der brydes med Dem, for at formene Dem Opgangen, og derved vrider Deres Hofte af Led, derom haaber jeg, De er forsikret. Levvel! Deres Waldfels.

XXXIII.

Th. Helstern til C. W. Walsfels.

Hvorledes skal jeg takke Dem for Deres Skrivelse, som jeg før erholdt, og endnu sidder, og stirrer paa, og veed ikke ret, om jeg skal troe mine egne Øine, og hvad jeg skal først og fornemmelig takke Dem for. De kalder mig Deres gode Ven! De viser Dem min; De. . . . Først og fremmest tillade De mig at sige Dem, at endog uden Deres tilføiede Yttring, at jeg vilde saare Dem ved at sende Deres Critik tilbage,

vilde det smerte mig usigelig at skille mig ved et saadant Bevis paa en mere end faderlig Godhed, ja! jeg vil tage det, jeg vil gjemme det, som et Adelsdiplom, hvortil al Jordens Fyrster ikke kunde give mig Mage; men Gud forbyde, at nogensinde den Dag skulde komme, da jeg var den elendige, som gjorde Brug af dets Indhold; min Kunst og min Erhverv have hidtil underholdt mig, og det, haaber jeg med Tillid, vil de fremdeles, hvor jeg saa søger mit Fristed; thi at jeg ikke i denne Henseende endnu er aldeles bestemt, vil De være overtydet om, siden jeg ikke opgiver Dem det. Muligt, at jeg paa min Kunsts Vegne gaaer til Dresden, eller, fordi jeg mellem de talrige Studerende lettere maatte kunde finde Elever, til Leipzig; muligt ogsaa, at jeg, hvis jeg nogenlunde der seer nogen Udsigt, indtil videre opholder mig i Wittenberg, fordi det er Berlin nærmest; thi at jeg høist ugierne, og kun af yderste Nødvendighed forlader Berlin, har De rigtigen — hvad skal jeg sige — følt, eller meent.

Hvad De siger om Deres Leietiener, vil jeg, som nødig troer ilde om nogen, gierne indrømme Dem; hvorvel det er mig vanskeligt at forklare, hvorledes ellers paa den korte Vei fra Dem og til mig Seglet skulde være blevet saaledes forvanskket; men at De ikke — ligesaavel som jeg — skulde være Gienstand for en ganske udmærket Opmærksomhed, om end ikke paa egne Vegne, saaer De ikke mig til at troe; jeg er

endog aldeles overtydet om, at hele vor Sanssoucis-valfart — o! som for mig har tegnet til en sand Reise til det forjættede Land — indtil de allermindste Omstændigheder, ja endog indtil slige, der torde være Dem selv ubekiendte, ere mældte paa vedkommende Stæder, saameget mere, som jeg ved en Hændelse har erfaret, at jeg uden mit Vidende og Forsæt var Spaamand, i det jeg sagde Dem: vi kunde ikke vide, hvem vi havde paa Bukken af vor Kareth; da den Hyrekudsk, der kiørte for os, just er en af den vanhelliges Hermandads høistbetroede Handlangere, hvem den dobbelte Fortrolighedspost er overdraget, at bringe Skiønheder, som ingen maa vide, ud til Kikkert-hotellet ved Spreen; og at kiøre for saadanne mistænkelige og ubeleilige Personer, som vi og vore Lige, der ikke maa giøre et Skridt, hvorom man jo vedbørligen vil være underrettet.

Dog — hvor ilde har jeg anvendt de faa Øieblikke, Skiæbnen undte mig endnu maaskee sidste Gang her fra Berlin skriftligen at tale med Dem — min Ven, min Fader — o som jeg altfor silde har fundet. Min Karl, som jeg havde sendt uden for Porten, at opholde Postkarlen, som jeg havde bestilt der, da jeg ikke torde staae paa her i Byen, saafremt jeg ellers vilde bort, kommer i dette Øieblik tilbage med den Beskeed, at Posten ikke vil holde længer, men kiører hiem igien, hvis jeg ikke kommer strax. O! og jeg havde saameget at sige Dem og — jeg har slet ingen Ting

endnu her faaet sagt, og spildt mine sidste Øieblikke paa at fortælle dem om **ikke Lumpenheder; men — jeg maatte advare Dem; og — det er sandt! undre Dem ikke, at hvad Breve De maatte faae fra mig, hverken kommer med Posten, eller med min Udskrift; de vilde da neppe komme i Deres Hænder uden med to Slags Lak for. Det er skrækkeligt, at jeg skal bort i dette Øieblik, da jeg har saa meget, saa uendelig vigtigt, at sige Dem! for Alting, siden De vil, og kan, saa hels Sophie! sig hende — hvad De vil! — mit Hoved er saa forvirret, at jeg i dette Øieblik hverken veed, hvad jeg gior eller skriver. Hvad vil hun tænke om mig, at jeg saa pludselig forsvinder, som en Forbryder! Min Karl driver paa mig, at jeg maa skynde mig, hvis jeg vil finde Posten! o hvor jeg misunder ham, at han skal bringe Dem dette Brev! hvad jeg vilde give for, at see Dem eengang endnu, een eneste Gang, for at kunne sige Dem Alt, hvad jeg ikke kan betroe Pennen, Alt, hvad jeg vilde behøve Deres menneskekiærlige deeltagende Øies Opmuntring for at kunde sige Dem. Nu saa Farvel da, og glem mig ikke, glem mig for Alting ikke! Maaskee vi aldrig mere skulde sees!

Og lærte vi da blot for denne Jord at kiændes,
Hvor Solen os saa kort kun leer,
Vi samles hist, naar al vor Kummer endes
For ingen Tid at skilles meer.

Brev en af de faa Venner, jeg har tilbage i Nat ved

Afskeden i min Stambog; jeg misunder ham denne Trøst! o som jeg misunder Dem hver Taare, jeg paa vor Sanssoucivalfart saae tindre i Deres Øine! een eneste Taare vilde i dette Øieblik være en Vederqvægelse, uskatteerlig! for mit brændende Øie, for mit skrækkelig bespændte Hierte! Lev vel og hels, hels, hels! evig Deres

Th. H.

XXXIV.

Carl til Amalia.

Jeg begynder at frygte, det Slør, hvormed denne mit Livs nye Act begyndte, var ligesom det i den ny Heloise, et prophetisk Slør, og at det, om det end ikke, som hint, St. Preux drømte om, bebuder Død og Grav, i det mindste er et alt for ubedrageligt Sindbillede paa, jeg kommer til at vandre i Mørket den øvrige Deel af min Bane, ligesom den foregaaende; at det for mig aldrig mere bliver lyst.

Det er en mørk Begyndelse, vil du sige, og jeg maae give dig Ret; men du kiænder mig; du veed selv, at Alt, hvad jeg kan overse og giennemskue, det være i øvrigt, som det vil, ikke lettelig forblsffer, eller forfærder mig; derimod ved Alt, hvad jeg ikke kan hitte Rede i, er jeg ikke vel tilmode, især

naar det kommer uventet paa mig; saaledes — Amalia — du er det eneste Menneske, til hvem jeg har, eller kan have nogen Fortrolighed — saaledes gaaer det mig i dette Øieblik med to Mennesker, jeg inderlig holder af, eller i det mindste ønsker at holde af, og det ubehageligste derved er endnu, at jeg undseer mig ved at lade mig mærke dermed, af Frygt, at jeg, naar Alt kommer til Alt, skal have fægtet med Skygger; og næsten undseer jeg mig ved at skrive om det til dig, saa vant endog du er til at høre paa mig, og bære over med mig.

At den unge Helstern er blevet mig særdeles interessant, veed du. Vel kan jeg ikke give dig Uret i, at der er noget uklart, uforklarligt ved ham; men hvo veed, hvad der mulig kan ogsaa være ham uklart og uforklarligt ved mig; har han, som du skiønt med qvindelig Delicatesse synes at slaae paa, maaskee ikke altid i tidligere Dage været i det heldigste Selskab, er det saameget begribeligere, at han nu til Straf derfor maa undertiden mistroe og mistænke, endog hvor ingen Anledning er. Ogsaa maa jeg indrømme dig, at han forekommer mig selv, at have vel megen Kiærlighed til Eventyr, og ikke blot søge, men endog digte og drømme sig Farer, og Kampe, og Forfølgelser, hvor ingen tænker paa ham; saaledes har han i Anledning af det bevidste Kaabber, hvorved saare meget bestandig bliver mig mere og mere en Gaade, og som han, langtfra at ville have havt mindste Lod eller

Deel i, meget mere med fasteste Paastaaenhed erklærer at være en Cabale, der ene eller i det mindste fornemmelig er myntet paa ham, sat sig i Hovedet at maatte udvandre for en Tid, og det har han da og giort med saa mange Omveie og Omsvøb og Omstændigheder, som han hvert Øieblik kunde vente, Bastillens Erobrere skulde komme at hente hans Hoved, eller hænge ham paa en Lygtepæl. Nu! det kunde endda saa være; deels vil jeg tilstaae, at jeg endnu er, og formodentlig stedse bliver for fremmed her, til at kunne vide eller bedømme, hvad her kunde være at frygte, eller formode; deels anseer jeg en saadan lidenReise i mere end en Henseende for at være et Menneske som ham ganske tienlig; deels formoder jeg vel og, at han snart vil komme efter, der var ikke nær saamegen Fare paa Færde, som han var saa villig at troe, og altsaa vel i sin Tid komme tilbage; eller hvis virkelig han skulde have Ret, hvo kan vide, hvad da kunde skee?

Men nu Sophie! jeg kommer fra vor Morgenvandring under Lindene; jeg kunde see, hun var kiendelig ilde tilmode; jeg formodede altsaa, hun vidste, han var borte; og det fandt jeg ganske begribeligt; men nei! hun vil ikke have seet ham, ikke hørt noget fra ham; thi derom spurgte jeg hende udtrykkelig; hun vil ikke have talt med nogen af sine forrige Medsøstre hos Mad. Millerives, eller nogen anden, der kunde have sagt hende noget derom, og dog, da jeg

sagde hende, han var reist forrige Middag, kunde jeg paa hendes Tone, hendes Mine, hendes hele Adfærd kiændelig spore, at det ikke var hende, skal jeg sige, ubekiændt, eller uformodet; et kort, men ikke flygtigt, temmelig mørkt saa! var Alt, hvad hun sagde; men i øvrigt spurgte hun ligesaalidt mig, som hun forklarte sig selv videre. Rigtig nok lagde jeg engang Mærke til, at hun vendte sig til mig, som om hun vilde talt, men det var, som hun sank Ordene i det samme, og fra det Øieblik af, jeg maatte vende Samtalen, som jeg vilde, lod hun ikke undfalde sig eet eneste Ord, ham angaaende, hørte taus paa mig, og syntes intet mindre end helbredet for sine gamle Tvivlsmaal i Henseende til hans Deelagtighed i Kaabberet.

Amalia! er jeg kanskee — hvad du saa ofte har kaldt mig — et gammelt Barn? men ikke vil jeg nægte dig, at denne Taushed, denne Tilbageholdenhed af hende, der ellers ved saamangen anden Leilighed er saa — nei aaben, kan jeg ikke kalde det, aaben, synes det ikke at ligge i hendes Caracter at være, nei — saa barnlig tillidsfuld, saa datterlig fortrolig, og som midt under sin Tilbageholdenhed jeg bestandig finder i stort og smaat saa uforanderlig sandru, er mig — jeg veed næsten ikke, hvad jeg skal sige — smertelig? men jeg veed jo, jeg seer, jeg hører jo paa tusinde, tusinde Ting, at det ikke er, fordi jeg er hende mindre kiær; og hvad kan da smerte mig? krænkende?

men er jeg jo saa overtydet, som om min egen Tilværelse, at Sophies Datter intet har, intet nogensinde kan have, eller faae, at fortie mig, der paa hende kunde kaste ringeste Skygge; og hvad kan da krænke mig? paafaldende, bliver jeg vel altsaa nød til at sige, for at anvende eet af de Ord, der kan sige Alt, fordi de egenlig sige Intet. Virkelig, hvis hun og Helstern, som vi undertiden have været fristede at antage, og som jeg ligesaa tit er fristet, ikke blot at betvivle, men at benægte, ere et Par Elskere, kunde man med Føie kalde dem de Ubegribelige, kun med den høist mærkelige Forskiel, at han er mig ubegribelig ved Alt, hvad han siger og gior, og hun derimod fornemmelig ved, hvad hun ikke gior eller siger.

Men hvorfor — kunde du indvende mig — spørger du da ikke? da hun med al sin Tilbageholdenhed er saa sandru, vilde og maatte hun jo nødvendig høre det Slør, du beklager dig over. Amalia! næsten kunde jeg fristes til at svare dig med hine deilige Linier af Stolbergs skiønneste Jambe, Afslaget, maaskee det deiligste, der Eders fortryllende Kiøn angaaende nogensinde er skrevet:

Roms Lov tillod kun Pontifex
Vestalerne streng at paalægge Haand;
Dog Sløret torde han ei løfte; Diet
Ærbødigt blev, saa streng end Haanden var.

Den hellige Ærbødighed, som fra min første Sophie er nedarvet paa hendes Datter, gierne kunde jeg sige,

paa hendes hele Kiøn, giør mig det umuligt, at tænke paa, at ville løfte et Slør, som jeg i mindste Maade kunde formode at tilhylle noget, en ædel qvindelig Skabning ikke ønskede stillet til Skue; jeg bebreider mig endog selv ethvert uvitterligt og uforsætligt Forsøg at giætte, hvad bag dette Slør maatte kunne være; saameget mere, som det stedse hidtil er gaaet mig med hende, som saa ofte med hendes herlige Moder, som vel mere end eengang i Verden ogsaa med dig, at, naar hun selv drog Sløret tilside, eller det paa nogen anden Maade borttoges, eller bortkom, stod jeg der undseelig og ydmyget ved at opdage, at det var Dyder, Siæleadel og Siælereenhed, Skaansel for andres Feil, eller Beskedenhed ved eget Værd, det havde tilhyllet. Ogsaa ved denne Leilighed, jeg nægter dig det ikke — gierne kan jeg her sige mod min Villie — at min driftige Phantasie været sysselsat med at giætte, hvad det kunde være, Sophie her syntes, mindre kan jeg sige, at skiule, end blot ikke at vilde aabenbare, og fuldt og fast er jeg overtydet, at det langt snarere maa være noget, hvorved en anden — maaskee Helstern vil komme i et tvetydigt Lys, end hvorved hun selv kunde troe at staae Fare for at tabe i mine Øine; og naar nu saa var, naar nu maaskee ydermere denne Skaansomhed for Helstern egenlig var Skaansomhed for mig, hvis levende Interesse for denne synderlige Yngling ikke er blevet ubemærket af hende, saameget mindre, som jeg, ægget ved, at hun

i mine Øine maatte synes ikke at ville vedgaae, hvor kiært det efter mine Gisninger maatte være hende, virkelig udentvivl har ladt hende see den i et endnu stærkere og klarere Lys, end den i det mindste i sindigere Øieblikke viser sig for mig selv; hvis det var mig, hun ved sin Tilbageholdenhed egenlig vilde skaane, frygtede for at vække af en Drøm, der muligt alt torde være blevet mig kiærere, end jeg maaskee vilde tilstaae mig selv? hvad da, Amalia!

Det være imidlertid, som det vil, Sophies forunderlige Tilbageholdenhed, da jeg før talte til hende om, at Helstern var reist bort i Gaar Middags, den Uvished, hun lod mig blive og være i, om og hvad hun vidste denne Reise angaaende, Alt dette satte mig i en saa ubehagelig Stemning, at jeg i dette Øieblik intet bedre Raad vidste til at skaffe mig Lettelse, end at tage Pennen, og udgyde alle mine — hvad skal jeg kalde dem — Sorger, Drømme, Griller for min Amalia, for hende, der fra tidlige Aar været mine Følelsers huldе Deeltagerinde; og see! mit Haab bedrog mig ikke, mit Hierte er virkelig lettet; jeg behøver blot at kaste Øiet paa selve mit Brev for at erkiende, i hvor langt anden Stemning jeg skriver Slutningen deraf, end Begyndelsen er skrevet. O Amalia! det er ikke den første, og ikke den tusinde Gang, du har ladt mig føle, at, hvis Wieland har Ret, naar han i sin Alceste lader Admet synge:

Nei! reent er ikke den forladt af Skiæbnen,
Der finder i sin Nød en Ven;

da har den endnu i alle Livets Kaar blide og mørke, tusendfold mere Grund at finde og erkiende sig under Skiæbnens veldædigste Varetægt, hvem den har skiænket en Veninde. Kun hos Eders Kiøn finder Svagheden skaansom Overbærelse, Lidelsen hiertelig Deeltagelse, det syge Hierte den Trøst, der som oftest er den mest velgiørende og virksomme Lægedom. O Amalia! at jeg engang i Verden maatte undes den lykkelige Leilighed at yde dig, var det end kun den mindste Giengield for Alt, hvad jeg fra denne Side skylder dig; for hver en Gang jeg fra din Barndom af har fundet min Byrde lettere ved at nedlægge den i dit Skiød, for hver engang dine Breve i min fierne Landflygtighed kom som salige Aander at bringe mig Himmelbudskab og Himmeltrøst; o men dog mere end Alt, fordi du var den Ledestierne, min forklarede Sophies gode Genius udkaarede til at føre mig til den Skat, hun ved sin Bortgang havde efterladt mig her paa Jorden, og hvorved jeg føler mig saa uendelig riig.

Amalia! det falder mig tungt at skulle slutte dette Brev med at bede dig paa ingen Maade tilfølge dig at lade dig mærke noget for Nogen om Helsterns Udvandringsideer, end mindre om hans Udvandringsgrunde; og dog saa trygt og saa fast jeg veed, jeg i enhver Henseende kan lide paa dig, føler jeg mig nød-

saget dertil, og det — jeg vil være ærlig nok til at tilstaae dig — det muligt mere af Frygt for, hvad jeg i den Anledning kunde komme til at erfare fra dig, end hvad du kunde underrette Andre om, der mulig ere langt bedre underrettede, end det stod til os at gisre dem.

Fortryd nu ikke paa disse sidste Linier; vær vis paa, de har været mig ubehageligere at skrive, end de nogensinde kan være dig at læse; ogsaa er ved dem mit hele Hierte saa ganske — hvad skal jeg kalde det — iisnet, størknet paa ny, at jeg kaster Pennen, for ikke at slutte i samme Stemning, som jeg begyndte.

XXXV.

Amalia til Carl.

Du er dog stedse den gamle, kiæreste Carl! saa ganske den gamle, at, naar jeg læser dig, jeg virkelig ikke sielden er nødsaget til, at tage alle mine fem Sandser til Hielp, for at overtyde mig, at alt det Nærværende er det virkelige og tilværende, og hine vore aarle Dage forgangne. Saaledes, da jeg læste din varme Lovtale over qvindeligt Venskab, var det, som jeg endnu hørte og saae hende, der vel med Føie til vor sidste Hieblik maa blive dig som mig Qvindeværds og Venskabs ypperste uopnaaeligste Ideal, med

sit Venus Urania-Blik, med sin huldе Englestemme sige, som jeg for tyve Aar siden hørte hende: skal der siges noget smukt om vor Kiøn, da er Waldfels den, der skal sige det!" og som jeg da hørte dig svare: og af hvem og i hvem har jeg da lært at kiende det? og nu saae hende rødme, og hæfte det himmelblaa Øie paa mig — enten det nu var for ikke at slaae det bly til Jorden, eller for ikke, at det skulde falde paa dig med en Tilstaaelse om, at hun vidste, det var dit Hiertes inderste Følelse, du havde udtrykt — O Carl! hvorfor ere hine Dage forbi! hvorfor er den Verden, vi nu leve i, saa ganske anden, og anderledes? — og dog nei! du ikke, du ikke! dit Hierte lever endnu ganske i hin salige svundne Tid; du tryller den tilbage omkring dig; og derfor! derfor begriber jeg ogsaa saa fuldkommen, hvorfor det saa overordentlig fortrødiger, og forstemmer dig, hvergang noget af det nuværende saa langt forskiællige vækker dig af hine elysiske Drømme, og sætter dig med Vold og Magt ind i en dig saa ubehagelig Virkelighed; alle, alle er vi for dig et Sæt Skuespillere, der opføre dig et fortryllende Drama, hvoraf dit ømme sværmende Hierte lader sig henrive indtil at tage det for Sandhed og Virkelighed, og hvor du altsaa, med den herlige Gamle i Göthes Claudine, aldeles kommer ud af din Fatning, naar du i det Øieblik, da du maaskee allermeest var inde i det dig saa kiære Selvbedrag, uforvarende kommer til at kaste et Øie ud efter den aftraadde Helt

eller Heltinde i Coulissen, og der seer et langt andet Væsen staae for dig, end det nys, omgivet af den scenisk Nimbus, din Phantasie beklædte det med, forekom dig at være, og altsaa derved erindres om, at alt det øvrige, du tog for en Virkelighed, ogsaa kun er et Skin. Dog — for vidt vil jeg ikke drive denne Ligneise; jeg kom ellers rigtig nok, kiære Carl! til at gjøre dig den Anmærkning, at ligesom der i det Skuespil, vi opføre for dig og om dig, og med dig, er Minnaer, og Emilier, og Rechaer, og Sittaher, og lidt Tempelherrer iblandt, du ogsaa til dit Dramas Gang og Interesse troer at have Patriarcher, og Marinellier, og hvo veed, om ikke nu da en Angelo til Tid og Sted, behov, og, hvad der i sig selv ellers kunde synes en Paradox, troer ligesaa fuldt og fast paa dem efter deres Maade, som paa os Andre efter vor, og tager det ligesaa fortrydelig op, naar du finder, at ogsaa de er intet andet end sædvanlige Hverdagsmennesker, og altsaa ikke nær saa brillantslemme, som du har digtet dig dem, som ved at finde dine Yndlingspersoner ikke saa englegode, som du drømte dig disse.

Og dog — ret betænkt — vilde denne Anmærkning i sig selv ikke engang være fuldkommen billig, med mindre jeg tillige erkiændte, at det dog egentlig er, for det Vi skulde høves desmere ved Contrasten, du vil have de Andre saameget i Skygge, o thi jeg veed for vel, min Carl! hvor mildsømmende du i øv-

digt er, hvor du dømmer selv; veed for vel, at af Alt, hvad du af din Lesning har lært, intet er dit Hoved og dit Hierte saa fast indprænket, som ikke at troe paa Menneskeondskab, om du endog undertiden taler, og handler, som du troede derpaa. Det jeg egentlig uden Lignelse og Billedsprog skulde sige, er, at jeg endnu aldrig hos nogen saaledes i al sin Fylde har erkiendt Sandheden af Jean Jacques Sætning: at den, der har nogen kiær, elsker ikke egentlig den Person, han har kiær, men det Billede, han har giort sig deraf; og sandelig, kiære Carl! det Billede, du gior dig af dem, du har kiær, er rigtig nok saadant, at man ikke kan fortænke dig, om du elsker det. Forvant — kunde jeg gierne sige — ved det, den første, du havde kiær, og den du egentlig endnu ene har kiær i Os andre, var Sophie, var saadan, at selv din Phantasie ikke var istand at forskiønne hende, antager du i din Troskyldighed det samme at være Tilfældet med os Andre, med hendes Datter, med mig, selv med denne Helstern, der — ligesaavel som vi andre — skiønt saa at sige paa tredie Haand, deels ved Sophie, deels og ved dig selv, faaer middelbar sin Glands, hvoraf du trylles og blændes, fra hende. Du havde Lyst til at leve din hensvundne Ungdom eengang endnu, men med lykkeligere Følgetid, ved at see ham leve den med Sophies Datter; ligesom du sværmer dig din Sophie i hende, saaledes sværmer du

dig i ham dig selv; og usigelig kiært skulde det være mig, om de begge maatte fyldestgiøre dig indtil Enden.

Det er sandt; da jeg nævner Helstern, kan jeg dog, uagtet en vis Anmærkning i dit Brev, ikke undelade at skrive dig, at det skulde undre mig, om han skulde være taget bort, uden at min Mand enten skulde have erfaret det, eller sagt mig et Ord derom, da du veed, at han er et Menneske, man har Øie med, og som min Mand engang troer, inte eeserer mig paa en Maade for din Skyld; at jeg imidlertid ikke skal nævne ham, eller giøre det mindste for at bringe ham i Erindring, hvis han selv ikke giør det, kan du fuldkommen lide paa.

I øvrigt — kiære Carl! er jeg over bare moralske og pathetiske Betragtninger ikke kommen til at fortælle dig det, som egentlig mit Hovedanliggende var ved at skrive dig dette Brev; min Mand har nemlig giort mig en Surprise ved at ordne, mig uafvidende, Alting til vor Reise til min Tantes efterladte Godser, saaledes, at vi allerede Overmorgen kan begive os paa Veien. Han har uden at sige mig et Ord derom føiet Anstalter til, at han ikke blot kan — som han havde lover — ledsage mig derhen; men endog opholde sig der fulde fire Uger med mig. Jeg kan ikke nægte, at jeg glæder mig usigelig til denne Reise, og at jeg bestandig har inderlig længtes efter engang at see de Stæder igien, hvor jeg som Barn og i min tidlige Ungdom var saa lykkelig. O at min Mand,

som ikke ret kiender dette fortryllende Sted, under vort Ophold der maatte faae det ligesaa kiært som jeg; han vilde da ikke tage i Betænkning, at opofre Alt, hvad man her kalder Indstydelse og Udsigter, for den langt mere velgiørende og belønnende Virkekreds, han der vilde kunne skabe sig, for den glædelige Vished, aldrig af uundgaaelig Efterglvenhed mod Andres Villie at kunne blive nødsaget at medvirke til, hvad han ikke selv erkiændte for retviist og godt. At tage ud med os eller til os, vover jeg ikke at foreslaae dig, saa gierne jeg end ønskede det, og saameget, jeg end af eet af dine sidste Breve har seet, det kunde til en anden Tid friste dig selv; men at du i denne Crisis hverken kan tabe dit eget Skuespil af Sigte, eller selv træde af Skuepladsen, begriber jeg saare vel; jeg maa altsaa nøies med ene at besøge alle vore gamle Yndlingssteder, især Buegangen ved Søen, og tage din Erindring og i al Fald dine Breve med istedenfor dig selv. Men du kommer dog vel i det mindste hen, at sige din Amalia Farvel, inden hun reiser? ikke?

XXXVI.

Baron v. Kirchenfelde til Hr. C. W. v. Waldfels.

Jeg har havt saamange Beviser paa Deres mangeaarige og uforanderlige Venskab for Deres Cousins,

min Amalia, at jeg vover at regne paa, De ikke nægter os begge en vigtig Tieneste, om den endog skulde være forbunden for Dem med nogen Ulelighed. Hun vil formodentlig have underrettet Dem, at vi havde ordnet Alt til at tage i Morgen ud paa hendes Familiegodser, som hun nødvendig skulde personlig tage i Besiddelse, da de nu ved Slutningen af den langvarige Proces endelig er hende tilkiændte; jeg havde været saa lykkelig af Ministeren at erholde Tilladelse at være borte i fire Uger, og glædede mig ret til at kunne skaffe hende denne Fornøielse; alle Anstalter ere føiede; Forspandshestene komme os imøde paa Halvveien; Dem tør jeg gierne tilstaae, at jeg for at skaffe min Amalia en behagelig Overraskelse, har formaaet hendes tidligste Barndoms Lærer, der er Præst en halvsnees Mile derfra, at tage derhen for at modtage hende; min Kone er i fuld Begreb med Indpakning, kort sagt! der synes ikke at være det Allermindste i Veien, da jeg med et faaer en Ordre, som gior mig det for Øieblikket aldeles umuligt at tage bort, og det for en Sag, som skiøndt den baade haster, og er af yderste Vigtighed dog ikke kan staae paa uden i det høieste efter Rimelighed nogle faa Dage. Da imidlertid den gamle Præst maa og skal være hiemme i sit Sogn igien inden næste Søndag, og da vi overalt umulig kan lade Forspandshestene holde paa det uvisse, er det aldeles nødvendigt, at min Amalia reiser i Morgen til den bestemte Tid; at jeg især i nærvæ-

rende Tidspunkt, da der gaaer saamegen Snak om Veienes Usikkerhed, ikke bør lade hende reise ene, indseer De lettelig; jeg har altsaa vovet at stole saameget paa Deres gamle Venskab for Deres Amalia, at jeg har giort mig Haab om, De ikke vilde vægre Dem ved at være hendes Ledsager, saameget mere, som jeg formoder, det ikke vilde være Dem selv ubehageligt, at see Deres kiære Barndomsegne igien. Jeg har modtaget den Ordre, der binder mig, her i Departementet, og derfra er det, jeg nu skriver Dem til; Amalia veed endnu ikke det mindste af det indtrufne Forfald, og jeg ønskede indstændig, naar jeg kom hiem, at kunne tillige sige hende, at den indfaldne Hindring for hendes Reise ved Deres Godhed var hævet. Om otte Dage i det seneste vilde De temmelig sikkert kunde være her tilbage, og jeg haaber ikke at behøve at forsikre Dem, jeg vilde regne mig til en Ære og Glæde, om der maatte undes mig en Leilighed ved nogen Gientieneste at vise Dem min Erkiændtlighed for den mig virkelig vigtige Tieneste, jeg her vover at haabe af Deres Godhed.

Ærbødigst

v. P.

XXXVII.

C. W. Waldfelds til Hr. Baron v. Pirchenfelde.

(Svar med Budet.)

Det er mig alt for kiært, at kunde vise min ædle og ejegode Amalia min Hengivenhed og mit Venskab, til jeg ikke med Fornøielse skulde opfylde Deres Begiæring. Jeg skal i Eftermiddag, inden den Tid, da De pleier at gaae i Departementet igien, indfinde mig hos Dem for at gisre nærmere Aftale. God Morgen!

XXXVIII.

C. W. Waldfels til Amalia.

(Samme Aften.)

Jeg kommer fra Sophie, kiære Amalia! som takker dig for din venskabelige Indbydelse, at gisre vor lille Reise med, men som paa det indstændigste beder dig have hende undskyldt. Deels vil jeg vel troe, at adskillige af de qvindelige Smaating, der altid for Eders Kiøn ere af saamegen Vigtighed, og som hun med sin Moders stolte Delicatesse ikke vilde tillade enten dig eller mig at afhielpe, i denne Hensseende bidrog meget til at gisre Udslaget, deels syntes hun at

anseer det for en meget uberimelig Rift i hendes nye Leveplan, og de Smaaindretninger, hun har giort, for herefter som hidindtil ved sine Hænders Arbeide at finde sit Brød, uden dog at behøve at lade det gaae igiennem Mad. Millerives tienstagtige Hænder; deels synes hun i Henseende til sin gamle Rosel at have een og anden Betænkelighed, hvorvel jeg sagde hende Reisen blev kort, da vi tog tilbage med Vognen, din Mand kom ud i; nok — du begriber lettelig, at det med hendes Ordknaphed er ikke altid saa let at kiende Sophies Grunde, som hendes Beslutning, især ifald — som ikke forekom mig saa aldeles usandsynligt — der var Grunde iblandt, hun ikke engang tydelig havde giort, eller villet gisre sig selv Rede for, og hvorom du maaskee i det følgende vil finde om ikke fuld Oplysning — thi den mangler jeg selv — dog et Par Lysglimt. At i øvrigt Reisen — og med fuld Sandhed kan jeg tilsøie — Reisen i dit og mit Selskab fristede hende særdeles, bør jeg ikke fortie, og har hun medgivet mig en meget hiertelig Taksigelse til Dig fordi du har hendes uforglemmelige Moder i saa kiært et Minde.

Jeg var — som du veed — da jeg gik fra dig i Eftermiddag, temmelig ubestemt, paa hvad Maade jeg skulde lade Sophie dit ønskabelige Tilbud vide. Min første Idee var at skrive hende til, enten med Skillingsposten eller min Leietiener; men deels havde jeg ved begge Dele mine egne Betænkeligheder, deels

var der ect og andet deri, som ikke godt lod sig skrive, og dog maatte siges; deels troede jeg og i alle Tilfælde lettere selv mundtlig at kunde faae Bugt med hendes Indvendinger og Tvivlsmaal. Jeg vilde da udsætte det, til vi mødtes i Morgen tidlig i Lindealleen; men deels begreb jeg, at du maatte underrettes jo før jo heller, da een Person mere eller mindre i en saadan liden Caravane altid gior ikke ubetydelige Forandringer; deels kunde jeg let sige mig selv, at hun ogsaa vilde behøve og begiære saa lang Frist som muligt, hvis hun skulde bestemme og belave sig til saa hovedkuldS en Reise; deels troer jeg, jeg var bange for, at den Fornøielse at giøre denne Reise med hende, at lede hende saa at sige i hendes forklarede Moders Spor, skulde sætte sig for fast i min Forventning, saa det skulde falde mig for tungt at faae den ud af Sindet igien, hvis den slog Feil; kort! jeg greb til min sædvanlige Tilflugt, naar der er noget, jeg ingen Vei kan komme med i min Stue, at overlægge det under mine kiære Linde.

Der gik jeg da en Stund op og ned; men der var det heller ikke ret for mig, og kort sagt, inden jeg selv vidste ret, hvad jeg vilde eller havde isinde, stod jeg i Sophies Gade. Det var — lee af mig, om du vil — det var første Gang, jeg havde været der; det Hiørne, hvor hun sagde mig Farvel, for ikke at sees med et Mandfolk af sin betænkelige Vertinde, havde for mig bestandig været en Grændse, jeg

ikke kunde overtale mig til at overskride; men nu var jeg — næsten uden at vide det selv — som Cæsar, over Rubicon, Lodden var kastet, jeg stod under det gabne Vindue med Urtepotten i, havde seet derop, var maaskee alt bemærket af Vertinden bag hendes Gardin, og kunde altsaa nu ligesaagodt gisre det sidste Skridt, ved virkelig at gaae op til Sophie.

At jeg paa den endda ikke saameget lange Trappe ikke var saa ganske i min Esse, at jeg f. Er. var i ikke liden Frygt for enten at møde Vertinden, eller gamle Røsel, eller nogen anden, der kunde raabe mig an, og som jeg ikke ret vidste, hvad jeg skulde svare, kan du letteelig tænke; jeg blev da heller ikke lidet glad, da jeg endelig var saa vidt, at jeg havde faaet banket paa Sophies Dor, og jeg kunde høre, at det var hende selv, der med sine lette Fied kom hen at lukke mig op, dog ikke før jeg havde banket anden Gang. Jeg nægter ikke, at jeg var meget spændt efter, hvorledes Sophie vilde modtage mig, til den Tid, paa det Sted, efter alle de smaa Omstændigheder, hun havde sagt mig om sin hun lige Stilling; men ogsaa her overraskede hun mig, som saa idelig; det var hende, og det var mig; Tid og Sted og alle gyrige Omstændigheder kom hende i ingen Betænkning. Hun helste mig, som det kunde været paa en af vore Morgenmøder, undtagen at hun maaskee endnu lidt varmere giengieldte mit Helsens-Haandtryk, og da gamle Røsel, udentvivl af Nysgierrighed over at høre Sophie

tale med nogen, kom fra et andet Værelse at see, hvo det var, spurgte Sophie hende blot med sin idylliske Ligefremhed, om hun endnu kunde kiende mig fra Weimar? bød mig nu en Stoel, og uden at tilkiendegive enten Forundring eller Forventning, var blot, som hun pleiede, Øie og Øre for, hvad jeg kunde have at sige hende.

Ogsaa varede det noget, inden jeg kom til mit egenlige Ærinde; thi see! hvor mine Øine faldt hen i Værelset, mødte de een eller anden gammel Bekiændt, der i min forklarede Sophies Navn bød mig velkommen, der til mit Inderste lod mig føle, at det var hendes Helligdom, jeg betraadde. Det første, der faldt mig i Øinene var de to dig velbekiændte Silhouetter under Speilet, aldeles som i hine Dage i hendes Moders Stue; nedenunder hang en lignende Silhouetramme, men uden Silhouette. Det er formodenlig til Deres Silhouette! sagde jeg. Nei! gav hun mig rødmende til Svar; den hang saaledes hos Moder, saalænge jeg kan huske, og derfor har jeg ladt den hænge ligeledes; Silhouetten, der havde været i, havde min Fader engang hendes Geburtsdag taget ud, til at lægge i en Capsel, som hun bar bestandig paa sit Bryst, og som kom med hende i Graven." Amalia! behøver jeg at sige dig, hvorledes jeg ved disse saa aldeles ubeskrivelig trohiertig sagte Ord blev tilmode. Mit Billede har da fulgt hende i Graven; under det har dette store Hierte slaaet sit sidste Slag!

Jeg maatte træde hen i det aabne Vindue for at drage Luft; og det varede noget, inden jeg havde Sands og Samling til at blive vaer, at hendes Datter stod i det lukkede Vindue ved min Side, og saae paa mig med en Ømhed, en Deeltagelse, et Blik, som paa eengang syntes at spørge og afbede, om hun havde saaret mig; det var det Blik, som i hine Tabets og Smertens Dage hendes himmelske Moder saa ofte vidste at hæve mig med, naar jeg var nærved at synke under min Byrde; og end fra hendes Datter forfeilede det ikke sin Virkning; jeg følte mig vederqvæget og styrket, som om min Sophie fra sin Himmel havde tilsmilet mig med Ømhed. Tak, Moders Datter! sagde jeg, og trykkede hendes Haand. Gud ske Lov! svarte hun mig med sin elskelige Troskyld: jeg var saa bange, jeg havde sagt noget, der gjorde Dem Ondt. Jeg trykkede taus hendes Haand, og lod mig nu af hende lede videre om i Stuen; her kan De see Moders Bøger, sagde hun, og viste mig den lille Hylde, jeg saa vel havde kiændt, og der endnu indeholdt, gierne kan jeg sige, hver eneste Bog, jeg havde kiændt deri; og forunderlig nok — saa kiær er denne velsignede Pige endog i de mindste Smaating hendes Moders Erindring, at jeg fandt dem staaende i selvsamme Orden, hvori jeg for mere end tyve Aar siden mindes saa ofte, naar jeg følte mig nødsaget at sysselsætte mine Øine andensteds, at hun i dem ikke skulde see, hvad jeg vilde dølge, at have betragtet disse Bøger hos

hende. Og nu ved Siden af denne Hylde hendes Sybord, dette lille runde Bord, hvor jeg har tilbragt mit Livs sødeste, smerteligste Øieblikke, dette Bord, hvis allermindste Aarer og Knaster jeg ved første Øiekast gienkiendte, som ethvert uforandret Træk i en elsket Barndomsvens Ansigt. Paa dette Bord laae et Æble; tankeløs, eller rettere maaskee, fordi det var mig i Veien, paa dette Sted at øine noget, der ikke greb ind i mine sværmerske Erindringers Kiæde, tog jeg det i Haanden, og blev ikke lidet forundret ved at see Sophie blive blodrød. Allerede var jeg i Begreb med at lægge det igien, da Sophie, dog først efter at have gaaet i Raad et Øieblik med sig selv, vendte det i Haanden paa mig, og sagde: "vil De see!" Der stod da paa den ene Side prikket ud med en Naal: "Farvel, Sophie!" Jeg smilte, og var atter i Begreb med at lægge det paa sit Sted, da Sophie blev ved: det kom her ind af mit Vindue i Forgaars Aftes i Skumringen. Nu var mig altsaa Gaaden løst med eet; derfor var det ikke Sophie fremmed, at Helstern var reist; men derfor slog det hende ogsaa paa den mig da ubegribelige Maade, at høre, han skulde være reist om Middagen. Ydmyget, skamfuld over, at Sophie atter her stod i al sin moderlige Reenhed for mig, hvor jeg havde ladet mig friste til at nære Tvivl, greb jeg begge hendes Hænder, og trykkede med Varme. Jeg veed ikke, om hun forstod mig; men hun gienglældte dette Kiærtegn med Ømhed. O

min Amalia! det er en ædel, en herlig Pige! hendes Moders Aand omsvæver hende; hendes Moders Hierte slaaer i hendes Bryst; o! at jeg engang maatte see hende lykkelig.

Denne Episode foraarsagede en ny Pause mellem os; jo mere det ustridig laae Sophie paa Hierte, at faae den Gaade løst, hvorledes Helstern, der var reist om Middagen, havde i Aftenskumringen, kunder kaste et Eble ind af hendes Vindue (og at det var kommet fra ham, derom kunde hun ikke nære mindste Tvivl, da det ydermere, som hun siden tilfældig kom til at fortælle mig, var af et her ualmindeligt Slags, som han af et Kiærne har opelsket et Træ af i en Potte, og ofte lovet hende det første Eble af) jo mindre laae det i hendes Caracter at spørge; og deels var den Oplysning, jeg i saa Henseende kunde givet hende, alt for utilfredsstillende, og den Gieining, at han kunde lade det gisre ved en anden, baade mig efter Alt, hvad jeg troede at kiende til Helstern, usandsynlig, og desuden ikke trøstelig; deels var jeg og for utilfreds med mig selv i denne Anledning til, jeg skulde have Lyst at tale mere derom; og jeg kom da paa denne Maade efter en kort Taushed omsider til mit egentlige Ærende at indbyde hende at gisre Reisen med os, hvilket hun, som sagt, vel undskyldte sig for, men tillige, uden egentlig at sige mig eet eneste Ord, lod mig saa inderlig føle, hvor ondt det vilde gisre hende at savne mig saalænge, at de ikke maa fortryde

paa, jeg siger dig med Forvrd, Amalia! at samme Dag, din Mand kommer ud til din Gaard, iler jeg efter hans gode Tilbud med hans Vogn tilbage til min Sophie. Og nu min gode Veninde! vil jeg ikke spilde dig mere af din knappe og travle Tid; god Aften, og lev vel, til vi i Morgen sees.

Din Carl.

XXXIX.

C. W. Waldfels til Theobul Unbekant (Th. Helstern.)

I den Forhaabning, at De mulig endnu er i Wittenberg, skriver jeg Dem dette Brev, for at lade Dem vide, at jeg i Morgen Aften kommer der igiennem, og formodentlig opholder mig der nogle Timer. Paa Postgaarden vil De enten finde mig, eller i det mindste min Adresse; eller kan, hvis De heller vil det, aflægge Deres til mig. Jeg længes meget efter at see Dem, og tale med Dem om eet og andet, der ikke er mig saa lyst, som jeg ønskede; og da jeg kan bringe Dem en ikke uvelkommen Helsen, haaber jeg, hvis De er der i Byen eller Egnen, De ikke udeblive ver; jeg havde rigtig nok nær kunne bragt Dem noget endnu velkommere.

I Dag er det mig, der taler i Gaader; men det kommer af, at jeg ikke er saa aldeles sikker paa, hvad der bliver af et Brev, der gaaer ud i Verden med en Udskrift til Theobul Unbekant. Ligefrem giver de bedste Løbere! havde i gamle Dage een af vore Fyrster til Valgsprog! nu og da, min Ven! kunde jeg være fristet at gjøre det til Text for en lille Forelæsning til Dem; men den vilde jeg da naturligviis heller ikke saaledes paa Lykke og Fromme sende ud i den vide Verden. Lev vel, til vi sees

Deres
C. W. Waldfels.

XL.

Baron von Pirchenfeldt til *****.

De er borte, og Mørken er fri. I Morges kort efter Dagbrækning reiste min Ægtefælle med sin Ven eller rettere Sophiernes strænge og manshaftige Ridder, at tage de os i de sarifke Hertugdømmer tilfaldne Godser i Besiddelse. Jeg havde paataget mig at bringe min Kone ud paa denne sin Eiendom, men fik uventet saameget og saa vigtigt efter hæi og hemmelig Ordre at tage vare, at jeg saae mig i den Nødvendighed, at overdrage min bevidste Hr. Fætter den vigtige Forretning, at give min reisende Frue Gelei-

de, hvilket jeg og er overtydet om, han saa samvittighedsfuld, som en tugtig og drabelig Ridder, vil udføre; og har jeg da lovet ham, saasnart muligt at afløse ham paa hans Post, da jeg vel veed, hvor inderlig han længes tilbage til sin Sophie; at dette saasnart midlertid ikke bliver saa overmaade snart, og at den Mulighed beteer paa Umuligheden af, at han kan lægge os og vore Anlæg, Pigebarnet angaaende, noget i Veien, seer De selv, og det er altsaa særdeles at formode, at hine Forretninger, der kom saa uventet over mig, og der i nærværende urolige og betænkelige Tider ikke lade sig forud beregne, kunne fra Postdag til Postdag opholde mig adskillige Uger. For midlertid dog ikke at gjøre ham Opholdet alt for langt, eller sætte hans Langmodighed og hans Hengivenhed for min Kone paa alt for pinlig en Prøve, skal jeg her drive mine Operationer med muligste Hurtighed, og har allerede i denne Anledning i de faa Timer, der siden de tvende Skytsengles Afreise ere forløbne, gjort de første Skridt, som, saa langt ude de endog synes at være, tør føre os, eller rettere Dem, hurtigere og nærmere til Maalet, end De maaskee torde formode.

Den første Foranstaltning, jeg altsaa endnu i denne Morgenstund har gjort, er, at jeg har skaffet en gammel værdig og fattig Embedsmandsenke en længe ønsket, og underhaanden fra mig tilsagt, Plads i den saa berømte Enkestiftelse. Om da denne gamle gud-

frygtige Dame skal tale vor Sag, eller fremme vore Anlæg hos den unge Opstikkerske. Neppe! hun veed vel neppe engang af, at der er saadant et Væsen til, og er i øvrigt selv en virkelig exemplarisk Matrone, hvem saadanne Gierninger og Planer vilde være en Vederstyggelighed. Men seer De, denne gamle Dame har en gammel Veninde af en ringere Classe, der i bedre Dage har været hendes Kammerjomfru, nu ligeledes er Enke, og just ikke i saa særdeles bedre Kaar end hendes; denne Enke beboer, hvad man er saa god at kalde første Sal i det halve Huus, hvor vor Fugl har sin Rede i Qvisten; og med hende har den gamle Frue giort den Aftale, at de, naar hun fik Plads i Enkestiftelsen, hvor man, som De veed, har givet Enkerne Steen for Brød, store Værelser, og smaa Pensioner, skulde for Besparelses Skyld flytte sammen; af hvilken Aarsag hun ogsaa allerede nogen Tid kun har sin Sal ugeviis til Leie hos Sophies Vertinde, og altsaa formodenlig, da vel hendes gamle Veninde ikke har været seen til at mælde hende deres fælles Lykke, enten alt har opsagt, eller endnu opsiger i Dag, og flytter i det seneste ved Ugens Ende.

Om jeg da har Die paa de Værelser igien? "naturligviis!" "til Dem?" — ikke saa lige! vel kunde jeg begribe, at De vel torde have Lyst til at fatte Posto saa ganske i Nærheden; ogsaa er jeg meget vel overbeviist om, at det ikke er de eneste Værelser, der med eller uden Beboere staae for Deres Regning i

Byen; midlertid vilde et Naboskab af den Natur bringe for megen og pludselig Allarm i Leiren, og godt og vel, om den mandhaftige Ridder da ikke flux paa første Anskrig kom over Hals og Hoved tilbage, forjog Observationscorpset, og ophævede hele Beleiringen. Nei! men det har nu truffet sig saa forunderlig, at en fransk Emigrant, en Herre mellem de 30 og 40, sat og elskværdig, som en Franskmand i de Aar har Ord for at være, nu alt i 14 Dage har i alle Aviser og Tidender lyst efter en liden Leilighed til sig og en Tiener i et stille Huus i Udkanten af Byen, hvor der ikke boede uden rolige Folk, og hvor Vertens selv eiede en Ko, saa at han kunde hver Morgen faae uforfalsket Melk til den Melkecuur, han for sin Helbred var raadt at bruge; alle disse Omstændigheder, og mange andre, som her ere for vidtløftige at opregne, ere saa passende paa bemældte snart ledige Leilighed, at man næsten skulde troe, de i prophetisk Aand vare beskrevne med Hentydning paa dem. Ydermere har denne Mand overdraget sin Commission til en særdeles agtet gammeldags Borgermand der i Qvarteret, som er en personlig Ven af den gamle Huuseierinde, og i det mindste kommer eengang om Ugen til hende at snakke om de onde og fordærvede Tider, og som altsaa aldrig saasnart vil erfare, at hendes første Sal er ledig, før han vil skynde sig, at anbefale hende en i alle Maader saa god og ønskelig Leier.

Resten begriber De da formodenlig let selv; denne elskværdige Franskmand, der er Enkemand, formuende, Mand af Stand, men derhos en Discipel af Jean Jacques, en stor Forfægter af Frihed og Liighed, og af dem, der ikke kunne begribe, hvorfor en Prinds ikke skulde kunne gifte sig med en Skarpretterdatter, naar baade han og hun behagede, kan naturligviis ikke længe boe i Huus med den smukke Sophie, uden at lægge Mærke til hende, forelske sig i hende, søge at giøre sig kiendt af hende ved Hielp af Vertinden, formelig frie til hende igiennem hendes Qvasimama den gamle Rosel, og saaledes paa een eller anden Maade spille hende i vores, det er at sige, i Deres Hænder, for siden ved Dem og af Dem at indvies i de høie Hemmeligheder, der udkræves for at være skikket til at bringe den afdøde Grevinde fra Gravens Favn tilbage; Alt det skal og vil nu da vi først have faaet vor Modstander tilside, gaae saa let, som vi havde et heelt Aanderige under vor Commando.

Formodenlig længes De efter at vide, hvo den satte, sindige, sædelige Franskmand er, der vil og kan spille os denne Rolle med den fornødne Troskab; og det vil fornøie dem at finde. at det er en Franskmand her fra Berlin, en Friseurson her af Colonien, som for sin alt for store Driftighed i sin tidlige Ungdom blev raad at forlade Byen, har siden tumlet underlig om deels her i Tydskland, deels ogsaa i Frankerig, var saa halv om halv indflettet i den cagliostro-

ske Sag, om ikke i Halsbaandshistorien, er i Besid-
delse af nogle smaa Hemmeligheder, og mange store
Ord, ved hvilke han her i Berlin havde havt ifinde
at spille en Rolle i Ordensvæsenet, men har af sine
Aarsager igien opgivet dette Forsæt; er overalt saa
halv om halv paa Embedsvegne blevet kiændt med
mig, og det paa en Maade, saa jeg veed, jeg alde-
les kan forlade mig paa ham. Han kalder sig i øv-
rigt for Øieblikket de Saintebarbe, og giver sig Mine
af at være af de Adelige, der selv frivillig have ned-
lagt deres Adelskab, saa De lettelig selv indseer, at
han hverken hører til den almindelige Classe af fran-
ske Udvandrede, eller i mindste Maade har nogen
Samqvem eller Forbindelse med disse, hvilket ved den-
ne Leilighed kommer baade Os og ham særdeles tilpas.
Han fører i øvrigt, naturligviis som Requisiter til
den Rolle, han i Ordensverdenen havde havt ifinde
at spille, adskillige Curiositeter med sig, vel tildeels af
hans egen Fabrik, men som vil hielpe til at give ham
Udseende af en Mand, der sysselsætter sig med me-
get alvorlige og dybsindige Studia; derhos er han da
tillige en stor Mester i at tale et høitravende og my-
stisk Sanscrit, veed at give sig Mine af en overor-
denlig Hellighed og Sædereenhed, og er — med faa
Ord — saadan, at jeg ikke tviiler paa, han med Held
vilde have spilt den attraaede Rolle i vore Løndomme,
hvis jeg ikke tilfældigviis strax ved hans Ankomst hav-
de havt den Lykke i ham at opdage en gammel Be-

kiændt af det berlinske Politie, som jeg altsaa ikke kunde andet end anbefale, i det mindste her at vælge sig en mindre betydelig og i Dine faldende Virkekreds; og kan jeg ikke andet sige, end han meget forbindtlig modtog dette mit velmeente Raad, og at jeg ved adskillige Leiligheder har fundet ham en overmaade brugelig og paalidelig Mand.

I dette Øieblik lader han mig ved en Sædel vide, at omtalte Borgermand har været hos ham for at give ham Anslag paa bemældte Værelser, der uforsøvet blev ledige, og at han — efter nogle Betænkeligheder, især da han hørte, der boede en saadan eenlig ung Pige der i Huset — havde dog tilsidst bemyndiget Manden at leie dem paa sine Vegne.

XLI.

Wittenberg.

Carl til Sophie.

Min datterlig kiære Pige!

Saa hurtig havde du sikkerlig neppe ventet Brev fra din Ven, og sandt at sige, herfra i det mindste havde jeg ikke ventet at skrive dig til; men du veed, det er engang min Skik, naar noget, hvad det end er, ligger mig tyngende paa Hiertet, at skaffe mig Luft igiennem Pennen; og at jeg i dette Øieblik er

— fortræden, vil jeg just ikke kalde det, men — forstemt, nægter jeg dig aldeles ikke. Dine Forvarsler, eller Formodninger, hvad jeg skal kalde dem, i Henseende til Helstern, synes ikke at have været ugrundede; i Wittenberg er han i det ringeste ikke; mit Brev, jeg under den af ham opgivne Adresse til Hr. Theobul Ubekannt havde skrevet hid, laae her i det mindste endnu uafhentet og uefterspurgt paa Posthuset, og hvad der fortrædiger mig næsten meest, er, at, da jeg havde efter hans Begiæring skrevet poste restante derpaa, og jeg til Uheld strax begyndte med at navngive mig, som Afsenderen, vægrede Postmesteren sig ved at aflevere det til mig, og paastod, det skulde restere paa Posten, indtil Theobul Ubekannt kom. Det faldt mig ikke ind, og jeg havde maaskee heller ikke saa let overtalt mig dertil, at jeg kunde lade det en af Amalias Folk melde sig som Theobul Ubekannt, og hiemle sig ved at opgive Mærkerne paa Udskriften; altsaa resterer Brevet der endnu, og kan formodentlig faae Lov at restere der længe; men i det mindste skal det restere der ene, og jeg vil ikke let fristes til at skrive nok engang April under samme Adresse. Saameget seer man imidlertid deraf, at hvis det med hele hans øvrige Reise forholder sig, som med Toget til Wittenberg, har han uden Hexeri om Aftenen kundet kaste et Eble ind af dit Vindue, uagtet han om Middagen for lutter Hast med sin Afreise maatte afbryde et Brev til mig.

Dog — nok om ham! kunde jeg næsten i enhver Henseende være fristet at sige; mere end eengang har jeg fra det allerførste, jeg lærte at kiende ham, havt en — jeg frygter, kun alt for paalidelig — Anelse om, at denne Helstern kun var en Comet, hvis excentriske Vandring giorde den uskikket til at være vor Ledestierne. Saameget har jeg i det mindste sat mig for, at jeg ikke oftere skal søge ham paa min Horizont; og dog — tager jeg ikke meget feil, vil han vel, som sædvanlig, oprinde for os engang igien, maaskee, naar vi mindst drømme derom; dog som sagt — indtil den Tid, nok om ham! — siger du det samme, Sophie? — forlad mig dette Spørgsmaal, og lad det, om du vil, ubesvaret; det staaer der nu eengang, og i et Brev til dig vilde jeg giøre mig en Brøde af at slette nogen Ting ud.

At Reisen i øvrigt, især i Selskab med min eiegode ædle Amalia, din herlige Moders aandelige Datter, er mig behagelig, nægter jeg ikke, naar den kun ikke bragte mig bort fra Sophie. Ilde, ilde, at du ikke kunne bestemme dig til at giøre Reisen med os, hvorvel jeg ikke kan andet end billige dine Grunde, saavel dem, du berørte, som dem, jeg — i din Siæl tænkte mig til; vel reiser du for saavidt med os alligevel, vel har du hidtil — saa at sige — deelt vore Samtaler med din herlige forklarede Moder, vel har i den drømmerige Taushed, der for mig som altid er en Reises sødeste Tillokkelse, jeg paa ny havt An-

ledning at sige: I hver en Drøm var du! o! men dog! dog medens du saaledes omgav, omsvævede mig, savnede jeg dig ikke desmindre! Solen stod paa Himlen paa den vante Høide, og ingen Regnsky var at see, og min Klokke viiste paa den sædvanlige Tid, og jeg kunde ikke gaae at møde dig under Linderne; skiøndt — Sophie! skal jeg tilstaae dig min barnlige Drøm — skiøndt det var, som nogen sagde mig: hun gaaer der ligefuldt! det var dog der, hun pleiede at møde mig, det er der, hun er vis paa, mine Tanker vil være, om jeg endog ikke kan være der selv. Sophie! har jeg Uret, naar jeg overlader mig til disse Drømme! daarer jeg mig, naar jeg troer, at saa datterlig kiær, som du end er mig, giengielder du mig langt mere end lige for lige ved den Godhed, du igien bærer for mig? Dog — jeg veed ikke selv, hvorledes jeg her saa ganske imod min Sædvane er bleven en Spørger; det er dog et Forhold, som saare sielden ellers i det mindste paa lang Tid, finder Sted imellem os; ja jeg kan sige det frit: med dig er — som med din herlige Moder — Alting mig Viished; jeg veed, hvo og hvad du er! som jeg vidste, og veed det om hende; og i denne V den ligger Alt, hvad jeg nogensinde derom kan behøve eller ønske at vide.

Dog — det var ikke, hvad jeg agtede eller ventede at skrive, da jeg tog Pennen; men ligemeget, baade naar jeg skriver og taler til dig, lader jeg Hierret raade; og saa er det da rigtig nok temmelig us-

turligt, at det jeg oftest og meest kommer til at tale om, er, hvormeget jeg holder af dig, og hvor glad jeg er ved, du holder saameget af mig; thi sandelig! sandelig, min Pige! du lader mig i al sin Fylde føle, hvorledes en sm, og elsket, og lykkelig Fader kan være tilmode; Gud velsigne dig derfor, og give dig Alt, hvad han, den kærligste blandt Fædre, nogensinde har forjættet det Barn, der troligt opfylder hans signende Bud: at hædre Fader og Moder saaledes, som du hører dem, der nu fra deres Himmel glædes over dette Forhold mellem os.

Og nu Levvel! kæreste, datterlig elskede Pige! om faa Dage er jeg hos dig igien, kan igien, naar jeg seer Morgenen oprinde, fryde mig til, om faa Timer at samles med dig under vore kære Linde, kan igien glad tælle hver Time, gierne kan jeg sige, hver Minut, der hensvinder, og bringer mig denne min Dags kæreste Bestemmelse nærmere. Jeg kunde imidlertid, saa kort jeg end bliver borte, være fristet at vilde forføre dig til at skrive mig et Par Linier, som du kunde lade aflægge til Baronesse Pirchenfelds, da han vilde bringe mig dem ud med, naar han sidst i Ugen kommer at afløse mig. Dog — Sophie, det er ingen Bøn; maaskee skriver du ikke gierne, og desuden — gjør, som du vil; jeg veed dog, at skrivende eller ikke skrivende tænker du med datterlig Ømhed paa din faderlige Ven.

E. Sk. Da det er Baronisse Pirchenfelds egen Domestik, der bringer dig dette, har jeg ikke taget i Betænkning at medgive ham hoslagte til dig, som jeg havde i Lommen, da jeg var opps at sige dig Farvel, men ikke kunde komme ud af at flye dig. Det er blot, for uventede og uforudseete Tilfælde, der kunde indtræffe, og jeg haaber, du i dem ikke vil tage i Betænkning at gisre Brug deraf, ligesom jeg, hvis du ved min Hiemkomst paastaaer det, ikke skal undslaae mig at tage tilbage, hvad du ikke har brugt!

Din Carl.

XLII.

Baron von Pirchenfelde til *****

Vor Virtuos har debutert, og som en Mester, men man kan heller ikke nægte, at Lykken ved denne Leilighed har været ham særdeles gunstig. Allerede i Forgaars flyttede han ind, og har siden den Tid uafladelig luret paa en Leilighed til at blive forelsket i den ærbare og dydzirede Skiønne, Skiæbnen havde ført ham under Tag med. Men see! siden min strænge og mandhaftige Fætter er reist, og Sophie altsaa ingen Morgenmøder har med ham under Lindene, falde hendes Udgange meget sieldne; og det var først i

Gaar Aftes, hun, efter et Par Dages Indesidden, i et Ind kiøbs- eller Udsalgs Anliggende gav sig ud til en Kræmmer, hun staaer i Handel med. Paa Hiemveien fra denne lagde hun sin Gang giennem Lindealleen, hvor vor Skytsaand ledte hende til at sætte sig paa en Bænk, hun synes at have nogen følsom Forkierlighed for. Ulykkelig- eller lykkelig-viis kom en Flok af de unge Engelskmænd, der, som De veed, i disse Dage fylde Berlin med deres Sviir og Brutalitet, ravende ud fra deres Middagsbord, og vilde under aaben Himmel uddunste den Viin, de havde formeget i Hovedet. Ved at see en eenlig siddende Pige paa Promenaden faldt de naturligviis paa, at hun sad efter Selskab, og styrede altsaa lige hen, for at sætte dem hos hende, da hun pludselig, inden de naaede derhen, reiste sig, og gik ud af Gangen, og vore Engelskmænd efter hende. Jo stærkere Sophie gik til, jo flere Tvær- og Smaa-Gader, hun giennskiød, saa meget mere, som disse temmelig beskiænkede Personers Adfærd og Støi drog Øinene baade paa dem og paa hende, jo hidsigere forfulgte de hende, og havde, skiøndt hun tilsidst næsten mere løb, end gik, næsten hentet hende ind, da vor Mand, der ukiendt og ubemærket af hende, havde fulgt hende, fra hun gik ud, for at see, om der ikke skulde tilbyde sig en Leilighed at giøre Kiendskab, med eet, paa et Fortoug, traadde mellem hende og dem, og paa halvfransk tydsk sagde til hende: hun skulde kun gaae ganske rolig;

der skulde, saalænge han var der, hende intet Ondt vederfares; og da nu vore John Buller tog til at bande og spørge, hvad han vilde, og hvad han havde der at bestille, gientog han dem først paa godt fransk, og siden paa flydende engelsk, hvad han havde sagt til denne unge Dame, som han forresten aldeles ikke havde den Ære at kiende, men hvis Udseende og hele Udvordes gav hende Adkomst til enhver Gentlemans artige Behandling og Beskiærmelse, saa hans bestemte Tone sienspynlig beroligede hende og forbløffede dem, saameget mere, som der iblandt dem nok i det mindste var een af dem, der endnu var i Uleilighed fra det nylige Spektakel med Vagten, da de kastede Opvarteren ned af Trappen, og vilde have hans Arme og Been satte paa Regningen. Da de imidlertid ikke vilde lade dem mærke, at de lod dem kyse, blev de ved at gaae bagved og bande og fnyse og knurre, dog bestandig i lidt længere og længere Frastand, indtil de omsider, da de saae, det gik mod Udkanten af Byen, tabte dem, i det de to forangaaende dreiede om et Hiorne. Vor Franskmand var imidlertid, uden at lade til videre at bekymre sig om sin Forgiængerinde, blevet ved at gaae bag efter hende i nogen Afstand, indtil hun omsider, da hun naaede sin Huusdør, vendte sig, for kortelig at sige ham paa fransk en forbindtlig Taksigelse for den Tieneste, han havde viist hende. Han blev da, som De let kan tænke, ubeskrivelig forundret over, at opdage, at hun boede der, og at det

altsaa var hans hæderværdige Medboerinde, som han af sin Vertinde havde hørt saameget godt om, han havde havt den Lykke at vise denne uberydelige Tieneste. I øvrigt gav han ikke mindste Tegn til, at han videre vilde dyrke dette Kiændskab, og syntes neppe engang, al sin Forbindtlighed uagtet, at lægge Mærke til, at det var en ret smuk Pige, han talte med, men bevarede sit satte og alvorlige Væsen, gik, uden videre at fortsætte Samtalen, bag efter hende op af Trapperne, heilste hende høflig og taus, da han kom til sin Dør, saa det aldeles lod, som det hele Bekiændtskab maatte der have sin Ende, med mindre saa var, han engang paa ny skulde finde hende trængende til hans Beskiærmelse ved at forfølges af et Par brutale Engelskmænd. Midlertid havde, som han med et ubemærket Øiekast meget godt havde opdaget, hans gamle Vertinde, der, som alle saadanne ærbare og ærkesløse gamle Kiællinger, er meget paapasselig, for ikke at sige nysgiærrig, fra sin Lurepost bag sit Gardin opdaget, at hendes unge Jomfru og hendes franske Herre havde talt sammen i Gadedøren; og derfor havde hun da ikke været seen, før hun havde stukket Hovedet sammen med Sophies gamle Qvasimama, der da igien havde kunnet give hende den Underretning, at Franskmanden havde taget hendes Jomfru under sin Varetægt mod et Par nasvise Engelskmænd, og at Sophie havde rost ham saameget, for det han havde baaret sig saa kiæk og saa brav ad; og

da nu altsaa han, for nogle huuslige Indretningers Skyld, han vilde have giort, i Morges tidlig havde været nede hos Vertinden, havde hun da været saa forekommende, og saa forbindtlig imod ham, som han endnu aldrig havde fundet Hende, og havde da først roest ham saameget, for det, han saaledes vilde tage en fremmed Piges Parti, og udsætte sig selv for Ulejlighed med saadanne fulde og grove Mennesker, og derfra var hun da gaaet over til at holde en lang Lovtale over Sophie, hvor rar, og hvor ærbar, og hvor strebsom, og hvor nøisom hun var; og hvor god hun var mod den gamle Rosel, og hvorledes .... det er noget, som jeg ikke saaledes vidste før — der var en meget riig Herre, som havde staaet Fadder til hende, og havde været en god Ven af hendes Forældre — (hvad Faderen angaaer, var der ellers een Tid Maade med) — og holdt meget af hende for deres Skyld, og vilde have havt hende i Huset hos sin Cousine Baronesse v. Pirchenfeld, og at hun skulde været der som hans eget Barn, og arvet ham engang i Tiden; men hun syntes nu, hun vilde heller blive, som hun var." Vor Spidsbub, som fra Begyndelsen havde givet sig Mine af, slet ikke at have lagt Mærke til hende, og bare ganske løselig ladt falde et Ord om, at det lod til en ganske vakker Pige, saavidt hgn saae, blev naturligviis ved alle disse Lovtaler alt mere og mere opmærksom paa hende, og forespurgde sig meget nøie, tildeels ogsaa for vor Con-

to, om adskillige Smaagmstændigheder, saasom: hvorledes det var muligt, at den Pige kunde leve saaledes selv anden af den Erhverv? ved hvilken Anledning han da fik en hiertesørende Beskrivelse om, hvorledes de to Mennesker hialp dem, og hvilke rare og sparsommelige og noisomme Mennesker, det var, som han, der allerede kiender den gamle Sladdersøster paa et Haar, og veed, hvor meget det ligger hende paa Hierte at rose sin dydzirede Sophie, vel vogtede sig for at afbryde, saameget han end længtes efter at komme frem med et Hovedspørgsmaal, som jeg havde anbefalet ham: hvoraf det da kunde komme, den rige Herre, hun havde talt om, ikke hialp dem? imidlertid mærkede han dog siden, da han endelig saae sit Hold til at gisre det Spørgsmaal, at han gierne kunde kommet med det før, da det dog blot førte til en ny Variation af det gamle Thema, nemlig: at saadan var nu Sophie eengang, og at hun synts, der ikke var ret Velsignelse ved det Brød, hun spiste, naar hun ikke fortiente det selv, og at det nok ikke var hans Skyld, for saavidt hun havde forstaaet paa gamle Røsel, havde han nok gierne vilde giort for Dem, baade det ene og det andet; men det vilde nu Sophie ikke. (Ved denne Leilighed maa jeg imidlertid i Forbigaaende mælde Dem, at een af mine Folk, der kom med min Equipage tilbage fra Wittenberg, og havde et Brev med fra Waldfels til Sophie, tilige havde en lille meget omhyggelig indpakket og for-

segler Esse, ogsaa fra ham, skiønt med Udskrift fra min Kone, hvor der efter Tyngden ikke kan have været andet i, end Guld, og det efter Alt, hvad jeg paa Vægten kunde skiønne, et Par hundrede Frederiksdører i det mindste. Hvorfor han, som var oppe at tage Afskeed med hende Aftenen, før han tiltraadde denne lange Reise, efter en halv Dags Fraværelse finder sig nødsaget at sende hende saa betydelige Remisser fra Wittenberg, begriber jeg sagtens ikke, men det vil De udentvivl see ligesaavel som jeg, at den lille Pige vilde blive Dem forbandet dyr, hvis De skulde byde ham over.)" Og — for at komme tilbage til vort egentlige Æmne igien — den ærlige gamle Kone holdt saadan en Lovtale over sin Qvistsalesjomfru, at vor Franskmands ædle og ømme Hierte tilsidst begyndte at blive ganske indtaget af saamegen Fortræflighed, og at han mod Enden af Samtalen, dog alt som uforsætlig og uvitterlig, begyndte at røbe saamegen Interesse for denne dydige Pige, og at giøre saa mange og mærkelige Spørgsmaale hende angaaende, at det meget skulde undre ham, om ikke den kloge Matrone allerede begynder at ane en underfuld høiere Styrelse, og en usynlig Finger i det, der dog altsammen ganske naturlig og jordisk styres af os, og hvor den eneste egentlig ret usynlige Haand er Deres, som endog min snedige, og snilde Franskmand endnu hverken kiender eller aner, men staaer ganske troskyldig i den fromme Vildfarelse, det er egentlig min pri-

vate Regning, han arbeider for, hvilket man da heller ikke kan nægte, han med ligesaa megen Dueligheb som Nidkiærhed gjør.

Deres
v. Pirchenfelde.

XLIII.

Hedvigsruhe.

Carl til Sophie.

Hvorvel jeg haaber, min datterlig kiære Pige! at være omtrent ligesaa hurtig hos dig som dette Brev, og altsaa mundtlig at kunde meddele dig Alt, hvad heri kan komme til at staae, og da nyde din inderlige hiertelige Medfølelse, ved at høre derpaa, kan jeg dog ikke bie saalænge med at tale i det mindste paa denne Maade med dig; er der dog saameget, saa saare meget, som jeg, endog med min huldе deeltagende Amalia ved min Side, trænger til at udgyde for min Sophie! og hvad siger det da og, om du og virkelig først faaer Brevet, efter at jeg er kommet tilbage, om jeg og alt i Forveien mundtlig havde fortalt dig det, hvad du her igien fik skriftlig at læse? stor Forandring, stor Afvexling kan der ikke være i noget, der kommer fra

mig; jeg kan, skiøndt vist nok i en heel anden Betydning, sige med Lessings Klosterbroder:

Jeg ikkun til een Sorg har lovet mig.

Heller ikke min eiegode Sophie! synes megen Afvexling, megen Forandring at være din Sag; altsaa til min Fortælling.

Jeg lever her, kiære Sophie! saa aldeles i din huldе herlige Moders Ihukommelse, som jeg endnu ingensteds og ingen Tid saa ganske har levet; og forunderligt nok er det, at hendes Billede, hendes Minde her, hvor jeg kun har tilbragt, nydt faa Timer med hende, træder mig liveligere, — jeg kunde med Romerne fristes til at sige — mere nærværende for Siælen, end da jeg efter min Hiemkomst paa min Valfart til Weimar, besøgte næsten uden Undtagelse ethvert af de Steder, hvor vi havde tilbragt Uger, Maaneder, Aar med hinanden. O men Tingen var denne, at hin eneste Dag, jeg her paa Hedvigsruhe tilbragte med hende, var een af mit Livs faa nydte, følte Dage, een af de Dage, hvoraf endog det Menneske, der lever allermeest for sit Hierte, stedse kun lever saa faa, og som de allerfleste Mennesker, endog de, hvem de ikke, hvis de havde nogensinde smagt dem, vilde kunne være en Daarskab, gaae i deres Grav, uden nogensinde at have kiændt. Det var paa denne selvsamme Aarstid; maaskee erindrer du dig endnu, at det var din Moders Yndlingstid af det hele Aar; det var blevet mig overdraget, at bringe din Moder

ud til Hedvigsruhe for der at modtage Amalia, der i Begyndelsen skulde i Kost hos hende; vi kom der, ligesom i Gaar, om Aftenen i Skumringen; nogle huuslige Omstændigheder gjorde, at istedenfor mit sædvanlige Værelse her paa Gaarden, et fornemmere Gjæstekammer, med den meest fortryllende Udsigt til det romantiske Altenburg, blev mig indrømmet. Alt for fuld af en høist interessant Reise med din Moder, den første og sidste, vi nogensinde gjorde med hinanden, havde jeg om Aftenen lidet lagt Mærke til denne Forandring; men da nu om Morgenen min Glæde, min Forventning af en ubetalelig Dag ikke lod mig sove; da jeg endnu, inden det blev ret Dag, vækkedes af de forbiflyvende Ravne, nød i mit aabne Vindue den Skridt for Skridt fremgryende Dag, snart helste dens første rødlige Gienskin paa Altenburgs ærværdige Tinde; nu lidt efter lidt een Gienstand efter den anden fik Lys og Liv; efterhaanden den opgaaende Soels Straaler belyste mig det Vindue, hvorigiennem den berygtede Kauffungen stial de saxiske Prindser; jeg ved hver Gienstand, der blev mig ny, fordi jeg nu første Gang i Verden saae den med den Forestilling: den skal jeg vise Sophie, og hun vil glæde sig derover, var færdig at juble med Fuglene over mit Hoved i høien Sky, o! Sophie! det er Øieblikke, Timer, man aldrig glemmer. Og da det nu efterhaanden dagedes paa selve Gaarden, da Rullegardinet for din Moders Vindue gik op, og hun, i

denne hende saa egne, i yderste Simpelhed ved sin overordentlige Reenlighed saa elegante, Morgendragt kom i Vinduet, saae sig om, og blev mig vaer, og bød mig sit venlige god Morgen! og jeg i mit Inderste følte, at det var en God Morgen, hvortil aldrig endnu var mig buden Magen; en Indvielse til en skiøn, glad, hjertefølt Dag; og jeg nu tabte mig i Drømme om en vel ikke saameget fiern Tid, da hver Dag skulde bebudes mig med et saadant God Morgen, og hver Morgen bringe mig saadan en Dag! Sophie! sikkerlig kiender du en Vise, som din Moder særdeles elskede: En Rose var blandt Roser skiøn! det er denne Morgens Minde; i den udgiød mit glade sværmende haabefulde Hjerte sig, da din Moder igien gik tilbage fra Vinduet, og jeg, til det blev Dag hos min Tante, og jeg ved Theebordet kunde vente at see hende igien, var ene med Erindringen, Forestillingen af hende, og — Sophie, naar du engang i Verden vil af en ubedragelig Prøve vide, om en Elsker virkelig elsker dig, da skal jeg her lære dig Hemmeligheden, — og jeg dog af den ærværdige Høitidelighed, hun udbredte for mig over Alt, hvad der i mindste Maade kom i Forbindelse eller Forhold med hende, var for bly til at blive i mit Vindue, hvorfra man kunde see det, hvori hun havde helst mig, og som jeg vidste hende inden for. O Sophie! ikke var det den eneste Gang, jeg har giort denne Erfaring; ogsaa i Weimar leiede, beboede jeg engang Værelser li-

geoverfor hendes, og hvis eneste Anbefaling var dette Gienboskab. Ikke vil jeg fragaae, at den venlige Morgenhelsen, jeg hver Dag fik, naar hun til en bestemt Tid aabnede sit Vindue, var mig en af hine ublide Dages kiæreste Forsødelser; men i øvrigt, Sophie! havde for mig — du kan troe mig paa mit Ord — Kiærligheds Ærbødighed draget for hendes Vinduer et Forhæng, som jeg ligesaalidet — een eneste Gang undtagen, da hendes Vel stod paa Spil — dristede mig at giennemskue eller lette, som om der, isteden for den reneste, helligste, paradisisk aabneste af alle Dødelige, der kunde lade hvert Skridt i sit Liv ligge saa frit for ethvert menneskeligt Øie, som for Guds, havde været de frygtelig ærværdigste Mysterier forborgne bag det; hvo der ikke elsker dig saaledes Sophie! tro din Moders Ven, han elsker dig ikke.

Og nu, Sophie! oven paa denne Haabets skiønne Morgen, denne Glædens, den reneste, skiønneste, meest idylliske Glædes himmelske Dag. Jeg erindrer mig i hine Dage engang at have fundet et Skrift kaldet en følt Dags Historie; jeg mindes ikke det mindste af Skriftet, veed end ikke, om jeg nogensinde har læst det, eller kiændt mere end Titelen deraf; men at en saadan Bog lod sig tænke, lod sig skrive; at i det mindste en saadan Dag lader sig leve; det har denne Dag i mit Liv, og kun denne ene Dag deri, til fuldeste Overbeviisning ladet mig kiende.

Dog i det, jeg vil beskrive denne Dag, beskrive, hvorledes vi anførte, ledsagede af den barnlige Engel Amalia, giennemsværmede disse paradisiske Egne, hvorledes din herlige Moder, med et Hierte, der var saa aabent, saa ganske skabt for enhver reen skiøn Følelse, nød hver fortryllende Udsigt, hver romantisk Beliggenhed, det henrivende Store, og det ofte saa uendelig interessantere Smaa, med en Varme, en Fylde, en Sandhed; hvorledes Alt, hvad hun sagde, jeg havde nær sagt, Alt, hvad jeg læste i hendes straalende Øie, i hendes Mine, i hendes Blik, var en tusendfold afverlende Variation af disse hendes Yndlingslinier af vor Holty:

O skiøn, o underskiøn er Jorden,
Er, at paa den man glædes, værd;
O derfor, til jeg Støv er vorden,
Jeg ogsaa mig vil glæde der

hvorledes jeg kort sagt saae, hørte, følte Alt i hendes Siæl, ligesom den i Alt; o da føler jeg saa levende Sandheden af, hvad hendes Jean Jacques i sine Bekiændelser saa skiønt og saa sandru har sagt: "Hvorledes sige det, der aldrig blev sagt, eller giort, eller engang tænkt, men følt, uden at jeg kan udsige nogen anden Gienstand for min Lykke, end Følelsen selv? Jeg stod op med Solen, og var lykkelig, jeg spadserede, og var lykkelig; jeg saae hende, og var lykkelig! jeg forlod hende, og var lykkelig; jeg giennemsværmede Skovene, Vinbiergene, vankede om

i Dalene, læste, var erkeelsk, og Lykken fulgte mig overalt; den var ikke i nogen Ting, jeg kan angive; den var ganske i mig selv, og kunde ikke forlade mig eet Øieblik."

Og nu, Sophie! efter fulde tyve Aar er jeg atter her; atter anviser Amalias fine Opmærksomhed, hendes ømme Hierte, der saa ganske forstaaer mit, mig dette selvsamme Værelse; atter vække, som da, Ravnene, der flyve mit aabne Vindue forbi, mig længe for Dag, og fra de høie Trætopper paa Nabobierget byde mig deres melancholske God Morgen! o! det er ikke til en Glædesdag, som den dagrende, de vække mig; Sophie skal ikke nyde den med mig, og for mig; den skal ikke være mig et Forebud, en Forsmag paa en lang, lang Række af glade Dage, vi saaledes skulle nyde med hinanden; mindst drømte jeg da, de allerede vare talte, og at maaskee denne første saadanne Dag var selv en ikke ubetydelig Medaarsag til, at de saa pludselig afbrødes; jeg har seet Morgenrødens Gienskin forgylde Altenburgs Tinde, den hele besiælede og ubesiælede Natur ligger ganske, ganske for mig, som hiin lykkelige Morgen; og dog — dog er Alting forandret; thi hun, hun fattes; hun som var mig Alt, ved hvem Alt var mig Alt. Og dog, Sophie! naar jeg i dette Øieblik af disse Forandringer lader mig friste til at gientage hine Jean Jacques sørgelige Ord, der tyve Aar igiennem vare mit Valgsprog: Alt er forandret for mig, og mit Hierte er ene blevet tilba-

ge; og des afskyeligere er min Forfatning!" o da standse, da døe disse Ord paa mine Læber, og jeg føler, jeg, ved at fremføre dem, vilde sige en utaknemmelig, en uretfærdig, en utilgivelig Bespottelse. Saameget — Sophie! — er atter forandret ved dig. Vel — for at blive ved den Forestilling, hvorved i dette Øieblik mit Hierte hænger — vel er du ikke den, med hvem jeg skal glæde mig til at gaae Haand i Haand den lange skionne Dag igiennem; o! men du er den Stierne, der efter en lang eensom og møisom Dag skal blinke venlig over mit Hoved, for at vinke mig til den kommende Hvile. Ja Sophie! undes mine sidste Dage det Held at see dig lykkelig — o! desværre at jeg maa sige, lykkeligere end hun — at vandre i din Moders herlige Spor; undes mine sidste Dage det Held, naar jeg engang gaaer til hende herfra, at kunne fryde mig til at bringe hende det Budskab: jeg har opfyldt det Haab, den Tillid, du satte til mig, den Forpligtelse, du stiltiende paalagde din Ven, i det du gav din Datter dit og hans Navn forenede at bære, da har jeg ikke levet forgiæves; da vil denne min Aften rigelig betale mig den ublide Dag.

Det er synderligt, Sophie! naar jeg skriver til dig, som naar jeg taler med dig, kommer jeg bestandig ind i noget langt Andet, end hvad jeg foresætter mig, og saaledes ogsaa her! før da jeg — hvorfor skal jeg nægte det — betaget, overvældet af tungsindige Følelser, satte mig til dette samme Skriverbord, hvor

ved jeg i Haabets lykkelige Dage havde skrevet hin haabsvangre Vise; da Alt lige indtil dette selv samme Skrivertoi, som jeg endnu gienkiændte fra hine Dage, ligetil Sollyset, der, som da, indskrænker mig til selvsamme Plet af Skriverbordet, saa smertelig dybt lod mig føle, hvor aldeles alle hine Forhaabninger henvisnede, uden at efterlade sig Spor, undtagen i mit Hierte, da var det Mishaab, Mismod, Mistrøst, jeg vilde lette ved at udgyde det paa mit Papiir; og neppe sidder jeg her, og begynder at skrive, at skrive til dig, før min hele Stemning forandres; før jeg erkiændtlig føler, at et nyt, skiønt langt andet Haab er opgrydet for mig; at med Følelsen af dit Værd, Haabet om din Lykke, en ny kiær Bane er aabnet for mig.

O min datterlig kiære Pige! jeg føler, jeg begriber, at jeg ofte maa være dig uforklarlig, ufattelig! for at forstaae mig, maatte du ikke blot vide, hvad du saa levende erkiænder, hvor usigelig ædel og elskelig din Moder var; du maatte tillige have en Forestilling om, hvor uforanderlig, uendelig jeg har elsket og elsker hende. Jeg var en Dreng, en udannet, uvidende, uvoren Dreng, da jeg tilfældigviis lærte at kiende hende; muligt, at det første, jeg da lagde Mærke til, var, hvor smuk hun var i sin skiønne aarle Ungdoms Vaar; o men selv paa denne hendes Skiønhed stod et høiere Stempel, som forkyndte, at den var kun Skyggebilledet af et større indvortes Værd,

at denne Adel i hendes Vært, i hendes Anstand, i hendes Mine, var Præget af ualmindelig Sieleadel, at denne rene, ømme, huldе Glands i hendes Øie, var Gienskiæret af det skionneste, luttreste Hierte; det var, som fra samme første Øieblik noget i mit Inderste sagde: hende kan man ikke tækkes uden ved Dyder, ved Værd; og fra det Øieblik blev, var jeg et andet Menneske O Sophie! dersom jeg kunde give dig en Forestilling om, hvad hun har virket paa mig; give dig en Forestilling om, hvorledes selv i Ting, som det var umuligt, hun nogensinde kunde erfare, den Tanke: og hvad vilde Sophie sige dertil? bestemte mig! snart, snart vare Dyden og hun mig saa ganske eet, at jeg hele min øvrige Levetid igiennem aldrig har kunnet, og aldrig kommer til at kunn[e], skille dem fra hinanden. Ja! hvad jeg end derved har liidt, eller nogensinde skulde komme til at lide; mit Livs første og høieste Lykke er, at jeg har lært at kiende din Moder. O Gud! naar jeg erindrer mig hine Tider, da ikke blot hendes Bifald var mine Bestræbelsers — gierne kan jeg sige — ikke letteslig feilende Løn, men hendes Besiddelse deres Maal; da ethvert Skridt, jeg paa Flidens, paa Kundskabens, paa Dydens og Ærens Bane giorde fremad, tillige forekom mig et Skridt nærmere til hende; o Sophie! jeg har sagt det til hende selv, og tør sige det til dig! var den Aand, hendes Aand bleven over mig; havde jeg i min Krafts og Modenheds Dage, som i min

aarle Ungdoms, kunnet vedblive at arbeide for hendes Fødder, og eengang vente min Løn i hendes Arme; ikke skulde jeg da med saa misfornøiet et Blik behøvet at see tilbage paa saa stor en Deel af min Vandring; stiftet Gavn skulde vel ogsaa betegnet mine Fied herneden, som hendes; og mine bedste Aars Fortieneste skulde ikke have indskrænket sig til, at have baaret Sværdet for en Sag, hvorved maaskee Navnet var det priseligste.

Og dog! kan jeg klage! tør jeg knurre! har jeg glemt, hvad din herlige Moder eengang gienkaldte mig! hvorfor vil jeg, som i nærværende Øieblik mere end nogensinde erkiender Himlens veldædigste Styrelse i det, der tiere end eengang har afvunget mig de bitreste Suk, hvorfor vil jeg tabe af Syne, at ogsaa i det, hvoraf jeg endnu ikke har lært at erkiende, at paaskionne Hensigten, laae samme alvise, algode Plan til Grund; at ogsaa det var Hemper paa det samme Kiædehaand, hvori jeg skulde føres til min Bestemmelse? O Sophie! din Tillid, din barnlige daterlige Hengivelse lade mig saa ofte drømme, føle mig omsvævet af din forklarede Moder; det er for mig, som det var hende, der saa huldt lagde din Haand inden i min, som det var hendes Haandtryk, jeg giennem dine Fingre følte; som jeg da hørte hende med Englestemme sige til mig: Waldfels! derfor lærte jeg dig, hvad ædel Qvinde kunde være, at der skulde være den, i hvis Hierte min Datter kunde see mit Øyn-

ster, som i et Speil; at der kunde være den, igiennem hvis Læber hun kunde modtage min Velsignelse, i hvis Øine hun kunde læse mine Følelser, i hvis Glæde hun kunde nyde min Fryd, ved at see hende troligen og stadigen fremdeles vandre i mine Spor her i Støvet Sophie! er dette mit Kod og mit Kald for mine øvrige Dage! o! da vidste jeg intet at skabe, end sige kaare mig selv, der kunde være mig helligere eller kiærere.

Saavidt var jeg kommen i mit Brev, da jeg, medens den fuldskrevne Side tørredes, gik et Øieblik hen i det aabne Vindue igien; nær havde jeg sagt, jeg troer, i den dunkle Forventning, din Moder skulde som hin Morgen aabne sit Vindue og derfra byde mig sit huldе God Morgen! og see! neppe var jeg kommet derhen, før hint Rullegardin fløi op, og Vinduet aabnede sig, og hendes Pleiedatter min ømme huldе Amalia bød mig God Morgen derfra, og tillige bad mig ned til sig at drikke Thee, og — saavidt det her i det evig foranderlige er muligt, saavidt det overalt, da vi savnede det, der gav det hele sin ypperste Værd, din Moders synlige Nærværelse, var tænkeligt — at nyde hin os begge uforglemmelige Dag paa ny. Jeg siger med Flid: din Moders synlige Nærværelse! o thi nærværende var hun, var hos os, midt iblandt os, over os! thi det var i hendes Navn, vi vare forsamlede; med om Deeltagelse, med Veninndens og Moderens Glæde var hun Vidne til,

hvorledes hendes datterlige Yndling ledsagede hendes uforanderlige Ven ad de Gange, de Veie, de Stier, hun havde indviet dem begge; hvorledes de dvælede paa hver Plet, ved hver Udsigt, som hendes Minde helligede dem, hvorledes begges Hierter hvert Øieblik mødtes, eller rettere ledsagede hinanden Skridt for Skridt, for at trylle hende tilbage iblandt dem. O Sophie! at du dog havde bestemt dig til at sætte alle dine større og mindre Betænkeligheder til Side, og tage med os, du vilde faaet min herlige Amalia kiær, saa kiær, som jeg har hende, ved at see, høre, i hendes Øie og hele sælfulde Ansigt og ubetrykkrige Tone at læse, hvor nøie, hvor levende, hvor kiært og hvor helligt, ethvert Ord, ethvert Træk, næsten kunde jeg sige ethvert Skridt af din Moder laae i fuld Friskhed i hendes Hukommelse. Saaledes — min gode Pige! — saaledes bevarer kun inderlig og redelig Kiærlighed Det var os begge, som alt dette var foregaaet i Gaar, og dog var det fulde tyve Aar siden, og da var hun et Barn, og jeg en fem og tyve Aars Yngling, og din Moder i sin Ungdoms og Skiønheds feireste Flor, lidt over tyve Aar, skiønt man efter den modne Sieleadel, der hvilte over hele hendes Aasyn var fristet til at troe hende langt ældre, medens igien det forunderlig idylliske uforvanskede og uforbærvede, der syntes nylig udgaaet af Naturens Moderhaand, gjorde, at man endnu heller vilde antage hende nogle Aar yngre, end hun virkelig var; og nu er Amalia de 30 for-

bi, og jeg langt over mit Livs Midie, og din Moder er mange Aar vendt tilbage til de Engle, fra hvilke hun var nedsteget til os. Men sandt er det ogsaa, at det var, som Naturen var traad i Pagt med os, for at fremme dette vor kiærlige Selvbedrag, som den i sit uudtømte Fyldehorn af skiønne venlige Dage havde med Flid udsøgt den allerligeste Mage til hin mit hele Livs skiønneste Dag, for desfuldkomnere at trylle os denne tilbage.

Saaledes vexlede hiin uforglemmelige Dag Skygge og Lys, ikke med Vaarens spøgfulde Overgivenhed, men med Høstens milde smægtende Tungsind, over de forskiellige, saa uendelig afvexlende romantiske Udsigter, der ere dette paradisiske Steds allerypperste Pryd; saaledes hævede sig, i det en uigiennemskuelig lovrøt Buegang med et ledte os ud paa et fri vidt overskuende Biergtind, et flyatigt Taageslør med eet, som paa en Tryllestavs magiske Bud, og det romantiske Altenburg, denne over Alt funklende Demant i denne herlige Skiønhedsring, laae for os omstraalet af Middagssolens stolte Guld; saaledes bevægede hine stolte Skove vaiende i milde Vinde deres mangefarvede Løv. Vel var, som gierne i Alt sligt, ikke lidet af det, vi tilskreve Lykken, vort eget, eller rettere den med qvindelig Ømhed og Fiinhed følende Amalias Værk, da hun med Qvindevenskabs hulde Omhyggelighed havde ordnet og indrettet Alting saaledes, at vi just paa selvsamme Dagstid kom i selvsamme Orden de selv-

samme Veie til selvsamme Stæder; o! men dog erkiændte jeg, nær havde jeg sagt, min forsonede Skiæbnes Godhed deri, at ogsaa den bød alle hine tilfældige Omstændigheder, der ene stod under dens Raadighed, lempe sig efter at lade mig henleve hele denne Dag saa aldeles efter mit Hierte i Erindringens Paradiis. Du veed det Sophie! hidtil var Erindringen mit Livs eneste Velgiørerinde, den eneste af de gode Gudinder, der var bleven hos mig herneden, da de øvrige alle vendte med hende tilbage til Himlen; den eneste gode Genius, der undertiden med sit himmelske Nectardryp forsødede mig det bedske Drøvelsesbæger, mig var givet at tømme; først fra jeg saa uventet fandt dig, har jeg fornyet mit næsten fra hin her saameget omtalte Dag aldeles afbrudte Bekiændtskab med Haabet. Næsten veed jeg ikke, om jeg skal fortælle dig en Barnagtighed af mig og Amalia; og dog! den kan ikke lettelig siges dig Noget, du ikke allerede i Forveien veed. Da vi for i Dag tyve Aar siden gik med din forklarede Moder, sprang, i det vi standsede for at lytte til den yndige Susen af et lidet ukunstlet Vandfald, en fra Bierget nedvældende Bæk dannede faa Skridt fra os. den barnliglivelige Amalia pludselig bort, vi vidste ikke, hvorefter, før hun et Øieblik derefter kom tilbage med en heel Buskiærminder, hendes opmærksomme Øie paa denne usædvanlige Aarstid ved en Bugtning af Bækken havde opdaget; jeg vilde, hun skulde byde din Moder dem,

men med et ubeskriveligt Udtryk slog hun sine store venlige sorte Øine op paa mig, og sagde: nei du! du! Carl! ogsaa i Dag, da vi kom til selvsamme Plet, forsvandt hun paa ny, og kom ligesom dengang tilbage med den ønskede Finding; da foer det mig som et Sværd igiennem Siælen, at din Moder ikke gik ved vor Side, og det Spørgsmaal: til hvem? svævede alt med ubillig Bitterhed paa min Læbe; men inden det naaede derover, havde allerede Amalias fine Følelse læst det i mit Øie eller i mit Hierte; til den yngre Sophie! sagde hun, i det hun med en Engels Blidhed rakte mig dem. Sophie! det overraskede mig saaledes, at jeg i et Øieblik glemte alle de Svælgedyb, den mellemlobne Aarsnees, Alder, Stand, og Stilling havde befæstet mellem os, faldt den barnlig elskværdige Skabning om Halsen, og trykkede et taknemmeligt Kys paa den venlige hvælvede Pande. Kiærminderne, kiære Sophie! faaer du tillige med dette Brev, naar vi, som jeg haaber, sees, seneft i Overmorgen, og glæder jeg mig som et Barn til, at have i hine lykkelige Dage til Brug for din Moder lært en Kunst at opfriske disse Blomster paa ny, var de end aldrig saa viene; men det Blik, den Mine, den Tone, hvormed hun sagde: til den yngre Sophie! kan jeg ikke gienbringe dig, og i dem har du tabt usigelig meget, saameget — thi hvorfor skal jeg ikke sige det reent ud — som vi, jeg især, har tabt

i, at du ikke kunde bestemme dig til at forlade din gamle tro Røsel, og gjøre Reisen med os herud.

Underligt er det overalt; kun saa usigelig faa Dage, snart kan jeg sige, kun saa faa Timer er der til, jeg skal see dig igien, samles med dig paa ny, og dog er det mig undertiden, som stod jeg Fare for, ikke at see dig mere; virkelig, Sophie! saa forkiælet troede jeg ikke at være, at et kort Savn skulde være mig saa tungt; o! men Mindet om din Moder, som jeg forlod, og ikke skulde gienfinde mere herneden, har giort mig mistroisk mod Adskillelser og Fraværelse; eller rettere! egenlig har jeg af min Tid været det Opdraget i mine Barndomsaar i landlig fortrolligende Eensomhed, har jeg aldrig i Stæderne, vare de end nok saa smaa, saa venlige, saa bram- og tvang-frie, kunnet finde mig vel; næsten bestandig har jeg uden for dem maattet have mig et Sanssouci, hvor jeg med mine Griller, mine Sorger, mine Følelser, og mig selv, kunde hentye i Fred; saaledes selv uden for din elskelige Fødeby, mit uforglemmelige Weimar, endog i de lykkelige Tider, da min gode Genius tillod mig, at nyde næsten hele min Dag hos din elskelige Moder, at være hendes frivillige Medhielp i hendes skiønne selvvalgte Moderkald, hendes stadige Selskab i hendes Fritid, tyede jeg, naar jeg om Aftenen rev mig fra hende, herud at tilbringe Natten, at nyde den aarle Morgen i Naturens og Eensomhedens Favn. En Dag — det var senere, var efter, at hendes alt for finfø-

lende og stolte Hierte af Eftergivenhed for min Families Fordomme havde sat de snævrere Skranker for vor Venneomgang, og jeg altsaa havde endnu langt flere Timer at hellige den Eensomhed, hvor jeg fandt min eneste Tilflugt — kom en af mine Bekiændte ud til mig; jeg var — som du formodentlig kan forestille dig — ikke meget — hvad man kalder — selskabelig i denne Tidspunkt; forlegen altsaa med, hvad jeg skulde paafinde at sige til ham, greb jeg til den sædvanlige Nødhielp at spørge: hvad Nyt? og nu tænke du dig, hvor overrasket jeg blev, da han som en anden Bynyhed ganske ligegyldig fortalte mig, at der havde været Ild i det Huus, hvor din Moder boede, at nu nok Faren var forbi, men at det kunde blevet slemt; og da jeg nu fløi paa Øieblikket ind til Byen og op til hende, og fandt endnu Alt der i Brandtumlens Forstyrrelse, og saae, at Ilden, som ved et uforsigtig anbragt Kakkelovnsrør var udbrudt mellem Loftet i den nedre Etage, og hendes Gulv, kun havde behøvet at opdages nogle Timer senere, at ulme i Fred til den paafølgende Nat, og hun, og alle de, der boede i Stokværk med hende, vare næsten uundgaaelig inderbrændte uden Redning; Sophie! du kan begribe, at Nathan den vise maa være mig saa kiær som den er, thi i al sin Rædsel har jeg følt

Hvor fæl en Død det er, at indebrænde,

følt det, ved at see denne Død have luret som en Slange under din Moders Fødder. Nei! nei! brød

jeg ud, efter at have seet hende frelst, og karsk, og glad, og have forenet min inderlige Tak til Gud med hendes derfor: Nei! nei! man maa hverken være længe eller langt fra; hvad man har kiær! det var min fulde Overbeviisning, som mit faste Forsæt; og snart maatte en halv Verden fierne mig fra din Moder, Oceanet aabne sit Svalgedyb mellem os, maaskee en Verdensalder adskille os, inden vi samles igien; og jeg sidder her 25 Mile fra dig, og siger til mig selv: inden to Gange 24 Timer har du seet hende igien! som om jeg havde Brev paa, hvad der i to Gange 24 Timer kunde og vilde hændes.

Sophie! jeg gior maaskee ilde i, at jeg her ængster dig med mig; ilde, saare ilde var det, om du i dit attende Aar alt skulde have lært at ansee Tingene i Verden med den Mistænksomhed, som 40 Aars ikke lykkelige Erfaring har giort mig saa egen; men det er mig umuligt, naar jeg taler eller skriver til dig, at tale eller skrive andet og anderledes, end hvad og som jeg i det Øieblik føler; levende erkiender jeg fra den Dag, jeg gienfandt dig, men aldrig aldrig tusende Dele saa levende, som paa denne korte Reise, har jeg følt, hvad jeg i aarle Dage mindes et Sted at have læst:

O min Rigdom!
Du lærer mig en Niddings Frygt.

og da du dog — Gud være lovet — ikke faaer dette Papiir, før jeg seer dig selv, og overtyder mig, at Alt

er vel, og at Intet i den mellemlobne Tid har adskilt, eller truet at adskille os, kan det da heller ikke egentlig sige dig Andet, end hvad du veed, hvor inderlig jeg har dig kiær, hvor vigtig, hvor dyrebar du er mig; og denne Kundskab, kiæreste Sophie! vil vel ikke lettelig være dig enten ukiær eller ufordeelagtig.

Det er langt ude paa Natten, og mine Lys brænde ned i Piben; det er Tid, at jeg lægger min Pen! god Nat! tusend Gange god Nat, min Sophies Navne, Datter, og Billede! din Moders Aand, Dydens, og Uskyldighedens gode Genius omsvæve dit Hvile, som hvert af dine Fied, og tage dig under sin ømmeste omhyggeligste Varetægt! god Nat! og naar du vaagner i Morgen, glæd dig da, som jeg, ved at tænke, at det er den sidste Dag, du savner din faderlige Ven, og at det vil vare længe, længe til, han lader sig overtale, saaledes at rive sig fra dig igien. Nei Sophie! har jeg fundet dig, uventet og forunderlig fundet dig, saa slipper jeg dig aldrig, aldrig nogensinde mere, skal jeg i det mindste vove Kamp paa Liv og Død med, hvad der kunde ville vriste dig af mine Faderhænder. God Nat! god Nat! kiæreste Sophie! mit ene Lys er alt udbrændt, og det er kun ved det sidste vimptende Glimt af det andets dsende Lue, jeg kan see at skrive end eengang: Gud velsigne og bevare dig!

Din faderlige Ven
Carl Wilhelm Waldfels.

(Fortsættelse.)

Min Sophie!

Det er den sidste Dag, hvorpaa jeg ikke skal see min Datter! med disse Følelser! med disse Ord vaagnede jeg efter en kort, og urolig Slummer ved Dagsgry; med disse Følelser, med disse Ord, stod jeg i mit Vindue at byde den opgaaende Soel velkommen; men forgiæves! en mørk taaget sludfuld Morgen holder Solen bedækket; jeg har hverken seet dens huldе Gienskiær paa Altenborgs Tinde, eller dens Smiil paa den østlige Horizont! nu saa iler jeg da til mit Skriverbord, med disse Ord, med disse Følelser, at begynde det Brev, jeg i Morgen ved vor Gienſamling skal trykke min huldе Datter i Haanden; thi foresat mig har jeg det, fuldt og fast, saa seent jeg end i Morgen Aften kommer til Berlin, see dig vil jeg og maa jeg. Jeg veed, Arbeidsomhedens aarvaagne Lampe brænder silde, og jeg veed, at intet qvindeligt Snærperi vil gisre dig betænkelig ved Tiden, hvorpaa du modtager et Besøg af din faderlige Ven. Til Middag skal Amalias Mand komme her at afløse mig; to Timer efter sidder jeg paa hans Vogn for at ile tilbage til dig; og har nogensinde Drikkepenge og Løfter om Drikkepenge kunnet udrette noget til at bevinge en Postillon eller hans Heste, er jeg temmelig sikker paa, at jeg i bogstavelig Forstand skal flyve til min Pige. Fem og tyve Mile ere vi nu adskilt! fem og tyve [illegible]! atter! atter! efter en lang Række af Aar, svæve de

mig i Tanken og paa Læben, disse mine yngre Dages Yndlingslinier:

Kun kort den Fraſtand er! Forſtanden ſiger mig;
Men Hiertet kalder den umaalelig.

Alt for ofte, og alt for levende har jeg følt, at ligesom Tiden ikke er noget udenfor os ſelv, ligeſom deraf, efter Leſſings meget rigtige Anmærkning, Øieblikke inden i os kunne forlænges til hele Aar, ſaaledes er det ogſaa med Rummet; et Bøsseſkud kan inden i os udvides til en Halvverdens Fraſtand, og den ſpanſke Sø befæſtede ikke et uoverkommeligere Svælgedyb mellem din Moder og mig, end nogle faa Gader i den Tidspunkt, da hun troede at ſkylde min Slægts Fordomme ikke at ſee mig. Jeg veed ikke, min Sophie! hvoraf det kommer, at Alt, Alt ſaa levende gienkalder mig, at med hin Dag, jeg for 20 Aar ſiden nød her med din Moder, Rækken af vore ſkiønne glade Dage ſaa godt ſom umiddelbar og uventet endtes, da, jeg veed ikke, hvilke Gisninger, man havde giort ſig om den egentlige Henſigt, denne Reiſe ſkulde have, bragte alle mine Nær- og Fiern-Paarørendes, Vedkommendes og Uvedkommendes Stolthed i Bevægelſe, at beſtorme min Fader, for Alting itide at forekomme, at en uadelig Green indpodedes paa vort ældgamle Adelstræ, paa det en giennem Aarhundrede turneredygtig og ſtiftedygtig Familie ikke ſkulde vanhelliges ved et borgerligt Ægteſkab. Min Fader talte, tordnede, truede; ham vilde midlertid maaſkee tilſidſt vel min

Standhaftighed i dette Øne, forenet med min svrige sønlige Undergivenhed, have bevæget; men man havde — til dette Øieblik har jeg aldrig med Vished erfaret, gjennem hvem, og ønsker mindre nu, end nogensinde at erfare det — paa den samme Tid havt den nedrige Tredskhed at gaae en sikrere Vei, og gjennem tredie og fierde Mands Haand at give din Moder tilkiende, man haabede; hun indsaae, at en lovlig Forbindelse mellem hende, og en Ætling af det ældste Adelshuus i Hertugdømmet ikke kunde finde Sted; at jeg altsaa kun vilde have Valget imellem, at udelukkes af det, og at opgive hende. Man havde kiændt hende alt for vel! frit tør jeg vove at sige det; havde det giældt om et Offer, hun skulde bragt mig, gierne, gladelig, uden ringeste Betænkning havde hun giort det; men at jeg for hendes Skyld skulde opofre, eller blot synes at opofre det ringeste, og fremfor Alt, at jeg for hendes Skyld skulde udtræde, udelukkes, udstødes af en Slægt, hvortil Naturens og Blodets nøieste Baand bandt mig, det var hendes Hierte for stort og for stolt til at samtykke; især da man, ved at misbruge min ærværdige Faders Navn, og tale i det, for hendes Hierte, hvem alle Dyder, alle ædle Følelser, alle skiønne Naturrettigheder vare saa hellige, omgav deres Fordomme med en Nimbus, hun følte sig forpligtet at ære. Det Brev, hun da skrev mig til, ædlere, større har jeg da intet læst i mine Dage; hundrede og hundrede tusende Gange har jeg læst det igiennem;

endnu for faa Øieblikke siden læste jeg det paa ny; hvert Ord, hvert Udtryk deri bærer hendes store Hiertes, hendes lyse Aands uefterlignelige Stempel; jeg føler mig lidesaalidet istand til at giendrive det nu, som jeg formaaede det da; o! men det kostede mig mit Livs Lyksalighed; fra det Øieblik af havde hun ugienkaldelig tilbagedraget den Haand, jeg havde haabet, troet, seet mig saa nær ved at kalde min; og — da jeg endnu ikke vilde aflade at haabe; da hun saae mig rede at styrte Alt, Alt, hvad der fra min Side optaarnede sig mellem os; Formue, Navn, Slægt, Alt, i det Svalg, der adskilte os, for at udfylde det, reiste hun fra sin Side en endnu uoverstigeligere Formuur for at befæste vor evige Skilsmisse, ved at give sin Haand til din Fader. Miskiend, mistyd mig ikke Sophie! din Fader var en Mand, i Ordets sandeste og ædleste Betydning, en Mand af Ære, af Hierte, af Hoved, af Kundskaber, af Sæder; med eet Ord, en Mand, jeg i enhver, enhver anden, Hensende med Føie og af Overbeviisning vilde, og burde træde til Side for; kun der — hos din Moder — lad mig sige, som jeg tænker, og føler — kunde, torde jeg med Stolthed og Selvbevidsthed gisre ham Rangen stridig; ikke elskede, umulig kunde han dengang kiende, elske hende, som jeg; og lad mig tilføie, hvad der til mit Livs sidste Øieblik vil være min høieste Stolthed; — ikke var han, selv i det Øieblik, hun rakte ham den Haand, hun havde draget tilbage

fra mig, hende saa kiær, som — naar hun havde ikke troet at burde følge, hvad hun ansaae for Pligt, heller end sit Hierte — jeg vilde været. Hint Baand knyttede Forstand, sand Høiagtelse, grundet og overlagt Valg; for alle tre har jeg al tænkelig Ærbødighed; de fleste gode Ægteskaber knyttes ved disse; o! men Sophies og mit vilde den inderligste, ømmeste — frit siger jeg det for os begge — vort Livs første og sidste Kiærlighed have knyttet; thi saaledes, saaledes, som jeg elskede hende, og — lad mig sige det til hendes Datter, hendes Navne, hendes Billede, hvad jeg endnu aldrig har sagt til nogen Dødelig, hvad jeg neppe, neppe fra det Øieblik i det mindste, jeg tabte hende, har vovet at sige til mig selv — saaledes som hun elskede mig, elsker man kun eengang i sine Dage, og denne Kiærlighed, o! det Ægteskab, den knytter, er Himlen paa Jorden; og hvad er, hvad man ellers kalder gode Ægteskaber, mod denne? hvad en af de Stores prægtig oplyste Gallasale mod Stiernehimlen i en skyreen Midsommersnat — Jeg er ikke istand til at giøre mig Rede for mig selv; med saa inderlig en Længsel har jeg seet denne Morgenstund imøde, den Dag; da jeg kan tiltræde Hiemreisen til min Datter, til mit Livs Glæde og Haab; og nu er den kommen, og jeg glæder mig ikke; og hine underlige Smaating, der i fordums Dage, da jeg endnu havde at frygte og tabe, vare mig saa forunderlig betydende, have efter tyve Aar igien faaet deres gamle Betydning og

Betydenhed for mig; saaledes denne underlig tungsindige, sludfulde, uvenlige Høstmorgen;

Tung skyklædt der seenfærdig bringer Dagen;

Snese, snese Gange har jeg, siden jeg begyndte at skrive dig til, seet paa mit Uhr, som for at fremskynde den seenfærdige Tid; snese Gange har jeg aabnet det, for endnu eengang at overbevise mig, at det virkelig gik, at det ikke var udløbet, eller i Begreb med at udløbe; trods dets i ti Aar prøvede Paalidelighed er jeg idelig fristet at troe, at det maa bedrage mig, have tabt, Klokken maa nødvendig være mere; hvert Øieblik iler jeg til Vinduet, for at see, om det dog i det mindste ikke skulde klare saameget, at min gamle Solviser, den hele Omegn, med alle sine mangfoldige mig fra min Barndom saa bekiændte Dagmærker, skulde kunne hielpe mig at berigtige Uhret; men det er mig, hvergang jeg kom did, som Egnen havde indhyllet sig i dobbelt Skumring; ogsaa har mit Uhr eet Medhold efter det Andet her paa selve Gaarden; her er stille, som blandt døde, saa at jeg næsten maatte fristes at antage, at Uhret snarere gik for stærkt end for langsomt, at hint Hanegal, som jeg antog for Daggryets Hilsen, kun havde forkyndet Midnat, hvis jeg ikke var mig bevidst, at det var langt, langt over Midnat, inden mit udbrændte udgaaende Lys nødte mig at lægge min Pen; dersom jeg ikke var nødsaget at erkiende, at denne svage Oplysning, hvorved jeg møisommelig pløier disse alenlange Bogstaver, var en taa-

gefuld Dags. O Sophie! naar vi fattes os selv, fattes vi Alt, siger Göthe et Sted, men hvad mig angaaer, maatte det hedde: naar jeg fattes, hvad jeg holder af, fattes jeg mig selv. Dog — hvad er det! igiennem den øde Stilhed hører jeg et Posthorn langt borte; Biergskovens Echo gientager de muntre venlige Toner; o Sophie! skulde jeg paa denne Maade blive giort tilskamme midt i min Mismod? skulde Pirchenfelde saaledes samle gloende Kul paa mit Hoved, have reist hele denne skumle vandkolde Nat, for at forkorte min Landflygtighed nogle Timer, bringe mig en Halvdag tidligere tilbage til min Datter? jeg tager ikke feil; Lyden nærmer sig mere og mere; lydeligere og lydeligere gientager Skoven Posthornets venlige Morgenhelsen; allerede kan jeg høre og skielne Gienlydets Giensvar fra det ligeoverfor liggende Bierg; jeg kan ikke tvivle mere; det er hertil, det kommer; og dog det er underligt, at jeg ikke allerede kan høre Rummelet af Vognen, det forekommer mig dog, som jeg kunde høre Fodslag af Heste; rigtig, jeg kan høre det over Broen, nede i Dalen; jeg maa hen i Vinduet at see, om det ikke skulde være muligt at skimte Noget.

Forgiæves! der var intet at see, og det kom mig ydermere for, som det var kun een Hest, jeg hørte! skulde det være en Expres, en Stafet! Sophie! skulde der være tilstødt dig noget, og Amalias Mand skulde .... og dog! ... hvorledes skulde du lade mig det

vide igiennem ham! men giennem hvem ellers! og kunde det ikke være noget af den Natur, som han umiddelbar og i sit Embeds Medfør maatte faae at vide; ogsaa du boer høit; om det, jeg før fortalte dig om din Moder, var Varsel, Spaadom; om jeg maaskee nu og i dig havde maattet bøde for, jeg ikke efter mit Løfte havde agtet paa hin mig den Gang saa alvorligen givne Advarsel! at jeg igien havde forladt, hvad der var mig kiært! Jeg maa igien hen i Vinduet at høre, om Lyden vedbliver at nærme sig, om jeg endnu bestandig kan høre den Ridende stunde herad!

Posthornet lyder stærkere, men Fodtrinnene svagere; han er nu paa den bløde Jordvei over Heden; der kan ingen Tvivl være, det er herad, han rider; han blæser bestandig stærkere og stærkere; det er, som han udtrykkelig lagde an paa at vække dem her paa Slottet med sin Blæsen; rigtig! han naaer ogsaa sin Hensigt; jeg seer Lys hos Portneren; udentvivl venter han sin nye Herre! nu hører jeg tydelig Hestens Fodslag paa den lange Steenbro i Indkiørselsalleen; han er her alt, jeg hører de tre Posthornstød, hvormed han begiærer at indlades; man lukker ham op; han rider ind; rigtig! det er en Stafet med et Brev til Fru Baronessen; Portneren gaaer ind i Vaaningshuset; der tændes Lys hos Amalias Kammerjomfru; hun gaaer med Lyset, formodenlig ind at vække sin Frue;

Ja! jeg skimter Lys giennem hendes Rullegardin! Gud! min Gud! hvad kan dog Alt dette betyde?

Jeg kommer fra hende. Gud være lovet, at dog intet er tilstødt min Sophie! jeg skialv som et Espeløv, da Amalia, saasnart hun havde læst Brevet lod mig kalde; saameget mere, som jeg kiændelig kunde see, hun var selv ængstlig og ilde tilmode ved at meddele mig dets Indhold. Det var fra hendes Mand; hans Forretninger have, i det han allerede havde giort alle Foranstaltninger til at tage herud og lose mig af, pludselig taget en saadan Vending, som forsinker ham muligt endnu otte Dage. Jeg faaer altsaa ikke, som jeg haabede, min Sophie i Morgen at see. Amalia vilde vel, jeg uden at bie efter ham, strax skulde have taget Posthieste og begivet mig paa Hiemveien; hun veed, og seer, hvor inderlig jeg længes efter min kiære datterlige Yndling; men baade veed jeg, at hun nødig vilde være ene herude, desuden — gider jeg (andet Ord veed jeg ikke at finde derstil) ikke giort det for hendes Mands Skyld, da jeg saare lettelig kan forestille mig de Gloser, han vilde giøre derover. Ogsaa vil jeg reent ud tilstaae dig, at jeg i min Glæde over at erfare, at mine ængstlige Forestillinger om, hvad der kunde og maatte være tilstødt dig, vare ugrundede, optog Efterretningen om mit forlængede Ophold herude med lettere Sind, end

jeg vel ellers vilde have giort, og end jeg virkelig i dette Øieblik seer den med.

Dog — den Gud, der i disse første Dage har, som jeg af et Par Ord i Pirchenfeldes Brev maa haabe, holdt sin Haand over dig, og vogtet dig, vil beskiærme og bevare dig fremdeles, nu — saa gaaer da vel, hvis saa skal være, disse otte Dage ogsaa; og des gladere vil jeg ile til min kiære Pige. Midlertid maa dette Brev, saadant det nu end er, og uden at jeg eengang faaer Stunder til at læse det igiennem, for at see, om der er noget i, jeg ikke skulde sagt, afsted med Expressen; i det mindste skal min kiære Pige dog høre fra mig, og ikke, naar jeg udebliver over hendes Forventning, være urolig for mig! thi det blev du dog vel! dog tilgiv mig, at jeg spørger! som om jeg ikke vidste, at i Sophies Barm slaaer Sophies Hierte, det reneste, ædleste, uforanderligste, jeg har kiendt. Postkarlen støder i sit Horn for at give tilkiende, han er færdig til at begive sig paa Hiemreisen. Alsaa! Gud velsigne og bevare dig, og gid du snart igien vel og glad maa samles med

din faderlige Ven

C. W. Waldfels.

XLIV.

v. Pirchenfelde til Fru Baronesse v. Pirchenfelde

(skrevet paa fransk.)

Jeg sender Dem ufortsvet denne Expres, for at underrette Dem, at de Anliggender, for hvis Skyld jeg maatte nægte mig den Fornøielse at giøre Dem Selskab paa Udreisen, have med eet taget en saadan Vending, at jeg har af Lykke at sige, hvis jeg inden otte Dage slipper herfra, saafremt jeg ellers ikke vil løbe Fare for, at blive hentet midtveis tilbage med Courcer, eller i det mindste at faae Ordre ved Expres at komme over Hals og Hoved igien i det Øieblik, jeg er kommen derud. De vil altsaa selv tilgive mig, og undskylde mig hos Deres Hr. Fætter, at jeg endnu nogle Dage maa forlænge hans Vicariat, skiøndt jeg vel begriber, at han maaskee længes ligesaa meget efter at komme tilbage til Berlin, som jeg efter at see Dem igien. Jeg havde nær i Gaar, for saaledes at være ham des velkommnere, ladet mig friste til at spørge din Vens vakre lille Beskyttede, som jeg mødte paa Gaden, om hun vilde have noget Bud ud til sin gode Ven, men da jeg deels ikke formodede, at hun kiændte mig, deels ikke var aldeles sikker paa, hvad Anbefaling det vilde være for mig hos hende, hvis jeg gav mig tilkiende, deels heller ikke torde lide med fuld Vished paa, at det vilde være ham saa aldeles tilmaade at

høre fra hende gjennem det geheime Politie, lod jeg det være, saameget mere, som hun efter Udseendet at dømme syntes i særdeles godt Befindende baade til Legeme og Siæl.

Vi have her intet Nyt, uden politisk, som deels ikke bekymrer Dem, deels vel og, i det mindste for en stor Deel, ikke engang er sandt; vore Venner, saavidt jeg i disse Dage for overvældende Forretninger har havt Leilighed at see dem, befinde dem alle vel, og lade dem helse; en stor Deel af dem ere med Kongen paa Charlottenborg hvor jeg formodentlig selv kommer til at giøre en Embedsreise hen, inden jeg faaer Lov til at aflægge Dem min Hylding i Deres ny Rige, hvis første Vassal jeg faaer den Ære at være. Vær overbeviist om, at jeg brænder derefter, som og efter at aflægge den forbindtlige Fætter tusende Taksigelser for hans Godhed at have tient Dem til Ledsager paa Reisen, og tiene dem til Selskab i Deres Eenlighed. Jeg kysser tusende Gange Deres smukke Hænder

v. P.

XLV.

v. Pirchenfelde til G. C**

Vor Virtuos giør sine Sager fortreffelig; Romanen er i fuld Gang, og jeg maa lade ham, at han

har til vor Plan fortreflig vidst at nytte mange Ting, som han i en langt anden Hensigt havde anskaffet sig, og medført. Han har saaledes udfundet, at den fordeelagtigste Rolle, han kunde spille, var at være en trøsteløs dybtsørgende Enkemand, der egenlig reiser for at forglaae Sorgen over en for ikke længe siden tabt uforglemmelig Ægtefælle, hvis Billede han da og ikke blot fører med sig, men, som sig hør og bør, har hængende i et sortbehængt Værelse, hvor han lukker sig inde flere Timer om Dagen, og hvor, ham undtagen og hans tro Servient (der er en sand Broder Bonasides af Udseende og Tone, medens det i Gierningen er den meest giennemdrevne Skielm, — hans Herre maaskee undtagen — der nogensinde har listet sig om under et trohiertigt og ærligt Udvortes) ingen Dødelig maa sætte sin vanhellige Fod, men hvor imidlertid den gamle snaksomme Vertinde, og hendes kiære Hiertens Veninde, Sophies gamle soidisant Moder Rosel nys har tilbragt en god Time eller halvanden, imedens bemeldte Mester Treumund løi dem saa fulde om alle hans ædle og ærværdige Herres Dyder og Lidelser, at de græd, saa den ene Taare ikke kunde bie den anden, og tilsidst alle tre blev enige om, at det var dog Synd andet, end saadan en mageløs og exemplariſk Ægteven endnu eengang skulde blive lykkelig her i Verden; og betroede Mester Treumund dem da, at hans Herre havde havt en Drøm, eller et Syn, hvad man skulde kalde det, efter hvilket han havde

seet sin afdøde Rosaline ligge indbalsameret som en ægyptisk Mumie (hvorom han meget smildelig i Forveien havde givet dem et saare anskueligt Begreb, ved at vise dem en, hans Herre til en ganske anden Bestemmelse har ført med sig) men med eet var der ud af Mumiens Læber udfløiet en Sommerfugl, og havde sat sig paa en Rosenstok, som han for større Bevægeligheds Skyld ogsaa viste dem staaende under den salig Afdødes Billede; og som hans Herre saa i den Overtydning, at denne Sommerfugl var hans Hengangnes Aand, var i Begreb at knæle for Sommerfuglen, var den med eet bleven til en smuk ung Pige, der stod med den skiønneste Rose af hele Rosenstokken paa Brystet, og sagde med usigelig Ynde: fra din Rosaline! og det var forunderligt, lagde den snedige Træring til, men paa et Par Dage havde hans Herre havt overordenlig travlt med at see til den Rosenstok, og syntes ligesom utaalmodig efter, at de Knopper, der var paa, skulde springe ud.

De kan nu ikke forestille Dem, hvilken latterlig Skildring vor Mand efter sin Treumunds Fortælling nu giorde mig af, hvor travlt de to gamle Sibyller da med eet begge havde faaet om Rosenstokken, og hvorledes de havde beseet den fra øverst til nederst, og havde mønstret alle Knopperne, og vare færdige til baade at veie og maale dem, for at forvisse sig om, hvorlænge der kunde være til, inden nogen af dem kom saa vidt, at de kunde være udsprungne; og hvor-

dan de havde seet til hinanden, og nikket til hinanden, og giort store Øine, og gamle Røsel havde listet sig hen i Vinduet, og foldet sine Hænder, og tørret Øinene, og formodentlig i al Stilhed takket sin Gud, fordi hun vidste, hvor den Pige gik, der skulde bryde den Rose. Og da nu, som De veed, Ægteskaber sluttes i Himlen, og da der ingen Tvivl kunde være om, at dette Parti jo baade maatte være sluttet, og tillyst der, saa anseе da de to tienstagtige Gamle dem hver fra sin Side forpligtede, at virke Alt, hvad de kan, til, at det kan komme ligesaavidt med det paa Jorden; og nu har de da travlt med at arbeide paa, at den prophetiske Rosenstok for Alting ikke skal faae floreret, og afloreret, inden de kan sætte Prophetien istand til at gaae i Opfyldelse, og det Indfald af Treumund kommer da, som De selv seer, os saare vel tilpas; baade fordi De, som vel bekiendt er, altid ved slige Leiligheder er utaalmodig, og aldrig vant til, at finde saa lang Modstand, eller behøve saalange Blokader, og tillige for det her Sagen selv har temmelig Hast, da vi nødvendig maa have Alting fra Haanden, og Pigen maaskee endog til Side, inden min Hr. Fætter kommer tilbage fra det ridderlige Leide, han saa tienstvilligen giver min dyrebare Ægtemage paa den Landreise, hun, sig selv ubevidst, til vor Tieneste har havt den Godhed at gisre. Hvad jeg imidlertid dog maa fortælle Dem, er, at gamle Røsel, der har taget sig paa at nærme sin kiære Fosterdatter til det

forønskede Maal, ikke er kommet nær saavidt, eller fundet Arbeidet nær saa let som den gamle Vertinde, der har paataget sig at forberede ham. Thi da han, som en samvittighedsfuld Leier deels tager i Betænkning at foretage den mindste Forandring i sine Værelser, eller saa meget som at slaae et Søm der, uden i Forveien at indhente sin Vertindes Samtykke, og deels er bange for, at hun skulde giøre sig vrange Forestillinger over det mystiske og usædvanlige i mange af hans Foretagender, og meget af hans Adfærd, gaaer han ikke lettelig hendes Dør nogensinde forbi, enten for at gaae ind eller ud, uden at tage en Anledning til at trine ind til hende et Øieblik; og bliver da som oftest dette Øieblik til hele eller halve Timer, hvori den gamle Kone bestandig bliver mere og mere indtaget af vor ærbare, ærlige og ærværdige Gavtyv; og hvorhos er det besynderlige, at hvorvel de ikke sjælden begynder fra Dyret i Aabenbaringen og Dragen i Babylon, hvoraf hun i Særdeleshed er meget for at tale om det første, som hun efter alle Julemærker med Tid og Leilighed venter at see her i Berlin, og han om den sidste, hvori han især finder en aldeles umiskiændelig og umistydelig Allegorie paa Alt, hvad i vore Dage foregaaer, og vil og skal foregaae, ende de dog bestandig ved vor lille Sophie, som da den gamle Vertinde alt bliver mere og mere uudtømmelig i at rose, og som han alt mere og mere bliver tilbøielig at høre, ja vel endog at spørge om. Nu har Personen

Noget bag Øret, som han ikke vilde sige mig, inden det var skeet, da han, som han udtrykte sig, vilde see, om han havde bragt det saa vidt i sin Araneologie, at han af Spindelvæv kunde forudsige tilkommende Ting; imidlertid er jeg saa sikker paa ham, at jeg uden at vide, hvad det er, tør holde paa hans Haand.

Gamle Røsel derimod har tilstaaet for den gamle Vertinde, og Vertinden igien for sin Fortrolige, den ærlige Treumund, at hun maa vende og dreie det, som hun vil, og slaae saa tit paa, som hun vil, at det var en Mand for hendes Sophie, har Sophie — at jeg skal bruge gamle Røsels egne Ord — aldeles ingen Øren derfor, og har ikke engang nogensinde saameget som — jeg vil ikke sige, besvart eller bestridt, men engang yttret, hun hørte, hvad Røsel saaledes sagde. Om hun virkelig har den Idee i Hovedet, at være klogere end sin Moder, og blive Fru Baronesse v. Waldfels, hvilket ikke vilde være saa dumt et Indfald af hende, siden det noget nær, naar hun bar sig ret ad, torde lade sig gjøre; eller om hun — siden hun da er af dem, der skal have Hierte — skulde have en liden Affaire du coeur med vor anden gode Ven, den smukke Europas Maler (som jeg dog halv om halv skulde kaldte i Tvivl, da hun har faaet Plads med paa hans sidste Kaabber, der rigtig nok uden min — i det mindste umiddelbare — Medvirkning er indebrændt i Fødselen, ligesom jeg ogsaa med fuld Vished vred,

at han aldrig har havt sin Fod hos hende, og at hun paa en Tid heller ikke tager Tegnetime hos ham, som han da overalt nogen Tid har holdt sig meget inde, og udsat alle sine Infotmationer, saa han maa have noget for) det kan jeg ikke saa lige sige. Midlertid har jeg meddeelt vor Figaro i Tydskland mine Tanker, men han smiler ad det, og siger, han har givet Sancta Rosalina sin Sag i Vold, og hun skal nok bringe den til en god Ende.

Dette maa jeg imidlertid, inden jeg slutter dette Brev, endnu tilføie, at vi endnu omhyggeligere maa tage os vare for ovenomtalte Carricaturmaler, end for min Frues følsomme Fætter selv, om han var her. Den følsomme Fætter er vist nok en drabelig og mandhaftig Ridder, ikke ham af den salig bedrøvelige Skikkelse saa aldeles uliig, fuld vel istand ikke blot at tage Sedder og Faar for Hære af fiendtlige Krigere, men og til at prøve en Dyst med Værmøller, om de skulde falde paa hans Vei; men da han tillige er saare ukiændt og ubevandret i Verden og dens Veie, veed han — som Ordsproget meget rigtig siger — ikke at søge nogen bag de Buske, hvor han aldrig selv har leget Skiul; er troskyldig, som en gammeldags Præstedatter, og blind med aabne Øine, som en ung Autor, der bedømmer sig selv. Hvad den unge Maler derimod angaaer, da er han af en ganske anden Skole, opfød, opvoxet, og opdraget, som en ægte ung moders Berliner, der, som vel bekiændt er, begyndte,

hvor vi andre endte, og derfor naturligviis faaer en Fristelse til at ende, som kanskee vi have begyndt; der keed af de rigtig nok i Længden lidt eensformige og keedsommelige Hverdags-Amouretter, falder paa at sætte Smag paa dem ved en liden Dosis parfait amour, og til den Ende er sig om en lille Roman, med Intriguer, og Forviklinger, og rørende Theatercoups, og latterlige Episoder, med faa Ord, et lille moralsk, sentimentalsk, og for alting theatralsk Drama a la Kotzebue. At han er temmelig godt underrettet om alle Deres Skridt og Deres hele indvortes og udvortes Væsen, har vi — som De veed — sort paa hvidt for, og det oven i Kiøbet i Kaabber; ogsaa skulde det meget undre mig, om han ikke i Nærheden af Dem havde Connexioner, der tiente ham med Underretninger, som ellers ikke enhver kunde have; at han i nærværende Øieblik er paa Spil, eller vil paa Spil, torde jeg med temmelig Vished vædde paa, da han holder sig saa aldeles stille og inde; og at det gielder Sophie, er ligeledes temmelig upaatvivleligt; og da han just er den Mand, at vi ikke lettelig kan giøre noget saa galt, som jo han kan falde paa, maa vi tage os særdeles i Agt for ham. Midlertid kan De være vis paa, jeg ikke skal tabe ham af Syne; men som sagt, det vilde ikke være af Veien, ifald De saae Dem lidt om i Nærheden af Dem selv. Ganske Deres

v. P.

XLVI.

Waldfels til Sophie.

Endnu bestandig — min datterlig kiære Pige! — gaaer jeg her i min halvfrivillige Forviisning, sender mine Ønsker, mine Tanker, mine Længsler til Berlin, og harmer mig over, at de uafladelig vende tilbage uden at bringe mig Noget, jeg vil ikke engang sige en Hælsen, men blot et Budskab, fra dig. Min ædle Amalia gior Alt, hvad hun kan, for at giøre mig mit Ophold her behageligt; og sandelig skulde nogen være istand dertil, var det hende; men det jeg savner, kan hun dog ikke give mig; og desuden raader hun her saa usigelig lidt over sig selv og sin Tid, da hun, som den nye Lehnsfriherrinde, idelig maa deels tage mod Opvartninger af sine nye Undergivne, deels mod Hiemsøgelser af Omegnens Adel og andre Herskaber, hvoraf en stor Deel end ydermere ere Beslægtede og Paarørende i det tusende Led, og naturligviis misbruge dette fortrædelige Slægtskab til at troe sig berettigede at plage den arme Kone paa alle mulige Maader, ved Indbydelser, ved formelige Statsbesøg, der skulle ligesaa formelig giengiældes, og ved saakaldte venskabelige Overfald uden foregaaende Kald og Varsel, som man aldrig er sikker for, og som gemeenlig fordærve og forstyrre os vore skiønneste Planer, stiæle og myrde os vore deiligste Dage. To Gange har

der alt været forspændt, at vi vilde tage til Altenburg, hvor jeg inderlig længes efter at komme, for at fornye mig enhver Erindring om det levende Indtryk, denne deilige gammeldags Borg med sin romantiske Beliggenhed og alle sine romantiske Minder i min Barndom giorde paa mig, da jeg endelig første Gang naaede den længe attraaede Lykke at komme derhen; men begge Gangene blev vi, i det Øieblik, vi stod og glædede os over, at vi nu endelig engang skulde undflye vore Forfølgere, med leet overrumplede og det ikke af en enkelt Hob, men af den ene Hærskare efter den anden, der havde sat hinanden Stævne for i Forening tilgavns at plage os, eller egentlig min stakkels Amalia; thi hvad mig angaaer, benytter jeg mig trolig af den Ret, mit Roundhead, og min Qvækerhat, og mit lange Ophold i Nordamerica giver mig til at være a whimsical fellow; kommer altsaa aldrig ind, eller rettere — da jeg ellers den øvrige Deel af Dagen sielden er fra Amalia — bliver aldrig inde, naar der kommer nogen; men gaaer paa mit Værelse, og nu, de senere Dage (da dette Fristed heller ikke har kunnet betrygge mig mod en Legion af Fætre, der, for at være paa Moden, have taget dem over at være ivrige Democrater, og altsaa naturligviis brænde efter at giøre Kiendskab med en Mand, der har tient under Washington, fægtet for Friheden under Montgommery, og kiændt La Fayette) ud i den frie Mark, for dog endelig at have Lov at være i Selskab

med mig selv og mine Drømme; var jeg paa Veie at skrive, men nei! det er med mine to Sophier, jeg her er i stedsevarende Selskab; og I ere ingen Drøm; I ere mit Livs sandfærdigste Sandhed.

Mærkelig nok har jeg her fundet eller rettere medbragt en Ven, som taler meget, idelig med mig om Eder begge; egenlig om din Moder; men om hende, er det ikke om dig? — er du ikke, som Latinerne saa skiønt kalder det, den gienlevende (rediviva) Sophie? Og hvo denne Ven er, seer jeg dig, hvem enhver Ting, der staaer i mindste Forbindelse med din Moders Erindring, er saa usigelig kiær, med dobbelt funklende Øie, med dobbelt livelig Purpurrødme paa din Kind at spørge: om du kiender ham? Neppe! i det mindste skulde det — hvad vel ikke er saa ganske usandsynligt — være paa anden Haand; men fuldt og fast har jeg foresat mig, at du skal gisre hans Kiendskab, og inderlig skulde det fornøie mig, om jeg, naar vi nu snart samles igien, maatte være den, der lærte dig at kiende ham; og om han da har kiendt din Moder? i det ringeste er der endnu ingen, der har skildret, beskrevet, besiunget hende, som har. Og hvor og naar — seer jeg dig nu med stedse stigende Interesse at spørge — han har kiendt hende? det er lidt længe siden, min gode Sophie! gode halvtrediehundrede Aar i det mindste; og da opholdt hun sig i Avignon, og kaldte sig Laura. Du studser, du smiler, du giætter allerede halv om halv, ja vel heel, Sand-

heden, gjætter, at det er Petrarca, jeg taler om; og saa er det; længe havde jeg foresat mig nøiere at gjøre mig kiændt med denne Digter, som jeg hidtil kun kiændte af et fortreffeligt Udtog, en af Tydsklands smagfuldeste Skribenter, maaskee din Frænde, da han er din Navne, den for tidlig afdøde Meinhard har leveret deraf; i tidligere Dage tilstaaer jeg, jeg havde ladet mig afskrække ved Klopstoks vel nordiske Dom over ham.

Laura besang Petrarka i Digtning

Vel for Beundreren skiøn; men for den elskende ei

siden den Tid tilstaaer jeg, at en ny Bog fristet mig sielden, og en ny Digter allermindst; det gaaer mig med den, som med den nye Menneskeslægt, jeg ved min Hiemkomst fra America finder mig iblandt, jeg forstaaer den ikke, og bliver ikke forstaaet. Som jeg imidlertid skulde tiltræde denne Reise, fandt jeg just en nydelig Duodezpetrarca liggende paa Amalias Natbord; hun foreslog mig at tage den med; og see! paa de faa Dage ere vi alt blevne som mangeaarige Venner; han fortæller mig mine Ungdomsscener, gienkalder mig mine Ungdomsfølelser, som han havde levet mine Ungdomsaar med mig. Saaledes, da jeg forleden var undveget en heel Sværm alt for venskabelige Naboer, der havde hiemsøgt Amalia, og nu troede dem forpligtede at opspore mig, for paa ny at knytte, hvad de behagede at kalde, gammelt Bekiendtskab, der bestod i, at de i vor fælles Barndom ad-

flklige Gange havde været her paa Slottet paa Tider, da jeg var ikke hørude; og jeg altsaa fandt mig nødsaget ikke blot at flygte ud af Slottet og Slotshaugen med dens Omegn, hvor din elskede Moders Fied og Erindring ellers holde mig fængslet, men at tye ind i den vilde Biergskov, for dog eet Sted at kunne være i Fred med dig, hende, og mine Drømme, blev jeg, som jeg pludselig havde seet mig selv i et Tryllespeil, da jeg nu, paa det meest afsides ubesøgte Sted, under en gammel Steeneeg, der ligesom havde tiltrodset sig sit Sted paa det speilglatte Field, tog min Petrarca frem, og traf paa en Ode, der begyndte saaledes:

Fra Field til Field mig fører Kiærlighed,
Paa banet Sti for mig er ingen Fred.
Men hvor i eensom Egn en Bæk, en Kilde,
Hvor blandt to Høie sees en Skyggedal
Der finder Hiertet Lise af sin Qval.

og dog uagtet dette særdeles faldt mig paa, især da denne Skildring, med mangfoldige træffende Biomstændigheder, flere Stropher igiennem fortsættes og udføres, overraskede det mig endnu ikke nær saa meget, som da jeg endvidere i Odens Slutning kom til at læse:

Hvor ingen Biergetoppes Skygger naae,
Paa Fieldets høieste lodrette Tinde
Mig driver tit min brændende Attraa;
Naar for min Hu her mine Tab opgaae
Jeg mine Taarer kan gienfinde.
Staaer mig for Die da og Minde

Hvor rædsom Fraſtand ſkiller mig fra dig
Der ſtedſe var saa nær, saa ſiern fra mig,
I Stilhed atter til mig ſelv jeg ſiger:
Hvad giør, Ulykkelige! hvad giør du?
Maaſkee hiſt for dit Savn et Suk nu ſtiger;
Den Tanke qvæger ſorgbetynget Hu.

Diſſe Petrarcas Ord kaſtede mig ſom med en Troldomskraft tilbage i min lange ſørgelige Landflygtigheds Tid, da jeg ved Ontarios Bredder, paa Biergtinde, ſom maaſkee ingen menneſkelig, ſikkert i det mindſte ingen europæiſk, Fod, nogenſinde havde betraad, med min Riffel i min Arm saa bogſtavelig havde følt, tænkt, drømt, indtil den mindſte Tøddel, hvad jeg her læſte hos Petrarc, at det var mig, ſom om han ualmindelig maattet have vandret, hvilet ved min Side, eller rettere, ſom om hans Aand havde boet i mit Inderſte, ſeet, følt, deelt enhver dets Bevægelſe, forſtaaet mig, ſom endnu ingen Dødelig forſtod mig; o! ſom jeg tit ikke engang har forſtaaet mig ſelv.

Uforſætlig, næſten kan jeg ſige, uvitterlig, er der da, ſom jeg her ovenfor ſeer, kiæreſte Pige! efter en lang Række af Aar igien kommet Vers fra min Pen; ogſaa dette maa ſige dig, min datterlig kiære Pige! hvor levende din dyrebare Moders Minde, ved dig, ved dette af hendes Erindring indviede Sted, og endelig tillige ved Petrarca, er blevet mig; thi er Poeſien, ſom man undertiden har kaldet den, blandt Livets allerſkiønneſte Blomſter, o! da er den for mig

mellem dem, om hvilke jeg i fuld Sandhed med Hamlets Ophelia kan sige:

Ak de visned alle ved Din Død!

ogsaa erkiender jeg tydelig ved igien at kaste Øinene paa dem, jeg nys har omplantet fra italiensk Grund, hvor ubevant og ubehændig min Haand i de mange Aar til dette Arbeid er blevet; vær imidlertid heller ikke bange, at det skal friste mig oftere, men desfastere staaer mit Forsæt, naar jeg kommer igien til Berlin, at læse Petrarca med dig, især hans Trionfo della Morte, der er din elskelige Moder, min Sophie, fra Begyndelse til Ende. Som sagt, saasnart jeg kommer igien til Berlin, begynde vi at læse italiensk med hinanden; og den anden Bog, vi ville læse, om vi endog for at hylde den almindelige Vedtagt, tage den lettere Metastasio til den første, skal være Petrarc; kommer der end hist og her en Glose, en Vending, et Udtryk, vi ikke ved første Øiekast forstaae, nu! da ville vi sikkert desbedre forstaae det Hele, dets Indhold, dets Aand.

Naar jeg kommer igien til Berlin! lykkelige Forandring, at jeg engang igien har et Naar, et Maal, en Tid, jeg med Haab og Længsel og Glæde kan see imøde. Vel tør jeg ikke nu mere, som i mit første Brev til dig herfra, tælle Dage, og Timer; alt for følelig er jeg blevet advaret, at Timeglasset er ikke mig givet ihænde; at i det Øieblik jeg med største Glæde vogter paa hvert faldende Sandskorn, i den

Tillid, snart at see det udløbet, kan det pludselig vendes for at begynde sit Løb for mig paa ny; o men dog — dog kan jeg ikke undlade at gienkalde mig selv, at otte Dage var den længste tænkelige Tid, Amalias Mand anslog sin Udeblivelse til; at allerede tre, eller om man saa vil, fire af disse ere forløbne, naar man nemlig, som dog er det rimeligste, beregner disse otte Dage fra den, da han skrev sit Brev, og ikke fra den, da vi modtoge det; og at det meget er at formode, han vil, om just ikke af muligste Vyne forkorte, dog i det mindste være omhyggelig for, ikke uden allerydmygste Fornødenhed at forlænge mit Ophold herude, saameget mere, som jeg er fuldelig overtydet, at Amalia, saavel i sit første Brev med hans egen Expres, som i det, hun i Dag ligesom jeg, skriver med Posten, ikke har undladt paa det indstændigste at indskiærpe ham, snart at afløse mig her. Lev imidlertid vel, inderlig vel, min dyrebare og datterlig elskede Pige! levvel. til vi sees, og Gud velsigne og bevare mine Dages sidste Trøst, Haab og Glæde.

Din faderlige Ven

C. W. Waldfels.

XLVII.

Fragmenter uden Overskrift og Datum, men fra Waldfelses Haand.

Hvad dog Mennesket er, den høilovede Halvgud! siger Göthe saa rigtig. Intet, intet er hændet, uden at Amalia i Dag spiser ude paa et Naboslot, hvor jeg er saare glad ved, ikke at være buder (da — som man meget spidsfindig havde ladet Amalia forstaae — man maatte antage, at den høivelbaarne Hr. Fætter var reist igien, siden han hverken havde giort Visit der, eller ladet sig see, da de var paa Hedvigsruhe) og at det nu just i Dag falder ind i et saadant Regnvær, at jeg ikke kan komme ud af Huset, og see! jeg er i en Stemning, som der var hændet, eller rettere forestod mig — jeg veed ikke, hvad! Jeg tager min Petrarca; og det er for mig som jeg læste en allernaadigst priviligeret Hofavis; intet — aldeles intet finder Svar, Gienklang i mit Hierte! — jeg lægger Bogen, tager Pennen, vil skrive, skrive til Sophie! og selv det har jeg ikke Hierte til! — rigtig! rigtig! Waldfels! der har din Pen truffet det bedre, end du selv forestilte dig, eller vidste, da du skrev det; ikke Hierte til! det er just det rette Ord; thi hvorfra vilde du vel tage Hierte til at sige hende, at vel muligt det allerførste, der har sat dig i din nærværende Stemning, var det uskyldige Spørgsmaal, Amalia

ved Afskeden giorde mig: om jeg ikke havde faaet Brev fra Sophie? Jeg veed, jeg veed vist, at hun Intet, aldeles Intet kan have meent dermed, ellers havde hun sagt mig det; eller — nei! — dertil torde hun maaskee været for qvindelig øm-og fiin! — men hun havde da ikke giort mig det Spørgsmaal; og dog — dog ængster, martrer, bespænder det mig; dog paaanøder det sig nu hvert Øieblik mig under tusende, tusende Skikkelser. Snart erindrer jeg mig, at jeg selv i et af mine foregaaende Brev har fritaget dig for at skrive; og — hvorfor skal jeg nægte det — bebreider mig, at jeg af en utidig Føielighed, en utidig Vrefrygt for din bly Tilbageholdenhed, som ved saamangen anden Leilighed, ikke var oprigtig nok til reent ud at tilstaae dig mit Ønske, at sige dig, hvor lykkelig, hvor glad, hvor rolig et Par Ord fra din Haand vilde giøre mig; især her, og nu, da jeg kun fra dig selv er istand til at høre det mindste om min Sophie! — saa igien griber jeg mig i, at nære den lønlige Tanke: at du — hin Fritagelse, og hele din Blyhed uagtet, dog vel kunde — for at være ærlig maa jeg tilføie, at dette kunde næsten lyder, som maatte — bryde over tvært, og skrive mig et Par Ord til, hvis — det er et skrækkeligt Ord, dette hvis; det ligger for min Siæl, som en umaalelig Afgrund, hvori jeg ikke kan see ned, uden at svimle, og som jeg dog atter ikke kan vende mit Øie fra. Bort! bort! ud i den frie Luft! og aabnede end Him-

len sine Sluser til en ny Syndflod, bedre at kiæmpe mod de oprørte Elementer, end mod den Storm, der i dette Øieblik sønderriver mit Hierte; o! jeg føler, jeg føler til en Øiensynlighed, hvorom jeg ingensinde tilforn har havt Forestilling, hvad Shakspear har ladt sin gamle Lear sige:

Mig Stormen ei tillade vil at tænke *),
Hvad mere saarer mig.

Her er jeg igien! vaad, og træt, men ikke rolig; jeg betænkte ikke den anden Part af gamle Lears Ord:

Du troer det haardt, at trættekiære Uvæir
Angriber os til Skindet; haardt for dig!
Men hvor den større Sygdom herfker, føles
Den mindre knap; en Biørn du vilde skye,
Men faldt din Flugt imod oprørte Hav,
Gikst du i Biørnens Gab. Naar Sind er frit,
Er Legem kiælent; Stormen i min Siæl
Bedøver for alt andet mine Sandser;

hele min Vandring igiennem har jeg gaaet og tygget paa disse Linier, tilraabt Stormen:

Blæs Vind! til Kiæben revner, ras, og blæs!
I Vandfald og Orkaner vælder ned,
Til I har overskyllet vore Spire,
Har druknet deres Haner.

---

*) Disse Linier af Kong Lear ere i Waldfelses Haandskrift samtlig paa engelsk, og kun til den danske Læsers Bequemmelighed oversatte af Udgiveren.

Forgiæves spørger jeg mig imidlertid selv endnu, hvad jeg da egentlig fattes; jeg veed det ikke; jeg kan ikke sige det! en underlig ubeskrivelig Angst, hvorfor jeg ikke kan gisre mig Rede, driver mig fra Sted til Sted! og juſt det, at jeg ikke kan gisre mig Rede derfor, gisr Angeſten ſkrækkeligere, min Forfatning ſørgeligere. Og ſom det da i ſaadan Stemning altid er; Alt, hvad der kommer een for Die og for Tanke antager denne Stemnings Farve; i Alt finder man Varsler, Hentydninger, Stadfæſtelſer.

En Tidlang vankede jeg om i Skoven; men der blev mig for fælt. Til alle Tider har det giort en forunderlig ſørgelig Virkning paa mig — og jeg tilſtaaer, paa ſenere Aar ulige mere, end nogenſinde — naar, hvad i vort nordlige Clima, ſaa ofte er Tilfældet, efter at vi nogen Tid have været daarede af den troløs ſmilende Efterſommer, denne vor Septembermay, ſom Klopſtok kalder den, et Par ſludfulde mørke Octoberdage forandre Scenen med eet, den barſke Vinter ſender den uvenlige Efterhøſt ſom Forbud, at mælde os dens nærmende Komme; de hidtil endnu beſtandig, ſkiondt ſtedſe mørkere, grønnende Skove for et Dieblik iføre dem Efteraarets bleeggule Klædebon, for ſnart at ſtaae vinterlig nøgne. En Vandring i Skoven er mig da, ſom en Gang over en Valplads, hvis Rædſomhed hvert Stormhyl forøger; hvert nedhvirvlende Løv lader mig føle Sandhe-

dens af hin gamle Digters Ord, der ligner Menneskenes Sønner med Skovens Blade, mellem hvis Udspring og Fald der er saa usigelig kort. Jeg veed ikke, men med hvert visent Blad, som nys nedraslede for min Fod, var det mig, som jeg saae et af mine Ønsker, en af mine Planer, en af mine Forhaabninger segne til Jorden; og hertil knyttede jeg da igien saa mange Forestillinger fra min Fortid, Nutid, og Samtid, at jeg tilsidst ikke længere kunde holde det ud, men trods Storm og Regn kiæmpede mig ud paa Fieldet til min Steeneeg. Men det var fra det Onde til det Værre. Det var, som alle Himmelens Storme var løsladte mod dette Træ, der ved den giestmilde Ly, det disse sidste Dage saa ofte havde budet mig, var blevet mig som en kiær Ven! som hvert Vindstød var et fornyet Angreb for at fælde denne eneste Gienstand, der her paa det bradte næsten speilglatte Field bød dem trods. En Stund betragtede jeg dette frygtelig høitidelige Særsyn; og skiøndt jeg ved hvert nyt Stød saae Egens Fare at voxe, forøgedes paa den anden Side min Interesse, nær havde jeg sagt, min Beundring for den, ved hvert Angreb, den modstod; da i det samme en overordenlig stærk Hvirvelvind saaledes greb mig selv, at jeg ufeilbarlig var bleven nedstyrtet ad den næsten lodrette Fieldside, hvis jeg ikke af al min Magt havde halv uvitterlig favnet min Steeneeg, og ved den funden min Frelse. Skal jeg nægte, at saadan var i dette Øieblik min Stemning, at jeg i

min Bevidstheds næste Øieblik var nær ved at angre den Instinkt, der havde udrevet mig af Dødens Svælg? Men da tænkte jeg paa Sophie, paa Amalia, gik i mig selv, og rev mig derfra. Ogsaa var det den høie Tid; thi ved den overvættes Regn havde de mange af Fieldet nedstyrtende Vande i min bratte Fieldsti søgt sig en Rende, saa jeg paa Tilbageveien havde en rivende Fieldstrøm ikke uden Møie at giennemvade, og har man ved min Hiemkomst, da man hørte, hvor jeg havde været, fortalt mig, at det i deslige Regnskyl blev anseet for aldeles umuligt at komme frem ad den Huulvei; og at man ikke sielden havde fundet Dyr, der tilfældig vare komne i denne Strøm, bortrevne af den at have ligget knuste neden for Fieldet.

Nu sidder jeg da her igien, og er saa nær, som jeg var; spørger mig forgiæves, hvad jeg fattes, og kan ikke sige mig det; søger Grunden til den navnløse Angst, som bespænder mig, og veed ikke at finde den. Jeg kaster mine Øine paa det, jeg skrev, inden jeg gik ud, og seer, at jeg har søgt Grunden dertil i Amalias Spørgsmaal: om jeg ikke havde faaet Brev fra Sophie? som om jeg havde ventet Brev fra hende! som om jeg ikke i Forveien vidste, som om det ikke endog var Aftale, hun ikke skulde skrive. Vist nok vidste ingen af os dengang, at mit Ophold her ude skulde fra Dage forlænges til Uger! vist nok vidste vi endnu mindre, til hvilken Uendelighed en enkelt Dag

som denne kunde og vilde blive forlænget. Og dog... om vi endog havde vidst, ventet dette; jeg tvivler, jeg tvivler saare, jeg endda vilde forlangt af Sophie, hun skulde skrevet; og dog... dog vilde jeg i dette Øieblik give Alt, Alt, hvad jeg udenfor hende selv har i Verden at bortgive, for to Ord fra hendes Haand; blot for to Ord om hende, om de saa var fra ... jeg skiøtter ikke om at sige, fra hvem.

Ved at kaste Øinene paa Ovenstaaende, seer jeg, at jeg i en Deel af det, jeg har skrevet, har vendt min Tale umiddelbar til Sophie, skrevet til hende; nei! Sophie! nei! disse Linier ere ikke til dig; de skal aldrig komme for dine Øine. Hvad jeg end i Verden kan komme til at befrygte for dig, befrygte noget af dig kan og skal jeg aldrig; mindst, allermindst, at nu nogle Dages Fraværelse skulde giøre ringeste Forandring i dit Sindelag mod den, du er saa datterlig hengiven! du er jo Sophie Brauneks Datter; et speiltro Aftryk af hende, hvem, engang at have kiær, var evig at have kiær; hos hvem ikke fandt Forandring eller Omskifteise Sted; o men hvor mangen anden Forandring kan ikke et Øieblik volde? Jeg kan, jeg kan ikke forklare mig det selv, men der er noget i mit Inderste, som siger mig, jeg skulde ikke have giort denne Reise, ikke ladt mig bortsende, end mindre hilde af den, der engang traadde saa frygtelig, skiøndt usynlig, mellem mig og din Moder; det er: mellem mig, og hele mit Livs Lykke. Stedse,

stedse har jeg hidtil undveget denne Tanke, o som fra første Øieblik af uafladelig har frembudet sig for mig; stedse har jeg forhærdet mig i, blot i ham at see min ædle, trofaste, eiegode Amalias Mand; men i Dag, i Dag! hvor jeg seer hen, synes mig, han staaer for mig med dette Smiil, o som Hamlet saa vel har caracteriseret, dette Smiil:

Som man kan smile, atter smile, og
Dog være — hvad han er *) — — —

XLVIII.

* Pirchenfelde til G. C * *.

Ostende er vores! fortælles der, at Philip af Spanien løb ved Midnatstid uden for Infantinden Isabella Clara Eugenias Dør for at raabe, da denne Fæstning i den nederlandske Krig efter en lang Belei-

---

*) Her endes Fragmentet med Papiret, det er skrevet paa. Har Waldfels skrevet mere, er det tilintetgiort.

* Da disse Breve, saavelsom foregaaende Fragmenter, ikke ere daterede, er det meget muligt, at et eller flere af Brevene skulde efter chronologisk Orden gaae for ved nysnævnte Fragmenter; Udg. har imidlertid blot troet at burde ordne dem efter deres indvortes Sammenhæng.

ring faldt i de spanskes Hænder, i det Forudsætning, at denne Nyhed maatte være hende ligesaa vigtig som ham; Sophie er vores! kan jeg med meget mere Grund begynde dette Brev til Dem; da Vores her i det mindste egenlig og fornemmelig betyder Deres.

Dog — jeg seer alt Deres Glæde ved denne Efterretning, Deres Higen efter at kunne jo før jo heller sætte Dem i Besiddelse af denne saa ønskede Erobring, og maa derfor skynde mig at dæmpe denne Deres alt for store Lykfalighed derover ved at tilføie, at Fæstningen for det første, skiøndt man er vis paa dens Capitulation, dog bestandig dagtinger endnu, og dernæst, at den langt fra at have capituleret i Deres Navn, indtil dette Øieblik endnu ikke har mindste Formodning om Deres Andeel i denne Sag; og at dersom man havde ringeste Mistanke om sligt, det Hele ufeilbarlig og ufortøvet vilde gaae tilbage.

Hvad der i dette Øieblik er i Giære og paa Færde, er blot et høist formeligt, og christeligt Frieri af den ærlige og velagtbare Ungersvend, Belleroſe de Sainte Barbe, eller slet og ret Belleroſe, som han nu omstunder, for desfuldkommere at nedlægge alt det Adelskab og alle de Privilegier og Herligheder, han i sit foregivne Fædreland ikke har, har begyndt at kalde sig, til den dydzirede og gudfrygtige Ungmø, Sophie Waldkelsine Meinhard, som efter alt Udseende lettelig torde ende sig med et lovformeligt Ægteskab, eller i det mindste med en Brudevielse, saafremt nemlig Sagen

ikke i Forveien ad en Gienvei kortere lader sig bringe til Endelighed.

Og hvad da derved vilde vindes, at hun blev hans Kone! naar hun blev det — som Deres Høiviished vil indsee — ikke stort. Men naar hun i al Fald kun kom til at hedde det, og han imidlertid betiente sig af den Magt og Myndighed, dette Ægtemandsnavn gav ham over sin unge og underdanige Kone! — rolig, rolig! Deres Høiviished! jeg seer alt i Aanden Ynkerne paa deres Jupiters-Pande bebude, at Deres Tiltro til denne unge Piges Underdanighed er særdeles liden. Da han imidlertid af bemældte hendes Underdanighed ikke agter at begiære mere, end at hun skal følge ham som sin Ægteherre ud til de Godser, han i Nypreusen ønsker at see paa, at hun kan være paa Raad med ham om at vælge det Sted, hvor de skal leve deres øvrige Dage, ter jeg vel troe, at hun ikke saa let vil mærke Uraad, eller nægte ham denne ringe Villighed; og De vil da let begribe, at det bliver til de Godser, Kongen i Nypreusen har foræret Dem, han om ikke først, dog fornemmelig, vil bringe hende; mellem os har jeg en hemmelig Formodning, som jeg endnu ikke saa ret kan udlade mig med, at De endog desuden muligt med første torde falde paa, at giøre en kort Reise ad den Kant; naar De og hun saa var samlede der, og den nye Ægtemand da en smuk Morgenstund, som en anden Theseus, uventet forsvandt, den unge Brud, som

en anden Ariadne fandt sig ene i en Ødørk, hvor der ligesom paa Naxos, ikke var andet end Bierge, Skove, vilde Dyr, og — Polakker, der ikke vilde forstaae hende, om hun klagede dem sin Nød; hvad var da naturligere, end at De blev den venlige Guddom, der nedsteeg at trøste den Forladte? og forudsat endog, at hun — som vel ikke er saa ganske usandsynligt, ikke var saa aldeles villig til at lade sig trøste af Dem, saa var hun i det mindste der i Deres Hænder, og torde ikke saa lettelig uden Deres Minde kunne slippe ud deraf.

Jeg begriber sagtens, at det er Dem vel mange Omstændigheder; men ikke at tale om, at dette til en Forandring ikke torde være Dem saa uvelkomment, da De saa ofte for mig har vedgaaet, hvor mæt og træt De var af de magelige Erobringer, torde det og i en anden Henseende, som jeg — som sagt — endnu ikke saa aldeles kan udlade mig om, hænde sig, at ved denne Leilighed, Hændelsen, eller Deres Venner havde sørget bedre for Dem, end De maaskee selv troede. Dog nok om det! formodentlig er De nysgierrig efter at vide, hvorledes egentlig Tingene staae, og hvad det er for vigtige Fordele, Deres ubekiændte Agent har vundet, og som jeg i en saa brammende Tone har bebudet Dem.

De maa da vide, at vor Tusendkonstner, der unægtelig er en Mester i sin Haandtering, af sin værdige Sancho Pancha Mester Treumund havde erfa-

ret, at gamle Moder Rosel, og det udentvivl efter formeligt Overlæg med ham og den andægtige Vertinde, havde overlagt, at hun og Sophie i disse Dage vilde communicere — udentvivl for desstkrere at forvisse sig Himlens Bifald og Velsignelse for sit inderlige Ønske og Haab, at den bevidste prophetiske Rose maatte komme til at blomstre for hendes Sophie; en Bihensigt, hvoraf hun imidlertid naturligviis ikke meddeelte den kolte og strænge Sophie det allerringeste — naturligviis kunde imidlertid denne barnlig fromme Tillid ikke Andet end paa det inderligste røre en Sværmer som vor Bellerose de Saintebarbe, og hos ham opvække det faste Forsæt, at denne rørende Troskyld ikke burde sviges. Ogsaa var virkelig een af Roserne paa hans Træ, som han naturligviis let kunde sørge for, saalænge der var saa mange Blomstergartnere i Berlin, netop saameget udsprungen, at den høist passelig kunde bydes en ung Pige, ja at den endog, som et ret vakkert Symbol paa hende selv, just kunde synes at være til at byde en Pige som Sophie; og naar kunde da dette vel skee bequemmere eller i et mere betydende Øieblik, end just, naar de kom af Kirke, da man desuden kunde være vis paa, at ikke blot den Gamle, men Sophie selv, vilde være høitidelig, og exalteret, og mere end nogensinde stemt til at erkiende og ære en høiere Haand i, hvad der uventet og overraskende maatte indtræffe, især naar det, som da vor Pudsermager er en Mester i, vidste

at bebude sig paa en hemmelighedsfuld og høitidelig Maade. Tilfældigviis — eller maaskee ikke saa ganske tilfældigviis, thi det var noget, som Treumund i Følge Sophies Garderobe, der ikke er stort vanskeligere at vide Rede i, end den salig Mageløses, saa nogenlunde forud havde kundet beregne — var Sophie til denne Høitidsfærd hvidklædt, og maatte altsaa, med en Rose paa Brystet, komme til at ligne den hvide Pige i den Drøm, Treumund havde havt den Ulejlighed at drømme for ham, som een Draabe Vand den Anden.

Min Pudsenmager laae da, fra det Øieblik af, han kunde vente hendes Tilbagekomst, paa Luur i sit Vindue, dog saa omhyggelig skiult, at ikke langt mere skarpsynede Falkesine end Sophies og gamle Rasels, vilde været istand til at opdage ham, med sin afskaarne Rose i Haanden, og lukkede nu, saasnart han ved Hiørnet kunde skimte dem, sin amerikanske Hund, der hører hen imellem hans mystiske Sieldenheder, ud af sin Dør, hvor den da lagde sig udenfor. Da nu Sophie og hendes Bonne kom op af Trapperne, begyndte Hunden naturligviis at gise, hvorpaa min omhyggelige og menneskevenlige Bellerose — men fra sit inderste Værelse, der gaaer til Gaarden og Haugen, og hvorfra han altsaa ikke kunde antages at have seet dem — med sine Roser i Haanden, traadde ud for at tysse paa Hunden, og advare dem, der kom op, at den beed ikke, anstillede sig nu meget overrasket ved

at blive vaer, det var dem, giettede af Rosels sorte og Sophies hvide Kiole, hvor de kom fra, ønskede dem begge et meget andægtigt: til megen Lykke, og Velsignelse! hvorved han med megen Salvelse trykkede den Gamles Haand, medens han nøiedes med at slaae ligesom et Slags Kors over den Unge; og i det nu hun, der endnu ikke var kommen tilbage fra sin tredie Himmel, giorde ham et høitideligt og forbindtligt Knix derfor, bød han hende, efter et Øieblik at have betragtet den, og derpaa hævet sine Øine til Himlen — hvilket altsammen den mere i sig selv hensunkne Sophie vel neppe saae, men hvoraf Intet undgik den troskyldige Rosel, som fra det første Øieblik af, hun blev Rosen vaer i hans Haand, i længselfuld Forventning efter de Ting, der vilde komme, ikke havde været istand til at vende et Øie enten fra ham eller den — med en kiændelig paatagen Tilfældighed Rosen, som hun, der aldeles ingen Deel havde i deres mystiske Hemmeligheder, eller anende Forvarsler, i sin Troskyldighed fra en Mand, der desuden fra deres første Møde stod i god Anseelse hos hende, og ved den sympathetiske Maade, hvorpaa han i samme Øieblik havde lykønsket hende, havde vel endnu mere befæstet sig deri, venlig imodtog, og uden videre at tænke derved, satte i sit Bryst, saameget mere, som hun for en Psalmebog og en Sykurv, hun havde ihænde, ikke godt kunde gaae med den i Haanden uden Fare for at brække den.

Neppe var imidlertid denne smukke Jomfrurose kommen til at throne paa den smukke Jomfrubarm — før at tale poetisk om en saa poetisk Begivenhed — før gamle Rosel og han til Sophies store Forundring saagodt som paa eengang brød ud; der staaer hun! og inden endnu Sophie kunde komme til at spørge, hvad dette Sammaab skulde betyde, udraabte han — uden at lade, som han havde lagt Mærke til, hvem der første Gang havde sunget anden Stemme til hans Primo — med yderste Henrykkelse paa ny: ja der staaer hun! der staaer hun! ora pro nobis, sancta Rosalina! under hvilken Bøn imidlertid vel hans Knæ bøiedes, men hans Øine, som maaskee paa den mørke Trappegang ikke i Hast kunde finde nogen anden Himmel, hæftede sig saa fast, saa stivt, saa brændende paa Sophies rigtig nok ganske himmelske, i det mindste himmelblaa, Øine, at hvorvel Sophie nys havde slaaet store Øine op, for at see hvad det kunde betyde, slog hun dem nu pludselig ned igien, og blev blodrød, til Tegn — meente han — at hun saa omtrent maatte begynde, at have nogen Formodning om det.

Mere behøvedes da heller ikke, til at bringe vor Tusendkunstner tilbage til en fuldkommen Besindelse. Ærbødig og høitidelig tog han paa en saare mærkelig Maade den Haand tilbage, der ligesom ufrivillig havde udrakt sig for at gribe Sophies; med et langsomt Buk, præget med den dybeste Ærefrygts Stempel, bad han, med venstre Haand lagt paa sit Bryst i en

meget alvorlig og religieus Tone om Forladelse, at han havde været saa ubesindig, eller rettere uhældig, at opholde eller forstyrre Dem i et Øieblik, da saa uendelig vigtigere Betragtninger, end de, hans timelige Anliggender kunde foranledige, havde den helligste Fordring paa Jomfruens hele gudhengivne Siæl; udbad sig imidlertid, dog med en Ydmyghed, som tilfulde viste hans dybe Anger og Suelse over den ubetimelige Ubetænksomhed, hvortil han havde ladet sig henrive, den Bevaagenhed, at De, naar Deres Andragt var fuldbragt, og Deres Hu igien stod til jordiske Sysler, vilde skiænke ham nogle Øieblikke for et Anliggende, hvorpaa hans hele Fremtids Lykke beroede; et Anliggende, som han haabede, den samme usynlige Almagts og Algodheds Finger, der saa kiændelig lod sig spore i dets Begyndelse, fremdeles vilde lede til en lykkelig og Ham velbehagelig Ende.

Sophie stod under hele denne begeistrede Tale, der ydermere var udziret med adskillig østerlandsk Veltalenhed, der for os ikke behøver at gientages, som hun ikke vidste, enten hun var kiøbt eller solgt; gamle Røsel derimod, som var ude af sig selv af Glæde, ikke blot over denne store Lykke, her forestod hendes elskede Pleiedatter, men end ydermere, og det maaskee ikke saa lidt mere, over, at hun følte sig selv at have været et endda ikke saa ganske uvirksomt eller ubetydeligt Redskab, til at fremskynde hende al denne herlige Lykke, fandt — uagtet der sagtens endnu ikke

var saa fuldkommen ordenligt deroppe, og hvad det videre var, for deslige matronalske Undskyldninger og Betænkeligheder, hun frembragte, aldeles ingen Ting i Veien for, at Hr. Belleroſe jo kunde, naar han vilde være af den Godhed, trine op med dem strax; men inden endnu Sophie, hvis Forlegenhed synlig tiltog, kunde faae fremført det Nei, der umiskiændelig svævede paa hendes Læber, traadde min Hykler — næsten kunde man efter hans egen Skildring sige, med en hellig Bævelse — tilbage, bad Gud bevare sig fra, end videre at forstyrre eller fortrædige den fromme Jomfru i hendes Andagt, lyste derpaa med patriarchalsk Anstand end eengang Fred og Velsignelse over hende, og traadde nu hurtig tilbage ind af sin halvaabne Dør, som han til Overflod høirligen laasede efter sig, ret som han frygtede, gamle Røsels Høflighed skulde vilde forfølge ham did.

Hvad der nu blev afhandlet, eller afgiort, da vore to Communicantinder kom op i deres Lonkammer, kan jeg vel ikke saa egenlig sige; men vist nok er det, at gamle Røsel knap havde vel faaet sine Kirkeklæder af sig, og Psalmebogen lagt paa sit Sted, før hun maatte ned til sin Fortrolige og Deeltagerinde i den store Hemmelighed for at bebude hende, at Drommen var til Punkt og Prikke gaaet i Opfyldelse, at Sophie havde faaet Rosen, og at da nu med Guds Hielp den rare velsignede Mand ogsaa snart vilde faae Pigen. Treumund havde rigtig nok ubeskrivelig Lyst

at komme ned og være Tredjemand ved denne Raadslagning, men vor Mesterskielm, der undertiden driver sin Forsigtighed saa vidt, som han troede, alle vare ligesaa store Skielmer, som han, forbød ham det paa det strængeste, ligesom han og selv forholdt sig aldeles rolig og uvirksom paa sit Værelse, overtydet om, at jo bedre det fik Stunder at gjæres i Hoderne baade paa gamle Røsel, og paa Sophie selv, jo bedre og stærkere Virkning vilde der undeblivelig gisre. At imidlertid saavel han, som Treumund, og selv hans Activ, hvem han saaledes har afrettet, at den er ham ligesaa paalidelig og brugbar, som den gik paa to, og næsten ligesaa udlært en Spidsbub, som enten Herren eller Tieneren, den hele Formiddag var paa Post, vil De meget lettelig kunde forestille Dem. Det kunde altsaa ikke undgaae disse Trendes forenede Opmærksomhed, at en god Halvtime, eller tre Qvarteer efter, at gamle Røsel, der kun blev nogle faa Øieblik nede hos sin jævnaarige Geheimeraadinde, var kommen op igien, denne under Paaskud, at ønske sine Huusfolk til Lykke og Velsignelse, humpede op paa Qvistsalen, hvor da den egentlige Conference gik for sig, der varte over en stiv Klokketime, men hvori Sophie imidlertid efter Sædvane skal have taget liden eller ingen Deel, men syntes snarere med Uro end med Utaalmodighed at oppebie, hvad det vilde blive til, inden hun vildé befatte sig med, at have nogen Mening i saa Henseende, eller gisre sig nogen

videre Tanke derom; skiondt det, som den selvbeskikkede Monsieur de Bellerose, da han siden kom derop, paa hendes hele Udseende kiendelig blev vaer, ustridig var gaaet hende mere om i Hovedet, end hun maaskee enten for sig selv eller andre vilde være bekiendt.

Efter en god Times Forløb trippede nu den gamle Vertinde ned i sin Rede igien, og nu var da Treumund ikke længer at holde, at han jo skulde ud paa Recognoscering. Da midlertid hans Herre drev Forsigtigheden saavidt, at han ikke vilde tillade ham, at giøre sig et Ærende ned til Vertinden selv, uagtet han meget omhyggelig havde forsynet sig med adskillige aldeles umistænkelige og tilsyneladende nudsættelige Ærender, maatte han indskrænke sig til at lade, som han gik i Byen, og strax efter komme tilbage, overbeviist om, at den gamle Vertinde nok ved hans Hiemkomst vilde holde ham an.

Det gik ogsaa, som han havde formodet. Allerede, da han gik ud, og rigtig nok, som af Vanvare lod Gadedøren falde brav haardt i efter sig, blev han vaer, at den Gamle stod bag sit Gardin, og saae ud efter ham; men han lod, som han havde meget travelt, og derfor slet ikke havde lagt Mærke til hende; og som en sand Discipel af sin Herre giorde han nu sit Svinkeærende meget længere, end han fra først af havde havt isinde, og piinte, og spændte da derved saaledes den gamle Kones Nysgierrighed, at hun ikke kunde bare sig for, da han kom tilbage med en

heel Pakke theosophiske og mystiske Bøger under Armen, som han for et Syns Skyld havde hentet hos den nærmeste Boghandler, at lukke Vinduet lidt op paa Klem, og nikke ud til ham, at han skulde trine ind til hende, naar han gik Døren forbi; men vor Spidsbub No. 2 længdes selv alt formeget derefter til ikke at ryste med Hovedet, som det var en aldeles Umuelighed, og, i det han tillige pegede paa Bøgerne, han havde under Armen, tage en Fart op ad Trapperne forbi hendes Dør, som han var bange for, at blive anholdt paa Veien.

Længe var han imidlertid ikke grusom nok til at lade hende vansmægte i denne Uvished. Saasnart han havde faaet sine Bøger lagt fra sig, og summet sig saa længe, at det kunde lade, som han havde aflagt sin Herre Regnskab for sit Ærinde, gik han ganske troskyldig, som om han ikke vidste det mindste af nogen Ting, ned til den gamle Veertinde, og erfarede da nu med megen Forundring og Fornøielse af hende, hvor forunderlig Alt havde føiet sig, og hvorledes da den hvide Pige med Rosen var fundet, og hvorledes Sophies Ærbarhed, og Nøisomhed, og alle Dyderne da nu, Himlen være lovet, vilde finde deres Løn, og denne brave gudfrygtige Ungmø blive en lykkelig Kone; o. s. v. for hun haabede dog — sagde hun — at Sophie ikke vilde være saa forblindet, og saa eenfoldig, at staae i sit eget Lys, især da man her saare sienspynlig kunde skimte, hvis Finger der

var i Værket; Skalken, som hidtil havde hørt til med foregiven Forundring og Opmærksomhed, da — som han forsikrede — alt det Hele var ham fuldkommen uvitterligt, undtagen, at han nu ved sin Hiemkomst, da hans Herre tog imod ham i det sorte Værelse, nok havde lagt Mærke til, at den smukkeste af alle Roserne, som han endnu i Morges havde seet og beundret paa Træet, fattedes der, blev naturligviis ved disse Konens Ord altfor opmærksom, og for begiærlig efter, at vide, hvorledes det kunde gaae til, og hænge sammen, til ikke med den fuldkomneste Ligegyldighed at kaste denne hendes Yttring langt bort, som noget han paa ingen Maade kunde forestille sig, og som, det aldrig var muligt, der kunde være ringeste rimelige Grund til; hvorudover den Gamle naturligviis blev desmere ivrig, og med fordoblet Snakkesomhed forsikrede ham, at det skulde han ikke sige, for gamle Rosel var ikke saalidt bange for det selv; og hun troede, det var for denne Baron, derovre fra Vestindien eller America, hvor det var, der ligesom vilde staae Sophie i Faders Sted; og see nu var han borte, med Baron Pirchenfeldes Frue, og Sophie kunde da ikke komme til at raadføre sig med ham, og inden hun det kunde, meente gamle Rosel, vilde Sophie ikke være at faae hverken til det ene eller det andet; men det maatte hun dog selv sige, at det kunde hun aldrig forestille sig; for saadan en Lykke, som her bød sig til for Sophie, det var jo dog noget, som

enhver Fader maatte gribe til med begge Hænder for sit Barn; og men naar saa var, som gamle Røsel meente, at Sophie skulde have Betænkeligheder, saa maatte hun sige, at saa troede hun for sin Deel, at der maatte stikke noget Andet under; og da Treumund, efter sin sædvanlige hule Maade, atter anstillede sig aldeles ubekymret og ligegyldig i saa Henseende, uden enten at ville fritte eller giætte, kunde hun da naturligviis ikke Andet, end, dog under strængeste Tausheds Løfte, betroe ham, at hun troede langt heller, der var denne Monami af en Tegnemester — vor Carricaturmaler — der stak hende i Hovedet; for hun havde selv seet en Dag, at han havde fulgt Sophie hiem; og det skulde meget undre hende, om hun ikke for en fiorten Dags Tid siden eller saa, skulde have seet ham engang i Aftenskumringen vaxere der forbi Huset, og see op til hendes Vindue, og hun havde overalt aldrig havt nogen Tro til den Karl.

Da nu Treumund havde saaledes lokket ud af hende Alt, hvad hun baade vidste, og ikke vidste, og kunde mærke, at det var paa Bunden med hendes Kundskab, ved det han efterhaanden ikke fik Andet, end de evige Opkaag, saa skyndte han sig op til sin Herre for at underrette ham om, hvorledes Kortet sad; men denne, der, som jeg alt har skrevet Dem, har den Svaghed at behandle alle Mennesker, som om de kunde være ligesaa arrige Skalke, og altsaa ligesaa mistroiske og mistænkelige som han selv, havde

giort sig den Betænkelighed, at hvis han oppebiede Treumunds Tilbagekomst, kunde man muligt falde paa, at han havde først sendt ham ud paa Recognoscering, inden han selv vilde vove Angrebet; og var i Følge deraf skyndt sig op, at gjøre de to Communicantinder sit bebudede Besøg, medens Treumund endnu var nede hos den gamle Vertinde.

Men jeg seer med Forskrækkelse, at dette Brev er b'evet saa langt, som en officiel Rapport i en Sag, hvor man ikke just vil, at Vedkommende skal faae det allerfuldeste Lys. De maa altsaa tilgive mig, at jeg afbryder det, og beder Dem til i Morgen udsætte Deres Nysgierrighed efter det, der ved dette christelige og opbyggelige Frieri videre er forefaldet. At vente paa en Fornøielse er ogsaa en Fornøielse, hedder det i Comedien, og dette maa indtil videre være Deres Trøst.

Deres

v. P.

XLIX.

G. C** til Baron von Pirchenfelde.

Tilfulde overbeviist om, hvor kostbar Deres Tid er, og levende giennemtrængt af den Erkiendtlighed, jeg skylder Dem, for alt det meget deraf, De har den Godhed at opoffre for mig og mine Smaaanliggender,

har jeg troet, saavel at burde spare Dem for den Ulejlighed, i en ligesaa lang Officielberetning at underrette mig om den saare opbyggelige Frierscene mellem vor mystiske Belleroſe, og det troſkyldig høitidelige Pigebarn, der er i en saa rørende Forlegenhed mellem det hun troer at ſkylde ſig ſelv, ikke at afvise et Parti, der ikke torde blive hende budt to Gange og det hun mener at ſkylde ſin ſelvbeſikkede Qvaſifader, intet at foretage uden at raadføre ſig med ham, ſom Repræſentanten for hendes Slægt og Venner; ſom og at burde forkorte Dem — og vel egentlig talt mig ſelv med — de uendelige og lange Omveie, ved ſelv at fremtræde paa Scenen, og ſee, om man ikke kulde kunne komme til Maalet nærmere ved Berlin, end ved at tage Veien over Nypreuſen, hvor det mellem os ſagt vilde være pudſigt nok, om man vilde ſende mig hen for den lille Majeſtætsforbrydelſe at have i Selſkab med den ſmukke ***s forgrebet mig paa de kongelige Rideheſte, medens de, der tage Scepter og Krone, og flere ſaadanne langt kongeligere Regalier, forfængelige, i god Ro og Mag drive deres Væſen her i Hovedſtaden.

Jeg giver mig da — for engang at give Dem Gaade for Gaade — herved den Ære at indbyde Dem til et lidet Aftensmaaltid paa det Dem velbekiendte Olymp ved Spreebredden, hvor De blandt andre vil finde den ſmukke Qvaſibrud, tillige med hendes formeente Qvaſibrudgom, og Deres ydmyge Tiener.

Hvorledes jeg har ordnet alt det? nu! man maa dog engang imellem have lidt Hemmeligheder for det geheime Politie.

Ganske Deres

**.

L.

Baron von Pirchenfelde til G. C**.

Til Beviis paa, hvor lidt Hemmeligheder, der gives for det geheime Politie, skynder jeg mig til Gienſvar at mælde Dem, at jeg, inden jeg fik Deres Brev, ikke blot var underrettet, at De i Aften paa Deres Olymp ventede bevidſte lille Pige med hendes foregivne Brudgom; men endog, uden at Politiet i mindſte Maade blander ſig deri, eller rettere — maaſkee juſt, fordi Politiet med Villie holder ſig tilſide — tør forudſige, at De temmelig ſikkert har i ſaa Henſeende giort Regning, om ikke juſt, ſom Ordſproget ſiger, uden Vært, ſaa dog uden Giæſter! og at De muſig nok vil faae den bevidſte lille Pige i Kikkerton, men at det i høi Grad ſkulde undre mig, om hun virkelig betraadde Deres Olymp.

Herpaa er jeg ſaa ſikker, og bygger med ſaa faſt Tillid paa det geheime Polities Ubedragelighed, at jeg, ſaalidet det enten for mine eller Deres Henſigter kunde være tienligt, at min Hr. Qvaſiſætters Iſr.

Qvasidatter ved en saadan Leilighed fandt mig hos Dem, uden Betænkning vilde modtage Deres Indbydelse, aldeles sikker for bemældte ubeleilige Møde, hvis ikke Betænkeligheder af en anden Natur fraraadde mig det. Jeg ønsker Dem altsaa god Taalmodighed med Deres feilslagne Forhaabning; og troer blot til Slutning at burde tilføie Dem, at det er aldeles ikke fra vor Mesterskielm, Sieur Bellerose, hvem jeg ikke siden har seet, da han udentvivl lover sig en Spøg af, at giøre mig en Surprise ved det forventede Møde i Aften, som han udentvivl endnu fuldt og fast regner paa, jeg har mine Underretninger, men fra en Canal, som har sit Udspring langt nærmere ved Dem, og som for at komme til mig maa tage, eller i det ringeste denne Gang tager sit Løb over aldeles fiendtlig Grund, og som jeg alt tilforn forgiæves har advaret Dem at holde bedre Øie med end hidtil. Endnu engang, god Morgen, og god Taalmodighed!

Deres

v. P.

LI.

G. C. ** til v. P.

Mont Olympe samme Aften.

Jeg troer, De kan hexe. Som Deres Brev ved een af mine Domestiker bringes mig herud, hvor jeg var taget tidlig for at gjøre alle Forberedelser til den lille Fete, jeg havde tiltænkt mig i Aften, sidder jeg oppe i mit Salvindue ved min store Kikkert, og har allerede faaet Øie paa Baaden, som kommer roende ned ad Spreen lige herhen imod, skiøndt i det Øieblik for mine Øine ikke stort større end en Vildand. Jeg læser Brevet eengang, to Gange, tre Gange, da det, som De let selv kan begribe, ikke smagte mig; da jeg nu gaaer til Kikkerten igien, er Baaden alt kommet mig saameget nærmere, at jeg klændelig kan skielne to Personer i den, som, det skulde gaae til med Hexeri, om det ikke var den smukke Sophie, og den foregivne Brudgom; jeg glæder mig i mit Hierte ved, at det kan gaae med Geheimepolitiet, som med Hans Hellighed, Paven

Der stundom tager feil, ufeilbar skiøndt han er.

Den kommer nærmere, og jeg bliver alt visere, og visere i min Sag, saa vis, at, dersom jeg blot kunde gaaet fra Kikkerten, var jeg i stor Fristelse til at skrive Dem et Par Ord og sende Dem med Expres, for at triumphere over Dem; Alting var saa

godt aftalt; Baaden skulde rende paa en af de Pæle, der staaer ved min lille Skibsbro, og ved Hielp af en Tol, der umærkelig blev løsnet bag i — De maa vide, det var min egen Baad og mine egne Folk, her blev brugt, — begynde, at tage saa meget Vand, at Folkene skulde erklære det nødvendigt, at de gik i Land, medens den igien blev istandsat; jeg skulde da være ved Haanden, for at nøde dem op i Huset imidlertid; kort sagt, det Hele syntes aldeles ikke mere at kunne slaae feil, da en lille Hundebaad, som jeg aldeles ikke havde hidtil lagt Mærke til, fordi den kom fra den modsatte Side, hvorfra jeg ingen Ting havde at vente, med to Personer i, hvoraf den ene roede, og den anden lod, som han anglede, styrede eller rettere drev saa godt som lige ind paa dem, og da nu Baadene var ganske nær ved hinanden, og den, der sad bag i, vilde dreie af, for ikke at seile paa, maa formodenlig Baaden have krænget, eller hvad de kalder det, saa den Klodrian, der stod for i, og danglede med sin Medestang, tog en Overhaling, og faldt, saa lang han var, ud i Vandet midt imellem begge Baadene, saa Vandet stod, som en Støtte op over alle dem, der sad i den anden Baad.

Da det skede et Par Bøsseskud fra min Skibsbro, skal jeg ikke nægte, at jeg jo i Førstningen indbildte mig, at Hændelsen her arbeidede mig lige i Hænderne, og at det overskvulpede Brudepar vilde være glad ved at tye op til mig, og faae tørre Klæ-

der, uden at min Baad behøvede at rende paa en af Broparene, og faae Læk, især da De veed, der intet andet Huus er i Nærheden. Jeg sløi da strax ned i min Hauge for at være ved Haanden, og tage imod dem; men inden jeg endnu var halvveis til Skibsbroen, havde de vendt, og begge Baadene var alt et godt Stykke Vei tilbage ad Berlin til.

Jeg sidder nu her, og ærger mig over at være saaledes tantaliseret, og bander det Par Mennesker, jeg for et Syns Skyld har maattet bede herud i Aften, at der ikke skulde falde i Øinene, at al den Anretning var giort for de to uventede Gjæster, da jeg nu for deres Skyld maa sidde her med Hænderne i Skiødet, og see, hvorledes min Baad seiler af med hende til Berlin, uden engang at kunde saameget, som kaste mig paa min Hest, og ile efter dem til Lands, for at faae at vide, hvorledes denne hele Gaade hænger sammen, og fremfor Alting, hvorledes det gaaer til, at De kan vide i Forveien, der skal en Klodrian plumpe i Vandet, og derved giøre alle mine Planer og Udsigter til Vand. Vilde endda mine Baadsfolk komme ud med Baaden igien! men desværre kan jeg lettelig begribe, at, da de ingen Befaling har for dette uforudseete Tilfælde, vil det i det mindste ikke skee, forend de inde i Byen har faaet de Drikkepenge drukket op, min heldige Commissionair vist ikke har vildet undlade at love og give

dem af den velspækkede Guldbørs, jeg paa nærmere Bekiendtskab trykkede ham i Haanden i Gaar.

Dersom De altsaa ikke tilfældigviis skulde være istand til at løse mig denne Gaade, og da vilde være af den Godhed med min Nidelknægt at sende mig Opløsningen tilbage, kommer jeg til at gruble paa den, hele Aftenen og Natten, og er endda meget bange for, jeg i Morgen tidlig ikke er klogere end nu.

Deres

**.

LII.

Svar med Expressen.

Formodenlig vil den hele Gaade let være Dem løst, naar jeg blot med to Ord siger Dem, at den formeente Klodrian, der faldt i Spreen, var vor fælles gamle gode Ven Carricaturmaler Hellstern, som jeg alt adskillige Gange har advaret Dem for, og der ustridig var udtrykkelig taget ud paa Vandet, for at giøre, som De siger selv, paa en eller anden Maade, Deres Udsigter og Hensigter til Vand, og forspilde Dem Frugterne af dette argonautiske Tog; og har han da udentvivl valgt denne Methode, som den meest originale og geniale. I øvrigt er De atter her et Beviis paa, at man giærne søger langt borte og med megen Umage, hvad man langt lettere kunde

finde ganske nær, i det De ikke havde behøvet at sende en Expres til Berlin efter denne Oplysning, da De mellem Deres allernærmeste Omgivelser har den Person, der havde underrettet Sieur Hellstern baade om Seiladsen, og den forehavende Stranding, og Aftensmaaltidet, og de uventede Giæster, De ventede, og alle Deres øvrige Forhaabninger og Foranstaltninger, og der altsaa, saafremt den ellers vilde skrifte ærlig for Dem, maatte kunde give Dem meget mere Lys, end De kunde behøve, for at see, at De maatte være ganske anderledes betient, naar De vilde triumphere over det geheime Politie.

Deres

Prchf.

LIII.

Til samme, fra samme.

Efter høiere Befaling gives herved Hr. *** *** tilkiende, at det skal være ham uformeent for sin Helbreds Skyld efter Ønske at giøre en Reise til de ham skiænkede Godser i Nypreusen, samt der at opholde sig, indtil hans Nærværelse her i Staden igien maatte findes fornøden. Hvilket man saaledes til be-

hagelig Efterretning og ufortsvet Efterlevelse ikke skulde undlade at give Hr. *** *** tilkiende.

ex mandato

Gebhard Ehrenfried Baron von Pirchenfelde.

LIV.

Fra samme, til samme.

For, i det mindste efter bedste Vyne at forsyldе Dem den Pille, jeg i dette Øieblik har været i den Nødvendighed at forskrive Dem, og som jeg venskabeligst vil raade Dem uden Vægring eller Betænkelighed at tage, af Frygt, at der ellers maatte blive Dem ordineret en værre Cnur, skynder jeg mig at mælde Dem, at jeg, til Trost for Dem i denne Deres Forviisning, er i Begreb med at føie Anstalt med første at skaffe Dem kiærkomment Besøg; jeg har til den Ende havt fat paa vor Mand, og efter at have tilbørlig toet Hovedet paa ham, fordi han har fordristet sig at gaae paa egen Haand, og uden det Geheimepolities Vidende og Minde vildet bringe Romanen, om ikke til Ende, dog i det mindste til en temmelig afgiørende Crisis, lagt Raad op med ham, hvorledes den bequemmeligst kunde forkortes. At De imidlertid ikke skal blive alt for rørt over denne min venskabelige Deeltagelse og Driftighed, vil jeg dog sige Dem, at

jeg for det det første har Foie at befrygte, at min mandhaftige og dydædle Hr. Fætter ikke saare længe mere vil lade sig holde i den frivillige Landflygtighed, jeg havde lokket ham ud i, saameget mere, som jeg af min kiære Ægtefælles sidste Skrivelse tydelig seer, at hun, langt fra, som jeg haabede, at være den Armida, der fængslede ham derude, tvertimod selv opfordrer ham til, at bryde overtvert jo før jo heller, og uden at bekymre sig i mindste Maade om hende, jo før jo heller tage til Berlin, for der at helbredes af alle de Anelser og Angester, som skal være over ham derude, saa langt han end tør være fra at ane eller ængste sig over det, hvad her med hans kiære forladte Pige dog er i en ganske upaaklagelig Gang.

Men hvad ikke mindre bestemmer mig til at skynde paa Sagen, er, at vor velbekiendte Ven Carricaturmaleren umiddelbar ovenpaa det kolde Bad, han paa en Dem saa ubeleilig Tid og Maade behagede at bruge i Forgaars, over Hals og Hoved og i dybeste Incognito har virkelig forladt Berlin, og at efter Alt, hvad jeg endnu hidtil har kundet spore, jeg har Foie at formode, han har taget sin Vei om ikke umiddelbar til selve Hedwigsruhe, dog i det mindste derhen i Omegnen. Formodenlig vil det ikke vare længe, inden han dages op der, saasnart han har udfundet en ret brillant og frappant Maade, hvorpaa det kan skee, vore Anlæg og Forhaabninger til ny Forvirring og Forstyrrelse, saafremt vi ikke

skynde os at skifte Operationsplan, og det saa hurtig, at i det han anlægger sine Contraminer paa een Side, vi kan lade vore Miner springe paa den anden.

Det bedste ved alt det er, at hans Geniestreg forleden Dag neppe er uden halv lykket, da Sophie, der nok ikke seer synderlig godt, og tilfældigviis saae bort fra den Side, hans Bagd kom ad — da det overalt, paastod vor Vismand, lod til, hun havde en overordenlig Modbydelighed for Deres Mont Olimpe, og dens hele Omegn — slet ikke havde lagt Mærke til ham, inden han faldt i Vandet, og da det skeede, baade blev saa forskrækket, og tillige fik saameget med sig selv at tage vare, at hun efter Alt, hvad hun til den Gamle har sagt, i det mindste ikke med nogen Vished veed, om det virkelig var ham; hvilket da og baade gamle Røsel, og endnu mere Værtinden — i Følge Treumunds Beretning — i al Uskyldighed og Troskyldighed ogsaa gjøre dem al mulig Umage for at bringe hende af Hovedet.

Dog — jeg glemmer, at man ikke maa skrive saa lange Breve til en Mand, der ligger paa sin Reise. Er det gjørligt, stiæler jeg mig i Aften et Øieblik over til Dem, for at sige Dem et hurtigt Levvel. Min forbindtligste Helsen til Deres smukke Amazone; udentvivl undres hun over, at hendes Forvisningsvei er bestemt saa aldeles modsat den, der er Dem anviist; ogsaa vil jeg ikke nægte Dem, at

Høie Vedkommendes første Idee var, hun skulde indbydes at gjøre Reisen med Dem til Deres nye Godser; men jeg, som havde tiltænkt Dem et endnu behageligere Selskab derude, og som frygtede, at den smukke Medea og den unge Creusa ikke vilde godt forliges om den arme Jason, fik i al Stilhed Tingen saaledes forandret, da det ikke stod til mig at faae det Hele forhindret. Altsaa — til vi sees igien

Nota Manus.

LV.

C. W. Waldfels til Amalia.

Altenburg.

Jeg skriver Dig i største Hast disse faa Linier herfra med Din Ridekncegt, som bringer min Hest tilbage, for at bede Dig undskylde, at jeg saa hovedkuld forlader Dig — kiæreste Amalia! da jeg, saa hurtig, som Befordring bliver at faae, tager umiddelbar herfra til Berlin. Helstern, som jeg her aldeles uventet har truffet, har sagt mig Ting, som, saa uklare, eller rettere aldeles uforklarlige de ere mig, dog noksom overtyde mig, at min Nærværelse i Berlin, saa hurtig som muligt, er uundgiængelig fornøden. Jeg veed endnu meget for lidet, og dette, som jeg skrev Dig nys, alt for usammenhængende og utydelig til at kunne sige Dig videre, end at — for at

bruge en af mine gamle Vendinger — hvad jeg end kan have at frygte for Sophie, er jeg sikker paa, aldeles Intet at have at frygte af hende; men saa stor en Beroligelse dette end ustridig vil være for Dig, som for mig, erkiænder jeg dog, at jeg skylder Dig, fra første Station at skrive Dig omstændeligere og tydeligere, da jeg dog haaber, af det, Helstern, som følger med mig, paa en fem tydske Miles Kiørsel kan fortælle mig, at faae saa meget ud, at jeg nogenlunde kan, om ikke berolige Dig, dog i det mindste sige Dig bestemt, hvad Du for vor Sophies Datter kan have at frygte, da jeg tilfulde veed, at hun er Dig, om det saa kun var under hiint Navn og paa anden Haand, for kiær til, at ikke en længere Uvished maatte være Dig særdeles piinlig.

Lev nu vel, kiæreste Amalia! til vi sees igien, og vær inderlig og hiertelig takket for alt det søsterlige Venskab, Du i dette vort seneste Samliv paa saa utallige Maader har vist mig. Mine Papirer, fortryder Du ikke paa, jeg beder Dig selv tage i Bevaring, indtil Du med første kan bringe mig dem i Berlin, da alle Julemærker skulde særdeles slaae mig feil, hvis Dit Ophold paa Hedevigsruhe endnu blev synderlig langt.

Din

Carl.

E. Sk. Jeg aabner Seddelen igien for dog at bede Dig, ufortsvet at sende mig det bevidste

Slør, som Du blandt mine Reliqvier og Helligdomme vil finde, med første Leilighed tilbage til Berlin; muligt at jeg kunde . . . det er sandt! kiænder Du mellem Din Mands Ordensforbindelser, nogen de Sainte Barbe, eller Bellerose, en Emigrant, eller af Colonien? dog — inden Du kan besvare mig dette Spørgsmaal, maa jeg jo baade selv have faaet, og givet Dig, adskillige flere Oplysninger i denne saa uforklarlige Gaade. Helstern kommer, og Vognen er forspændt, altsaa, lev vel, dyrebare Amalia! og nok engang inderlig Tak for alt Dit søsterlige Venskab. Mere fra Leipzig. Gud velsigne Dig!

LVI.

Fra samme til samme.

Leipzig samme Dag.

Her er jeg, og, uagtet Alt, hvad Helstern den hele lange Station igiennem har fortalt mig, uagtet Alt, hvad jeg har giort mig Umage for at udspørge, og uddrage, i samme, om ikke i større Vilderede og Uvished, om end ikke i samme Uvidenhed, som forhen. Den Sainte Barbe eller Bellerose, som jeg i mit Efterskrift nævnte Dig, skal være formelig trolovet med Sophie; Helstern har selv for faa Dage

siden seet dem gjøre en Lystseilads sammen paa Spreen — ud til Mont Olimpe, formodede han — med hvis alt for velbekiendte Eier denne Ste. Barbe, der skal spille en stor Rolle i Ordensvæsenet, og kan, om ikke gjøre Guld, dog mane Aander, formodenlig derfra, skal være i Forbindelse. Helstern var, som han fortalte, blevet saa overrasket over dette ham høist uventede og ubehagelige Møde, da en god Ven just havde den Eftermiddag faaet ham ud at fiske, at han var bleven svimmel, Alting var løbet rundt med ham, og han var faldet paa Hovedet ud i Vandet; han var meget bange for, Sophie havde altereret sig over det; for da han kom op i sin Baad, og lidt til sig selv igien, havde hendes Baad vendt, og var et langt Stykke tilbage, oppe ad Berlin til igien. Det eneste, der havde noget beroliget ham, var, at Sophie, som havde været indsvøbt i Kapper, o. s. v., da Baadene mødtes, paa Hiemveien havde siddet ganske fri, og blot med sit sædvanlige Kastetørklæde om sin hvide Kiole, saa det dog i det mindste ikke saae ud, som hun da befandt sig ilde, siden hendes Brudgom ikke pakkede hende bedre ind.

Du veed, kiære Amalia! at den hele Helstern desværre er mig en Gaade, og Du kan da ikke undres over, at, naar han ydermere selv tilstaaer at tale i Gaader, det da baade maa være mig vanskeligt at finde Rede i, og at gjøre Dig Rede for.

Saaledes allerede den synderlige Maade, hvor-

paa han ved denne Leilighed lod sig tilsyne for mig! od sig tilsyne, kan jeg med rette kalde det, thi neppe har nogen af alle de Mystagoger, og Mystificatorer, der for nærværende Tid hos Eder spille en saa betydelig Rolle, med alle deres Præparationer og Præparatorier fremstilt den meest lettroende blandt alle Seere et mere overraskende Syn paa en mere overraskende Maade, end den var, hvorpaa han her, at jeg skal bruge mit forrige Udtryk igien, lod sig tilsyne for mig. Jeg var just af den gamle snaksomme Castellan, som jeg med Flid, for at nyde en Barndomserindring mere, lod vise mig om paa Altenborgs Slot, skiøndt jeg fra hiin Tid af kiændte indtil den mindste Vraa ligesaa godt som han, til allersidst ført til det Værelse, hvor det berygtede saxiske Prindserov var skeet; han havde just, netop ligesom hver Gang jeg i min Barndom havde beseet det, med selvsamme hæse umelodiske Røst, som fra den Tid af laae mig saa levende i Hukommelsen, istemmet den gamle Almuevise, for, ganske efter sin gamle Skik, i det han sang Omqvædet:

Von Kunzen von Kaufungen:
Ja Kaufungen!

at aabne Døren, og vise mig det navnkundige Vindue, hvorigiennem Prindseransmanden var krøbet ind, og siden ud med sit Bytte; da jeg, i det han oplod Døren, ind ad samme Vindue, der ogsaa i Følge hans gamle Skik, hvergang han havde = ogen at

vise om paa Slottet, stod aabnet, kom en Figur, der overraskede mig vel saameget, som om der kunde været Ridder Kunz von Kaufungen selv, og dette var da den velbekiændte Hr. Theodor Helstern, der i øvrigt paa en mesterlig Maade vidste at dæmpe min Overraskelse over at see ham her og saaledes, ved at byde den over, og anstille sig endnu uendelig mere overrasket over at see mig; og da jeg nu naturligviis yttrede min Forundring over denne Overraskelse, siden han dog maatte vide mig der i Nærheden, og det altsaa ikke kunde være ham saa uforklarligt at træffe mig der, som mig at møde ham, især paa den Maade, begyndte han med eet, imod sin sædvanlige Maade at være forlegen, stamme, ikke kunde faae Ordene ud, saa jeg meget godt mærkede, at der var noget, han aldeles var beredt og belavet paa at faae frem; men jeg blev naturligviis ikke desmindre som lynslaaet, da han nu endelig fremstammede: jeg maa sige, jeg troede, De maatte være i Berlin til Sophies Bryllup. Sophies Bryllup! sagde jeg, og greb ham fat med begge Hænder, som jeg var bange for, han skulde undslippe mig, inden han havde forklaret mig denne mørke Tale; dog — det var langt fra ikke hans Hensigt. Ja! sagde han: De veed dog, hun er forlovet? „Nei!" „Ikke?" Dette sagde han med en Accent, hvori han efter sin Viis pressede saameget, som om han virkelig i det Øieblik kunde seet ind i mit Inderste, og følt Alt, hvad der foregik. O Amalia! fra mine tidlig

ste Aar har jeg været kiendt med Modgang; Smerte er mig ikke fremmed; jeg har seet mine kiæreste Ønsker slaae feil, mine gladeste visseste Forhaabninger, mit hele Livs Lykke trædes under Fødder af Ondskab og Fordomme; men det, jeg i det Øieblik leed, har jeg aldrig lidt noget, som i fierneste Maade kunde lignes med; jeg drev ham hen i det næste Vindue; det, jeg skulde spørge ham om, det jeg skulde høre af ham, var mig for smerteligt, for ydmygende til, at jeg kunde lade nogen tredie, saalidt denne end enten bekymrede sig derom, eller begreb deraf, høre derpaa; „og med hvem? sagde jeg: med hvem?" Det var, som om min Sieleangest, den Helvedsmarter, der var kommet over mig, ængstede Helstern for, hvad han havde sagt, og som han ønskede at tage det tilbage. „Naar De ikke veed af det, sagde han nu med en beroligende Tone, saa maa der ikke være om, det var da umuligt." „Der er om, Helstern! trængte jeg ind paa ham: der er om, det kan jeg see paa Dem; og naar De ikke vil, jeg skal tænke mig det allerværste, hundrede Gange værre endnu, end det er, saa ud med det!" „Det hedder overalt i Berlin — sagde han nu med megen betænkelig Langsomhed, som om han vilde give sig Tid at søge saavel, hvad han vilde sige, som hvorledes han skulde sige det — at hun skal have en vis riig fransk Emigrant, som skal kalde sig Chevalier Belleroſe eller de Sainte Barbe, og være et stort Lys i Aande og Ordensverdenen, og at

Brylluppet blot ventede paa Deres Tilbagekomst. Men, naar De ikke veed af det..." Her afbrød han sig selv paa sin sædvanlige betydningsfulde Maade. „Jeg veed af Intet, og hvoraf veed De det?" — nu gav han mig da, efter en Indledning i sin Maneer

hvor meer er meent, end hvad for Øiet ligger

en Fortælling om, hvorledes han — som jeg ovenfor kortelig skrev Dig, havde mødt dem sammen i en Baad paa Spreen, lige i det de syntes at ville lægge ind til Kikkerthuset, og hvorledes han var bange, han havde forstyrret deres hele Lystseilads, ved det der med eet var kommet saadan en forunderlig Svimmel over ham, saa han var bleven ligesom ganske forstumlet og styrtet hovedkuls ud i Vandet, og havde udentvivl overstænket dem begge to, saa de paa Øieblikket vendte om ad Berlin til igien; da i det samme den gamle Kastellan, — som midlertid havde været henne i det aabne Vindue, hvoraf Helstern havde giort sit Indtog, at vise sin Virksomhed og Myndighed ved at skiænde paa Arbeidsfolkene nedenfor, der isteden for at tage vare paa deres Arbeid, havde staaet og holdt Stigen for Helstern, medens han klavrede paa Eventyr — afbrød vor Samtale ved at sige: da jeg seer, Hr. Baronen er kiændt med min gode Ven der, saa tillader De, jeg forlader Dem for at gaae ned til mine Arbeidsfolk; det Kram gior aldrig Godt, uden man er paa Nakken af dem; og denne gode Ven har desuden paa de to Gange fire og

tyve Timer, han har været tilhuse hos mig, giort sig saa velkiændt her baade ude og inde, og det paa de Stæder, hvor jeg aldrig har drømt om at komme, at han kan vise Baronen meget bedre om end jeg." Da jeg naturligviis længtes usigelig efter at være ene med Helstern, var dette mig meget velkommet; jeg skyndte mig altsaa at betale og afærdige Manden, og nu blev Helstern og jeg paa Øieblikket enige om, at han skulde gaae ned at pakke sit Tøi sammen hos Kastellanens, (hvor han havde leiet sig ind, som en reisende Landskabsmaler, for desbedre at kunde optage Prospecterne) og derpaa komme til mig paa Posthuset, hvor jeg midlertid skulde have bestilt Extrapost, for at gaae sammen til Berlin, saa hurtig, vi kunde; thi hvorvel jeg just ikke i eet og alt forstod, hvad han fortalte mig, og end mindre satte ubetinget Tro dertil, da det forunderlig Gaadefulde, der uafladelig hviler over ham selv, og Alt, hvad han foretager sig, ligeledes udbreder sit Slør over Alt, hvad der udgaaer af hans Mund, saa begreb, eller rettere følte jeg dog saa meget, at det var uundgiængelig nødvendigt, jeg skyndte mig tilbage til Sophie, saa hastigt som muligt, om der saa af Alt, hvad han fortalte og lod forstaae, ikke var videre sandt, end hvad han selv paastod med egne Øine at have seet: at den tilbageholdne og betænksomme Sophie havde været ene ude paa Spreen at segle med en saadan fremmed, og i det mindste problematisk Person,

om det endog aldrig, som han, dog uden at opgive sin Hiemmel, paastod temmelig bestemt, var for at aflægge et Besøg hos det saakaldte Mont Olimpes berygtede Eier.

Hvad der i øvrigt fremfor alt fortrød, og forurolige mig, Amalia! — thi Du er jo den, jeg maa, og kan sige Alt! — var, at hvergang jeg ret alvorlig trængte ind paa ham, og nu troede, at have ham saaledes fat, at han aldeles ikke mere kunde undvige, vidste han bestandig med eet at forstumme paa en Maade, som kiændelig lod mig føle, og udtrykkelig skulde lade mig føle, han kunde sige uendelig mere, men af Skaansel holdt det forsætlig tilbage. Og naar jeg saa igien i den Anledning med fordobblet Fyrighed gik ham paa Klingen for at erfare, om det var Sophie, han paa saa betænkelig en Maade skaante, og troede at burde skaane, forsikkrede og bekræftede han mig atter med saamegen Varme, saamegen Høitidelighed, og tillige med saa mange og vaafaldende Omstændigheder, at, saameget uforklarligt der i det forefaldne end var og maatte være for ham som for mig, hvilte, eller rettere svævede der dog ikke Skygge af mindste Mistanke eller Tvivl over hende. Han vidste f. Ex. med Vished — atter uden at vilde i mindste Maade opgive sin Hiemmel — at saa overhængt og bestormet end Sophie var blevet for at give denne anseelige og rige, saakaldte Emigrant — anderledes kaldte han ham aldrig, men ligeledes uden

videre at vilde udlade sig herover — sin Haand eller sin Tro, og saalidet hun endog tilstod selv at have nogen Grund til at afslaae det, undslog hun sig bestandig og urokkelig derfor, indtil hun havde raadspurgt mig; men hvorfor hun desuagtet ikke i det mindste skriftlig havde raadspurgt mig, var, tilsidst han, af alle Ting det, der var ham allerumuligst at forklare; med mindre .... og her forstummede han paa ny saa betydende, og tillige saa ubevægelig, som om det havde været de store eleusinske Mysterier, det havde gjældt om at forraade. Derimod udbredte han sig, for desvisseres at faae mig fra hin Materie — maaskee vel og for desmere at lade mig føle, hvor vigtigt det var ham, at faae mig derfra — med saamegen Varme og Veltalenhed over, hvor aldeles uforandret Sophies hele Levemaade, Dragt og Alt, hint saa nærforestaaende rige og glimrende Parti uagtet, var blevet, hvorledes f. Ex selv paa hin saa mærkelige Lystseilads paa Spreen, Hat, Kiole, Tørklæde, Alt var ganske det samme, som paa hint navnkundige Kaabber; ligesom man heller aldrig, denne selvsamme Lystseilads undtagen, havde seet Sophie og den saakaldte Emigrant offenlig sammen; kort — han ikke blot tog hendes Forsvar men endog holdt hende Lovtale, saa inderlig, eller rettere saa lidenskabelig, at jeg fuldkommen maatte — formodenlig ogsaa netop skulde — erkiende, og føle, at det ikke var Sophie, han kunde finde det fornødent at skaane. Men hvem da? Ama-

lia! det er allerførste Gang i Verden, jeg har følt mig inderlig fristet til at fortie noget for Dig, og kunde jeg anſee det for muligt, det kunde blive dig dulgt, fordi jeg fortaug det; vidſte, følte jeg ikke, at jeg ved at fortie dig det, vilde gjøre det endnu smerteligere, pinligere, ængſteligere for Dig; det vilde ligeſaa lidt komme ud af min Pen, ſom det vilde komme over mine Læber, hvis jeg i dette Øieblik ſtod for dit Aaſyn, og læſte deri, at du ikke gruede mindre for at gjøre mig hiint Spørgsmaal, end jeg de fem Mile igjennem for at gjøre Helſtern det, af Frygt for, han ſkulde give mig det Svar, jeg rædtedes ved at give mig ſelv.

Ja ja! Amalia jeg frygter, jeg formoder — lad mig ſige det reent ud; det er næſten mere end Frygt eller Formodning hos mig, hvad jeg gruer for at ſkrive, og hvad Du end mere vil grue for at læſe. Naar Du overveier, hvorledes og ved hvem jeg blev lokket ud fra Berlin, hvorledes og af hvem jeg ved Dig blev Uge fra Uge, næſten kan jeg ſige, Dag fra Dag holdet, hildet herude; o! meget ſaare meget ſkulde jeg have taget feil, om Du ikke allerede længe havde anet, frygtet, fornummet, det maatte have ſin Aarſag; o det foer igjennem min Siæl, da Du hin ſynderlige vaandefulde Nat, hvor Expreſſen bragte det ſidſte Udſættelsesbrev fra din Mand, med den ængſtlige pinlige Hæftighed drev paa mig, at jeg ſtrax ſkulde tage Poſtheſte, og uden at oppebie Hem eller

nogen, ile tilbage til, hvad jeg aldrig burde forladt. Og dog, saa villig og vant, jeg end paa en Tid Dag fra Dag mere og mere er blevet, til at tænke, troe, paa alle Forførelsens og Fordærvelsens Vederstyggeligheder, endog saadanne, som det er mig umuligt at forklare mig; uagtet jeg tilfulde ved, at det er langt over min Evne at forestille mig alt, hvad der kan være bag ved det ugiennemskuelige Rænkers Forhæng, hvoraf kun saa ubetydelig en Flig, og det ved en saa usikker og upaalidelig Haand er lettet for mig, at jeg mere forvirres og forvildes, end oplyses af, hvad jeg skimter der bag ved, er det mig noget saa gaadefuldt, saa mystisk, saa modsigende i alt dette, at jeg hvert Øieblik er færdig at gaae til Grunde; denne Hvirvel af Ondskab.

Vel er det mig saare begribeligt, at en saadan Ordenshierophant, der ovenikiøbet er en saa kaldet Emigrant, og mulig — ja efter Helsterns Vink og Præg, kunde jeg gierne sige sikkerlig — en Eventyrer, endog paa Embedsvegne ikke kan være Din Mand ubekiændt; men endog forndsat, at det kunde være denne ligesom fra Maanen nedfalden Person af den Vigtighed at blive Eier af Sophie — hvilket vist nok lod sig tænke — og at han ydermere frygtede, ikke med sine Adkomster og Forhaabninger at kunne bestaae for mine Øine — hvilket han maaskee med eller uden Fsye torde formode — hvad kunde han da for det første vente at vinde ved at holde mig fraværende,

naar Sophie dog — som Helstern uden at vilde opgive sin Hiemmel, saa bestemt paastaaer — urokkelig vedbliver ikke at vilde give ham Ja, uden at have raadført sig med mig? og dernæst! hvad kan have giort denne nykomne, ubekiendte, eventyrlige Fremmede den uhenrivelige, ubestikkelige, uoverrumskelige Pirchenfelde saa interessant, eller vigtig, at han for at skaffe ham en Kone, skulde udsætte sig for alt det, han, naar det Hele engang kom for Dagen, som det jo dog uudeblivelig maatte og maa, fra Os vilde udsætte sig for? Vist nok, vilde man, hvad Helstern skiondt kun middelbar ved Vink og Præg saa gierne synes at vilde friste mig til, og hvad hin meget omtalte Spreeseilads kunde synes at lede til — antage, at denne foregivne Brud eller Brudgom ikke var uden en Haandlanger, enten for den berygtede Zeus paa Mont Olympe, eller maaskee vel Haandlangers Haandlanger for en høiere Usling, hvis Haandlanger Mont Olimpes høifornemme Ruffer ved denne som saa mangen anden Leilighed var, da lod der sig meget, seare meget forklare, og var det vel ikke første Gang, at Fru Themis havde her rakt Haanden til, hvad hendes Arm borde være væbnet imod; men fra den anden Side, hvor mislig, hvor urimelig, hvor vovelig var ikke da enhver Plan, der i Følge heraf lod sig tænke, med Hensyn til Sophie, saalænge hun er den, hun var, og som Helstern — dog jeg kan jo her stille en langt mere paalidelig Borgen — som hendes

himmelske Moders Aand og Hierte, der er gaaet i Arv til hende, og der saa lys, saa speilklar, saa uomtaaget fremstraaler af hendes englerene Øie, toner i hendes huldе Stemme, fremstraaler af hendes hele Væsen og Adfærd, som af hvert Ord, hun siger, kort sagt af Alt fra det største til det mindste, til ubebrageligste Visshed staaer mig inde for, hun skal og maa være?

Og dog paa den anden Side, troe Ryggesløshed, Forførelse, Utugt, paa Dyd, paa Uskyld, paa Hiertets Adel og Reenhed? hvor skulde de have lært at kiende den? o alt for ofte har jeg seet det i den moralske Verden at gaae, som en skarpsindig Skribent anmærker i den poetiske: Kun de Fortrin, hvoraf vi selv have vor Deel, vide vi at erkiende og paaskionne; de andre antage og rose vi saa at sige, kun paa Tro og Love, og da er det som oftest mageligere, at forkaste og nægte dem. Men endog det antaget! endog forudsat, man kunde tage Feil af Sophie, miskiende den himmelske Reenhed og Siæleadel, som Dydens Gud med Flammetræk har tegnet paa hendes Ansigt, i hendes Aasyn, i hele hendes Udvortes og Indvortes, er det da ogsaa muligt, man kan miskiende mig og Dig? er det muligt, man et Øieblik kan være i Tvivl, hvad jeg vilde giøre mod den, der forførte og fornedrede min Sophie, om jeg saa skulde søge ham ved Thronens Fod eller for de høie Altre? Og nu Du! ædle, stolte, høimodige Amalia! Du, der midt iblandt

den fordærvede store Verdens Vrimmel har bevaret det meest idylliske Landlivs himmelske Fromhed, Du, for hvis Dyders milde Glands han saa ofte har seet den ellers saa overmodige Last at skamme og skiule sig, seet Mennesker, der ellers satte Stolthed i at bramme med Frækhed og Ryggesløshed, og det især i Nærværelse af Dit Kiøn, som de giorde den Fornærmelse, at indbilde sig at behage derved, tvungne til deres egen Forundring at prøve at synes ærbare og beskedne! Dig skulde man vove, at vilde uden Dit Vidende giøre deelagtig, medskyldig i en Brøde, som Du ved saa mangen Leilighed saa frimodig og aabenhiertig har vedgaaet Din hele Vederstyggelighed for, og der her, hvor det gielder Din moderlige Venindes elskelige, eneste, elskede Datter, gielder den Pige, hvorved Din tidligste, nieste Vens Hierte faderlig hænger, til hvem samtlige hans kommende Dages Vee og Vel er aldeles uopløselig bundet? Jeg kan ikke fatte det? ikke forklare mig det, hvorledes jeg end betragter og vender hele den Sag. Og dog igien paa den anden Side? hvad skulde bevæge Helstern til at vilde føre mig bag Lyset med en saa lang, saa kunstig, saa sammenhængende Opdigtelse, saa meget mere, som jeg efter faa Timers Reise jo maa komme efter den hele Opdigtelse, faae Lys i hele denne saa forknyttede, indviklede Sag?

Og dog — om nu Helstern havde bedraget sig selv; umuligt var det vist nok ikke, at dette saa uafla-

delig med romantiske Ideer og Intriguer sysselsatte Hoved, ogsaa hos Andre kunde og maatte drømme dem, hvor maaskee ingen tænkte derpaa! meget, meget muligt, ja meget rimeligt endog, at meget af det han mindre siger, end lader forstaae, er, ham selv vitterlig eller uvitterlig, avlet i hans eget urolige Hoved; men nogen Grund, nogen Anledning, nogen Sandsynlighed maa det i det mindste dog have; og naar saa er, om saa denne meget omtalte Brudgom ikke var andet end en ganske ordentlig og almindelig Frier, som Sophie udsatte at give sit endelige Ja, indtil jeg kom tilbage, men som man imidlertid kunde vide, eller i det ringeste med Føie slutte, at hun vilde — eller efter Rimelighed maatte give Ja! og nu Seiladsen paa Spreen var ikke andet end en Hverdagstildragelse, og Heisterns Elskerspring ud i Vandet, en af de Romanstreger, han har saa megen Kiærlighed for, og som han for at giøre Sagen mere glimrende og rørende, havde valgt at udføre uden for det forhexede Slot, han nu eengang paa alle Maader har sat sig for at forevige? Jeg tilstaaer Dig, at denne Idee saaledes paatrænger sig mig, at jeg endog har mig selv hemmelig mistænkt for, uden at ville tilstaae mig det ligeud selv, at forlænge dette Brev til Dig, for at undgaae saalænge at snakke med ham, uagtet jeg har en stærk Formodning om, at jeg ved at gjennemlæse Brevet igien, atter vil finde, at det er af dem, Du ikke skal have. Postkarlen blæser; jeg faaer ikke

Stunder at læse igiennem, hvad jeg har skrevet, alle-saa vil jeg i det mindste ikke sende dig det herfra. O Amalia! hvo der dog alt var i Berlin, havde seet Sophie, havde erfaret — jeg tør ikke sige, at Alt er vel! men at det dog i det mindste ikke er saa ilde, saa forgeligt, saa skrækkeligt ilde, som min Phantasie i dette Mørke saa ofte er fristet at forestille sig det.

Din

Carl.

LVII.

Fra samme til samme.

Treuenbriezen anden Dags Aftning.

Jeg har allerede fra Leipzig — kiæreste Amalia! skrevet Dig et Brev til, som Du ikke faaer, fordi — fordi Du deels af det blot vilde erfare, at jeg endnu ingen Ting vidste tilgavns, og at jeg i denne Uvidenhed, som i min Stilling er saa naturligt, fægtede med mangehaande sælsomme Skygge- og Skrække-billeder, som jeg vel tildeels kan have skabt mig selv, og som det ikke er Umagen værdt at ængste eller plage Dig med, uden Nødvendighed. Man sagde mig desuden, at den Post, der skulde bringe Dig dette Brev, vilde jeg møde her i Treuenbriezen, saa jeg følgelig ligesaa godt kunde lade det blive i min Brevtaske saa-længe, da jeg mulig af Helstern ved 12 Miles Sam-reise og Samtale kunde erfare i det mindste noget

mere, end jeg hidtil havde vidst, eller i det allerringeste dog faae saa meget Lys, at jeg kunde komme efter, at adskillige af de Kiæmper, jeg i Bælmørket havde fægtet med, ikke var andet end Veirmøller. Men nei! min Amalia! vi ere reiste fra Leipzig til Düben, fra Düben til Wittenberg, fra Wittenberg hertil, og endnu veed jeg bogstavelig ikke det mindste, uden at jeg intet veed. Midlertid jo nærmere jeg kommer Berlin — det er jo nærmere, jeg kommer Sophie, vil Du sige, og tør have Ret — jo lettere bliver jeg om Hiertet; jo fastere og urokkeligere bliver mig den Vished: hvad der end kan være forefaldet og foretaget, hende kan jeg ikke have tabt, hende kan og skal jeg aldrig tabe: saa at jeg næsten har været i Beraad, om det ikke var bedre, for ingen ufornøden Uro og Ængstlighed at volde Dig, at bie de faa Timer, til jeg kan være i Berlin, for da at kunde med fuldt Lys, fuld Vished skrive dig, hvad der er, og som det er; men jeg erindrede mig da paa den anden Side, at derved vilde en Postdag gaae over, inden Du kunde høre fra mig, og at altsaa Dit huldе trofaste søsterlige Hierte vilde saa meget længere være bekymret; og da det nu just træffer sig, at vi her mod Forventning blive noget opholdte (i det, som vort Forbud, vi, for at komme des hurtigere afsted, antog i Leipzig, fortæller os, en reisende Herre, som efter ham kom hertil, har bestukket Vognmesteren til at lade ham til sin Reisevogn faae de Heste, han havde bestilt til os) har jeg beslut-

tet, at nytte dette Ophold til at skrive Dig et Par Ord til Din Beroligelse, og er derfor ikke nær saa fortræden over denne Forsinkelse, som Helstern, nær havde jeg sagt, føler sig forpligtet at være, uagtet jeg uafladelig forestiller ham, at det ikke kan nytte os det mindste, at komme til Berlin, inden det er bleven Dag — i det mindste for os — hos Sophie. Han er nu rigtig nok gaaet ned, alligevel at skiændes med Postmester, og Vognmester og Postkarl, og jeg veed ikke hvem Alt, om denne Forurettelse; men har vor Ven Knigge Ret i, hvad han siger om de tydske Postmestere og deres Tilbehør — og jeg har i det mindste ingen Foie at formode, at de preussiske just skulde være en Undtagelse deri — vil han vel neppe vinde Andet derved end Grovheder, og vi formodentlig blot komme saa meget senere bort, og jeg altsaa faae saa meget længere Tid til, at skrive Dig et Par beroligende Ord, saa meget heller, som det Par Linier, jeg fra Altenburg skrev Dig, ustridig maa have sat Dig i megen Uro saavel for mig, som især for vor kiære Sophie.

Af de nysnævnte Altenburgske Linier vil Du have seet, at jeg høist uventet, og — jeg vil tilstaae Dig paa en saare eventyrlig Maade — traf den ovenomtalte Helstern, som fortalte mig en Hob usammenhængende og tildeels modsigende Ting om vor Sophie, saasom at hun skulde være saagodtsom forlovet med en saakaldet Emigrant, der skulde kalde sig de

Sainte Barbe, eller Bellerose, der iøvrigt skulde være en af de Adepter, som for nærværende Tid med saa megen Held for dem selv — søge de Vises Steen i Berlin, efter Sigende have store Midler o. s. v., men at hun desuagtet ikke skulde vilde gifte sig med ham, eller endog maaskee give ham formeligt Ja, før hun havde raadført sig med mig, hvorvel hun forresten havde ladt sig see offentlig med ham. Saavidt synes nu den hele Sag ganske ligefrem og rimelig, paa det nær, at det er lidt paafaldende, at hun i saa Tilfælde ikke, al hendes Skrivesky uagtet, skulde have skrevet mig et Par Linier til; men nu har Helstern tillige paa sin Viis fletted mig Manden med Kikkerten paa Carricaturkobberet, og flere saaledes derind, og seet og skimtet saa mange Lønraad og Lønrænker deri, saa jeg tilsidst ikke mere vidste, hvad jeg skulde troe eller tænke, indtil jeg omsider faldt paa det allerklogeste, ingen Ting at troe eller tænke, inden jeg kom til Berlin, og fik Vished om, hvad jeg skulde tænke og troe, saa meget mere, som efter alt det, Helstern siger, og ikke siger om Sophie, han i alle Maader paa det fuldkomneste frikiender hende endog for det fierneste Stin af at have ringeste Deel i, hvad galt der kunde være eller have været paafærde. Lægger jeg nu til, at Helstern selv, saa ypperligt jeg endog maa erkiende hans Hoved at være, saa varmt hans Hierte synes, og saa sværmerisk lidenskabelig han viser sig i Henseende til Sophie, dog ved denne Leilighed, som ved saa

mange andre er mig aldeles uforklarlig og ubegribelig, ja endog nu og da heel betænkelig, for ikke at sige, mistænkelig, da han f. Ex. ikke sielden taler om, hvad han kalder selv, de Ugudeliges Raad, med et Bekiendtskab, en Bestemthed, en Tilforladelighed, som om han var indviet i disse sine svorne Vederparters allerinderste Løndomme; da han til hvert af disses Skridt giver sig Miner af at have Nøgler, der, enten det er Hovednøgler, Vedkommende selv have betroet ham, eller selvgiorte Tyvenøgler, ikke kan andet end giøre ham særdeles mistænkt; da hans Jagen efter sælsomme og paafaldende Optrin endog undertiden gaaer til en Grad, som neppe engang af hans Lyst til det romantiske lader sig forklare, hvorfor skal jeg da heller lade mig og Dig lede vild af denne forføriske Lygtemand, end give de faa Timers Tid, til den sandru Sophie lader sit klarere Lys oprinde for mig?

Besynderligt! i det jeg slutter ovenstaaende Linier, kommer mit Forebud op, og skulde hilse mig fra den anden Herre: jeg skulde kun fortsætte min Reise, og ikke bekymre mig om ham, han var kiørt med den Herre, der havde taget vore Heste, ad Jüterbok; jeg skulde snart høre fra ham. Hvad nu det vil sige igien? ad Jüterbok! det kan jeg aldeles ikke forklare mig; og hvem kan den Fremmede været, han saa uventet har truffet, og over Hals og Hoved besluttet sig til at reise bort med? — Jeg spurgde Forbuddet, om det havde ladt til, de havde været gamle nøie Venner

eller Bekiændte? men han sagde, Nei! det havde end- og forekommet ham, som Helstern havde begyndt med at spørge den Fremmede om sit Navn; men da de havde talt fransk sammen, havde han ikke forstaaet synderligt af det. Han havde blot seet, at i det den Fremmede var staaet op i Vognen, havde Helstern hastig været oppe paa Trinet for at sætte sig hos, at den Fremmedes Tiener vilde holdt ham tilbage, men at Herren i Vognen havde sagt, han skulde lade være, og tysset paa en stor Hund, der syntes at ville tage Parti; at derpaa, medens Helstern havde givet ham den Beskeed op til mig, havde den anden Herre befalt sin Tiener at blive, tage Extrapost, og komme bag-efter med Resten, og for Alting passe vel paa; at det lod, som disse Ord havde tildraget sig Helsterns Opmærksomhed, for han havde derpaa ligesom begyndt at reise sig i Vognen, men da baade Herren og Tiener havde raabt, at Kudsken skulde kiøre til, og denne, som havde alt faaet gode Drikkepenge paa Haanden, for det han vovede sig at kiøre i Mørke til Jüterbock, hvor ikke var Postvei, havde strax stødt i sit Horn, og pidsket paa Hestene, havde han ikke enten hørt, eller seet mere til det Hele.

Naar Du ydermere erfarer, at samme Helstern giorde sit Indtog for mig indad Kunz von Kauffungens Vindue paa Altenborgsflot, og nu saaledes bliver mig borte paa Treuenbriezens Posthuus, kan Du ikke — nægte mig, at Indtog og Udtog her paa det

fuldkommeste svare til hinanden, og at — hvis han selv har, som jeg har en stor Frygt for, anlagt, indleedt og forberedt Alt dette, er han ustridig istand til at overkotzebue Kotzebue selv i uventede Theaterkneeb og overraskende Forviklinger. Midlertid saa vant, som jeg end er, veed Du selv, ved slige Kunster af ham, og saa overbærende jeg pleier at være dermed, da jeg blot anseer dem for vilde Skud af en herlig men alt for frodig Stamme, er dog denne hans sidste Geniestreg, især ved den glimrende Bortgang, hvorved han har sat Krandsen paa sit Værk, færdig til at være mig formeget. Her sidder jeg nu sex Mile fra Berlin, kan og maa være der i Morgen ved Solens Opgang, uden at vide, hvad jeg skal eller vil der; næsten kunde jeg være fristet til at sige, om jeg ogsaa skal og vil der nu; thi hvo i al Verden kan vide, hvad Helstern med alle disse Romanoptrin kan have isinde, og hvad Roman han kan ville have mig til at spille? Og dog med Alt det, finder jeg mig til min Forundring meget mindre vreed paa ham, end jeg burde være, havde jeg nær sagt — saa jeg næsten skulde tro, jeg i Grunden føler mig ham forbunden, fordi han hug den gordiske Knude over med eet, og bragte mig hurtigere vor Sophie nær, end vel ellers var skeet. Men hvorledes skal jeg nu træde for hende? hvad skal jeg sige? hvad vil hun have at sige mig? Nu! alt det vil finde sig; nok! jeg skal see hende igien, om faa Timer see hende igien; O. Amalia!

Dig kan jeg jo sige alle saadanne Smaating, de er ikke Smaating, i det ringeste ikke latterlige Smaating for Di:; som jeg for et Øieblik siden stod op fra mit Skriverbord, da det kom mig for, som jeg hørte en usædvanlig Tummel, og altsaa ikke uden Skin af Føie formodede en nye Helsterniade igien, men da det i det samme blev stille, vendte igien tilbage til Brevet, overraskede jeg mig i*) Deserteurens deilige

Je la vernai, c'est assez pour mon ame!

som mig aldeles uvitterlig svævede paa mine Læber, hvor den i en Række af Aar ikke har været, saa ofte jeg endog i hine gamle Dage istemmede den af mit inderste Hierte. Ja ja! Amalia! jeg skal see hende igien; min Sophies Datter, hendes Navne, hendes Billede, snart! snart! —

Det er snorrigt? næsten skulde jeg troe, den helsternske Comedie endnu ikke var til Ende; vort Forbud, der synes at være meget ivrig for mig, da han her, siden vi ikke bruge ham mere, har faaet god Betaling, kommer op, og fortæller mig, at den Herre, Helstern kiørte bort med, har foruden sin Tiener ogsaa efterladt sig en Dame, som efter Tienerens Sigende, der da ogsaa synes meget begribeligt, er meget urolig over at hendes Cavalier saaledes er over Hals og Hoved reist fra hende med en Ubekiændt, og altsaa længes meget efter at komme afsted efter ham; og derfor har nu Tieneren paa ny havt fat paa Postmester og Vogn-

*) I Sedaines Deserteur.

mester, at de igien skulde overlade dem den Vogn, der ventedes til mig, ligesom Herren før fik vore Heste. Det havde de da nu — da Tieneren udentvivl giorde krum Haand, medens han talte — gierne baade vildet og ikke vildet; men da de dog nok syntes, det var for grovt at narre mig saaledes to Gange, og frygtede, jeg torde blive nok saa stem, som Helstern havde været, og maaskee klage i Berlin, saa vilde de da havt Tieneren til at gaae op, og bede om mit Samtykke, men det havde denne — han vidste ikke hvorfor — ikke vel vildet til; ogsaa havde han da tilsidst taget sig paa at gaae op til mig, hvorvel han da lettelig kunde tænke, at det var noget, jeg ikke giorde, og som han endelig ogsaa syntes, jeg ikke burde gjøre; og nu begyndte han at vilde vidt og bredt meddele mig sine Betænkeligheder om den hele Historie, og alt det forunderlige, der var i, med den Herre, der saaledes reiste fra den Dame over Hals og Hoved med min Reisecompagnon, og om den Kaas at tage fra Berlin til Jüterbock over Treuenbriezen, hvor der saa godt som hverken gik Vei eller Sti, og det om Nattetider, og i saadan Hast, at man skulde tage Andre Folkes Heste og Vogne; da jeg til hans store Forundring brød ham af, og bad ham hilse Damen fra mig, at da jeg ikke brød mig om, at være i Berlin førend op ad Formiddagen, var min Vogn til hendes Tjene . . . Hvad er det! — hvem nærmer sig! — det er hendes Stemme, Gud! . . . .

Ja ja! det er hende! Din, min, vor Sophie! o! jeg kan ikke beskrive Dig, med hvilken andægtig Glæde hun sank til mit Bryst, og takkede Gud for dette Møde; de vilde været ud til os, til Dig, til mig! det var St. Barbe, Helstern reiste bort med; vi har sendt Treumund efter dem, at paalægge dem begge fra os begge at skynde dem at tage tilbage til Berlin. Sophie er blot nede, at giøre sig reiseferdig, saa tage vi ufortsvet derhen. O Gud! jeg kan ikke beskrive Dig, hvad jeg er glad, og dog med alt det saa forunderlig tilmode! det er for mig, som om jeg uventet og vidunderlig var undgaaet en stor Ulykke! som jeg skulde kaste mig paa mine Knæ, og takke Gud, saaledes som jeg endnu aldrig har takket ham i mine Dage, saaledes som Sophie takkede ham, da hun gienfandt, gienkiendte mig. Saa var det dog sandt? men hvilket! hvad? hvordan? hvad vil jeg faae at høre? jeg længes, og jeg skiælver. Og dog! jeg har Sophie igien, har min gode, smme, trofaste Datter igien, huldere, kiærligere, elskeligere end nogensinde. Jeg hører hende komme! jeg maa slutte mit Brev; mere, saasnart jeg kommer til Berlin! Gud velsigne og bevare Dig, min Amalia; o! sikkerlig har Dine Bønner ogsaa Deel i, at Gud har bevaret Din Sophies Datter — forunderlig, sagde hun selv — og i hende

Din

Carl.

Ende paa første Part.

Duellen.

En Fortælling.

Ce n'est, que dans le sang, qu'on lave un tel outrage.
P. Corneille le Cid. Act. 1. Sc. 6.

Mellem de paa eengang latterligste og sørgeligste Fordomme, den menneskelige Forstand nogensinde har ladet sig daare af, siger vore Dages Viisdom, fortiener Duellen et af de allerøverste Steder; denne selsomme Levning fra et barbarisk og overtroisk Old, da man satte Menneskets høieste, eneste Værd i legemlig Styrke og et vist blodtørstigt Mod, der hverken agter sit eget Liv, eller ærer andres, da man af de uværdigste Begreber om det høieste Væsen, ansaae en Tvekamps Udfald for Herrens Dom, en stærk eller stridvant Arm som ubedragelig Borgen for Uskyld og og Retfærd; ansaae Held eller Ubevanthed i Kamp som Urets umodsigeligste Bevis; da den groveste Forbryder holdtes uskyldig, naar han til sine øvrige Udaad lagde den groveste af alle, vitterligt Mandsdrab. Sand, fuldkommen sand er, naar den saaledes høres, denne vore Dages hele Declamation; ustridig Ret har denne vore Dages Viisdom, naar den af hundrede Enekampe erklærer maaskee de ni og halvfemsindstyve for Drengestreger, eller strafværdig Udaad. Men for vidt vilde dog nok — som vel oftere — Viisdommen gaae, hvis den uden al Undta-

gelse vilde bryde Staven over dem alle; hvis den aldeles ikke vilde erkiende det for et under nogen Betingelse tænkeligt Tilfælde, at Ære og Pligt kunde give god Mand Vaaben i Hænde for at beskiærme, ja vel endog for at hævne de Værgeløse, Naturens og Samfundets Love have givet under hans Varetægt, ved Fornærmelser, Lovene ikke betrygge dem for, og hvor endog den saakaldte offentlige Mening synes at være paa Fornærmerens Side; og slet Fader, Broder, Søn, Ægtemand, Brudgom, eller Ven maatte den være, der kunde kold og streng løfte Fordømmelsens Steen mod den Mand, som i Fornærmerens Blod afvættede den Plet, der af nedrig Haand var sat paa hans ulykkelige Døtters eller Søsters, Moders eller Hustrues, Bruds eller Venindes Ære, det ubodelige Skaar, der var giort i hendes Lykksalighed. Vel siger det gamle Ordsprog:

Beroer vor Ære da paa dem, som ingen har?

men desværre maa man tvertimod Spørgsmaalets Hensigt besvare det med Ja; desværre gives der Forbrydelser, ustraffede af Lovene, endog begunstigede af den Kreds, som har opkastet sig til den offentlige Menings-Ordførere; Forbrydelser, der uopretteligt nedbryde ikke blot enkelte Menneskers, men hele Familiers Ære og Lykke; og saalænge Forbrydelser af dette Slags udgiøre en saa væsentlig Deel af visse Kredses Bon Ton, visse Classers Nydelse, saalænge Sædelighedens frække Haaner, Ustyldighedens nedrige For-

fører, Ægtebaandets ublue Vanhelliger er den finere Verdens Mønster og Pryd, og hver ny Udgaad en friſk Blomſterkrands om hans Tinding, medens hans ulykkelige Offere hentvine i Sorg og Skam, hvis de ikke ere forkaſtede nok til at bramme, ſom han, med deres Skiændſel, ſaalænge er megen og ſand Ære, megen og ſand Lykke, meget og ſandt Menneſkevel og Menneſkeværd i arveløſe Menneſkers Vold. Er nu hiin ſtore Menneſkekiænders yppetlige Sagn:

Godt Navn hos Mand og Qvinde, gode Sir!
Er Siælens ſande Ædelſteen; hvo ſtial
Min Pung, ſtial Tant; det noget er, og Intet,
Var mit, er hans, har været Tuſendes.
Men han der røver mig mit gode Navn,
Mig røver det, ſom ei beriger ham,
Og giør mig arm tilvisſe;

dobbelt ſandt om hiint finere og ædlere Kiøn, der, ſom Cæſar fordrede af ſin Huſtrue, ikke blot maa være uden Brøde, men uden Mistanke; er det Niddingen ikke blot muligt, men ofte let at beſudle, hvad ikke lykkes ham at forføre; bliver en ſaadan Plet under Lovenes Haand ikkun ſynligere og mere i Øine faldende; da er kun Blødtyæten tilbage; da kan den blive fornøden og tilgivelig. — Dog hvortil al denne Moraliſeren? bedre er det uden Indledning at fortælle den Hiſtorie, ſom diſſe Betragtninger ſkulde indlede.

I det deilige K**l, ved Øſterſøens maaſkee allermeeſt fortryllende Havbugt, boede en gammel værdig og almindelig agtet Mand, Tellev Tellevſen, et

agte Skud af hine kiække og kraftfulde Ynglers og Sæters sunde Stamme. Efterat have tilbragt sin tidlige Ungdom i Fædrelandets Tienneste, havde han, som Corporal, taget sin Afsked, gifter sig med en velhavende t*nd*rnsk Kniplingshandlers Datter, og nedsat sig i K**l, hvor han, ved at drive, og efterhaanden mere og mere udvide sin Svigerfaders Handelsgreen, lidt efter lidt var bleven af denne driftige Byes meest formuende og anseete Borgere. Desuagtet levede han i gammeldags Indgetogenhed — man tilgive dette maaskee af Brug gaaede Ord til en af Brug gaaet Ting — tog ikke Deel i deres Skydegilder, Mortensgilder, eller noget andet af deres Samqvem, holdt Omgang saagodtsom med ingen, og kom ikke lettelig nogensteds undtagen i Kirken, som han ikke gierne forsømte. At det ikke var Karrighed, han fø te denne Levemaade af, saaes nokſom, da han ikke blot var bekiendt for en meget redelig, uegennyttig, og godsørende Mand; men da han f. Ex. ene beboede sit rummelige og nette Huus, saameget endog baade for dets deilige Udsigt og Beliggenhed ud til den deilige Fiord, som for dets øvrige Fortrins Skyld hans Værelser bleve søgte. Derimod ymtede man, og maaskee ikke ganske uden Grund, om, at han, især i senere Aar — da man egentlig lagde Mærke dertil, siden baade hans Velstand i dem tiltog, og blev mere almindelig bekiendt, og siden han just da egenlig havde udbygget og udpyntet sit Huus — fornemmelig

blev dette Forhold tro med Hensyn til sin eneste Datter Edele, der var hans Hiesteen, og blev — især efter hendes retskafne og kiærlige Moders Død — vogtet som hans Hiesteen. Ikke nok derfor, at han ingen Logerende vilde have i sit Huus, for at vogte hende for Studentercour, og Kiæresteri; han vilde heller ingen Familie leie til; da hans faste Overtydning var, at af tyve Fruentimmer, der blive fordærvede, de nitten fik deres Fordærv ved Smitte fra deres eget Kiøn. Er det og en Sandhed med Piger, som med Frugter, at just de skiønneste og ypperste ere meest udsatte for skadelige Hiemsøgelser, vel havde han da Aarsag at vogte sin Edele nøie; thi skiønnere Pige var ikke i den heele af sine deilige Qvindeskabninger navnkundige Omegn; en sand Germanerinde, rank, lyshiet, haarfager; Byens almindelige Spradebasser kaldte hende K**ls Venus; de Halvlærde af dene Classe troede at caracterisere hende bedre ved at betegne hende med Navnet af K**ls Diana; saameget meere, som een, der endnu ikke reent havde glemt sin Børnelærdom, en Dag, da hun mellem en talrig Forsamling af sit Kiøn gik af Kirke, havde anvendt paa hende Virgils deilige Beskrivelse af denne Gudinde, hvor hun sammenlignes med Dido,

Som paa Eurotas's Bredder eller paa cynthiske Biergaas
Dandsende Chorer hun fører, ledsaget, omstimlet af tusind
Oreaders omsvævende Vrimmel; paa Skuldren hun bærer
Koggret, og stolt skrider frem høi over alle Gudinder;

Men giennem tause Latonas Bryst strømmer moderlig Glæde.

Ogsaa havde Tellevsen havt den sieldne Lykke, at denne Stadens skiønneste Pige tillige var den bedskedneste, den ærbareste, den huusligste, der kunde findes. Da hans Haandtering ikke blot medførte et næsten uafbrudt Hiemliv, men og var af den Natur, at hans Datter saare vel kunde deri gaae ham tilhaande, vare de saa godt som aldrig fra hinanden, den Tid undtagen, da Huussysler bortkaldte hende; og da han, uagtet sin simple Stand, og sin fuldkommen uvidenskabelige Dannelse, var en overmaade fornuftig og retskaffen Mand, der havde oplevet meget, seet meget, og tænkt og følt meget ved, hvad han oplevede og saae, fik hun ved dette stadige Samliv med en saadan Mand vist nok ingen mødens eller lærd, men en i høieste Grad forstandig og elskelig Dannelse; saameget mere, da hendes Fader, som, uden at være i nogen Maade af de saakaldte Hellige, havde megen og sand Religiositet, ved en af Byens Præster, der saa at sige var hans allernæreste, skiønt ikke hyppige Omgang, og der var en Mand af meget lutrede og rigtige Begreber i Henseende til Middelstandens og Almuens Oplysning, havde faaet Smag paa en Classe Skrifter, som det paa senere Aar er blevet Mode at lade haant om, uden at man dog saa lige har vundet ved Byttet, en Gellerts, og flere hans Samtidiges Arbeider. Saa lidet hun altsaa mellem Flaner

og Giække havde faaet den ubetydelige Afslibning, man behager at kalde Verdensdannelse, saa lidet hun paa den anden Side havde læst sig lærd og studeert, uden at læse sig klog, saa lidet maa man i hende tænke sig en flau og udyrket blot Sy- Kokke- og Kniple Pige. Med faa Ord, Ebele var, hvad enhver Fader maatte ønske sin Datter, enhver Brudgom sin Brud, men hvad Fader og Brudgom som oftest baade faae og fortiene det Modsatte af.

Saaledes var hun nu voxet op ved sin Faders Side, og havde naaet sit attende Aar. Alle undredes, at denne smukke og velhavende Pige ikke blev gift; og imidlertid var der ingen, der friede til hende; det var, som Narrene følte, de hverken hos hende eller hendes Fader vilde være vedbørlig i Priis til at komme i Betragtning; og som de fornuftige og gode Mennesker, hvad saa ofte er Tilfældet, ikke vare i Priis nok hos sig selv til at giøre Ferdring paa hende. Nu giorde en indtruffen Omstændighed et kort Skaar i Ebeles Huusliv, og uheldigvis bestemte dette hendes tilkommende Skiæbne.

Det, Tellewsen fornemmelig skyldte sin Velstand, var, at han havde oprettet, ligesom en Slags Mellemhandel imellem hans vindskibelige Landsmænd i Knipleegnen, og adskillige udenrigs Huse, der droge store Partier Kniplinger fra ham, da de vare sikkre saavel paa Varernes Godhed, som paa videre ordentlig og rigtig Behandling. Mellem de Kiøbmænd,

han herover stod i Forbindelse med, var en rig *lt*-
naner, der til det indre Tydskland havde betydelige
Commissioner og Forsendinger. Denne faldt paa, til
Forandring eller i Forretninger, at besøge K**ls Om-
slag, tog uden videre Omstændigheder, end blot Post-
dagen i Forveien at have meldt sin Ankomst, ind til
Tellewsen, som sin Correspondent, og medbragte sin
Datter, en lille spinkel, bleeg, vims Qvasihamborgerinde, der piaddrede fire Sprog uden at forstaae
eet, havde Ord for at være vittig, fordi hun var næs-
viis, giorde saa vienspnlig Paastand paa at være kion,
at ingen ret dristede sig at giore hende det stridigt, jog
efter Fornøielser og Forlystelser allevegne, og fandt
dem ingensteds, blev aldrig mæt af dem, fordi de al-
drig smagte hende, havde havt fire fem Affaires du
Coeur og Kiærlighedshandeler, uden enten at vide,
hvad Hierte eller Kierlighed var, og var kort sagt en
fuldkommen Modedukke. Hende blev det nu stakkels
Edeles byrdefulde Lod at holde med Selskab; og saa
forgabet end Qvasihamborgerinden var i Edele de før-
ste tre Timer, og saa paatrængende hun var med sit
Venskab og sin Fortrolighed til denne Nye, var dog
ikke den første halve Dag gaaet tilende, før hun alle-
rede var hiertelig keed af hende, da hun kom efter, at
Edele hverken havde Ondt at fortælle hende om sin
Fodebyes Skiønne, eller Løier om og med dens Flink-
fyre; og hvad endnu var kedsommeligere, ordentlig
dristede sig at have Ting i Huset at forrette og tage

vare, som hun ikke engang for den Ære og Fornøielse af en saadan Dames Selskab vilde opoffre eller udsætte. Meget snart sank altsaa den nyerhvervede Veninde for Erminie, saa hedde *lt*n*erinden, til en almindelig Selskabs- eller Opvartnings-Jomfrue, saameget mere, som hun, da Erminies Kammerjomfru ikke havde giort Reisen med, virkelig ved det endda ikke saa korte eller lette Toilette maatte beklæde dennes Sted, og altsaa døie alle de Capricer og Luner, hun saa meget meere var udsat for, da det altfor oprigtige Speil bestandig lod Erminie saa hemmelig vide, at hun maatte saa ugle sig ud, og lade sig ugle ud, som hun vilde, faldt hun dog paa det fuldkomneste bort ved Siden af den ukunstlet deilige Edele. Saa lidet interessant imidlertid denne Syssel var for Edele, var den dog hende mindre byrdefuld end den anden Forpligtelse, der i hendes Selskabsjomfruværdighed paalaae hende, uafladelig at skulde slagre og flane omkring med Erminie, som naturligviis, jo mere hun kedede sig hos hende hiemme, jo mere maatte føle Trang til uafladelig at være paa Færde.

Mellem de Hovertforlystelser, hvor Edele maatte saaledes gaae med til Selskab, og som naturligviis derved blev endnu mindre interessante, end de ellers havde vildet været hende, var da og den saakaldte Redoute. Ugierne samtykkede baade Fader og Datter deri; men Erminie skulde og maatte derhen, og hun kunde dog ikke gaae ene. Hvorvel nu en saa-

dan Smaakiobstædsredoute i sig selv var en Qvakhamborgerinde en usel ubetydelig Ting, tog hun sig dog over, siden hun bærede den med sin Nærværelse, at forherlige den med en hidtil useet Glands. Hun havde til den Ende medtaget en Fancydress, saa kostbar, bizarr, og uærbar, at det ikke er enten dens eller hendes Skyld, om ikke Zeitung für die elegante Welt eller Pandora for længe siden have anvriist den til Mønster for heele den fine Maskeradeverden. Med alt dette maatte hun dog, til sin inderlige Ærgrelse, i sit Hierte tilstaae, at Edele, der, for at øde saa lidet som muligt paa denne hende paatvungne Forlystelse, havde syet sig selv en holstrensk Kniplepiges Dragt, i denne for hiin deilige Vext saa fordeelagtige Paaklædning fordunklede hende i al hendes Pragt. Ogsaa havde hun, saasnart de kom paa Redouten, den Grændmelse at see den nysgierrige Vrimmel stimle efter den guddommelige Holstenerinde, at høre hundrede Stemmer paa eengang fritte og giætte, hvo dog denne ukiendte Skionhed kunde være; men alle vare lige uhaldige i deres Fritten og Giætten.

Mellem de Masker, der omsværmede Edele, udmærkede sig især een ved mere end sædvanlig Paatrængenhed. Alle Maskerade-Kunster, alle Maskerade-Friheder, alle Maskerade-Rettigheder søgte han at giøre gieldende for at komme i Kast med hende; flere Gange skiftede han endog Maske, for i en ny Rolle at prøve sin Lykke paa ny, men alt forgiæves. Edele

dandsede ikke, Edele snakkede ikke fransk; Edele var fremmed for alle høviske og uhøviske Maskeradelsier; hun blev ligefrem stødt, naar man sagde noget næsvist, og forlegen og uglad, naar man sagde noget smiggrende til hende. Endelig vendte Masken sig til hendes Ledsagerinde, og her fik han Ton og Jargon og Conversation efter Ønske, og fik af hende tillige at vide, at la belle Statue, var une certaine Demoiselle Tellewsen, Prude de K**l.

Omsider endtes da Omslaget, *lt*n*nerne reiste, alle disse kedsomme Forlystelser ophørte, og glemtes. Vel var der i det paafølgende Foraar en Kone, som syntes af nogen Formue og en Slags Stand, der idelig giorde sig Ærender til Tellewsens, handlede adskilligt med ham, var meget forlegen for at indgaae nøie Kiendskab med Edele, og efter at have giort adskillige forgiæves Forsøg paa, at faae hende til at besøge sig, endelig engang dristede sig at putte hende et Brev i Haanden; men Edele, hvem hendes frie fornemladende Udseende og Væsen fra først af havde stødt tilbage, gav hende det ubrudt tilbage, forsikrende, at dersom hun nogensinde dristede sig at paatage sig noget saadant Ærende til hende igien, skulde hun sige det til sin Fader, der da vist ikke paa den venskabeligste Maade vilde vise Madamen sin Dør. At bringe dette Brev og denne Kobblerske i Forbindelse med hiin paatrængende Maske faldt imidlertid aldrig Edele ind.

Hen opad Sommeren kom en reisende Knibbings-handler til K**l; han kaldte sig Wettner, sagde sig at være fra Braunsvig, og vilde til Petersborg, hvor han agtede at nedsætte sig, og drive denne Handel i det større. I Handelsanliggender kom han naturligviis til Tellewsen, hvem han da de bleve noget nøiere kiændte, udførlig meddeelte sine Planer og Speculationer, og aftalte en meget activ og betydelig Mellemhandel med, som Tellewsen gierne indlod sig paa, da denne Wettner ikke blot ved alle Leilighheder viiste sig som en meget vederhæftig, men og som en rask, driftig og overmaade ordenlig Handlende. I øvrigt var det en smuk, anseelig Mand, der havde seet en stor Deel af Verden, og viiste mere Dannelse, end man af hans Stand var befleiet at formode. Da han syntes allene for sine Handelsanliggenders Skyld at være i K**l, hvor han forresten foregav at vente paa et Skib, hvormed han kunde gaae til en eller anden russisk Havn, i Nærheden af Petersborg, og da han i disse Anliggender ikke havde med nogen anden end Tellewsen at bestille, blev denne Handelsven snart til en daglig Huusven. Vel syntes han ikke at lægge videre Mærke til Edele, end hvad han skyldte Datteren i det Huus, hvor han var fra Begyndelsen høflig og efterhaanden venskabelig modtagen; imidlertid gav hans daglige Komme stærk Anledning til, at en gammel Pige, som fra Madam Tellewsens Tid af var der i Huset, og hos hvem Edele saa at sige var opvox-

et, spaaede sin Jomfrue en Brudgom i ham; heller ikke kunde Edele nægte sig selv, at saavel hele hans Udvortes, som især den Agtelse og Godhed, hendes Fader daglig mere og mere fattede for ham, vare kraftige Anbefalinger til hans Fordeel. Med alt dette var der undertiden, naar han snakkede, ligesom noget, der i hendes Inderste talte derimod; hans Stemme, især naar han sagde noget Forbindtligt, var hende, uden at hun vidste hvorfra eller hvorfor, bekiændt og ubehagelig. Dog tabte naturligviis ved den daglige Omgang og det nøiere Kiændskab, og især ved den fordeelagtige Dom, hendes Fader alt mere og mere yttrede om ham, dette Indtryk sig efterhaanden, saa det ikke var nogen ubehagelig Overraskelse for Edele, da Faderen en Dag pludselig forestilte ham hende, som hendes Frier. Den brave Hr. Wettner — sagde Tellewsen — vil gierne have en fornuftig og huuslig Kone med sig til Petersborg, og en saadan troer han at finde i dig; han har godtgiort for mig, han har det, han kan føde dig rigelig paa; kan han nu overtyde dig om, at han er den, du kan leve lykkelig med, saa i Guds Navn! Du raader jo selv. Tellewsen var sig udentvivl ikke selv bevidst, hvormegen Anbefaling for Wettner der laae i disse faa og simple Ord; men Edeles datterlig ømme Hierte følte, og forstod sin Faders lønlige Ønske deri, og Wettner fik uden Vanskelighed hendes Ja.

De vare nu trolovede Folk, og saa — for at bruge et k**lsk Udtryk — philisteragtig deres Forlovelse havde været, saa sat og alvorlig en Mand, Wettner ellers i alle andre Tilfælde viiste sig, saa opmærksom, saa øm, saa varm, saa lidenskabelig var han og blev han Dag fra Dag mere mod sin Brud. Naturligviis meddeelte denne Ømhed, denne Varme, denne Inderlighed sig meget let til en Siæl, saa aaben, saa ny, saa uforvanskет, som Edeles. Dag fra Dag fik hun sin Wettner mere kiær; men naturligviis beholdt selv hendes ømmeste Kiærlighed, hendes inderligste Hengivenhed, det Erbarheds, og Renheds Præg, der eengang var hendes Siæl saa eget, og der — undertiden syntes det næsten imod hans Villie — satte Wettners hæftigere Lidenskab Grændser, som den ikke dristede sig at overskride. Med desmere Længsel syntes han at see deres fuldkomne Forbindelse imøde, der egentlig kun udsattes efter nogle Breve fra Petersborg, som Wettner havde — saalidet end Tellewsen ansaae dem fornødne — lovet at skaffe tilveie, for at bevise, at han ikke blot virkelig var den, han udgav sig for, men tillige en ugivt og ubunden Mand, der havde fuld Raadighed over sin Haand og sit Hierte. I øvrigt fortsatte han sin sædvanlige Levemaade, var heele Dagen hiemme, som han paastod, i sine Forretninger, eller og paa Smaareiser i samme Anledning i Omegnen; mod Skumringen kom han gierne først til sin Brud.

En smuk Sommeraften stod han med hende i Vinduet, og nød det skiønne Syn af en Flok Skibe, der efter lang Modvind nu samlede sig op ad Fiorden, da i det samme en ung, riig, forvildet Adelsmand paa sin Vei til Caffehuset nærved blev staaende under Tellewsens Vinduer, og gav sig til at raabe: Ah! ha! vous voila enfin! cher comte! je vous felicite; voila la gageure gagnée! Glück zu schöne Mamsell! hvorpaa han af fuld Hals istemte: Vivant omnes Virgines. Edele, som intet fransk forstod, men som saae denne bekiendte Galning skraale op til dem, drog sig undseelig og forlegen tilbage; Wettner syntes endnu mere forlegen, dog fattede han sig, og sagde ganske koldt: at den gode Herre tog nok feil; da i det samme den gamle Tellewsen, der havde staaet i underste Etage, kom med en Fart i Døren, og paa sin trohiertige Plattydsk raabte til den unge Herre: wat steht he da, und grölit vor min Huns, geiht he nit glich, will ich ihm de Weeg witsen, dat he sik wundern soll! Han vilde have taget til Gienmæle, men en gammel K*l*r, der boede paa den anden Side af Tellewsen, og var som en Slags Studenterpatriark, kom til i det samme, tog den unge Herre under Armen, og sagde: dat is ja keene Maneer nit so vor ehrlicher Lüte Huus to rumohren, komm du man mit! og bragte ham ind paa Caffehuset.

Saa ubetydelig denne Scene end syntes i sig selv, giorde den dog, uden at de ret kunde giøre sig

Rede derfor, et underligt Indtryk baade paa Edele og hendes Fader, saa meget mere, som Wettner blev sienspynlig forlegen, saasnart man begyndte at tale om den. Vel kom han lidt ud af Forlegenheden, da den gamle K*ler Dagen derpaa kom til Tellewsen, og giorde Undskyldning for den unge Herre, paa Grund af, at han havde havt lidt i Hovedet, og taget Hr. Wettner for en Bekiendt; men med alt det var det ham dog bestandig en ubehagelig Historie at høre tale om, hvorfor det da heller ikke varede længe, før den fra alle Sider aldeeles blev henlagt.

Det gik nu alt nærmere og nærmere ad den Tid, at Wettner kunde vente det petersborgske Brev, hvorefter ene Brylluppet udsattes, saalidt end Tellewsen ansaae et saadant Document enten for nødvendigt eller paalideligt. Wettner syntes med Utaalmodighed at vente dette Brev, og var imidlertid næsten bestandig fraværende, for at have alle sine Anliggender fuldkommen afgiorte inden sit Bryllup, og til sin umiddelbar derpaa følgende Reise. Ogsaa havde han allerede giort Aftale med en Kiøbmand i Lybek, som skulde fragte ham ind paa et Fartøi, der kunde bringe ham og hans Kone til Petersborg, eller i det mindste til een af de nærmeste Havne. Da imidlertid Edele aldrig før havde været ombord paa et Skib, og neppe engang egentlig paa Vandet, blev det aftalt en Aften, at næste Dag, hvis det var smukt Veir, skulde de giøre en Tour ud paa Fiorden til en Paketbaad,

hvis Capitain var deres fælles Bekiende. Tellewsen selv vilde ikke være med; jeg behøver jo ikke, sa de han i Spøg, at passe paa min Datter, naar hun er med sin Brudgom; han løber dog vel ikke bort med hende. Den ulykkelige Fader vidste ikke, hvad han forudsagde.

Det blev et deiligt Veir næste Dag, Wettners Karl leiede dem en Baad, og Wettner og hans Brud gjorde deres Sstour ud til Skibet med alt muligt Held. Saavel paa denne Lystseilads, som paa selve Skibet, fornøiede Edele sig inderlig, og især glædede det hende at see, at en Skibskahyt ikke uundgiængelig nødvendigen var det ubeqvemmelige og ubehagelige Lukaf, hendes Fordom havde indbildt sig. Capitainen, som var en meget artig og giæstfri Mand, vilde ikke lade dem slippe fra sig, inden de havde spiist til Aften hos ham. Det var alstaa noget seent, inden de kom derfra; hvilket de dog, da Veiret var saa overmaade smukt, og da det var i den deilige lyse Aarstid, ikke brød sig om. Men da de skulde bort, og kom ned i deres Baad, havde Wettners Karl drukket begge Baadsfolkene saa beskiænkede, at de laae bag i Baaden og snorksov, og der ingen Mulighed var at have noget Gavn af dem. Wettner viiste sig meget fortrydelig herover, skiændte paa sin Karl, og paalagde ham nu til Straf at roe dem ene hiem, hvorpaa han selv satte sig til Roret. Edele, som aldrig havde seet Wettner vred før, og troede, det maatte være for

hendes Skyld, gjorde alt fit til, at snakke ham tilrette, saameget mere, som selve denne deilige Aftentour paa Vandet var hende ved sin Nyhed overmaade behagelig. Da altsaa Karlen efter nogen Roen sagde, at det var ham umuligt ene mod Strømmen at oplægge K**l; men at de maatte holde etsteds af høiere op i Bugten, og Wettners Vrede syntes at fordobbles ved dette Forslag, erklærede hun sig inderlig glad ved at komme til at seile saameget længere, og gav Wettner saa mange gode Ord, ja endog saa mange smme Kiertegn, at han vel maatte lade sig tilfredsstille, saa nødig han endog lod til at vilde. Det var, som jeg allerede har sagt, i den deilige Aarstid, da Morgen og Aften ligesom række hinanden Haanden, da Østens Rødme frembryder, før endnu Vestens forsvinder. Edele vidste da ikke engang selv, hvor seent det var, da de omsider ved et Fiskerleie lagde til Land. Her fik de Baaden fortoiet, og de tvende beskiænkede Mennesker bragte i Huus, og nu løb Wettners Karl efter en Vogn, som, Edele var for troskyldig og ubevant til at mærke, kom for hurtig til, ikke at være holdt i Beredskab.

Nu rullede de da af; Edele, usædvanlig oprømt, og ligesom beruset ved Nydelsen af det hende ubevante Trylleſyn, en skion Sommermorgen i en maleriskdeilig Egn; Wettner ualmindelig stille, hvilket Edele tilskrev hans Fortrædenhed over deres forsinkede Hiemkomst, og gjorde sig derfor al mulig Umage

for, at give ham Deel i sin Glæde. Men Reisens Fatalia vare endnu ikke forbi; de kiørte, og kiørte, og de bekiændte Egne vilde endnu ikke til at lade sig tilsyne, da der, først temmelig sagte, og efterhaanden lydeligere og lydeligere, begyndte et Mundhuggeri paa Kudskesædet mellem Wettners Karl, og den, der kiørte dem; og nu kom det da endelig ud, at de maatte være kiørte feil, og komne paa en urigtig Vei. Kudsken, som var en Udlænding, undskyldte sig med, han aldrig i sine Dage havde været i K*l, da han først for meget kort siden var kommet i Tieneste der i Egnen; Wettner blev hidsig, og vilde give Hug paa begge Karlene, Kudsken, fordi han havde kiørt dem feil, og hans egen Karl, fordi han dog fra først af var Skyld i det Alt, ved at lade Baadsmændene drikke sig fra Vid og Forstand; den fromme, godmodige Edele anvendte hele sin Blidhed, sin hiertelige Ømhed for at styre tilrette, saameget mere, som Wettner aldrig havde været hende kiærere, end i det Øieblik, da der just lod, som det var Bekymring over hendes Faders Urvelighed, der giorde ham saa opirret. Der blev da omsider holdt Raad, om de skulde tage tilbage til Fiskerleiet, for derfra at faae dem en befarnere Kiøresvend, eller de skulde følge den Vei, de vare paa, der dog tilsidst maatte bringe dem et Steds hen, eller de skulde dreie af efter de Gisninger og den Landkiending, Wettners Karl beraabte sig paa; efter Edeles Mening, som de øvrige — uden

at hun mærkede det — saare behændigen vidste at lægge hende i Munden, blev det omsider besluttet, nu at kiøre frem ad den Vei, hvor man var paa, for ikke inde i Skoven at forvilde sig endnu meere, og derpaa ved det første Huus, de kom til, at faae dem en Veiviser, der for en Drikkepenning kunde bringe dem paa den rette Vei til K**l.

De rullede da endnu en Stund saaledes afsted, da de henne i Skoven saae et nydeligt eenligt Huus at ligge. Der blev holdet Raad, om man skulde kiøre derhen, da det sandsynlig ikke var nogen Kro, men snarere saae ud som en velhavende Borgers Landsted, en liden Selveiergaard, der havde en formuende og smagfuld Herre. Ikke desmindre vedtog man det efter nogen Overveielse, fornemmelig paa Edeles Forestilling, der, saa vel tilfreds hun og hidtil havde vist sig, nu efterhaanden begyndte selv at blive alt mere og mere urolig over den Angst, hendes Fader dog maatte være i; hertil kom endnu, at Kudsken erklærede, han maatte, hvad han saa skulde gjøre, snart have noget til hans Heste, hvis de skulde kiøre en lang Vei endnu. De kiørte da derhen, og jo nærmere de kom, jo mere tillokkende syntes Huset. Et nydeligt Blomsterparti uden for Vinduerne, en anseelig og smagfuld Hauge, der udstrakte sig bag ved Huset, en Elegance i Alt, hvad Øiet i Haugen faldt paa, og der endnu mere hævedes ved selve Bygningens besked-

ne Simplicitet, giorde, forenet med den skiønne Beliggenhed, det til en virkelig fortryllet Bolig.

De holdt da uden for, og da de aabne Vinduer, og flere slige Aspekter gav tilkiende, at det var Dag der i Huset, blev Wettners Karl sendt derhen, at forespørge sig, om de ikke kunde faae en til at bringe dem paa rette Vei, samt tillige, at prøve, om han ikke kunde skaffe Kudsken et Favn Hø til sine Heste. Han kom tilbage med en Compliment fra Eierinden til Mamsell Tellewsen og hendes Brudgom, om de ikke vilde giøre hende den Ære at staae af et Øieblik, saa skulde der imidlertid blive sørget for alt, hvad de forlangte. Der boede en gammel god Ven, skulde Karlen tillige sige, af Jomfrue Tellewsen og hendes Fader.

Man tænke sig nu Edeles Forundring, da hun, ved at træde ind i Huset, i denne giæstmilde Veninde gienkiendte hiin paatrængende Qvasidame, hvis Kobblerier afvigte Vinter havde været hende saa modbydelige. Hendes ukunstlede Siæls første Følelse var Modbydelighed, og hendes første Bevægelse, da hun blev hende vaer, at træde tilbage; da imidlertid Wettner, som forresten syntes at være denne Dame ganske fremmed, saasnart han hørte hendes Navn, behandlede hende som en Kone, der af Rygtet var ham saare fordelagtig bekiendt, og hvis personlige Kiendskab han glædede sig ved denne Leilighed at giøre, tvang den troskyldige Edele sig til at undertrykke sine egne var-

stende Følelser, og med muligste Høflighed at modtage hendes forekommende Forbindtligheder, saa meget mere, som hendes gjæstfri Opmærksomhed, ikke at ville tillade dem at tage bort, før de først havde taget noget Frokost hos hende, virkelig kom den forvaagede og til saadanne Nattefarter ubevante Edele meget beleilig. Ogsaa kom Chocoladen med saa magisk en Hurtighed, som om den kun havde oppebiet Edeles Komme for at bringes paa Bordet; saa hun allerede glædede sig i den Tanke, snart igien at ile derfra for at gjøre Ende paa sin Faders Urolighed, saa meget mere, som hun gjennem Vinduet saae Karlen, der havde kiørt dem, og der havde faaet noget Foder ud fra Huset til sine Heste, lægge Toiet paa dem igien, og gjøre sig færdig. Men igien noget Nyt! efter en kort men tilsyneladende ivrig Ordstrid med Wettners Karl, kastede Kudsken i en Hast deres Reisetøi af sin Vogn, sprang paa Kudskesædet, og uagtet alt det, Wettners Karl løb og raabte efter ham, foer som en Lynild derfra, og var i et Øiebiik ude af Sigte; hvorpaa til Edeles store Forskrækkelse Wettners Karl kom tilbage, og forklarede, at da Kudsken havde hørt, der var halvfierde Miil til K**l, havde han sat en Eed paa, han ikke vilde kiøre længer Landet rundt, før vilde han give Slip paa, hvad han skulde have for sin Kiørsel, og see til, han slap vel hiem igien med sine Heste, som skulde gjøre en lang Reise næste Dag.

Nu kom den godmodige Edele første Gang ud af sin Forfatning, og det saa ganske, at deres tienstfærdige Vertinde, som begyndte at frygte, hun skulde komme paa Spor af, at der maatte være et overlagt Spil i det Hele, skyndte sig at beroelige hende ved at tilbyde, at hun skulde giøre sig en Fornøielse af, selv at befordre Jomfruen og hendes Kiæreste til K**l, hvor hun dog, sagde hun, alt længe skulde have været hen, og hvor hun halv om halv — føiede hun til — havde havt i Sinde at tage hen i Dag, hvorfor de havde sendet hende saa tidlig paa Færde, og saa godt som, hvad Edele ogsaa nu først lagde Mærke til, halv reiseklædt. Vel foreslog hun tillige, da Jomfruen dog var forkiølet, og forseilet, og forvaaget, om de ikke vilde hvile dem lidt ud, og tage til Takke hos hende til Middag, saa vilde hun imidlertid sende en Expres ind, og lade Hr. Tellewsen vide, hans Børn var i gode Hænder, saa kunde de kiøre i Svalingen; ogsaa syntes Wettner af Omhu for sin Edele ikke utilbøielig dertil; men Edele var saa utaalmodig efter at komme hiem til sin Fader, at Vertinden maatte opgive dette Forslag, og efter at have ordnet Reisen saaledes, at Wettner skulde ride, og hun skulde selv kiøre hans Brud i sin Cabriolet, ringede hun paa een af sine Folk, og gav ham i Edeles Paahør Befaling, at sadle hendes Rideheest, og lade spænde for Cabrioletten, hvilket Karlen ogsaa lovede, saa hurtig, som de kunde faae Heestene hiem fra Marken, skulde skee.

De maa dog — sagde nu deres tienstfærdige Vertinde — see Dem en Smule om i mit lille Monbijou, indtil vor Befordring bliver færdig; Wetener foredrog at see lidt af Omegnen fra en høi Bakke, hvor et smagfuldt men simpelt Lysthuus ligesom syntes at indbyde til denne Nydelse; men da Edele maatte være træt, vilde Vertinden blot vise hende om i Huset, som dog egentlig, lagde hun til, er mere for os Fruentimmer; ogsaa førte hun nu Edele ind i det ene Værelse, nydeligere og smagfuldere end det andet; Udsigt, Bygning, Behave, alt, indtil det allermindste, syntes ligesom skabt for hverandre; ingensteds saaredes Miet af Pragt, man troede kun at see Bequemmelighed og Elegance forenede, og man maatte ligesom tænke sig om, for at opdage, hvor kostbart Alt maatte være. Edele kunde heller ikke blive træt af, at beundre; hist Salens vide, aabne, smilende Udsigt; der den huslige Dagligstue med den kiælne talløse Brimmel af de udsøgteste Huusdyr og Fiederkræe under Vinduerne; her det rolige Soveværelse omskygget af blomstrende Buske, hvor Sangfugle mylrede i Uskyldsalderens Tryghed, og hvor medens de stod der, en Nattergal satte sig nysgierrig paa det aabne Vindue saa godt som over deres Hoved. Dette Alt var den indskrænket vante Kiøbstedspige ikke blot saa skiønt, men tillige saa nyt, at hun ikke kunde undlade een Gang efter den anden at udbryde: o! hvor det er deiligt! Vertinden syntes med særdeles Velbehag at

nyde Edeles Beundring og Glæde; men hvor overrasket blev denne, da med eet, som hun var midt i sine Lovtaler derpaa, Konen faldt hende om Halsen, og sagde: siden det behagede hende saa meget, saa var det hende kiært, at kunde sige hende, at det var hendes altsammen.

Naturligviis maatte Edele i første Øieblik troe, at hun endnu maatte høre feil, eller at det altsammen var Spøg; men da den Anden paa det Alvorligste og Høitideligste blev ved at forsikkre, at hun virkelig var Besidderinde deraf, ja ydermere udaf Vinduet kaldte paa Wettner, der listede sig om nede i Haugen, ligesom han ventede paa noget, at han skulde komme og stadfæste hendes Ord, hvad kunde da den godtroende for alt Ondt fremmede Edele andet forestille sig, end at Wettner, der vidste, hvor nær det gik hende, at hun skulde saa langt bort fra sin Fader, med eet havde forandret sin Plan, og kiøbt dem dette Sted at leve paa? selv forrige Aftens og Nats Eventyrer kom nu meget godt i Forbindelse hermed, som en aftalt Comedie for at skaffe hende Stedet uventet at see, og erfare hendes Tanker derom, inden hun fik at vide, det skulde være deres; ja hun gik endog saa vidt i sin Troskyldighed, at hun ærligen indbildte sig, hendes Fader ligeledes havde havt Deel i Hemmeligheden, og inden hun vidste et Ord deraf, vilde han træde ud af eet eller andet Værelse, og staae midt iblandt dem. O! den gode velsignede Wettner! raabte hun, i det

hun med en Ømhed og Inderlighed, som egentlig gjeldte ham, besvarede Konens Favnetag: har han kiøbt dette Sted til os? o! hvad siger min Fader? „Deres Fader! gode Pige! sagde Damen med et Smil, der ufrivillig bragte Edele igien ud af hendes Arme: Deres Fader veed ikke noget af det endnu; og jeg tvivler paa, at Deres Wertner, som De kalder ham, for det første ønsker, at han skulde faae noget af det at vide."

I disse faa Ord vare mange og ikke behagelige Gaader for Edele paa eengang. „Min Wertner! som jeg kalder ham!" siger hun, „hvad vil De sige med det?" „Jh nu! min gode Pige! svarte Madamen, som af den Tone, hvori dette Spørgsmaal skede, udentvivl følte, at hun var rykket meget for lige ud med hendes Hemmelighed til en saadan Pige: om det nu var saa, at denne Wertner, som De kalder ham, ikke saa lige var en slet og ret Kniplingshandler fra Brunsvig eller Petersborg? om det nu var en stor Herre fra et fremmed Land, forfærdelig riig, og som bare af Kiærlighed til Dem har nedladt sig til at give sig ud for Deres Ligemand?" „Men hvad siger da min Fader dertil?" spurgte Edele igien, som endnu slet ikke havde noget ret Lys i den hele Sag. „Deres Fader! gode Edele! Spørgsmaalet er, hvad De siger til det? om De vil modtage dette Sted af Deres Wertner, som De kalder ham, og leve her med ham, som den lykkeligste og rigeste Dame i Landet?" „Jeg for-

staaer Dem ikke; hvorfor skulde jeg gifte mig med ham uden min Faders Vidende? Det er jo ham selv, som har forlovet os?" „Forlovet? giftes!" gientog Kobblerſken med det fæle Smiil, som allerede engang havde været Edele saa modbydeligt; „det gaaer ikke saa hurtigt, mit Barn, for en Borgerpige, som De, eller jeg, med en af de fornemſte og anseeligſte Mænd her i Landet? men hvad giør ogsaa det Par Ord Præſteſnak til Sagen? De lever i Herlighed og i Glæde med ham, og han med Dem, De er hans og han er Deres; det andet er jo kun en Ceremonie, som ingen Ting har at ſige, uden i saadanne gammeldags Folks Øine, som Deres Fader er." Nu omſider gik der med eet Lys op for den med Verden ubekiændte Edele; uden at værdiges at svare hende et Ord, rev hun ſig ud af Qvindens Arme, som denne atter, ligeſom for at giøre ſin Tale mere bevægelig, havde ſlaaet om hende, fløi til den næſte Dør, rev den op, men traf der paa den saakaldte Wettner, der rigtig nok paa ſin Ordførerindes Vink var kommet op fra Haugen, for at være i Nærheden, men som dog holdt ſig der i Skiul, for ikke at komme tilſyne før det beleilige Øieblik.

Hvorhen min Edele! raabte denne, ligeſom forundret, da han saae hende, i det hun blev ham vaer, ængſtlig vende ſig til alle Sider, for at søge en Udflugt. Den arme Pige svarte ham ikke, hun zittrede over ſit hele Legeme, og vedblev at see ſig forvildet

omkring. Han traadde nu nærmere, og gientog sit Spørgmaal, i det han greb hendes Haand, men med en næsten convulsivisk Bevægelse vristede hun den fra ham, endnu uden at svare, vendte sig hurtig, som om hun vilde flye tilbage i den Stue, hun kom fra, men da hun igien der fik Øie paa Kobblerken, som med Armene over Kors, og en kedsom og fortrædelig Mine stod, og saae paa hende, blev hun med eet staaende med begge Hænderne for Ansigtet, og begyndte at ryste. „Hun faaer ondt, Madam!" raabte den foregivne Wettner med ængstlig Deeltagelse. „Det gaaer nok over, naadige Herre!" svarte Madamen koldt, og bandt i det samme ligegyldig sin Handske, der var gaaet op Med eet brast Edele ud i en frygtelig Graad: „Naadige Herre!" gientog hun med halvqvalt Stemme; „o! saa er det da sandt? Wettner! De er . . ." „Deres trofaste, Deres uforandrede Elsker under ethvert Navn." „Uforandrede? stakkels Edele! o min arme bedragne Fader!" ved disse Ord gik hun nogle Gange med stærke Skridt op og ned ad Værelset! med eet vendte hun sig til Wettner, og kastede sig med foldede Hænder for hans Fødder, „dersom De er Wettner, sagde hun, dersom De har elsket mig, o! saa lad mig komme tilbage til min arme Fader! nu gior han sig tusinde Bekymringer, tusinde Ængstelser for os; for sin Ven, og sin Datter, og veed ikke, at . . . o! hvem De saa er, saa erindre

Dem den Tid, De var Wettner, og bring ikke en Mand, der var Deres Ven, med Sorg i sin Grav!"

Edeles Ord syntes at gjøre Indtryk paa den saakaldte Wettner, men Kobblerſken, som hidtil kuns havde været Vidne til Scenen, begyndte nu i et Edele aldeles fremmed Sprog, og med en kold, haard, kivende Tone, der ſkar Edele ind i Siælen, at gjøre ham en heel Deel Foreſtillinger, der syntes at ſætte ham i Forlegenhed. Edele, hvis fromme Øine med det bønligſte Udtryk hang paa ham, blev det vaer, og raabte: „o! hør ikke hende! hun har altid vildet min Ulykke! hør mig! hør mig!" „Deres Ulykke! faldt Konen hende spodſk ind i Ordet: havde De selv vildet Deres Lykke, og taget fornuftig mod den naadige Herres Brev i Vinter, saa havde vi ikke behøvet alle dieſe Ophævelser nu." „I Vinter!" gientog Edele, som nu Tingen alt blev frygtelig tydeligere: det var Dem! o! saa veed jeg Alt!.... o! den ulykkelige Maskerade! o! derfor var Deres Stemme mig saa rædsom bekiendt; derfor advarte mit Hierte mig for Dem! o lad mig komme hiem, lad mig komme hiem til min Fader." „Jeg kan ikke; svarte han fortræden: jeg kan ikke; De maa blive hos mig, at jeg med Tiden kan overbeviſe Dem om min oprigtige Kiærlighed, overbeviſe Dem, at jeg ikke søger andet end Deres Vel." „Mit Vel! hos denne Qvinde?" „De seer selv, naadige Herre! tog Madamen haanlig til Orde: hvad jeg altid har sagt dem, at De skulde lade mig blive

ude af den Sag; Jomfrue Tellewsen og jeg skikke os ikke til at være sammen." „Stille Madam! stille! sagde han: naar De overlægger det selv, Edele! — vendte han nu Talen til hende — vil De selv indsee, at jeg efter det, der er foresaldet, ikke kan lade Dem komme hiem; De maa blive her, eller . . ." „Her! aldrig! — brød Edele ham af med en Kraft, som man af denne fromme Pige mindst skulde ventet. Jeg skal hiem! jeg vil hiem! den første den bedste, jeg faaer Øie paa, skal jeg anraabe om Hielp; her kan ikke være saa langt til K**l. Jeg bliver her ikke. Jeg bliver her paa ingen Maade." „Det skal Jomfruen ikke heller! faldt nu Kobblerken hende bittert ind i Talen, det er, hvad jeg altid har sagt, naadige Herre!" hun fortsatte derpaa sin Tale med ham i deres ubekiendte Tungemaal, der giorde et des modbydeligere Indtryk paa Edele, da hun, uden at forstaae eet eneste Ord deraf, dog ikke allene vidste, at det var hendes Skiæbne, der afgiordes, men endog tydelig kunde høre, at det var egenlig Qvinden, der foreskrev, hvad der skulde skee, medens han, der dog ustridig var den menneskeligste af de to, syntes at giøre Indvendinger, men give efter. Denne Samtale varte adskillige græsselige Minuter; imod Slutning fulgte Madamen ham saa at sige til Døre, og hastede sienlynlig paa, at han skulde gaae, lukkede derpaa Døren i Laas efter ham, kom nu tilbage, satte sig paa en Bergere, besaae Edele, der i yderste

Fortvivlelse stod for hende, nogle Minuter med en spodsk Mine fra Hovedisse til Fodsaale, og udbrød nu omsider: det er ogsaa lidt nok, at have al den Ulejlighed for!

Saa forbittret Edele end var, og havde Lyst til at være paa hendes troløse Brudgom, var dog hans Bortgang hende et Hjerteslød; af ham, af hans Lidenskab for hende, i saa uædel en Skikkelse den endog viiste sig, troede hun dog at kunde haabe noget; nu derimod saae hun sig i Hænderne paa en kold, nedrig Handlangerske, der desuden, følte hun tydelig, var hende personlig ugunstig.

Med eet gav Fortvivlelse den frygtsomme Pige et Øieblikks Mod; uden at beregne enten Faren eller de videre Følger, nærmede hun sig det aabne Vindue, for at kaste sig ud deraf; men hendes Vogterske holdt Øie med hende, naaede hende, inden hun fik sit Forsæt iværksat, holdt hende med den ene Haand, i det hun med den anden lukkede Vinduet i, og sagde haanlig: har man faaet den Fugl eengang fat, maa man dog see til, den ikke flyver fra een igien. Forgiæves stred Edele imod, forgiæves vilde hun vriste sig ud af Qvindens Magt; det var den kiælne Due i Høgens Klør; som hun kunde været et tree Aars-Barn, blev hun af den stirkaarne mandige Sarmaterinde kastet hen paa en Stol ved Bergerens Side, og hendes Modstand, og hendes Skrig hiulpe begge kun til at tildrage hende haanligere Behandling af hendes

Slutterinde, der med yderste Bitterhed forsikkrede hende, at det var ligesaa forgiæves at drømme om Hielp, som om Flugt. I det samme hørte de en Vogn rulle frem i Gaarden, og Qvinden ringte. En Pige kom, modtog med den meest slaviske Underdanighed adskillige Befalinger paa samme ukiendte Sprog, gik, og kom et Øieblik derpaa tilbage med en solid Frokost, som hendes Herskerinde, efter at have beordret hende at passe paa den Fangne, satte sig til at nyde af, som en Mand, indbydende tillige Edele at tage Deel deri, med Tillæg, at det dog vilde vare en Stund, inden hun fik noget ordentligt igien; men Edele værdigede ikke engang at besvare det med et Afslag.

Omsider fik Frokosten Ende, og den fremmede Pige fik Befaling at hente deres Reisetøi. Ved dette Ord foer Edele forskrækket op fra den stumme Fortvivlelse, hvori hun hidtil havde siddet, og spurgte: „hvor skal vi hen?" De vil jo ikke blive her, sagde Sarmaterinden spodsk, saa maa man see at faae Dem et andet Sted hen, hvorfra Lysten kan forgaae Dem at gaae paa Deres Fod til K**l. „Jeg vil ikke bort!" raabte Edele hæftig, i det hun modsatte sig Pigen, der kom med hendes Shawl, og Hat; „jeg vil ikke!" Hendes Villie har længe havt Ende, Mamsell, sagde Furien, hun kan jo ikke andet end skrige, og det kan vi let forbyde hende. Hun befalede derpaa Pigen, at holde hendes Hænder, bandt da selv for hendes Mund, tog

derpaa Hænderne fra Pigen, og bandt dem ligeledes paa Edeles Ryg, og befalede nu Pigen, at bære Edele ned i Vognen. Forgiæves søgte Edele med Modstand og tause Bønner at afvende dette, forgiæves kastede hun sig for deres Fødder med hedeste Taarer; med slavisk Underdanighed, men ogsaa med mange Ydmygheds Tegn mod hende, tog Pigen hende paa sine Arme, og bar hende ned i en Reisekaret, hvor Edele til at fornye sin Smerte kiændte den Karl, der havde kiørt dem fra Fiskerleiet, i et rigt Livree paa Bukken, og Wettners Karl i samme Livree ved Karetdøren; Sarmaterinden steeg ind i Vognen efter hende; Trævinduerne bleve dragne op paa alle Sider, og Vognen fløi afsted.

Vi maa nu indtil videre forlade den arme Edele, for at kaste et Øie til hendes ikke mindre ulykkelige Fader. Aldeles uvant til at være uden sin Datter, havde han allerede, saasnart det tog til at qvælde, begyndt at længes efter hende; og alt som det aftnedes mere og mere, steeg hans Længsel til den dødeligste Uro. Ubevægelig hæftet til sit Salsvindue, hvorfra han kunde overseе en betydelig Strækning af Indløbet, vogtede hans Øie graadigt paa den allermindste Ting, der syntes at bevæge sig paa den blanke Overflade; aldrig havde Timer været ham saa lange, og dog vare de heller aldrig fulgte i en saa frygtelig Hastighed oven paa hinanden. Forgiæves forsøgte han paa alle Maader at daare sig selv med det sentsvin-

dende Dagskiær; forgiæves vilde han indbilde sig, at alle Klokker maatte gaae feil, og det umulig kunde være saa sent; en Time ilte bort efter den anden, og den Stilhed, der efterhaanden udbredte sig over Alt, hvad der omgav ham, nødte ham at erkiende, at det var Nat. Hans gamle Pige kom engang efter den anden, først at kalde ham til hans Aftensmad, som han naturligviis hverken havde Lyst eller Sands til at spise: siden, alt som det blev sildere og sildere, at yttre ham hendes Frygt, og søge Trøst hos ham; forgiæves afviste han hende engang efter den anden med oole dum Schnack, i hans Inderste følte han alt for vel, at hun havde fuld Føie at være urolig og ængstlig. Endelig for at blive hende qvit befalede han hende med en Myndighed, som hun aldrig nogensinde før i alle de Aar, hun havde været i hans Huus, havde erfaret af ham, at hun skulde gaae til Sengs, da han ingen Uorden kunde lide; og neppe troede han at have faaet dette Vidne til Side, førend han, ligesom han nu ingen havde at undsee sig for, tog sin Overkiole paa, og listede sig ud i Havnen, om han der skulde kunde erfare mere, end han fra sit Vindue var istand til

Ogsaa her fik hans Uro kun ny Tilvært. Allevegne var der stille og dødt. Kuns paa eet eneste Qvistvindue saae han Lys, og det var, hvor de Baadsfolk boede, hans Edele og hendes Brudgom var seilet ud med. Ogsaa der ventede man, det var sienspyn-

ligt; men hvad, kunde han da haabe, der at erfare mere, end han alt vidste? imidlertid drog dette Lys ham med magisk Kraft til sig eengang efter den anden; og med alt det undsaae han sig ved at banke paa, at røbe sin Ængstlighed; det var, som han ligesom frygtede, det vilde være at sætte en Slags Plet paa hans Datter. Eengang gik han der forbi efter den anden; men endelig kunde han ikke længere imodstaae Fristelsen; han blev staaende udenfor Huset, rømmede sig, og stødte nogle Gange med sin Stok imod Stenene, indtil endelig den ene af Konerne kom i Vinduet. Men istedenfor, hun skulde givet ham nogen Trøst eller Oplysning, blev hun ham aldrig saasnart vaer, før hun med lige Urolighed begyndte at vilde vide af ham, hvor, det var dog muligt, de kunde blive af. Være kommet noget til, kunde de dog umuligt, da det hele den Aften havde været saa stille, at ikke en Fieder havde rørt sig; og at de skulde have taget nogen længere Tour, kunde hun heller ikke troe, da hun vidste, at Kiøbmanden paa Hiørnet havde leiet Baaden ligefra næste Morgen ganske tidlig, at føre Vare for ham ud til et Skib. Naturligviis maatte disse Omstændigheder endnu mere forøge Tellewsens Uro, da han ikke var istand til at giøre sig nogen eneste rimelig Giisning om, hvorledes det kunde hænge sammen; thi om endog een af dem skulde være blevet syg paa Skibet, maatte dog i det mindste Baaden være kommet hiem; og havde der været noget i

Veien for den, havde vist Captainen bragt dem i Land med sin egen Baad. Midlertid søgte han at snakke Konerne tilrette, det bedste han kunde, og gik hiem, endnu om muligt værre tilmode, end han var gaaet ud.

Dobbelt ubehageligt var det ham naturligviis, da han nu igien naaede sit Huus, og, i det han sagte vilde liste sig ind af sin Dør, den gamle Pige, som, uagtet hans Irretesættelse, var blevet siddende oppe paa sit Qvistkammer, for at lytte efter, om ikke Jomfruen skulde komme hiem, aabnede sit Vindue, og spurgde, om det var Herren, og om han havde hørt noget til deres Jomfrue? Arrig bød han hende over, med Tillæg, han havde sagt hende engang, hun skulde gaae i sin Seng, og han bad hende, ikke lade sig sige det nok engang, og han kunde ikke lide de dumme Streger, at sidde hele Natten oppe efter ingen Ting.

Neppe var han imidlertid kommen ind i sit Huus, førend han fortrød dette mod hans sædvanlige Fremgangsmaade saa stridende Adfærd, saa meget mere, som det, han havde giort sig vred for, var ikke andet, end kiærlig Uroelighed for hans Edele; han gik derfor selv op paa Pigens Kammer, og sagde godmodig til hende, at, siden de dog nu havde begge to vaaget den hele Nat, skulde hun lave dem nogen Caffe. Midlertid varede det ikke længere, end til Caffeen kom ind, førend Pigen, der af hendes Hosbonds tilbagevendende Godhed havde faaet nyt Mod,

ved at give sine Engstigheder og sine Forestillinger nyt Lob, paa ny satte ham i den Nødvendighed, at lægge Baand paa hendes Tunge, som alt for levende istemmede, hvad hans eget Hierte plagede ham med at holde ham fore.

Endelig efter at denne korte Sommernat havde været ham saa vinligen lang, som de tre længste Vinternætter sammenføiede kunne være den arme Syge, der paa sit enlige søvnløse Leie venter paa Morgenens Komme, begyndte det at dages. Men aldrig vare Tellewsens Byfolk forekomne ham saa uvirksomme, saa søvnige, saa lade; aldrig var det saa seent blevet Dag i K**l, som da. Aarle om Morgenen ilede han ned i Havnen, men baade paa Landet og Vandet herskede endnu den fuldkomneste Stilhed. Endelig begyndte man at røre sig der, og Tellewsen gik som paa Gløder, angest for at spørge, af Frygt for at udsætte sin Datter og hendes Brudgom for ufornøden Eftertale, ligesaa angest for at blive spurgt, da han ikke skiottede om at røre ved den sande Aarsag til sit Ophold ved Havnen, og ikke duede til at digte nogen falsk. Omsider saae han en Baad komme fra det Fartøi, hvor Edele og Wettner havde været i Gaar; hans Hierte bankede af Utaalmodighed, saa meget mere, som han kunde skimte, at der var intet Fruentimmer i Baaden. Den kom nærmere, og han kiendte, at der var ingen anden end Captainen, og Folkene, som roede; nu kom den saa nær, at man fra Baaden af

kunde kiende ham, og Capitainens venlige Hilsen beroeligede ham noget; dog vidste han endnu ikke, hvad han skulde tænke. Endelig kom Baaden til Land, og i det Captainen stod af den, ilede han Tellewsen imøde, og, efterat have sat ham venskabelig irette, for det han ikke havde været med i Gaar, spurgte han: men hvor i al Verden vilde Deres Datter og Deres Svigerson hen, da de tog fra mig i Gaar? istæden for at gaae ind ad K**l til, holdt de ud ad Fiorden; da jeg saae, Wettners Karl roede, og han satte sig selv ved Roret — for Baadsfolkene havde vist, lod det til, taget sig en Taar over Tørsten — vilde jeg sat et Fartøi ud efter dem, hvorvel det var stille Veir, og Vandet som et Speil; men da jeg saa kunde høre, Deres Jomfrue Datter sang, og raabte Echo paa Baaden, kunde jeg nok begribe, det var en Tour, de for deres Fornøielse giorde; og jeg saae ogsaa i min Kikkert, at de kom i god Behold til Fiskerleiet deroppe. Har De bekiendte paa den Kant?" „Jeg troer, Wettner!" — sagde Tellewsen afbrudt — thi det var maaskee første Gang i Verden, han havde seet sig i den Nødvendighed, at forstille sig eller lyve; han skyndte sig derfor ogsaa fra Captainen, uden at give sig Tid til at søge nogen anden Oplysning af ham.

Den Underretning, han havde faaet, var imidlertid ikke af den Natur, at den kunde berolige ham; en saadan Lysttour paa den Tid af Aftenen, som han ikke havde vidst af i Forveien, og som man ikke i det

mindste havde sørget for, at lade ham vide noget om siden, stred alt for meget baade mod, hvad han kiændte til sin Datter, og hvad han tænkte om Wettner. Men naar det ikke var nogen blot ubetydende Lystrour, naar det var en overlagt Sag, hvor kunde det da være, hans Datter, uden hans Vidende, med saa megen Glæde tog hen? Martrede denne Gaade ham allerede efter Captainens løse Efterretning, da maatte naturligviis hans Qval endnu mere forøges, da opad Morgenstunden Baadsfolkene omsider kom vrantne og fortrædne tilbage, og nu, istæden for Tellewsen vilde sætte dem irette, bebreidede ham, at de for hans Datters og Svigersøns Skyld havde mistet den gode Fortieneste, de den Formiddag skulde havt, og som de nu, da Kiøbmanden naturligviis ikke kunde bie efter dem, maatte see andre tage ligefor deres Næse. Midlertid maatte de tilstaae, at Herren, som var med, havde betalt dem resolut, da Folkene i Leiet, de havde været hos, havde havt meget mere til dem, end de for den Tour havde kundet giøre Fordring paa; men det ærgrede dem dog, at de nu skulde miste Kiøbmandens Næring, og komme kanskee i ondt Ord til. Tellewsen vilde nu bebreide dem, at de havde selv Skyld i det, ved det de, som ellers var to satte skikkelige Mænd, saaledes havde drukket; men de forsikkrede eenstemmig, at der maatte været noget Galt ved Vinen, de havde faaet, for de havde alle tre været om een Flaske, hvorvel Wettners Karl havde ikke skiænket sig

mere, end eet Glas af den, og det, troede de endda, han ikke havde drukket, men sagt, han vilde heller have Brændeviin først, og da de havde faaet det Par Glas hver, som dog ikke var noget, nogen Mand kunde have Skade af, var de blevne saa søvnige, og saa overvældede, ligemeb eet, og vidste ikke af nogen Ting mere at sige, før de var vaagnet hos de Fiskerfolk.

Nu kunde der ingen Tvivl være mere, det maatte være et anlagt overlagt Spil; men hvad kunde det være, som hans Edele med saadan Glæde skulde taget Deel i? Til hans endnu større Forundring og Marter fortalte Baadsfolkene ham, at de i Fiskerleiet havde hørt, der havde lige siden ud paa Eftermiddagen holdt en Vogn, som ingen af dem kiændte, men som vist hørte et Herskab til, hvorvel Kudsken ellers var bondeklædt, og ligesom ventede paa nogen; og den var de kiørt bort med, op ad Skoven til, men hvorhen, vidste Fiskerne ikke, da der gik ingen ordenlig Vei.

Dette saae nu en Undvigelse, eller Bortførelse saa ligt, som et Æg det andet; men hvad skulde bevæge hans Datter til at rømme med sin Brudgom, som hun om kort Tid skulde have Bryllup med? Bortførsel, som var næsten ligesaa urimeligt, kunde der heller ikke være, da hun havde været for sienspynlig glad ved den hele Sag til, hun ikke skulde være fuldkommen deelagtig deri; her stod altsaa Forstanden stille. Nær havde denne sidste Omstændighed især be-

stemt Tellewsen til at lade al videre Efterspgelse fare. En saa elsket Datter, der endda kunde løbe fra sin Fader, syntes ham ikke værd at løbe efter; men Faderhjertet seirede; han kastede sig paa en Vogn, og kjørte til Fiskerleiet, i den Tanke, dog der nødvendig at maatte kunde komme paa videre Spor. Men nei! de vidste der ikke videre at sige ham, end hvad han omtrent havde erfaret af Baadsfolkene, at der havde holdt en Vogn med en fremmed Karl, ligefra det begyndte at aftnes, og ventet paa dem, og paa den var de rullet af hen ad Skoven til, og at Herren havde været vranten og vred, men Jomfruen havde været saa mild og fornøiet, og leet og sunget og snakket saa godt for ham, for at faae ham god. Ikke desmindre lod nu Tellewsen sin Vogn kiøre ad den Kant, man anviste ham, i den Formodning, maaskee der at kunne opspore dem nøiere; men ogsaa der fik han liden eller ingen Underretning; deres Tog var just skeet paa en Tid, da der ingen Folk var paa Marken, eller ellers paa Færde, og den eneste der havde seet noget til dem, var en Hyre, som Edele havde givet en heel Fiirskilling for at lukke dem et Led op.

Denne i sig saa ubetydelig ladende Omstændighed forbittrede Tellewsen usigelig, da den syntes ham et nyt uimodsigeligt Bevis, hvor glad hun havde været ved sin lykkelige Rømning; da ogsaa her hvert Spor forsvandt, og han kom ind i en Skov, hvor Veien deelte sig i lutter Smaagrene, der førte op til enkelte

Gaarde, og Kudsken spurgte ham, hvorad han skulde kiøre, svarte han fortræden, ad X**l! og kom nu hiem med opgivet Haab at finde, og, som han troede, ogsaa med opgivet Forsæt at søge sin Datter.

Letteligt kan enhver, der har nogen Forestilling om et Faderhiertes Lidelser, naar ikke blot dets Glæde er tsvet, men og dets Stolthed saa dødelig saaret, tænke sig, med hvad Sind den arme Tellewsen igien nærmede sig sit Hiem. At miste hans Edele, vilde under enhver Omstændighed været ham marterfuldt; men at hun selv saaledes, saa glad, saa frivillig kunde forlade, forraade ham, det var en Qval, som han ligesaa lidet kunde bære, som han nogensinde kunde tænkt sig den mulig; og jo ubegribeligere, uudgrundeligere Aarsagen var ham til dette afskyelige Skridt, jo skiændigere maatte han nødvendigviis tænke sig den. Naturligviis maatte det da og være, som man dryppede sydende Olie i hans Saar, da den gamle Pige, i det hun tog imod ham, for at hielpe ham af Vognen, strax spurgte ham, om han vidste noget om deres Jomfrue? Jeg veed intet om hende, og vil heller intet vide; gav han opbragt til Svar. Frygtsom tilføiede nu den gamle Pige, at der var kommet et Brev fra Hr. Wettners Huus, og Budet havde sagt, at han i Gaar havde ladt sit Tøi hente, og sendt sin Leie. Uagtet han nu i samme Øieblik havde forsikret, han intet vilde vide, og, uagtet han vel forestillede sig, at det, han af Brevet under de Om-

stændigheder vilde faae at vide, snarere maatte forbitre ham end mere, blev han dog ligesom opbragt over, at hun ikke havde bragt Brevet ned med sig; men at hun skulde først op for at faae det. Midlertid var det ubetydeligere, end han havde forestilt sig; det var hverken fra Wettner eller hans Datter, men af en ham ubekiændt Fruentimmerhaand, der kortelig bad ham være rolig for sin Datter, da hun var i gode Hænder. „I Satans Hænder er hun, og der lad hende blive længe nok for mig", sagde Tellewsen, knugede Brevet sammen, og kastede det hen under Kakkelovnen.

Den gamle Pige, som med Deeltagelsens og Haabets Utaalmodighed havde lovet sig nogen Oplysning fra Brevet, og som var Vidne til denne Scene, dristede sig fra dette Øieblik af ikke mere at spørge om Noget, eller nævne Edele; ogsaa fik, om jeg saa tør sige, hendes Bekymring ligesom en Afleder, der i det mindste deelte dens Kraft, da hendes gamle kiære Herre, efterat have et Øieblik sat sig ved sin Pult, for at døve sin Græmmelse med sine Forretninger, med eet kastede sine Papirer i Hob, slog Pulten i, og sagde: „du er en Nar, Tellewsen! hvem vil du arbeide for?" og efter at have gaaet nogle Gange med ustadige Skridt op og ned af Gulvet, kastede sig endelig i sin Canopee, som for at søge en Hvile, som hans næsten convulsivisk arbeidende Ansigtstræk, og hans, uagtet deres Taushed, idelig bevægede Læber nokſom

viste, han var langt fra at finde. Idelig giorde hun sig Ærinder ind i Værelset, for at see til ham, undertiden vovede hun at giøre ham et og andet Spørgsmaal, om Herren ikke vilde have det eller det? men blev bestandigt affærdiget med monosyllabiske Afslag. Omsider, maaskee i Grunden for at blive fuldkommen ene, stod han op, gik ind i sit Soveværelse, klædde sig af, og lagde sig til Sengs, men det var først efter mange Timers søvnløse Qvide, at Legemets Udmattelse endelig overvældede Sindets Urolighed, og han henimod Daggry hensank i ustadig Slummer.

Lang blev imidlertid ikke hans Hvile; thi temmelig tidlig næste Morgen kom den gamle Pige ind at vække ham, og meldte: at Rebmer, den gamle Studenterpatriark, vi i Begyndelsen af denne Fortælling omtalte, var udenfor, og vilde tale med ham om noget af Vigtighed. „Vigtighed! gientog Tellewsen med et haanligt Smiil: Vigtighed! dog siden det er ham, saa bed ham bie, jeg skal strax komme til ham."

Tellewsen stod nu op, og gik ind i Salen til Rebmer; man kunde see paa denne gamle ærlige Karls Ansigt, at der inden i ham arbeidede noget, som han havde ondt ved at komme frem med. „Broder! — sagde han da efter den første Hilsning med nogen Forlegenhed; Jeg veed nok, det er paatrængende af mig at blande mig i saadan en Ting; men jeg veed, hvad Sorg Du har havt med Din Datter, og jeg har

Grund til at troe, jeg kunde hielpe Dig paa Spor." „Jeg vil ingen Spor have!" bed Telle..sen ham fortrædelig af: hvem der løber fra mig, løber jeg ikke efter." Ikke liden Umage kostede det Rebmer, inden han fik Tellewsen til at høre sig, og nu underrettede han ham om, at den unge Galning, vi ligeledes ovenfor omtalte, forrige Aften paa Caffehuset, da der blev snakket meget om den smukke Jomfrue Tellewsens Undvigelse med hendes Brudgom Kniplingshandleren, ved en Bolle Punsch ikke utydelig havde ladt sig forstaae med, at han baade kiændte den foregivne Kniplingshandler, og vidste nok, hvor hun var bleven af. Alle sine Forsætter og Erklæringer, intet at ville vide, uagtet, kastede nu Tellewsen sig hurtig i Klæderne, og gik med Rebmer ind til den unge Herre, som boede tæt derved. De traf ham paa Sengen, og han vaagnede, ikke lidet forbauset ved dette uventede Besøg. „Her — sagde Rebmer til ham — er Din Nabo Hr. Tellewsen, og beder Dig, Du vil være saa god at gienrage, hvad Du sagde i Gaar Aftes om hans Datter." Den unge Herre begyndte at ville søge Udflugter, men Rebmer gientog ham nøiagtig de samme Ord, han paa Caffehuset havde sagt. „Har jeg sagt det?" spurgte Menneskет, og ville giøre sig rask: det har jeg aldrig sagt." „Har jeg da løiet?" spurgte Rebmer igien: det er en anden Sag; ja Broder Tellewsen! saa giør det mig ondt, jeg har umaget Dig; den Sag kommer jeg da til at have i Rig-

tighed med den unge Herre først." Dette var slet ikke Personens Leilighed: „Nu Broder! sagde han: Du veed jo nok, hvorledes vi var i Gaar Aftes; det var kun Spog!" „Kun Spog! gientog Rebmer paa sit trohiertige Plattydsk: staa han op, og kom med til Prorector, han vil fortælle ham, hvad Spog er!" Dette havde den unge Herre nu heller ingen Lyst til, og da han altsaa var i denne dobbelte Klemme, mellem Lovens Sværd og Rebmers Huggert, maatte han da endelig, saa meget han endog krympede sig, gaae til Bekiændelse: at den foregivne Kniplingshandler Wettner var en riig emigrert *sk Magnat, der havde kiøbt betydelige Godser i Nordretydskland, og der var blevet forlibt i Edele paa Redouten; samme Aften havde han spiist en trois med denne Galningen, og en riig Hamborger, der, blandt andet affecteret Anglomanie, ogsaa havde den Orm at vædde paa Alting. De havde da fireret Magnaten med hans slette Held i hans Adresser til Edele, hvilket han igien havde besvaret med slige Lykkejægeres sædvanlige Pralerier, og efterat have sqvadroneret en heel Deel om, at der var ingen andre Fæstninger uindtagelige end de, ingen giorde sig den Uleilighed at angribe for Alvor, var det tilsidst sluppet ham ud af Munden: at, dersom han virkelig vilde, skulde Edele være hans inden et halvt Aar; da det var mod Enden af Maaltidet, og Champagnevinen var gaaet dem alle saa temmelig i Hovedet, havde den hamborgske Engelskmand tilbudet

et meget anseeligt Bebdemaal, at det ikke lod sig gjøre; Magnaten havde taget imod det, og han havde slaaet over til Vitterlighed; men tillige havde naturligviis baade han og Pfendoengelskmanden maattet give deres Ord paa, ikke at snakke noget om det til noget Menneske, eller kiendes ved ham, eller forraade ham, under hvad Skikkelse de saa maatte see ham; og derfor havde da ogsaa Magnaten hart ham i Skole, da han havde seet ham oppe i Vinduet hos Edele, og i den Formodning, at alting nu var ret i sin Rigtighed, kiændte sig ved ham, og ønskede ham til Lykke; anden Dagen havde han faaet en Billet fra ham, som han ikke havde Lyst til at sætte for Speilet; og havde da tillige faaet at vide, at han opholdt sig der under Navn af en Kniplingshandler Wettner, og var forlovet med Edele; men da han nu hørte, hun var lsbet bort med ham i Overgaars, havde han for saavidt ikke troet, der var mere at holde hemmeligt. Hvor i øvrigt den foregivne Wettner kunde være, vidste han ikke, da han havde adskillige Eiendomme i de nærliggende Lande, og skulde, efter hvad han havde saa løselig hørt, for ikke ret længe siden have kiøbt sig en liden Lystgaard ikke meget langt fra K**l; men efter, hvad han kunde formode, var han rimeligviis i Omegnen af Hamborg, hvor han havde sine fleste og vigtigste Besiddelser.

Skiøndt de Oplysninger, Tellewsen her fik, langt fra at være synderlig trøstelige, meget snarere

maatte forbittre ham endnu mere, da han nu vidste sin Datter et Offer for en rig Vellystlings Forfængelighed, opflammede de ham dog til at begynde sine Efterspgninger paa ny; især da Rebmer tilbød sig at gisre ham Selskab. Først gik han imidlertid hen til den Kiobmand, paa hvem den saakaldte Wettner havde havt Creditiv i K**l, men hos denne fik han ikke videre Lys, end han havde i Forveien; thi til denne var han anbefalet af den bevidste engelske Hamborger. Til denne besluttede han da for det første at reise, i Tanke at afnode ham nogle nøiere Oplysninger, og da det ikke syntes usandsynligt, at han ved sine Undersøgelser kunde faae en fremmed Øvrigheds Bistand behov, og han, som en gammel Krigsmand, var blevet ansat til Lieutenant ved det holsteenske Landevæm, besluttede han paa Rebmers Raad, at gisre Reisen i denne sin Uniform.

Anden Eftermiddag vare de i Hamborg; om Aftenen, som de i schw** A**e, hvor de vare tagne ind, sadde ved Table d'hote, traf Rebmer adskillige gamle academiske Venner, der viiste deres Glæde over, at see ham igien, og gave dem i Samtale med ham og Tellewsen. En vakker ung Mand, af et meget fordeelagtigt Udvortes og Væsen, der sad ved den anden Bordende, syntes at blive opmærksom paa deres Samtale, uden at imidlertid vore K*lere laade sønderlig Mærke til ham; men da de stode fra Bordet, kaldte han den ene af Rebmers hamborgske Bekiendte

hen i en Krog, og efter at have erkyndiget sig hos denne om Rebmers Person og Caracteer, nærmede han sig til ham, og bad, om han ikke maatte tale et Par Ord med ham under fire Øine.

Rebmer gik ind med ham i et andet Værelse. Herr Rebmer! sagde den Fremmede: jeg vil udentvivl forekomme Dem paatrængende; men Sagen synes mig at være af Vigtighed, og efter det Begreb, vor fælles Ven Hecht har giver mig om Dem, er De den Mand, som man allersikkerst gaaer tilværks med ligefrem. Deres Reisecompagnon hedder Tellewsen?" „Ja! „Har han ikke en Søsterdatter, en Datter, eller kort sagt en Nærpaarørende, som formodentlig hedder Adelaide, eller Adele, eller noget lignende?"

„Min Herre!" sagde Rebmer, og studsede: Deres Spørgsmaal overrasker mig. Maa jeg spørge Dem, hvor De kommer til at giøre mig det?" „Saasnart, Hr. Rebmer! De har besvaret mig det til Fyldestgiørelse, skal jeg i Øieblikket tilfredsstille Dem; det giver jeg Dem mit Ord paa!" „Nu vel, sagde Rebmer, han har en Datter, som hedder Edele." „Og hun er for nærværende Tid ikke i K**l?" „Nei!" „Og hendes Fader veed ikke, hvor hun er?" „Deres Spørgsmaale, sagde Rebmer: blive mig mere og mere betænkelige at besvare" „Nu vel! saa behøver jeg heller intet Svar. Giver De mig Deres Ord paa, at Deres Reisecompagnon er en retskaffen og værdig Mand, som man kan fortroe sig til?" „Saa retskaf-

sen en Mand, som jeg kiender." „Nu vel da, hvis det er ham om at gisre, at vide noget om sin Datter, saa bed ham være saa god med Dem at følge hiem med mig; thi her i Huset har Væggene Øren!" Hvorledes? De veed . . ." „Mere om hende, end enten hendes Fader eller De, skiondt rigtig nok neppe saa meget, som De vel forlanger at vide. Vil De altsaa være saa god, at tale til Deres Ven; dog — først kan De, om De vil, spørge vor fælles Ven Hecht, om han kiender mig for en ærlig Mand, og efter det Skudsmaal, han giver mig, kan De siden afveie den Tiltro, De vil vise mig." „Skudsmaal! sagde Rebmer: De behøver intet andet end det, Gud har givet Dem paa Deres Ansigt, og kan vel heller neppe faae noget bedre."

Rebmer gik nu at bringe sin Ven dette Budskab, hvorpaa de begge gik hiem med den Fremmede. Da de vare komne paa hans Værelse, og han havde lukket og seet sig vel for paa alle Sider, at ingen skulde lure paa dem, tog han saaledes til Orde: Jeg vil maaskee forekomme Dem en Charlatan, at jeg gior saa mange Omstændigheder, og bruger saa megen Forsigtighed, for dog omsider at sige Dem, at jeg ikke veed stort mere, end De; men imidlertid forekommer dog det, jeg kan sige dem, især efter den Maade, hvorpaa jeg er kommet til at vide det, mig af den Betydenhed, at det var Pligt at meddele en bekymret, og som een af mine nøieste Venner forsikkrer mig, retskaffen Fader. Først

maa De dog tillade mig at gisre Dem et Par Spørgsmaal: De har mistet Deres Datter, og det saavel mod hendes, som Deres Villie? „At det var mod hendes, svarte Tellewsen, har jeg efter Omstændighederne ondt ved at troe; og naar De kan forsikkre mig derom . . . .“ „Det kan jeg, saldt den Fremmede ham i Ordet, og det ikke blot af hendes egen Mund, men med endnu paalideligere Sikkerhed.“ Naar saa er, gav Tellewsen til Giensvar, vil jeg hele min Livstid være Dem forbunden, om De saa aldrig var istand til, at give mig den mindste Oplysning videre; denne er mig den vigtigste af alle; men maa jeg da ikke bede Dem? „Strax, sagde den Fremmede, lad os sætte os; thi min Fortælling falder lidt lang“

„De veed maaskee — begyndte han igien, da de vare komne til Sæde — at jeg er practicerende Læge her i Byen, og mit Navn er Ehrmann. Jeg er en lidenskabelig Elsker af Botanik, og i de Timer, jeg kan stiæle fra mine Medbrødres Elendighed, er det min Vederqvægelse og min Glæde, at sværme om her i Nærheden af min Fødeby efter Planter og Blomster. Som jeg forleden Morgen nogenlunde tidlig gik i denne Sysel paa et temmelig ubesøgt Sted af Elvbredden, blev jeg en ubekiændt velklædt Person vaer, som fulgte mig i en maadelig Frastand. Jeg giorde adskillige Smaaforsøg, for at prøve, om der ogsaa gialdte mig; jeg blev staaende og han stod; jeg dreiede ind ad, og han ligesaa; jeg vendte om, og

han fulgte mig, som min Skygge. Jeg er just ikke meget bange af mig, og egentlig ventede jeg mig i i Personen kun en af disse forneme Tiggere, vi paa senere Aar ere blevne plagede med her i Byen istæden for de simple, vi ere blevne qvit; midlertid keedede denne Ledsager mig, og jeg ønskede at komme til Ende med dette Eventyr; og da der lidt længer henne paa Elvbredden er et Sted under en Klint, hvor man er paa en Maade som bedækket fra alle Sider, formodede jeg, at der vilde han vel tale mig til, skyndte mig derhen, og oppebiede ham nu med nogle Penge i venstre Haand, ifald han skulde være en Almissegienstand, og min Botaniseer-Kniv i den Høire, om han skulde vilde mig noget Ondt. Min Formodning bedrog mig ikke; neppe saae han mig der, førend han, efter at have først seet sig om til alle Sider, fordobblede sine Skridt, og traadde tæt ind paa mig. „De er Lægen Ehrmann?" sagde han til mig med en udenlandsk Accent; „Ja!" „Vil De følge med mig til en Syg?" „Det er min Pligt." „Men De maa tillade, at der bindes for Deres Øine . . ."

„Om Forladelse! min brave Mand! faldt her Tellewsen ham i Ordet: er min stakkels Edele syg?" „Ja Hr. Tellewsen! Længsel efter Dem, formodentlig Skræk over den Maade, hvorpaa hun maa være kommet fra Dem, Sindsuro har rigtig nok kastet hende i en Sygdom, men som efter min Overbevisning ikke er i nogen Maade farlig, især hvis den Tilstand, der

volder den, ikke varer for længe; og det er en af de Aarsager, der bestemte mig til, hvad jeg nu gjør.

Jeg væggrede mig ved at lade binde for Øinene, hvorpaa den Fremmede tog en vægtig Guldbørs op med den ene Haand, og en Pistol med den anden, og rakte mig begge Dele; „Pistolen er ladt, sagde han: De kan, om De vil, holde den opspændt paa Brystet af mig hele Veien igiennem, og saasnart De mærker eller formoder mindste Uraad, kan De brænde løs; saa mener jeg, De er sikker nok; De skal faae Deres Umage betalt; det gjælder et Menneskes Liv, som vi til enhver Priis vil have reddet; men De maa ikke see, hvor De føres hen" „Put Deres Guld i Lommen, sagde jeg: det frister mig ikke; men De sagde, det gjælder et Menneskes Liv, saa kommer jeg, saamange naragtige Ceremonier, De end vil underkaste mig." „Saa kom da!' sagde han: rakte mig Pistolen, og tog et Tørklæde op af Lommen. „Tag De kun Deres Pistol til Dem igien! sagde jeg, kommer der noget paa, skal jeg vel hielpe mig, den forunden!" hvorpaa han bandt mig for Øinene, førte mig med yderste Varsomhed og Venlighed tilbage til Veien, og fløitede, hvorpaa jeg hørte en Equipage komme rullende hen til os.

Han bad mig nu sætte mig i Vognen da jeg med eet befindede mig, at jeg havde nogle Syge af Betydenhed, som jeg ikke torde vove paa, at reise langt fra; jeg traadde da tilbage, og sagde ham, at

hvis det var en lang Vei, jeg skulde, tog jeg mit Ord tilbage, da jeg ikke for det Eventyr kunde forsømme Patienter, der havde betroet deres Liv i mine Hænder, og vare i Fare. Han forsikkrede mig derpaa, at jeg inden faa Timer kunde være tilbage igien; og jeg lod mig hielpe op i Vognen til ham.

Ikke længe havde vi kiørt, da han sagde til mig, „naar De vil give mig Deres Ord, at De igien lader Dem godvillig binde for Øinene, naar det bliver begiært af Dem, saa vil jeg nu trække Trævinduerne for, og befrie Dem fra den ubehagelige Tvang, at sidde saaledes i Blinde:" Jeg lovede det, han trak for, og tog fra mine Øine. Jeg saae mig nu i en overmaade bequem og smagfuld Reisekareth, og giorde min Reise i al Magelighed; min Compagnon, som var et meget artigt Menneske, og, saavidt jeg med al hans Varsomhed af hans Taler kunde slutte, en Art Secretair hos en fornem Udlænding, giorde sig Umage for at forslaae mig Tiden, det bedste han kunde. Imidlertid gik der dog nok et Par Timers Tid eller lidt mere, inden vi naaede vor Bestemmelsessted; da vi holdt stille der, erindrede han mig om mit givne Løfte, jeg lod mig binde Tørklædet for Øinene igien, og blev saaledes ført op af en stolt Stentrappe ind i en udentvivl meget stor Bygning, hvor jeg atter op af en meget bred Trappe blev bragt op i anden Etage, og ledet der giennem en lang Gang til en Dør, hvor min Ledsager bankede paa, og i et mig

ubekiændt Sprog mældte vor Ankomst; hvorpaa der blev lukket op, og en Qvindestemme, efter en kort Samtale i samme Sprog med min Ledsager, bad mig træde ind. Der blev nu taget fra mine Øine, og jeg saae mig i et meget pragtfuldt, skiønt ikke gandske modernt Sovegemak, hvor der laae en ung Dame i en overmaade elegant Seng, og en ældre, som gav sig Mine af Fruen paa Gaarden, men efter den Tone og den Adfærd, hun gav sig, midlertid kom mig noget mistænkelig for, hilste meget naadig paa mig, og takkede mig, fordi jeg havde umaget mig hen til hendes Cousine, som var pludselig bleven syg, og da hun holdt meget af sin Cousine, havde hun været i en dødelig Angest for hende; og da der nu var Familieaarsager, hvorfor hverken hun eller hendes Cousine ønskede, man skulde vide, hvor de var, maatte jeg ikke tage ilde, at jeg med saa usædvanlige Forsigtigheder var bragt did. Jeg brød mig ikke meget om hendes Tale, der overalt saae ud, som en af de Historier, man giør sig Umage for at giøre saa troværdige, at intet Menneske troer dem; men bad hende, jeg maatte komme til at see Patienten. Hun førte mig da hen til Sengen, hvor det unge Fruentimmer laae, som i en Dvale; dog lod det, ligesom hun halv vaagnede ved de Bevægelser, vi giorde om Sengen, og især ved det, jeg tog hendes Haand for at føle hendes Puls; thi, skiønt hendes Øine vedbleve at være lukkede, begyndte hendes Læber meget levende at bevæge sig; og

efter enkelte uarticulerede Lyd, kom der endelig nogle afbrudte Ord, hvori hun kaldte paa sin Fader, nævnede K**l, og ifær adskillige Gange gientog: „arme, arme Edele!“

Nu snakker hun vildt igien! sagde Fruen, der overalt syntes meget omhyggelig for at hindre mig i, at lægge Mærke til den Syges Ord, og just derved, tvertimod sin Hensigt, fæstede min Opmærksomhed stærkere paa dem: det er vel bedst, vi lader hende ligge gandske stille, dersom det ellers ikke er unddiængelig nødvendigt at vække hende.“ Hertil gav jeg til hendes Raades store Fornøielse mit Samtykke, saameget mere, som jeg af alle de Symptomer, saavel Damen, som en Pige, der egentlig syntes at være hendes Opvarterske, og min Ledsager, opgav mig, og som jeg selv erkiændte, tydelig saae, at hendes Uvasselighed var Følge af en overordenlig Sinds og Legems Bevægelse, men der i Følge hendes lykkelige og sunde Constitution harde taget en meget ufkadelig Vending. Jeg anordnede hende da nogle Lægemidler, formanede dem for Alting at lade hende have al mulig Ro, og holde Alt borte, hvad der kunde giøre ubehageligt Indtryk paa hende; aftalte med dem, at de, i Tilfælde jeg videre skulde behøves, blot kunde i mit Huus aflægge en Seddel, hvor de vilde afhente mig, og lod mig nu bringe bort med forbundne Øine, ligesom jeg var ført derhen.

I det jeg saaledes i Mørke gik hen ad Gangen fra hendes Dør og til Trappen, aabnedes en Dør, og et Menneske traadde ud, der paa Fransk spurgte mig, hvorledes den Syge befandt sig? da jeg forsikkrede ham, at jeg ikke formodede, hun var i nogen Fare, men at det udentvivl fornemmelig kom an paa, man kunde faae hendes Sind i Rolighed, svarte han mig med en meget hiertelig Tone: at jeg havde vel Ret! og greb derpaa min Haand, for at trykke en Klump Ducater i den; jeg trak Haanden tilbage, uden at modtage dem, og forsikkrede ham, jeg var ikke vant til at lade mine Opvartningstoure betale saa godt; og at, dersom jeg oftere skulde behøves, og jeg virkelig kom til at giøre nogen Tieneste, kunde den Ting altid afgiøres; han tog da atter min Haand, og trykkede den, og erklærede sig, at være mig meget forbunden; uagtet jeg ikke saae ham, kunde jeg af hans hele Adfærd at tale paa, af hans deilige franske Dialect og af hans hele Tone, nokſom skiønne, at jeg havde med en Mand af Stand og Opdragelse at giøre. Min Ledsager bragte mig nu ned i Vognen igien, og jeg blev med samme Omstændigheder ført hen til et Sted, som jeg selv angav, i Nærheden af Hamborg, hvor der da igien blev bundet for mine Øine, medens jeg stod ud af Vognen, og indtil den kunde være mig af Syne, formodentlig for der jeg ikke skulde kunde gienkiende Equipage eller Livree, hvorpaa min Ledsager løste Klædet igien, og bød mig Farvel.

I Vognen forsøgte han adskillige Gange paa at aflokke mig det Løfte, at tie med, hvad der var hændet mig; men jeg indskrænkede mig til at svare ham, at det var min Pligt som Læge ingen Sladderkjærling at være, men at jeg ikke kunde give et Ord, som det muligen kunde blive mod min Samvittighed at holde. Et saadant Tilfælde, troer jeg, meget hurtigere, end jeg kunde formode, at være indtruffet her, og jeg har derfor ikke taget i Betænkning at aabenbare Dem uopfordret denne hele Sag."

Naturligvis gav denne Fortælling Tellewsen fordobbiet Mod og Lyst til at søge sin Datter, da den ikke allene overtydede ham om hendes Uskyldighed, men endog viste ham hende, som trængende til hans Bistand og Frelse. Det kom nu kun an paa, at opdage, hvor hun kunde være. Tellewsens første Idee var, at søge den hamborgske Mylord, der havde ved sit affindige Veddemaal været Anledning til det Hele, og der ved at have givet den foregivne Wettner under dette falske Navn Creditiv paa K**l, maatte ansees som Medskyldig deri, og ved Rettens eller Øvrighedens Hielp kunde tvinges til at opgive de øvrige Omstændigheder. Men dette raadde Ehrman alvorligen fra; da det i saa Tilfælde var at befrygte, at naar man giorde saa megen Allarm, Fuglene vilde være fløine, naar man kom for at gribe dem. Derimod var det hans Raad, siden man vidste, hvor Personen var, at Tellewsen og Rebner skulde næste Morgen

tidlig reise umiddelbar derud. Han vidste, at en saadan Udlænding havde kiøbt et berydeligt Gods nogle Mile fra Hamborg, og hvor der blandt andet var et virkeligt Slot; efter den Tid, han havde været underveis frem og tilbage, og efter Alt, hvad han havde kundet skiønne af deres Kiørsel, hvorvel han nok indsaae, at han neppe var blevet ført den ligeste eller retteste Vei, kunde han, efter hvad han nu erfarede, ikke troe andet, end at det havde været der, han var blevet bragt hen; saameget mere, som han paa den Side af Hamborg, ikke vidste noget andet Landsted, der svarede til, hvad den Bygning, han havde været i, var forekommet ham at være.

Ehrmanns Raad blev da ufortøvet antaget og iværksat; næste Morgen tidlig kiørte Tellewsen og Rebmer ud til denne Udlændings Gaard. Midlertid blev det aftalt, at de ikke umiddelbar skulde vende dem til ham selv; men at de skulde tage ind i det nærliggende Værtshuus, for at kunde der indhente de fornødne nøiere Oplysninger, hvilket de saameget mere umistænkt kunde giøre, da det var meget almindeligt, at Reisende, som kom til Hamborg, tog derud for at besee den mere end fyrstelige Hauge ved Slottet. Rebmer, som paatog sig at være Hovedpersonen, paa det Tellewsen desmindre skulde falde i Øinene, og vække nogen Mistanke, forespurgte sig strax ved Ankomsten, om Herskabet var paa Gaarden, og om man kunde besee Slottet og Haugen.

Verten svarede ham, at Slottet havde det i den sidste Tid, siden den nuværende Eier selv kom derud, ikke været tilladt at besee, og man saae ikke engang gierne, at de Fremmede, som besaae Haugen, kom i Nærheden af Bygningen: men hvad Haugen selv angik, og især de store nye Anlæg, da stod de altid aabne for alle Reisende; kun — lagde Verten som i Fortrolighed til — skulde de ikke gaae paa den og den Tid, da Herskabet just havde Fremmede paa Slottet, som man gierne pleiede at føre omkring inden Middag; i det mindste, ifald de gik i Haugen paa den Tid, kunde de nok see til, de ikke just stødte lige paa dem, da der var et Par blevet viist ud i disse Dage, fordi de løb Herskabet lige i Næsen, og man havde seet dem an for Snushaner.

De gik ind i Dyrehaugen, men naturligviis søgte de tvertimod Vertens venskabelige Advarsel netop de nye Anlæg, hvor de kunde vente at møde, hvad han kaldte sit Herskab. Længe gik de der heller ikke, før en lydelig Latter og adskillige støiende Stemmer bebudede Selskabets Komme. Efter Rebmers Raad, der havde listet sig foran, for at udspeide deres Vei, traadde nu Tellewsen og han hen i en Tvergang for at bie dem der, til man med eet kunde træde dem lige under Øinene. Selskabet bestod af lutter Mandfolk. Magnaten og en anden Udlænding i lignende rig Uniform gik foran, en dansk Cavallericofficier, en Hannoveraner, og den forhen omtalte engelske Hamborger

sluttede Troppen. Kun med Møie kunde Rebiner holde Tellewsen tilbage, indtil de andre vare lige ved Hjørnet, og ikke kunde undvige dem; nu traadde han frem, og Magnaten blev som lynslagen, da den saa fornærmede Fader med eet stod for hans Øine; hans Forvirring forøgedes, da denne bestemt, skiøndt uden Uhøflighed, traadde ham nærmere, og udbad sig, om han ikke maatte tale et Ord under fire Øine med den naadige Herre. Magnaten søgte at fatte sig, og at paatage sig en Slags Superioritet, hvorved han haabede at kue den anden, og gav derfor med en fremmed og stolt Høflighed til Svar: „at han saae nok, han havde Selskab!" „Just derfor!" var Tellewsens Gjensvar: „hvad vi har at tale sammen, synes ikke at henhøre for Selskabet." „Min Herre!" fortsatte Magnaten, hvis paatagne Stolthed maaskee mod hans Hensigt tillige med hans Forvirring og Forlegenhed tiltog: „det er hverken Tid, Sted, eller Maade . . ." „De vil erindre, brød Tellewsen af: at De heller ikke har regnet Tid, Sted, og Maade saa nøie med mig!" Magnaten følte nu, at Alt svævede saa at sige paa en Knappenaalsspidse, og at den eneste Udflugt vilde være, hvis han kunde kue Tellewsen til at troe, han tog Feil; de gode Herrer . . . sagde han derfor med al mulig Nonchalance vendt fra dem mod sit Selskab . . . tage udentvivl Feil; jeg veed slet ikke, hvad de have at søge!" og i det samme giorde han Mine til at gaae videre; men Tellewsen, hvis Blod

alt kom stærkere og stærkere i Kaag, traadde i Veien for ham, og sagde: „Jeg søger, med Deres Tilladelse, en Skurk, der under Navn af Wettner har sneget sig ind i mit Huus, og bedraget mig paa den skammeligste Maade.“ „Hos mig? Herre!“ sagde Magnaten, traadde med den meest avende Stolthed tilbage, og kastede et Øie paa Tellewsen, som han vilde see ham ned i Jorden; men med den retfærdige Sags, og den fornærmede Retskaffenheds Høihed, saae Tellewsen ham lige ind i Øiet, traadde tæt ind paa ham, og sagde: „Hos Dem! i Dem! om De vil!“

Nu var Lodden kastet, og der var intet mere Haab at undgaae. Selskabet, som havde samlet sig om dem, raabte den ene i Munden paa den anden til Tellewsen: „Herre, er De fra Deres Forstand! vid dog, hvad Deres Mund siger!“ „Det veed jeg, blev Tellewsen uforfærdet ved: jeg veed, at Herren der under en fremmed Maske har sneget sig ind i mit Huus, for at forføre min Datter, og da det ikke vilde lykkes ham, har ladt, som han begiærte hendes Haand, og trolovet sig med hende, for derved at faae Leilighed paa en lumsk Maade at føre hende bort imod hendes Vidende og Villie.“ „Aha — ha! — falbt nu Hamborgeren i Ordet: jeg veed det, jeg veed det; en lille Amourette, Mylord har havt med denne gode Mands Datter; Bagatell!“ „Nu! brød Hannoveraneren ham af: men den Skurk, Herren der har ta-

fret ham paa Halsen, er ingen Bagatell." „Og hvad vil De, sagde Magnaten, der prøvede at fatte sig, jeg skal gjøre ved en Kniplingskræmmer?" „Jeg er Officier, som De, sagde Tellewsen, og lagde Haanden paa sin Sabel." „Ved Borgerskabet, eller Landværnet, troer jeg! svarte Magnaten haanlig, uden at gjøre mindste Mine til at tage mod den heri liggende Udfordring. „Uniformen, Herre! tog den dansk Cavallerieofficier, der hidtil kun havde staaet hos, hastig til Orde, inden endnu Tellewsen kunde komme til Gienmæle, er mit Lands og min Konges; og skulde De endda ikke tage den for fyldest, haaber jeg, De har intet at indvende mod min." Tak, brave Landsmand! sagde Tellewsen, og rakte ham Haanden; men Manden er min, og jeg haaber, De gaaer mig ikke i Forkiøb. Herre! sagde han nu, og drog sin Sabel, men holdt den sænket; i disse Herrers Nærværelse fordrer jeg . . ." „Fordrer! faldt Hamborgeren atter i Ordet, har De noget at fordre, kan De mælde Dem ved Retten!" „Retten! svarte Tellewsen hidsig: om der ogsaa var nogensteds Ret for en Fader, der er fornærmet som jeg, hvor er der da Ret over Ham? han og hans Penge har overalt og ingensteds hiemme; naar jeg søger ham i eet Land, er han i et andet; forlod han sit Fødeland, da der var i Nød, hvad Sted skal man da vente . . ." „Nok, Herre! . . . sagde Magnaten: hvad er da det, De har at fordre af mig?" „Først og fremmest min Dat-

ter, som De har rovet mig, og saa Fyldestgjørelse for mig og for hende, for . . ." „Og hvormeget for langer De da?" brød Hamborgeren af. „Hvormeget? svarte Tellewsen haanlig, hvem, der bærer denne Kiole, har ingen Ære tilfals; min Herre! sagde han, og vendte sig stolt og hæftig til Magnaten, De vil bedre vide, hvad jeg forlanger!" „Hurtig! hurtig! raabte Hannoveraneren: Skurken ruster fast, hvis den ikke bliver snart tvet af." „Ja! ja! Nylord! skreeg Hamborgeren, giør Ende paa det, og slaae den Høker hans Alen af Hænderne." „Velan da, Hr. Landeværnslieutenant! sagde Magnaten, trak, og stilte sig hen, og bukkede for Hannoveraneren at træde paa hans Side, som Secundant; Cavalleriofficeren, som saae, Rebmer var ubevæbnet, traadde paa Tellewsens.

Fægtningen begyndte med saadan en Hidsighed, at den kaadmundede Hamborger, der var i Begreb med paa sin engelsk at foreslaae et Væddemaal af fem hundrede mod een paa Magnatens Haand, blev maalløs og bleeg; men snart saae man, at en usynlig Haand var over de Kiæmpende; Magnaten, der ellers var navnkundig, som en mageløs Fægter, var som rent ude af sig selv; hans Udfald vare vilde og uoverlagte, hans Parader usikkre og matte; medens Oldingen fægtede med den gode Sags Sindighed, og den fornærmede Faderkiærligheds Ild; neppe var heller anden Dyst begyndt, før med eet Sværdet laae

for Magnatens Fødder, og hans høire Haand, den Haand, han for saa faa Dage siden havde rakt Tellewsen til sønlig Hengivenheds, Ædele til trofast Ægtekierligheds Pant, overhugget hang blot endnu fast ved faa dinglende Trævler. Det lod, som Magnaten, i det han fik dette Hug, med venstre Haand vilde grebet den faldende Sabel, men kraftløs af det udstrømmende Blod segnede han tilbage, og sank i den tililende Hannoveraners Arme. „Ræd Dem! ræd Dem!" raabte Cavalleriofficeren til sin Landsmand; „jeg maa først rædde min Datter!" gav Tellewsen bestemt til Svar. „Men kiære Tellewsen! sagde Rebmer, der hidtil havde staaet taus hos, det er et farligt Saar, Du har givet ham; skulde det blive dødeligt . . . Du er i et fremmed Land." „Hvad da! afbrød Tellewsen ham: er der Ret i det Land, hvor jeg er, kan jeg intet have at frygte."

Midlertid havde Hannoveraneren ved den anden Udlændings Hielp, saa godt de kunde, søgt at standse Blodet og tilbinde Haanden; de bad nu Cavalleriofficeren og Rebmer hielpe dem, at faae den Qvæstede bragt op paa Slottet, hvor Hamborgeren var ilet i Forveien, for at faae de fornødne Anstalter føiede. Tellewsen fulgte med sin dragne Kaarde i Haanden langsom bag efter Toget. Ikke meget langt havde de gaaet, før de hørte Larmen af Betienterne, der ved det første Ord om, at deres Herre var saaret, strømmede til; adskillige ilede hen, at tage ham af de

fire Fremmedes Arme; nogle giorde ikke ilde Mine til, at vilde lægge Haand paa hans Modstander; men den dragne Kaarde i Tellewsens Haand, og Cavallerieofficeren, og Rebmer, der, saasnart de vare blevne afløste fra deres Byrde, traadde hen paa deres Landsmands Side, syntes at holde dem i Ave; da Tellewsen, som midt iblandt Klyngen opdagede den, der under Navn af Wettners Karl havde været med ved hans Datters Bortførelse, med eet brød midt ind imellem dem, greeb ham fat, og med frygtelig Stemme og opløftet Sværd fordrede sin Datter af ham. Den forførdede Karl, som nu først gienkiendte Tellewsen, og som saae, at ingen af hans Kammerater dristede sig at komme ham til Hielp, saameget mere, som Cavallerieofficeren og Rebmer, den ene med sin, den anden med Magnatens Sabel, som han havde taget op, i Haanden, uden egenlig at vide Tellewsens Hensigt, ikke havde været sene til at følge ham, krob uden videre Modstand til Korset, og lovede at føre Tellewsen til hendes Værelse.

Disse fire ilede nu langt forved den øvrige Skare, som for den Qvæstedes Skyld kun kunde gaae langsomt; snart naaede de Slottet, og Tellewsen og Rebmer gienkiendte den anseelige Trappe, og den lange Gang, hvorom Ehrmann havde talt. Næsten henne i Enden af Gangen, stod en Dør aaben, da de, som havde været inde, i den almindelige Forvirring, der blev paa Slottet, vare styrtede ud; Karlen viste

Tellewsen den, som hendes; „er min Datter der!“ raabte Tellewsen; men inden Karlen endnu kunde svare ham, hørte han den kiændte kiære Stemme, skiøndt svag, at raabe: Fader! Fader!

Strax ved den første Tumult, da den fremmede Pige havde ængstlig og paa sit ukiændte Sprog bragt Edeles titomtalte Vogterinde et Budskab, hvorpaa de begge i yderste Forvirring vare styrtede ud af Værelset, havde Edele, hvis Tanker altid vare henvendte paa hendes Fader, strax forestilt sig, at han var der til hendes Redning. Hun havde derfor samlet alle de Kræfter, hun havde, eller som Haabet gav hende, og sad længselfuld og lyttende opreist i Sengen, da hun allerede blandt dem, som nærmede sig hendes Dør, troede at gienkiænde hans Gang; ved den allerførste Lyd af hans Stemme, blev nu hendes glade Forhaabning til Vished; han var der! han var der! ude af Stand til, efter sin inderlige Længsel, at ile ud af Sengen, at flyve i hans Arme, sendte den ømme Datter ham hint Tilraab imøde, ligesom for at fremskynde hans Komme; og i selv samme Øieblik havde og Tellewsen sluppet Karlen — der ikke var seen til at søge sin Frelse i Flugten — og stod ved Edeles Seng; henrykt sank hun op til hans Bryst, men udtømt af de overvældende Følelser segnede hun i samme Øieblik afmægtig tilbage.

Ved Hielp af Cavallerioficieren og Rebmer, der fulgte ham troligen, fik han sin Datter lagt til-

rette, og bragt til sig selv igen; men sandede med Rebmer, at det neppe kunde være hende tienligt at være i saa megen Bevægelse, og at man maatte see, at faae hende i Rolighed igien, om muligt. Da hun altsaa atter slog Øinene op, og med en mat Stemme begyndte: „ikke vred, gode Fader! ikke vred!" bøiede Tellewsen sig over, og ligesom lukkede hendes Mund med et Kys, bad hende derpaa være stille, og ikke matte sig mere ved at snakke, drog en Stol frem, satte sig ved Sengen, og rakte hende sin Haand, som hun holdt imellem begge sine, medens hendes huldе Øie giennem al sin Mathed med en usigelig Glæde hvilede paa ham.

Medens de to Landsmænd havde været beskiæftigede om Edele, hørte Cavallerieofficieren, der var mindst interesseret i det, der foregik inde, noget liste sig henad Gangen, og røre ved Dørren, og derpaa gaae med stærke og lydelige Skridt tilbage igien; det faldt ham ind at see efter, hvad det kunde have havt at betyde; og hvad han formodede, var rigtigt; de vare indelukkede; Karlen, som havde viist dem ind i Værelset, havde sneget sig derop, dreiet Nøglen om, som sad uden for, og taget den med, for paa denne Maade at forvisse sig den, der havde saa farlig saaret hans Herre, i det mindste, til denne selv kunde blive i den Stand, at han kunde give sine Befalinger i denne Henseende. Cavallerieofficeren meddeelte denne Opdagelse til Rebmer, som igien underrettede Tel-

lewsen derom; men denne svarte gandske koldsindig: den Umage kunde de gierne have spart dem; jeg gaaer saa ikke herfra, førend jeg kan faae min Datter med mig. Da imidlertid denne Omstændighed syntes at bebude et muligt Overfald, satte Cavalleriofficeren sig med sin Sabel ved Dørren, og Rebmer for at holde Die med, hvad der uden fra kunde foranstaltes, ved Vinduet, og bleve de saaledes siddende i dybeste Stilhed, for at unde den Syge Ro, undtagen at Cavalleriofficeren, der ikke langt fra sin Plads fandt en af Sarmaterindens sædvanlige suffisante Frokoster, som hun ved Karmbudskabet var kyset fra, førte sig denne til Nytte, for desbedre at kunne holde, som han sagde til Rebmer, Beleiringen ud.

Saaledes tilbragte de nogle Timer, da en Vogn kom alt, hvad fire Heste kunde flyve afsted, farende ind paa Slotsgaarden. Cavalleriofficeren og Rebmer bleve begge opmærksomme, og den Sidste syntes, dog uden at kunde sige det med Vished, at gienkiende en ham bekiendt Figur, der med tilbundne Øine blev ført op ad Slotstrappen. Ikke meget længe blev de imidlertid i Uvished, thi omtrent et godt Qvarteer efter hørte de et Par Mennesker komme op ad Gangen henimod Dørren. Edele slumrede, men uden at have sluppet sin Faders Haand; han maatte altsaa, for ikke uden Nødvendighed at vække hende i et muligen saa foruroligende Øieblik, holde sig rolig; men begge de andre traadde med blank Sabel hver paa

sin Side af Dørren, fast besluttede at forbyde Enhver Indgangen, der yttrede den mindste fiendtlige Hensigt. Noget beroligede blev de imidlertid i denne Henseende, da de hørte den ene af dem, der kom, og som de kunde paa Stemmen kiende at være et Mandfolk, paalægge et Fruentimmer, der var med ham, at gaae stille, for ikke at skrække den Syge. I det de imidlertid kom til Dørren, og satte Nøglen deri, sagde Rebmer med dæmpet men fast Stemme: her kommer ingen ind, som ikke siger først, hvo han er!" men da han nu af Svaret hørte, at det var deres ny Ven, Lægen Ehrmann, der var, faldt naturligviis al videre Betænkelighed bort. Kun Cavalleriofficeren fandt det nødvendigt, i det Ehrmann ledsaget af den fremmede Pige, der havde passet Edele i hendes Sygdom, traadde ind i Værelset, at forsikkre sig Nøglen, og sætte den inden for, paa det de ikke skulde, som han kaldte det, komme under Embargo paa ny.

Behøves ikke, Hr. Lieutenant! sagde Ehrmann smilende, i det han blev denne Forsigtighed vaer: her er Fred! God Morgen kiære Hr. Tellewsen! sagde han: siden har jeg en heel Deel med Dem at tale, men først maa jeg see til vor kiære Patientinde. Edele var imidlertid, saa forsigtig man end havde været for ikke at forurolige hende, vaagnet, og Ehrmann tog hendes Haand for at føle hendes Puls. „Her er, sagde han, foregaaet en betydelig Forandring; af Sygdommen forekommer der mig næsten ikke at være

andet, end nogen Mathed tilbage; jeg seer — sagde han — i det han smilende vendte sig til Tellewsen, en bedre Læge er kommen."

Efter nu at have talt nogen Tid med den Syge, og forvisset sig, at hans gode Forhaabninger vare grundede, kaldte han, skiøndt ikke ganske med Edeles Samtykke, Tellewsen til Side. Vor anden Syge — sagde han — er ikke i nær saa god Stand. De har givet ham en saare eftertrykkelig Revselse, imidlertid haaber jeg, at hverken hans Liv, eller muligen engang hans Haand, skal være i nogen Fare. Hvad der nu piner ham meest, og hvad ene maaskee kunde giøre hans Tilstand farlig, er hans slette Forhold mod Edele og Dem; fra Dødens Porte, som han i nogle Timer har troet sig nær, vise Menneskets Handlinger sig i et ganske forandret Lys; han har sendt mig til Dem, ikke blot med de alvorligste Forsikkringer om hans dybe Fortrydelse, men og med den udtrykkelige Fuldmagt, at tilbyde Dem og hende enhver Erstatning, der staaer i hans Magt." „Erstatning! sagde Tellewsen: kan han erstatte min Datter de græsselige Timer, hun har tilbragt i hans Værge? Kan han erstatte mig de qvalfulde Dage, da jeg troede, hun havde letsindig forladt og forraadt mig? Hvad Erstatning kan han tilbyde derfor?" „Sin Haand og sin Formue!" sagde Ehrmann. „Det sidste, svarte Tellewsen, kan jeg besvare: Min Datter trænger ikke til hans Formue; men om hun saa skulde for Fremtiden surt erhverve, ja

om hun skulde tigge sit Brød, saa gav jeg dog aldrig mit Minde til, at hun besudlede sine Hænder paa Skilling eller Skillings Værd, der kom fra ham. Han kan have kastet ugrundet Vanære nok paa os alligevel; Verden skal ikke oven i Kiøbet faae Anledning at troe, at jeg er draget ud at tilfægte min Datter en Skiændselsløn, som hun aldrig kunde modtage, uden at Erindringen af alle hans Nedrigheder maatte vaagne i hendes Siæl; og hvad hans andet Tilbud angaaer, da forstaaer det sig selv, at det kan kun min Datter besvare; men det skulde inderlig krænke mig, om hun ikke besvarede det efter mit Ønske; aldrig kunde jeg af et glad og godt Hierte velsigne Fornyelsen af en Forening, der første Gang paa en saa skiændig Maade var brudt; aldrig kunde jeg, uden at gyse, see Edele række ham den Haand, som han saa uværdig forbrød." Ehrmann trykkede med Varme hans Haand; „Det Svar, sagde han, formodede jeg af den Mand, der paa Deres Aar vovede Liv og Blod for sin Datter. Men nu min første Bøn! Deres Tilgivelse!" „Tilgivelse! svarte Tellewsen: kan han tilgive sig selv, og vil min Datter tilgive ham, jeg kan let! jeg har min Edele igien. Men lad os blot komme herfra. Troer De ikke, at hun kan snart taale at flyttes?" „Til K**l vel ikke, men kortere nok! sagde Ehrmann Midlertid! det vil vi tale om i Morgen, naar jeg kommer igien. Jeg kan altsaa sige til den Saarede, at han har Deres fuldkomne

Tilgivelse?" „Fuldkommen, ja! svarte Tellewsen: lad os blot komme herfra."

Den udenlandske Pige, som Edele-havde fattet Godhed for, og som havde troligen opvartet hende i hendes Sygdom, havde imidlertid Befaling at see til, at hverken den Syge, eller hendes Gieester, fattedes nogen Ting. Da det gik imod Aften, blev der tilbudt Tellewsen enten et Værelse ved Siden, eller en Seng inde i Edeles Værelse; men da han saae, at Edele ængstlig kastede et Øie til ham, ligesom bange for at blive skilt ved ham paa ny, afslog han begge Dele, og erklærede, han vilde sidde oppe hos sin Datter; Rebmer og Officeren fik det Værelse næstved, og den Sidste, der havde været nede hos den Qvæstede, bragde Tellewsen, da han kom op, de angerfuldeste Afbigter fra ham.

Næste Morgen kom Ehrmann tidlig tilbage, og havde medbragt en lukt Vogn, der var som indrettet til at flytte en Syg, og som han havde hos een af sine Venner faaet til Laans. Hos en Præst, omtrent midtveis imellem Hamborg og Slottet, en Ven af ham og af Rebmer, med hvem Præsten havde studeret, havde han giort Anstalter til et Værelse for hende, indtil hun uden Fare kunde føres hiem. Tellewsen, hvem Præsten ikke blot fra hans Studenterdage, men og fra nogle oplyst religieuse Skrifter var bekiendt, modtog denne Ehrmanns Foranstaltning med Taknemmelighed; og hvorvel Edele naturligvis hellere

havde ønsket, at kunde strax tage hiem med sin Fader, var hun dog glad som en Fugl, der slap ud af sit Fangebuur; ogsaa blev hun let, som hiemme i Præstens Huus, i hvis Kone hun snart fandt, hvad hun hidtil aldrig havde kiændt, en Veninde. Ehrmann, som havde faaet hende saa meget nærmere, saae daglig, ofte to Gange om Dagen, til sin Patientinde, og gik, som Digteren saa nydelig siger:

Som Ven saalænge ind i Huset,
Til han omsider gik, som Elsker, ud igien.

Af fuldt og glad Hierte gav Edele ham sin Haand, ikke mindre glad gav Tellewsen ham sit Samtykke, og nyder nu paa sin Alderdom sorgfrie Dage, ved at vide sin Edele lykkelig i Kiærligheds Arme; han har Rebmer hos sig, men der lever som forhen af sin egen ubetydelige Formue.

Magnaten blev helbredet; men den Skikkelse, hvori han paa sit Sygeleie havde seet sig selv og sit forrige Levnet, forfulgte ham uafladelig; en af hans første Foranstaltninger, efter at Tellewsen havde forladt hans Huus, var at skille sig ved sine gamle Medskyldige og Handlangere; efter at have forgiæves prøver, dog uden at driste sig at komme for Edeles og Tellewsens Øine, at tilbyde dem i det mindste det forhen omtalte Landsted i Nærheden af K**l, solgte han alle sine Eiendomme der i Egnen, og reiser nu om i det sydlige Frankrig og Italien, egentlig for at undflye sig selv; men Siælens Nag læges ikke som Legemets Saar.